

ELIZABETH THORNTON

Autoarea bestsellerurilor
PRINȚESA și *NEÎNCREDERE*

ÎMPOTRIVA RAȚIUNII

ELIZABETH THORNTON

ÎMPOTRIVA RĂTIUNII

ELIZABETH THORNTON

IMPOTRIVA RATIONII

Traducere: DANIELA IOAN

EDITURA LIDER
EDITURA SIRIUS

I.S.B.N.: 973-629-026-3

ALMOST A PRINCESS

2003 by Mary George

Prolog

Londra, octombrie 1816

Cadavrul încă nu se răcise. Ofițerul Rankin își ridică gulerul hainei, pentru a se apăra împotriva burniței care se transforma rapid în lapoviță. Vremea și faptul că se afla în plină noapte în Hyde Park îi dădeau fiori.

Se aplecă și orientă lumina felinarului, ca să vadă mai bine. În îndelungata sa carieră cercetase nenumărate crime, dar așa ceva nu mai întâlnise. Victima era legată de trunchiul unui stejar înalt și trupul îi era aplecat înainte, întinzând sub greutatea lui frînghia. Omul fusese împușcat în cap, undeva aproape de urechea stângă; eșarfa de la gât era plină de sînge.

Rankin ridică privirea și-i făcu semn asistentului său, nou-venit la Bow Street Office, care părea că nu se simte deloc bine. Pentru Willis aceasta era prima noapte în care se afla de gardă, iar Rankin regreta acum că nu fuseseră chemați pentru un jaf, ci pentru o crimă.

Willis ezită puțin, dar pînă la urmă se aplecă și el lîngă șeful lui și privi atent victima. În spatele lor, la o distanță mică, se aflau gardianul de noapte și tînărul elegant care dăduse alarma.

– Urîtă treabă, spuse gardianul.

Pe el nu-l impresionau astfel de scene. Ca veteran al campaniei din Spania, văzuse scene mult mai dure.

Rankin nu răspunse. Încerca să-și dea seama cum fusese comisă crima. Victima era în genunchi, avea gleznele imobilizate

și mâinile legate la spate. Nu erau urme de încăierare. Însă era destul de greu de observat ceva clar în întunericul acela. Victima avea bărbia în piept și cu greu își putea da seama dacă pe față existau răni. Ar fi trebuit să-i ridice capul. Gîndindu-se și la repulsia lui Willis, Rankin hotărî să nu atingă cadavrul și să aștepte sosirea medicului legist.

Nu-și putea da seama ce vîrstă avea victima, dar în mod cert părea să fie un om cu dare de mîină. Era bine îmbrăcat, însă nu după ultima modă, nu ca domnul Hastings, cel care îi scosese, alarmat, din adăpostul de la Watch House, ca să verifice ce era cu împușcătura pe care o auzise venind dinspre parc, din direcția Stanhope Gate.

Rankin se ridică și se întoarse spre Hastings.

– Domnule, ce ați făcut după ce ați auzit împușcătura?

– Am alergat spre poartă.

– Și era deschisă?

– Cineva sfărîmase lacătul.

Hastings continuă, privind către victimă, peste umărul lui Rankin:

– Eu, unul, n-am mai văzut așa ceva. Seamănă cu o execuție.

Gardianul de noapte interveni în discuție:

– Așa le făceau trădătorilor în Spania, mă refer la partizani.

Nu conta dacă era vorba de un bărbat sau de o femeie. Cîteodată le tăiau limba, urechile sau mâinile înainte să-iucidă.

Se ridică și aghiotantul lui Rankin. Chipul i se crispase și pălise vizibil. Rankin pufni și îl fulgeră cu privirea pe gardian. *Isprăvește, altfel în noaptea asta îl pierdem pe bietul Willis*, îi transmise el, după care continuă discuția cu Hastings:

– Spuneți-mi, domnule, după ce ați auzit împușcătura ați intrat în parc?

Hastings dădu din cap.

– Mă rog, am făcut câțiva pași dincolo de poartă, dar m-am răzgândit. Rîse nervos. Știam că Watch House este în apropiere, așa că am pornit direct într-acolo.

– După ce s-a tras focul de armă, ați mai auzit sau ați mai văzut altceva?

– Absolut nimic.

Apoi făcu semn către Oxford Road, detașându-se deodată de cele ce se petreceau.

– Ei bine, am să vă las acum, domnule ofițer. Trebuie să iau cina cu prietenii mei și deja sînt în întîrziere.

– Îmi pare rău, domnule, îl întrerupse Rankin, străduindu-se să pară cît mai calm, dar trebuie să vă rog să mergeți împreună cu gardianul în Bow Street, ca să dați o declarație.

Apoi, se întoarse către gardian:

– Spune-le să trimită trăsura și medicul. La Stanhope Gate, ține minte.

Vocea lui Hastings cu modulații plăcute deveni, brusc, iritată:

– Mă tem că nu poate fi vorba de așa ceva. Doar v-am spus. Întîrziu la o întîlnire. Chiar trebuie să plec.

Rankin oftă îndelung, răbdător. Îi dispăcea profund să aibă de-a face cu aristocrații ăștia care dădeau tot atîta atenție unui slujitor al legii, cît unuia dintre lacheii lor. Nu se putea discuta cu ei decît într-un singur fel.

– Dacă refuzați să-l însoțiți pe gardian, continuă Rankin la fel de calm, mă tem că voi fi nevoit să vă arestez, domnule, și sînt convins că nu vă doriți asta. Gîndiți-vă ce-ar zice prietenii dumneavoastră.

Pentru Hastings era revoltător ceea ce se petrecea și-l amenința pe Rankin că-i va informa imediat pe superiorii lui. Acesta dădu din cap, înțelegător, dar se menținu pe poziție. Blestemînd înfundat, Hastings fu nevoit pînă la urmă să cedeze.

– Acum, zise Rankin cînd rămase doar cu Willis, hai să aruncăm o privire mai de-aproape.

Într-unul din buzunarele victimei găsiră un bon de la o măcelărie din Bayswater, pe numele John Collier, și un săculeț din piele în care se aflau câteva monede, iar în celălalt, doar o pietricică rotundă.

Rankin privi atent piatra. Apoi se uită din nou la cadavru.

– Ce credeți, domnule? întrebă Willis.

– Cred, spuse Rankin rostind rar cuvintele, că cel care l-a ucis pe domnul Collier, dacă acesta este, într-adevăr, domnul Collier, vrea să transmită cuiva un mesaj.

După părerea lui acesta putea fi un caz pentru cei de la Special Branch.

Special Branch era ceva nou, o unitate pregătită să lupte împotriva terorismului și să sprijine autoritățile locale în cazuri mai dificile. Necazul era că agenții aceia străluciți de la Special Branch se credeau întotdeauna mai buni, uitînd pe urmele cui călcau. Asta stîrnea resentimente, ceea ce era de așteptat. Cîteodată dădeau impresia că Bow Street și Special Branch nu luptă de aceeași parte a baricadei.

Era limpede. Procurorii nu aveau să-i înștiințeze pe cei de la Special Branch.

Băgă piatra în buzunar.

1

Noiembrie 1816

În ziua aceea, colectivul de la Ladies' Library din Soho Square urma să se mute. Contractul de închiriere expirase, iar una din cele mai înfocate susținătoare, Lady Mary Gerrard, pusese la dispoziție spațiul conacului ei din Strand. În casă era un du-te-vino continuu, căci doamnele, împreună cu ajutoarele lor, începuseră o muncă serioasă: transformarea noului lor sediu dintr-o reședință princiară într-o bibliotecă în care sălile de lectură aveau un rol esențial, ca de altfel și salonul de ceai.

Caspar Devere, Lordul Castleton, sau Case, cum îi spuneau prietenii cei mai apropiați, rămase în holul de marmură de la intrare, de unde privea totul cu atenție. Era un bărbat de aproximativ treizeci de ani, de o frumusețe virilă, înalt, cu păr negru și cu ochi de un albastru tulbure, în care acum se citea limpede amuzamentul.

Își lăsă pălăria și mănușile pe o măsuță din hol și intră agale în salonul principal. Îi cunoștea pe câțiva dintre bărbații care le ajutau pe doamne și asta îl făcu să zîmbească. Puțini domni respectabili ar fi fost încântați să afle că soțiile sau surorile lor erau membrele acestei biblioteci.

Cînd vicontele Latham trecu pe lângă el, ducînd în mîini un scaun, Caspar îi strigă:

– Freddie, unde o pot găsi pe Lady Octavia?

Văzîndu-l pe Caspar, vicontele se arătă mai întîi surprins, apoi vădit amuzat.

– Case, rosti el în șoaptă, n-o să spun nimănui că te-am văzut pe-aici, dacă-mi promiți că și tu vei proceda la fel în ceea

ce mă privește. Apoi, adăugă pe un ton normal: încearcă alături. Acolo și-a stabilit ea sediul.

Casa intră într-un alt salon și o văzu acolo pe Lady Octavia Burrel, fondatoarea și organizatoarea bibliotecii. Îmbrăcată cu ceva alb, foarte asemănător cu o togă și pe cap cu un fel de turban pe potrivă, dădea tot felul de indicații celor care veneau și îi așteptau ordinele. În ciuda agitației, totul se desfășura organizat.

Casa nu venise acolo ca să dea o mână de ajutor, ci să obțină niște informații, așa că, de îndată ce mulțimea din jurul lui Lady Octavia se mai rări, se apropie de ea. Știa că este bine venit, pentru că o cunoștea demult pe amfitrioană. Aceasta și mătușa lui erau foarte bune prietene.

Cînd îl văzu pe conte, chipul femeii se luminează.

– Lord Castleton, exclamă ea. Ce surpriză! Habar n-am avut că te interesează umila noastră cauză.

Casa știa prea bine că această bibliotecă a doamnelor implica mult mai multe decît lăsa să se creadă denumirea ei atît de nevinovată. Cauza la care se referea Lady Octavia era, de fapt, emanciparea femeilor prin schimbarea învechitelor legi ale căsătoriei și proprietății din Anglia. Se mai zvonea că biblioteca se implica și în sprijinirea soțiilor care fugeau de tirania bărbaților lor. În anumite cercuri, Lady Octavia și doamnele dedicate cauzei ei erau privite ca persoane subversive. În cluburile pe care le frecventa el, bărbații făceau descori glume deloc delicate pe seama lor. Existau însă și persoane care împărtășeau și susțineau idealurile lui Lady Octavia și ale Ligii Femeilor. Mătușa lui era una dintre ele. În ce-l privea nu dăduse niciodată importanță acestei probleme.

– Se pare că mătușii tale trebuie să-i fiu recunoscătoare că te-a trimis să ne ajuți, nu-i așa? îl întrebă ea.

Casa evită un răspuns direct.

– Am lăsat-o în Soho Square, să pună acolo lucrurile la punct. O caut pe domnișoara Mayberry. Mi-a spus mătușa mea că s-ar putea să o găsească aici.

– E în bucătărie. Ia-o la stînga, și intră pe ușa capitonată cu postav verde de la capătul culoarului.

Cînd Case se îndepărtă, Lady Octavia privi lung în urma lui. Atrage imediat privirile, își zise ea, acest tânăr căruia se pare că nu-i lipsește nimic. Moștenitor al tatălui său, Ducele de Romsey, poseda deja avere, privilegiu și o înaltă poziție socială, ceea ce îi conferea o atitudine ușor arogantă. Avea farmec și femeile se simțeau imediat atrase de el, mai ales acum cînd împlinise vîrsta de treizeci de ani și primise și titlul de conte, așa cum se cuvenea moștenitorului unui duce.

Mătușa lui spunea că, din păcate, nu exista femeie care să-i reziste lui Caspar. I-ar fi prins bine să simtă și el măcar o dată amărăciunea respingerii.

Lady Octavia se întreba de unde o cunoștea lordul Castleton pe Jane Mayberry. Jane nu ieșea deloc în lume. Cînd se afla în oraș mergea la cursuri, la concerte și la operă; mai ales la operă. Jane era mare iubitoare de muzică. S-ar putea ca acolo să-l fi cunoscut pe conte. Se încruntă cînd un alt gînd îi veni în minte: Lordul Castleton și capricioasa lui amantă, La Contessa, se despărțiseră de puțină vreme. Ezita, neștiind dacă să se ducă sau nu după el, ca să-i țină companie lui Jane, cînd doamna Bradley se apropie și-i spuse că era așteptată în vechea bibliotecă. Solicitarea aceasta îi limpezi imediat mintea. Dăduse frîu liber imaginației și atîta tot. Bietul om nu voia decît să dea o mîna de ajutor.

O găsi, într-adevăr, în prima încăpcre de după ușa verde. Nu îl auzise intrînd, așa că avu răgazul să o privească preț de cîteva clipe cu ochi critic. Se urcase pe un scaun și stătea pe vîrfuri, aranjînd vesela de pe ultimul raft al dulapului. Primul lucru pe care îl observă Caspar au fost gleznele ei fîne. Din păcate, purta ciorapi albaștri de lînă. Ar fi trebuit să-și închipuie asta. Făcuse cercetări și aflase, printre altele, că Jane Mayberry era o femeie foarte inteligentă, iar femeile inteligente, dintre care făceau

parte și Lady Octavia și mătușa Sophy, purtau acei ciorapi ca pe un însemn de onoare, un fel de mărturie a superiorității minții și preocupărilor lor. „Ciorapii albaștri“ nu era o sintagmă menită să facă cinste doamnelor numite astfel, însă ele purtau în continuare aceste veșminte ca pe o emblemă.

Jane purta o rochie de lână de un verde pal, „olive“ ar fi zis amanta lui, o culoare care nu prea îi plăcea, dar care se asorta cu părul ei blond, căruia soarele îi dădea o anumită strălucire. Rochia era frumos croită și-i punea în evidență talia zveltă și arcuirea grațioasă a gâtului.

Tuși, anunțându-și astfel prezența, după care privirea îi fu imediat atrasă de o creatură acoperită cu o blană maronie, care se ridică de pe podea și se opri în fața lui, arătându-și colții.

Cînd Jane se întoarse, Case îi spuse pe un ton calm:

– Liniștiți-vă cîinele, altfel mă voi vedea nevoit să-l împuşc.

– Dacă veți îndrăzni, răspunse ea pe un ton glacial, va fi ultimul lucru pe care-l veți mai face vreodată. Lance, jos, îi comandă ea.

Cîinele, de o rasă incertă, avînd caracteristici de lup – lucru care-l surprinse pe Caspar, pentru că de trei sute de ani nu mai existau lupi în Anglia –, se întinse pe podca, cu capul pe labela lui mari, fără a-l slăbi deloc din priviri pe Caspar.

– Nu-i plac bărbații, îl lămuri domnișoara Mayberry, coborînd de pe scaun. Lady Octavia ar fi trebuit să vă prevină. Apropo, eu sînt Jane Mayberry.

Nici Jane Mayberry nu părea o admiratoare a bărbaților – păcat, căci lui i se păruse foarte atrăgătoare atitudinea ei hotărîtă și privirea fermă. Nu era o frumusețe, dar nici nu avea o înfățișare ștearsă. Avea trăsături bine definite și atrăgea mai ales prin sprîncenele ei drepte, negre și prin ochii mari, căprui, care exprimau inteligență.

– Eu sînt Castleton, îi spuse el. Ar fi făcut o plecăciune, numai că domnișoara Mayberry se întoarse fără să schițeze măcar o reverență.

– Da, v-am recunoscut. Sînteți înalt și asta e tot ce contează, zise ea. Nu va trebui să vă urcați pe scaun.

Avea o voce pe care un bărbat ar fi putut-o asculta zi și noapte. Își dădea seama că o cam înfuriase amenințîndu-i cîinele așa că, dacă voia să obțină informația de care avea nevoie, trebuia să se poarte cu multă atenție.

– Spuneți că m-ați recunoscut? Adică ne cunoaștem?

– Nu. Însă Viconteles Latham a încercat să facă prezentările odată, la operă. Aveați însă o întîlnire, așa că ați plecat imediat după spectacol.

Încă o bilă neagră pentru el. Nu-și amintea de ea, iar dacă fusese îmbrăcată în stilul acesta, nici nu avea cum să o fi reținut. Podoabele, culorile vii erau mai degrabă pe gustul lui.

Luă teancul de farfurii pe care i le întinse Jane și le așeză sus pe raft. Cînd se întoarse, ea aștepta în spatele lui cu un alt teanc de farfurii în brațe. Arboră zîmbetul lui irezistibil, care făcea să tresalte inima oricărei femei. Îi vorbi calm, pentru a o face să se liniștească, deoarece era foarte interesat de răspunsurile pe care urma să le primească.

– Cum de v-ați asociat cu Lady Octavia în afacerea asta cu biblioteca? Adică, dumneavoastră nu sînteți căsătorită. Prin urmare nu cred că ați fi interesată de schimbarea legilor căsătoricii și proprietății în Anglia.

– Nici mătușa dumneavoastră nu e căsătorită, spuse ea. De ce nu o întrebați pe ea?

– Așadar o cunoașteți pe mătușa mea?

– Toată lumea de la bibliotecă o cunoaște pe Lady Sophy. Este o doamnă nemaipomenită. Vă rog, zise ea și îi puse în brațe farfuriile. Puteți vorbi și munci în același timp.

Case luă farfuriile și se întoarse, ascunzîndu-și zîmbetul. Iată o experiență cu totul nouă pentru el – să primească ordine de la o femeie tînără, necăsătorită! Era conștient de faptul că femeile nemăritate îl considerau o partidă ideală. De obicei, tineretele încercau să flirteze cu el, ori îl agasau cu tot felul de lingușiri.

Putea fi și fermecător, dar și neîndurător, și asta o putea confirma orice tînără care nu se gîdea decît la măritiș. În mod sigur, nu avea să se confrunte cu astfel de probleme în privința domnișoarei Mayberry.

– Lady Octavia este prietena cea mai apropiată a mătușii mele. În felul acesta a fost ea convertită. Dar dumneavoastră?

Putea să evite și ea întrebările la fel de bine ca el.

– Ultimul teanc, și apoi putem începe să lustruim argintăria. Case rămasc surprins.

– Nu-mi vine să cred că argintăria din casa lui Lady Mary poate fi nelustruită. Ea nu ar permite una ca asta.

– Atunci nu va dura mult, nu-i așa?

Cînd Jane deschise un sertar și începu să-și pregătească materialele, Case hotărî că sosise timpul să treacă la obiect.

– Domnișoară Mayberry, începu el, eu n-am venit aici să vă ajut să vă mutați în noul sediu. Vreau doar să vă întreb ceva.

Schimbarea expresiei lui Jane aproape că nu se observă. Case ar fi putut-o pune pe seama imaginației lui, dacă n-ar fi văzut cîinele care își înălțase capul și începuse să mîrîie, de parcă simțise că ceva îi amenința stăpîna.

– Lady Octavia nu v-a trimis să mă ajutați? îl întrebă ea. Lordul zîmbi.

– A fost o ncînțelegere. Nu mă deranjează să aranjez farfuriile, dar la argintărie nu mă pricep chiar deloc.

Cîinele dădu să se ridice, dar Jane făcu un semn către podea și acesta se așeză din nou. *Se teme*, își zise Caspar uimit. *Dar ce-am zis de s-a speriat așa?* Nimic din înfățișarea ei nu cădea vreun semn de neliniște. Cîinele însă o simțise.

Jane își dădu pe spate o șuviță de păr care îi căzuse pe frunte.

– Lord Castleton, nu e momentul cel mai potrivit să-mi puneți întrebări. După cum vedeți, avem mult de lucru aici. Nu vreți să reveniți mai tîrziu? Mulțumesc că mi-ați dat o mîna de ajutor cu farfuriile. Acum, însă, dacă îmi dați voie, aș vrea să prepar o soluție pentru argintărie.

Nu știa dacă să se amuze sau să se înfurie. În viața lui nu mai fusese tratat astfel.

– O singură întrebare, domnișoară Mayberry, și apoi vă las să vă continuați ... ăă... treaba. Unde o pot găsi pe Letiția Gray?

Era cu spatele întors spre el și Case văzu limpede cum umerii ei încordați se relaxară ușor.

– Letty? întrebă ea întorcându-se către el. Ați venit să mă întrebați despre Letty?

Lordul încuviință dînd din cap.

– Mi s-a spus că ați fost prietenc.

– Cine v-a spus?

– Contează? Nu vreau decît să-mi spuneți unde locuiște. Ea îl privi gînditoare și, o vreme, tăcu.

– Ce treabă aveți cu doamna Gray? îl întrebă ea în cele din urmă.

– Asta mă privește pe mine și pe doamna Gray.

Își dădu imediat seama de imprudența pe care o comisese. Înainte să apuce să-și repare greșeala, domnișoara Mayberry îi răspunse la fel de tăios:

– Iertați-mă. Nu vă pot ajuta.

– Nu puteți, sau nu vreți?

– Nu vreau.

Case începea să-și piardă răbdarea.

– Nu vreți să-mi spuneți de ce?

– Pentru că ar fi contrar regulilor bibliotecii. Pot, însă, să o întreb pe doamna Gray dacă dorește să vă înțîlcască, sau îi puteți scrie o scrisoare. Voi avea grijă să o primească.

– Asta ar putea dura zile în șir! Dacă aveți nevoie de referințe în privința mea, le puteți cere lui Lady Octavia sau mătușii mele. Vor garanta dumnealor pentru mine.

– Și dumnealor v-ar da exact același răspuns. Este împotriva politicii bibliotecii să dezvăluim străinilor adresele membrilor ei.

- Dar eu nu sînt un străin.
- Pentru prietena mea sînteți.
- De unde știți?

Pentru o clipă doar, Jane ridică din sprîncene.

- Cu siguranță mi-ar fi spus dacă v-ar fi cunoscut. Numcle dumneavoastră a apărut în toate ziarele. Cumnatul dumneavoastră este colonelul Richard Maitland, comandant la Special Branch, nu-i așa? Împreună ați adus un criminal în fața Justiției. Ziarele v-au prezentat ca pe un erou.

- Au exagerat! mărturisi el.

Sprîncenele ei reveniră la poziția obișnuită.

- Nu mă îndoiesc de asta, dar prietena mea mi-ar fi spus dacă l-ar fi cunoscut pe eroul afacerii Maitland.

Nu știa ce să creadă despre ea. Rîdea de el sau vorbea serios? Cîte puțin din amîndouă, hotărî el și zîmbi.

- Aveți dreptate, nu o cunosc pe domnișoara Gray, dar îl știu pe fratele dumneaei, pe Gideon Piers.

- *Îl știți?* Ce ciudat. Gideon e mort de trei ani.

- Am vrut să spun că *l-am cunoscut*. Am luptat împreună în Spania. Își dădu seama că vocea i se cam înăsprise și se strădui să și-o îndulcească. Domnișoară Mayberry, chiar e ceva urgent, altfel nu aș insista atît.

Jane păru că se relaxază. În orice caz, în ciuda tensiunii conversației lor, cîinele nu mai dădea semne că l-ar neliniști ceva. Stătca cu capul pe labe, iar ochii – mereu la pîndă – treceau de la domnișoara Mayberry la Case.

- Nu intenționez să vă fac greutăți, zise ea. Vă propun să scrieți chiar acum o scrisoare. O să am grijă să-i fie înmînată personal și să primiți și un răspuns, să zicem, pînă la ora patru. E bine? Mai sînt doar cîteva ore. Puteți avea răbdare pînă atunci?

„Încăpățînată” era un termen prea blînd pentru a o descrie pe domnișoara Mayberry, dar cel puțin dovedea delicatețe în acest refuz. Ei bine, avea să afle că și el putea fi la fel de încăpățînat.

– Vă mulțumesc, zise el. Spuneți-mi de unde pot lua un toc și hîrtie de scris?

– Întrebați-o pe Lady Octavia. Ea știe pe unde se află toate lucrurile.

Era gata să iasă pe ușă cînd o auzi strigîndu-l pe nume.

– Încă nu mi-ați răspuns la întrebare, spuse ea. Cine v-a spus că eu sînt prietena doamnei Gray?

– Mi-am amintit că Piers avea o soră care preda la Școala de Caritate „Sf. Bede“. Am fost ieri acolo și am stat de vorbă cu directoarea.

Aceasta cra versiunea prescurtată a evenimentelor și nu vedea nici un motiv pentru a da și amănunte.

– Domnișoara Hepburn – așa se numea. Mi-a spus că ultima dată a văzut-o pe domnișoara Piers cînd s-a căsătorit; după aceea s-a mutat de acolo. În schimb, dumneavoastră ați continuat să vizitați școala din cînd în cînd. Zîmbi. Mi se pare că ați fost preferata domnișoarei Hepburn. Dumneaei mi-a spus că toate scrisorile trimise pe adresa bibliotecii din Soho Square ajung la dumneavoastră.

– Însă dumneavoastră v-ați hotărît să veniți personal.

– După cum v-am spus, e o chestiune urgentă, zise el schițînd o plecăciune și ieșind din încăpere.

Jane așteptă pînă ce se închise ușa în urma lui, după care răsuflă ușurată. Apoi strînse pumnii. Era ceva care o intriga în legătură cu Lordul Castleton. Dacă omul nu ar fi fost atît de insistent, poate l-ar fi îndrumat către Letty. Sau poate că tot nu ar fi făcut-o. Insistase prea mult ca să dea de urma ei și asta o neliniștea.

Castleton fusese la „Sf. Bede“. Se întreba cît de multe i-o fi spus domnișoara Hepburn. Nu se temea că directoarea a dezvăluit chestiuni personale, însă era posibil să fi scăpat ceva fără să vrea.

Îi spusese, de pildă, unde o poate găsi pe ea.

Nu era nici un rău în asta. Lordul nu venise pentru ca venise. Pe Letty voia s-o vadă, iar aceasta nu avea nimic de ascuns.

Bineînțeles, Letty avea să-l primească. Nu era omul pe care să-l ignore cineva. Știuse asta chiar dinainte să-l cunoască personal. Lady Sophy era foarte mândră de nepotul ei, care, după cum l-a descris ea, nu accepta înfrîngerea nici atunci când voia să cucerească o femeie, nici pe câmpul de luptă.

Lady Sophy Devere nu exagera niciodată.

Jane se întrebă cum ar descrie-o oare Lady Sophy pe ea. Ca pe o tânără care nu ieșise deloc în lume, însă devotată trup și suflet cauzei lor? Ca pe o purtătoare de ciorapi albaștri? Ca pe o fată bătrână care la douăzeci și șase de ani evita bărbații? Ca pe o ființă prea rezervată, singuratică?

Oglinzi paralele, iată cum se reflectă caracterul cuiva – nu chiar iluzii, însă departe de a revela adevărul în întregimea lui. Bănuia că la fel stăteau lucrurile și cu Lordul Castleton.

Asta îi aminti încă ceva ce aflase de la Lady Sophy despre nepotul ei. Se pare că războiul îl schimbase – nu în rău, și nici în bine –, îl transformase total, devenise mai închis în el însuși, de multe ori ursuz.

Jane se gândea la toate astea în timp ce amesteca pudra din corn de cerb transformând-o într-o pastă vâscoasă. Letty sperase ca armata să-l facă om pe Gideon. Nu-l cunoscuse pe fratele lui Letty, dar auzise destule despre el de la ea, ca să-și poată face o impresie – era iresponsabil, egoist și nu ezita să se folosească de cei din jur în propriul avantaj. Letty, însă, nu vedea toate aceste defecte. După părerea ei Gideon nu era decât o victimă a condițiilor în care trăise și, îndată ce acestea se vor schimba, el va deveni un cu totul alt om. Nu-i trebuia decât o șansă.

Ce-i drept, nu avusese o viață ușoară. După moartea tatălui, au început vremuri grele pentru familia lor. Letty a fost trimisă la „Sf. Bede“, iar Gideon și mama lor au ajuns într-un azil pentru săraci, unde aceasta și-a și aflat sfârșitul. Azilul nu a fost nici pe departe un mediu potrivit pentru formarea caracterului său. Până

la urmă, poate chiar era îndreptățit să se folosească de oameni, așa cum o făcea.

Un lucru nu i se putea contesta – devotamentul față de mama lui. Poate că dacă aceasta ar fi trăit s-ar fi ales ceva de el.

Toate șansele lui Gideon fuseseră spulberate în Spania. Fusesse declarat dispărut. Trupul nu i-a fost găsit niciodată.

Jane se opri din amestecat și privi în gol. Oare ce legătură putea exista între Castleton și un militar care nu trecuse niciodată de gradul de caporal?

Un mîrșit scurt îi întrerupse reflecțiile. Privirea mereu atentă a lui Lance era îndreptată asupra ei.

– Nu sînt tristă, îi spuse ea. Căzusem pe gînduri, asta e tot.

Apoi se aplecă și-l scărpină în creștet.

– Ce ajutor îmi dai. Am crezut că ai un al șaselea simț cînd e vorba de oameni. N-ai auzit ce-a spus Lordul Castleton? A zis că o să te împuște. *A împușca* e un cuvînt rău.

Lance dădu din coadă.

– Cel puțin, bine că nu te-ai gudurat pe lîngă el. Nu că te-ar fi lăsat. Nu trebuie să lași pe veșmintele sale impecabile fire de păr.

Lance o privi și ochii parcă îi rîdeau.

Jane își privi rochia și strîmbă din nas. Era plină de păr de cîine.

– Am uitat să te perii azi?

Lance îi răspunse lăsînd capul într-o parte și privind-o cît se poate de grăitor.

Jane oftă.

– Știu. Am avut multe pe cap în ultima vreme, dar nu va mai dura mult. O să ne întoarcem acasă, băiete. Gîndește-te un pic – aer liber, pajiști, copaci, bursuci, vulpi. Te vei distra ca odinioară.

Deocamdată, însă, voia să fie sigură că scăpase de conte. Era o complicație de care se putea lipsi cu dragă inimă.

Case plecă să o caute pe Lady Octavia, însă nu ca să-i ceară toc și coală de scris. Nu știuse că doamna Gray era membră

a bibliotecii pînă nu aflase de la domnișoara Mayberry. Acum știa cum să dea de ea. Nu că ar fi lăsat întîlnirea cu ea pe scama șanseii, ori a întîmplării. Doamna Letiția Gray avea să-l întîlnească fie că era sau nu de acord.

O găsi pe Lady Octavia în bibliotecă, supraveghind coborîrea unui portret care era suspendat deasupra șemineului de marmură.

– Tatăl lui Lady Mary, îi explică ea lui Case. Bătrînul conte, un om dușmănos, a avut un comportament reprobabil față de soția și fiica lui. Nu se poate ca tocmai el să prezideze adunările noastre. Ar fi un gest de autonegare din partea noastră. Duceți-l în pod, le spuse ea celor doi servitori care dăduseră tabloul jos de pe perete. Apoi i se adresă lui Case: Lord Castleton, privește asta ca pe o lecție. Gîndește-te cum vor îndepărta soția și fiica ta chipul tău de pe perete, cînd tu nu vei mai fi.

Lordul îi zîmbi împăciuitor.

– Lady Octavia, încerc să dau de o doamnă care e membră a asociației dumneavoastră – doamna Letiția Gray, sau poate că o cunoașteți drept Letiția Piers. Îmi puteți spune unde locuiește?

– Noi nu dăm niciodată astfel de informații, răspunse ea. Asta e politica bibliotecii.

– Dar mă cunoașteți bine! Nu vreau decît să stau de vorbă cu doamna Gray. Ce vedeți rău în asta?

Ea îl privi fix.

– Să știi că am stabilit regulile astea cu un scop anume. Din experiență am învățat că e mai sigur așa. În orice caz, ca să nu mai încerci să mă convingi să mă răzgîndesc, află că nimeni cu numele Letiția Gray sau Letiția Piers nu a fost vreodată membră a bibliotecii noastre.

– Sînteți sigură de asta?

– Absolut. Lista membrilor noastre e foarte scurtă, iar eu cunosc personal fiecare doamnă aflată pe această listă. Ai fost informat greșit.

Era cât se poate de limpede că fusese informat greșit, în mod deliberat, de Jane Mayberry. Se ajunsese, așadar, la un conflict de orgolii. El știa prea bine cine avea să câștige, iar după aceea va afla de ce era atât de hotărâtă domnișoara Mayberry să-și protejeze prietena.

– Domnișoara Mayberry, spuse el și nu mai continuă, așteptînd însă un răspuns.

– Ce e cu Jane?

Zîmbi și dădu din cap.

– Mă contrariază. Nu știu ce să cred despre ea.

– Cum adică?

Nu acesta era răspunsul pe care îl aștepta, așa că întrebă direct:

– *Dumneavoastră cum ați caracteriza-o?*

Pînă în clipa aceea nu știuse că ochii albaștri, atât de blînzi, ai lui Lady Octavia, pot străpunge ca vîrful unei săbii.

– Să o lași în pace pe Jane Mayberry, îi spuse ea. Nu e pentru tine. Poți avea orice femeie îți dorești. Las-o în pace pe Jane.

Îi trebuiră cîteva clipe să-și revină din uluială, să-și recapete siguranța de sine, demnitatea și aroganța caracteristice rangului său.

– Vă înșelați, doamnă, spuse el. Cred că mă confundați cu altcineva.

– Jane, continuă Lady Octavia, privindu-l gînditoare, nu a avut o viață ușoară de cînd a murit tatăl ei. Cred că abia aici, cu noi, și-a găsit liniștea. Nu vreau s-o văd iar tulburată.

Caspar nu-și putea da seama cu ce își hrăneau resentimentele doamnele acestea în vîrstă. La fel se întîmpla și cu mătușa Sophy. O dată trecute de o anumită vîrstă, li se părea că pot spune orice și oricui doreau.

– Mă îndoiesc că eu și domnișoara Mayberry vom mai avea ocazia să ne întîlnim, spuse el fără să fie convins de adevărul vorbelor sale, dar dacă se va întîmpla, voi încerca să o ocolesc.

– Mă bucur să aud asta.

Scrîșnind din dinți, Case plecă.

După cinci minute se afla în bucătărie cu scrisoarea. Jane Mayberry lustruia de zor o tavă de argint. Cînd intră Caspar, cîinele se ridică, însă de data asta nu-și mai arată colții, ci îl întîmpină cu un lătrat scurt, de bun-venit.

– Cîinele dumneavoastră e foarte inteligent, îi spuse Case înmîinîndu-i scrisoarea.

– Credeți? Îi făcu un semn cîinelui, care se așeză imediat pe podea, privind-o cu ochii lui blînzi.

– Atunci, ne vedem la ora patru, spuse Case.

– La patru, încuviință Jane.

El făcu o plecăciune. Ea, o reverență.

De cum ieși din cameră, zîmbetul îi pieri. Cu ce i-o fi împuiat capul lui Lady Octavia scorpia aceea? Ce și-o fi închipuit ea că avea de gînd să facă din Jane Mayberry, amanta sau soția lui? Atît primul cît și al doilea gînd îi păreau la fel de ridicole.

2

De îndată ce Lordul Castleton părăsi clădirea, Lady Octavia merse în bucătărie să stea de vorbă cu Jane. Nu avea de gînd să fie indiscretă, își zise, intenționa doar să o prevină. Lordul Castleton avea o înfățișare... nu de om ? .drăgostit, pasionat, împătimit, nu, nu era nimic exagerat sau vulgar. *Cucerit*, iată cuvîntul pe care-l căuta. Jane îl captivase pe conte, iar el nu va lăsa lucrurile așa cum erau, ci se va întoarce, dornic să obțină ceva mai mult.

După părerea ei oamenii de genul lui Castleton erau de temut nu pentru că ar fi fost în stare să ia ceva ce nu le aparținea, ci pentru felul în care reușeau să atragă femeile. Chiar și fete înzestrate cu înțelepciunea lui Jane căzuseră în mrejele unor bărbați

versați în arta seducției. Lordul Castleton era, fără doar și poate, un astfel de bărbat.

Dintre tinerele membre ale bibliotecii se simțea cel mai apropiată de Jane, de fapt atât de apropiată, cât îi permitea aceasta. Se cunoscuseră în urmă cu aproape patru ani când Jane căuta la bibliotecă un loc unde să poată sta; aflase de camerele de la etaj care se închiriau femeilor singure. Jane spusese de la început că nu cerea milă sau pomană. Își putea plăti datoriile. În plus, nu avea să rămână pentru multă vreme. Căpătase nu se știa de unde un câine și nădăjduia să găsească un loc undeva la țară, în apropiere de oraș. Era vreo problemă dacă rămânea și câinele acolo cu ea?

Bineînțeles că era! Lady Octavia deschisese gura, gata să respingă într-o manieră delicată rugămintea fetei, dar se surprinsese spunând exact contrariul. Jane Mayberry și câinele acela al ei aveau ceva căruia cu greu îi puteai rezista. Gîndindu-se bine, își dădu seama că ambele ființe erau speriate, așa că s-ar fi dovedit total lipsită de compasiune dacă le-ar fi refuzat.

La început, Jane fusese destul de rezervată, dar când se deprinsese să petreacă mai mult timp în bibliotecă, începu să se implice de-a binelea. Scria pamflete și discursuri, prezența ei deveni tot mai necesară, însă nu petrecea niciodată prea mult timp în oraș. Găsise lăcașul acela la țară și acolo îi plăcea să trăiască.

Totuși, nu asta era viața pe care Lady Octavia o dorea pentru protejata ei. Jane era prea independentă. Bănuia că o iubire nefericită o transformase într-o celibatară convinsă, deși Jane nu-i dăduse niciodată de înțeles așa ceva; îi spusese doar că trăise mai toată viața ei în Scoția și că după moartea tatălui ei fusese nevoită să-și câștige singură existența.

Lady Octavia înțelegea prea bine – sau doar avea impresia că înțelege – dorința lui Jane de a se retrage la țară. Și ea suferise din pricina a două căsnicii cumplite din care se văzuse eliberată abia după ce soții cu pricina avuseseră delicatețea să o lase văduvă. Și ea se retrăsese din societate, însă când domnul Burrel.

bancherul și totodată prietenul ei cel mai de nădejde, îi ceru mîna, își dădu seama că acesta era, într-adevăr, cel mai înțelept lucru pe care îl putea face. Și ultimii douăzeci de ani din viața ei fuseră cu adevărat cei mai fericiți.

Ar fi vrut să-i spună lui Jane că nu toți bărbații erau pramatii, că inimile rănite se pot vindeca și că într-o zi va întîlni omul potrivit.

Însă omul acela nu era în nici un caz Lordul Castleton.

După cum îi era obiceiul, cînd o găsi pe Jane în bucătărie o abordă direct.

– Ei bine, Janc, ce părere ai despre nepotul lui Lady Sophy?

Înainte să răspundă, Jane așeză o tăviță de argint în suportul ei.

– Este întocmai cum l-a descris mătușa lui.

Lady Octavia zîmbi, nesigură:

– Îl placi?

– Ei, n-aș merge atît de departe, răspunse Jane, zîbind.

Lady Sophy spunea că nepotul dumneaei poate deveni chiar neîndurător dacă cineva i se împotrivesc. Și a avut dreptate.

Lady Octavia rîse, apoi dădu din cap.

– Să ai mare grijă. Am impresia că te place.

Jane o privi fără să clipească, după care spuse rar, accentuînd fiecare cuvînt:

– Nu-l cunosc. Nu mă cunoaște. Abia acum o jumătate de oră ne-am cunoscut.

– Nu l-ai mai întîlnit pînă acum?

– Nu.

Lady Octavia păru să răsufle ușurată.

– Aha. Eu crezusem că v-ați mai întîlnit la operă.

– E drept că l-am mai văzut și acolo, dar mă îndoiesc că el m-a remarcat.

Jane zîmbi din nou.

– Nu pot să spun că nu a trecut cu privirea și peste mine, dar asta nu înseamnă că *ne-am văzut*, nu-i așa?

– Nu, ai dreptate. Și ar trebui să fii recunoscătoare pentru asta. De data asta, însă, chiar te-a văzut, așa că fii foarte prudentă.

Jane izbucni în râs.

– Am fost nepoliticoasă cu el. Nu am vrut să-i dau adresa prietenei mele fără acordul ei și, așa cum ți-am spus, a devenit și el răutăcios. Asta a fost tot.

– Se poate ca tocmai asta să-l fi incitat. Nu e obișnuit ca femeile să-i refuze o rugămintă.

– Sînt convinsă de asta, dar abia ne cunoscuserăm de cinci minute. În fond, ce ți-a spus de ești atît de îngrijorată?

– Nu multe. Însă intuiția mea...

Lady Octavia observă că pe Jane începca să o indispuină discuția și asta o cam încurcă.

– Ce vreau eu să spun este că el se va căsători cu o prințesă, ori cu o femeie de rang înalt. E de așteptat ca un om cu poziția lui să intre într-o familie de nobili.

Glasul lui Jane răsună pe cît de glacial, pe atît de stăpînit:

– Pe mine nu mă interesează din principiu căsătoria.

Lady Octavia se apropie de Jane și-i luă mîinile într-ale sale.

– Iartă-mă, draga mea. Nu am vrut să te supăr. Dacă ai avea o mamă – bine, bine, nu eu sînt mama ta, așa că o să tac.

Auzind-o spunînd aceste vorbe, Jane se mai înmuie și-i strînse la rîndul ei, cu căldură, mîinile.

– Trebuie să recunosc, zise ea, gînditoare, că dacă aș fi măcar puțin prințesă, poate aș fi ispitită de gîndul acesta. E un bărbat foarte frumos, nu? Și în plus... Apoi se încruntă. Sau poate că nu. Nu este genul meu de prinț.

Lady Octavia rîse cu poftă, după care schimbă brusc subiectul, așa cum făcea de obicei:

– Ia spune-mi, Jane, mîine pleci acasă?

Jane încuviință, dînd din cap.

– Da, imediat după micul dejun. Aș vrea să pot rămîne, să mai dau o mîină de ajutor aici, dar aștept pe cineva. Cred că ți-am spus despre ce este vorba.

– A, da, acum îmi aduc aminte. O fostă colegă și veche prietenă. Mi se pare un lucru minunat. Și-ți va face bine să pleci puțin din oraș. Știu că iubești natura și viața în aer liber. Nu te mai gîndi la bibliotecă. Sînt o mulțime de voluntari gata să ne ajute. Așa că ai grijă să te simți bine, Jane. Bucură-te cum se cuvine de timpul tău.

Plecă, dar după o clipă se întoarse.

– Deseară mergi la operă? o întrebă.

Jane zîmbi înainte de a răspunde:

– Da, dar promit că nu voi fugi cu Lordul Castleton fără binecuvîntarea ta.

Lady Octavia o privi cu ochi mari, bîgii ceva despre o „fetișcană fără minte“ și închise ușa cu putere în urma ei.

Jane dădu din cap, gîndindu-se la situația creată. Lady Octavia se arătase destul de tulburată și o zăpăcise și pe ea. Deseori i se întîmpla să vorbească fără să se gîndească bine înainte. Dar acestea erau lucruri prea mărunte. Doamna aceasta avea, în orice caz, o inimă mare, extrem de generoasă și o ajutase atunci cînd avusese nevoie. Iar ca ea mai erau atîtea alte femei. Lui Lady Octavia îi păsa de toate eșecurile ficcării dintre ele. Nu voia decît să le fie tuturor bine. În plus, era o mare greșeală ca cineva să-i fi subestimat devotamentul față de cauza drepturilor femeii. Existau chiar și miniștri care tremurau în fața ei. Din fericire, avea legături la nivel foarte înalt. Fratele ei era marchiz, iar soțul ei era proprietarul uneia dintre cele mai mari bănci din Londra. Toată lumea îi datora bani, chiar și prințul regent, dacă era să se dea crezare zvonurilor.

Respirația caldă pe care o simți pe mîină o făcu să-și plece privirea către cîinele ei: Lance se uita la ea cu ochi strălucitori, plini de înțelegere. Jane rîse și îl scărpină, distrată, între urechi.

– Unde mai pui că îi plac și cîinii, zise ea. Bineînțeles că îi sîntem cei mai de nădejde admiratori. Ia hai să isprăvim aici și să facem comisionul acela pentru Lordul Castleton.

În vreme ce lustruia și ultima tavă de argint, îi veni din nou în minte imaginea contelui. Își aminti licărirea de amuzament pe care o surprinsese în privirea lui și zîmbetul aproape ușuratic. Avertizarea lui Lady Octavia chiar nu era necesară. Oricum, el avea o reputație bine cunoscută în ceea ce privea femeile. Flirtul era ca o a doua natură pentru el.

Numai că... sprîncenele i se încruntară și rămase cu privirea pierdută la propria imagine oglindită de tăvița din argint... numai că, în puținul timp pe care l-a avut la operă ca să-l cerceteze cu atenție, observase că se purta ireproșabil. Privirea nu-i zburase de la o femeie atrăgătoare la alta, așa cum li se întîmpla altor domni pe care ea îi cunoștea. Amanta lui, Contessa, era opusul lui. Nu avea liniște pînă nu-i fermeca pe toți. Poate că tocmai acesta era motivul pentru care Lordul Castleton și amanta lui nu mai erau împreună. Sau poate că pur și simplu s-a plictisit, așa cum li se întîmplă de obicei bărbaților, și a pus ochii pe o partidă mai bună.

Nu era nevoie să i se spună că se va căsători cu o femeie de rang înalt. Nu erau prea multe prințese în împrejurimi, iar Prințul Michael nu avea surori. El urma să se căsătorească cu Lady Rosamund, și asta înainte să fie cucerită de Richard Maitland, colonel la Special Branch. Se scrisese în toate ziarele despre curtea pe care i-o făcuse Prințul Michael lui Rosamund.

În asta consta problema dinastiei Devere. Erau mereu în atenția presei. Păreau subiectul preferat al publicului. De pildă, domnița Rosamund și soțul ei se aflau acum în Scoția, în vizită la părinții colonelului Maitland; fiul cel tînăr, Lordul Justin, se afla în Italia într-un tur al Europei pe care războiul îl obligase să-l amîne. Lady Sophy Devere venise de la Hampshire ca să asiste la inaugurarea noii Ladies' Library din Strand, iar acum locuia

împreună cu nepotul Domniei sale, ducele, la Conacul Twickenham, reședința familiei Devere din apropiere de Londra. Și așa mai departe. Deși n-avea nimic de-a face cu familia aceasta, nici nu putea rămîne indiferentă.

Ceea ce nu speculau deloc ziarele era fața ascunsă a bărbaților Devere. Niciodată nu fusese pomenit numele Contesei lîngă acela al Lordului Castleton; se auzeau doar bîrfe, multe inventate, și era conștientă că nu trebuia să asculte așa ceva, dar cum să se ferească? Dacă lumea n-ar discuta despre familia Devere, n-ar mai avea despre ce să stea de vorbă.

Cît despre familia ei, aceasta era cunoscută doar în cercul de prieteni. Cînd era mică, tatăl ei obținuse un post la Universitatea din Edinburgh, loc unde ea își petrecuse o bună parte din viață. De fapt, acelea fuseseră cele mai fericite zile din viața ei pentru că se afla alături de părinți și de prietene pe care sîmbătă seara le invita în salon ca să stea de vorbă, să asculte muzică și să cînte. Nu că tatăl ei s-ar fi priceput vreun pic în ale muzicii. Era chiar afon. În schimb, mama ei era îndrăgostită de muzică, în special de operă, iar pe tatăl ei nimic nu-l bucura mai mult decît să-i facă pe plac soției sale.

Tatăl ei fusese un om tare cumsecade.

Se întrebă ce fel de soț ar fi contele. După spuselc lui Lady Sophy, toți bărbații Devere se dovediseră soți desăvîrșiți – devotați, protectori, fideli și foarte afectuoși.

– La fel ca tine, Lance, spuse Jane. Dar, după părerea mea, o femeie se află în și mai mare siguranță lîngă un cîine. Asta, bineînțeles, dacă nu găsește pe cineva asemenea tatălui ei. Pînă acum constatase că astfel de bărbați erau prea puțini și greu de găsit.

Rămase privind în gol, dusă pe gînduri. Se reculese însă repede. Începea să-și plîngă de milă și treaba asta chiar o irita.

Dădu nemulțumită din cap, ca pentru a-și alunga gîndurile care o supărau, își limpezi mintea și continuă să așeze lucrurile la locurile lor.

3

După aproximativ douăzeci de minute Jane părăsi biblioteca, însoțită de Lance. Se opri preț de câteva clipe la marginea trotuarului, aruncă o privire fugară în dreapta și-n stînga, apoi urcă într-o birjă din care tocmai coborîseră călătorii, urmată de Lance. Birja o porni în jos, către Pall Mall.

O altă birjă apăru de pe o străduță laterală, coti pe strada principală și porni în urmărirea lui Jane. Înăuntru se aflau două persoane: Case și sergentul Harper de la Special Branch.

Cu toate că Harper era una dintre cele mai populare personalități din capitală, datorită ajutorului pe care îl dăduse în rezolvarea mai multor cazuri de senzație de cînd lucra la Special Branch, nimeni nu știa, de fapt, cum arată. Era abia trecut de patruzeci de ani, bine legat și cu părul cărunt. Hainele bine croite, corespunzătoare cerințelor poziției pe care o ocupa, nu se bucurau de atenția lui, ceea ce îi conferea un aspect neglijent.

În ciuda diferențelor, pe Case și Harper îi lega o prietenie strînsă. De fapt, aveau multe în comun. Luptaseră amîndoi în Campania din Spania, iar nu de mult colaboraseră în dejucarea unei conspirații care i-ar fi putut fi fatală cumnatului lui Case, colonelul Richard Maitland. Acum cei doi lucrau din nou împreună la un caz – crima din Hyde Park.

Pe buzele lui Case apăru un zîmbet.

– Mi-am închipuit că se va duce personal să-și prevină prietena. Va fi cu atît mai simplu pentru noi. Nu trebuie decît să urmărim cîinele.

Observînd că Harper nu spunea nimic, Case se întoarse către acesta și-i privi chipul încruntat, cu tenul tăbăcit de soarele fierbinte al Spaniei de-a lungul anilor de luptă.

– Ce te frămîntă atît? îl întrebă el.

– Nu mi se pare corect, începu Harper, să fie spionate niște doamne care n-ar omori nici măcar o muscă. Mare păcat. Ele sînt cele mai de preț daruri pe care ni le face Anglia asta a noastră. Sînt cinstite și tare cumsecade, iar mie nu-mi place să umblu cu ascunzișuri cînd e vorba de ele.

– Nici mie.

– Atunci de ce n-am așteptat pînă la ora patru răspunsul doamnei Gray?

– Și dacă doamna Gray refuză să mă primească? Dacă încearcă să-și protejeze fratele? Nu, Harper. Doar așa putem fi siguri.

Harper se mulțumi să mormăie ceva.

După cîteva clipe, Case continuă:

– De ce-o fi ținînd o domnișoară atît de delicată o astfel de creatură în oraș?

– Vă referiți la cîine?

Case dădu din cap, afirmativ.

– Habar n-am. Dumneavoastră știți mai multe despre doamne decît mine.

– Fă-mi plăcerea și încearcă un răspuns.

– Păi, zise Harper, scărpinîndu-și bărbia, poate că-l ține doar pentru paradă, ca să fie altfel decît celelalte doamne.

– Să știi că Jane Mayberry nu ține la aparențe și nu e interesată deloc de modă. Cu siguranță că nu ți-ar fi recunoscătoare pentru o asemenea părere. Poartă ciorapi albaștri. Femeile care se mîndresc cu inteligența lor nu au nici cea mai mică intenție de a epata în societate.

Harper căzu puțin pe gînduri.

– Ei bine, zise, poate că ține mult la câinele ăsta și nu vrea să se despartă de el.

– Oare?

– Ce? Întrebă Harper, văzînd că tăcerea se prelungea.

– Mmm? A, mă gîndeam că ține câinele ca să o apere.

– De ce sau de cine?

– Nu știu. Dar e ceva misterios la această Jane Mayberry.

– Misterios?

– Da, există o enigmă, are ceva de ascuns. Înțelegi ce vreau să spun.

– Da' nu-i decît o femeie care are un câine!

– Se poate să ai și tu dreptate.

– Ți-ai necazul cu slujba asta a noastră. Te face să fii hănuitor față de toată lumea, iar dacă nu ești așa, dai de necazuri.

– Harper, nu-ți mai bate capul cu asta. S-ar putea să fie întocmai cum spui tu.

– Sper să fie așa. Sincer, chiar nădăjduiesc asta, pentru că individul pe care îl căutam e putred pînă în măduva oaselor. N-aș vrea ca domnișoara Mayberry să sîrșească precum John Collier.

Așa se numea cel care fusese ucis în Hyde Park. Afiți descoperiseră cei de la Bow Street înainte să predea cazul celor de la Special Branch: victima se numea John Collier și fusese soldat, iar în clipa morții era un funcționar oarecare, în vîrstă de vreo patruzeci de ani, care nu avea nimic de ascuns, după cîte putuseră ei să-și dea seama.

Timp de o lună procurorii bătuseră pasul pe loc, înainte să ceară ajutorul celor de la Special Branch. În cinci minute șeful hotărî că cel mai nimerit pentru cazul acesta era însuși cumnatul său. Case era făcut să descopere criminali alc căror semnături erau niște pietricele șlefuite lăsate asupra victimelor.

Pentru Case pietricica aceea putea la fel de bine să fie o scrisoare. Ceea ce îi spunea era că omul pe care îl credea mort, care *spera* să fi murit, trăia și reluase șirul crimelor și al mutilărilor.

Gideon Piers. Numele acesta era suficient să-l facă pe Case să devină neînduplecat. Caporal Gideon Piers, dezertor devenit tâlhar, băgase spaima în provincialii spanioli împreună cu banda lui de asasini. *La Roca*, Piatra, așa îl numiseră spaniolii din cauză că lăsa astfel de pietre bine șlefuite în buzunarele victimelor, așa încît toată lumea să afle care era soarta celor care îndrăzneau să-l înfrunte.

Mersese, însă, prea departe căci începuse să atace convoaiele britanice și să fure aurul. Nu mai era tâlharul din afara cîmpului de luptă, ci un factor de subminare care trebuia înlăturat cît mai repede. Lui Case i se dăduse sarcina de a recupera aurul, dacă mai era posibil, dar mai ales de a-i șterge de pe fața pămîntului pe Piers și pe acoliții lui. Fără milă, fără îndurare – acestea erau ordinele.

Ajutat de o unitate formată din soldați toți unul și unul și din partizani, dădu de urma lui Piers și a tâlharilor lui chiar în ascunzătoarea acestora – o mănăstire abandonată aflată între dealuri, în apropiere de Brugos. Acolo și-au și găsit sfîrșitul, toți, sau cel puțin așa nădăjduia el.

Îi luă ceva vreme pînă să-și dea seama că Harper vorbea cu el. Încercă să-și limpezească mintea apăsîndu-și ochii cu mîna.

– Iartă-mă, Harper. Eram cu mintea în altă parte. Ce spuneai?

Harper rosti cuvintele rar, cu răbdare:

– V-am întrebat dacă vreți să fiu și eu de față cînd veți vorbi cu doamna Gray.

– Nu. Ar fi prea mult să apărem amîndoi, n-aș vrea să se simtă amenințată. Tu supraveghează casa și nu sta la vedere.

Harper dădu din cap.

– La ce vă gîndeați cînd v-am întreprut?

Case rîse scurt, înăbușit. Era clar că Harper nu avea nici o treabă cu diplomația. Necazul era că îi permisesse prea multe.

Dacă s-ar apropia puțin mai mult, ar deveni cei mai buni prieteni și atunci nimic nu l-ar mai opri să fie indiscret.

– A trecut o lună de când a fost ucis Collier, zise Case. Oare ce mai așteaptă Piers?

– Poate că a plecat așa cum a venit. Poate că doar pentru Collier a apărut aici. Sau cine știe, noi nu sîntem pe urmele cui trebuie. Să știți că pînă la urmă Piers ar putea fi mort de-a binelea și altcineva s-ar putea să se folosească de metodele lui.

Case nu comentă. Nu era prima dată cînd auzea argumentele acestea. Dar dacă Piers era încă în viață, nu avea nici cea mai mică îndoială că ținta finală era chiar el. Nu avea timp de pierdut cu argumente, deși îl măcinau aceleași întrebări: ce mai aștepta Piers? De ce amîna confruntarea cu el?

O dată ajunsă în Hans Town, în fața bisericii Sf. Ninian, Jane coborî și îi plăti birjarului. Începuse să burnițeze, așa că își ridică gulerul hainei și intră în curte. Casa parohială se afla după biserică, iar pentru a ajunge la ea trebuia să intri pe o porțiță laterală și să urci o potecă pietruită. Era o clădire veche cu zidurile acoperite cu iederă. Într-una din camerele din față se aprinsese o lumină și se auzi rîsul cristalin al unui copil. Jane schiță un zîmbet trist. Unele femei aveau noroc cînd era vorba de dragoste, altele nu. Iar Letty făcea parte din prima categorie. Se căsătorise cu un bărbat deosebit și avea doi copii pur și simplu minunați. Și, dacă cineva merita cu adevărat o asemenea bucurie, aceea era, fără îndoială, Letty.

Jane nu se lăsă furată de gînduri, ci își îndreptă umerii și bătu cu putere în ușa. După cîteva clipe ușa se deschise și în prag apăru slujnica lui Letty. Un preot tînăr, care mai avea și o familie de întreținut, nu își putea permite mai mult de un servitor.

Peggy, o fată tînără, agilă și mereu cu zîmbetul pe buze, o pofți pe Jane în antreu.

– L-ați adus și pe Lance! Ce-or să se mai bucure copiii!

– Unde este doamna Gray? o întrebă Jane, în vreme ce Peggy îi ajuta să-și scoată pardesiul și boneta.

– În bucătărie.

– Și domnul Gray?

– E plecat la Lambeth, să-l viziteze pe episcop.

După acest schimb de cuvinte, liniștea a fost brusc întreruptă. Din camera din față țîșniră ca din pușcă două fetițe gemene care se repeziră la Jane.

– Mătușa Jane! strigară deodată. Mătușa Jane.

Apoi îl zăriră pe Lance, și mătușa Jane fu dată uitării. Din bucătărie apărură mama fetelor.

– Jane! *Asta* da surpriză.

Letty Gray, puțin mai în vîrstă decît Jane, era înaltă, zveltă, avea un păr negru și des și ochi de un albastru limpede. Chiar dacă i se desprinseseră cîteva şuvițe din agrafe și pe un obraz avea o urmă de făină, părea stăpîină pe sine. Din cîte observase Jane, orfanii dădeau de regulă această impresie. Fetele fuseseră crescute în instituții speciale și învățaseră să nu trădeze ceea ce gîndeau. Jane chiar se considera norocoasă pentru că reușise să cîștige prietenia acestei femei atît de afectuoase și generoase și nu de puține ori regreta că nu seamănă mai mult cu ea.

Liniștea reveni la fel de repede cum dispăruse. Letty îi propuse lui Peggy să îmbrace copiii gros și să iasă împreună cu ei și cu Lance la plimbare. După aceea o conduse pe Jane în salonul din față și închise ușa în urma lor.

– Ai făină pe obraz, îi atrase Jane atenția.

Letty o îndepărtă, ștergîndu-se atentă cu palma.

– Nu mă așteptam să te văd decît după Crăciun. Ce te-a făcut să-ți schimbi planurile?

Își trăsese ră fotoliile mai aproape de foc.

– S-a întîmplat ca Lordul Castleton să mă viziteze astăzi, dar voia să stea de vorbă cu tine, nu cu mine.

– Lordul Castleton! Vrea să stea de vorbă cu mine? Dar despre ce?

– Uite, mi-a dat și o scrisoare...

Vorbele îi fură întrerupte de un ciocănit în ușa de la intrare.

– Cred că Oliver și-a uitat din nou cheile, zise Letty și se duse să deschidă.

Jane se ridică în picioare. Auzi mai multe voci pe hol, după care Letty intră în salon, urmată de Lordul Castleton. Știa că lordul era o fire tenace, însă la asta nu se așteptase.

– Vorbești de lup, zise ea, pe un ton provocator, și iată-l!

– A, domnișoara Mayberry, rosti Case calm, fără paznicul cel credincios și mereu încântătoare.

– Jane, spuse Letty, uitându-se întrebătoare de la unul la altul, Lordul Castleton vine din partea serviciului Special Branch. Vrea să-mi pună câteva întrebări în legătură cu Gideon, asta-i tot.

– Special Branch? Jane îl privi neîncrezătoare. Sînteți reprezentant al legii?

– Mi s-a cerut ajutorul într-o anumită investigație, așa că se poate spune și așa.

– Asta nu mi-ați spus.

– Dar nu aveam treabă cu dumneavoastră, domnișoară Mayberry, așa că nu eram obligat să vă spun nimic. Doamnă Gray, putem sta undeva de vorbă între patru ochi?

– Păi... Letty o privi nesigură pe Jane.

– Nici prin minte nu-mi trece să vă las să o interogați pe doamna Gray fără să mai fie cineva de față, zise Jane.

– Aș vrea ca Jane să nu plece, zise Letty.

Case lăsă să-i scape un oftat.

– În cazul acesta, haideți să ne așezăm. Nu o să dureze prea mult.

După ce luară loc, își concentră privirea asupra lui Letty, ignorînd-o cît putu pe Jane.

– Doamnă Gray, considerăm că ne puteți fi de mare ajutor în cercetările noastre. Iertați-mă că nu vă pot da amănunte. Poate veți crede că unele dintre întrebările mele sînt ciudate și deloc

relevante. Dumneavoastră nu trebuie decît să răspundeți cît se poate de onest. Puteți face asta?

După ce Letty dădu din cap afirmativ, Case continuă:

– Cînd l-ați văzut ultima oară pe fratele dumneavoastră?

– Faceți cercetări în legătură cu Gideon?

– Vrem să verificăm niște lucruri în legătură cu cineva despre care credem că odată i-a fost foarte apropiat, cineva alături de care a luptat în Spania.

– Aha.

Așteptă ca el să-i mai dea și alte amănunte, dar văzînd că nu o face, își drese glasul și continuă:

– Ultima dată l-am văzut pe Gideon înainte să pornească în larg spre Portugalia. Da, acum opt ani, cînd a venit să-și ia rămas-bun.

Pe măsură ce interogatoriul avansa, îndoielile lui Jane privind veridicitatea pretextului lui Castleton se spulbera. Își dădea bine seama de ce era considerat atît de necesar pentru o anchetă. Punea întrebările în așa fel încît să nu o sîcîie și nici să nu o copleșească pe Letty; a determinat-o, folosindu-se cu abilitate de farmecul său, să-i dea toate informațiile pe care le dorea. Fără nici un fel de efort, dar cu o perfidie abia perceptibilă.

Faptele erau următoarele: Letty și Gideon se văzuseră de foarte puține ori după ce rămăseseră orfani, iar dacă Gideon a avut vreodată prieteni, Letty în nici un caz nu-i cunoștea. Era mai mare decît ea, așa că nu i se confesase niciodată. Se văzuseră de cîteva ori după ce Gideon plecase de la azil, iar după ce se înrolase în armată Letty îi scrisese, însă nu primise regulat răspunsurile lui. El îi scria puțin și rar. Apoi Letty a primit înștiințarea că fratele ei dispăruse într-o misiune și că, probabil, murise.

Lordul Castleton reuși să obțină și alte mărturisiri de la Letty – faptul că Gideon dădea mereu de necazuri, faptul că nu venea să o vadă decît atunci cînd rămînea fără bani și cît nădăjduise ea, cum se rugase atunci cînd fratele ei se înrolase, ca armata să facă om din el.

Cînd se lăsă un moment de tăcere, Case se întoarse către Jane:

– Domnișoară Mayberry, ați putea adăuga ceva la cele spuse de doamna Gray?

– Nu.

Letty atenuă din impolitețea răspunsului lui Jane adăugînd repede:

– Jane nu l-a cunoscut pe Gideon. A venit ca profesoară la „Sf. Bede“ după ce el plecase în Spania.

– Atunci ați devenit dumneavoastră prietene atît de apropiate? Cînd ați predat la „Sf. Bede“?

Letty zîmbi.

– Da, eu eram atît de mîhnită...

Jane o întrerupse:

– Pe Lordul Castleton nu îl interesează amănunte legate de mine. Bineînțeles, dacă nu mă aflu și eu sub anchetă.

– În nici un caz, răspunse Case. Am pus și eu o întrebare așa, într-o doară. Apoi băgă mîna în buzunarul hainei și scoase piatra care fusese găsită asupra lui John Collier. Recunoașteți asta, doamnă Gray?

Letty luă piatra și o întoarse pe toate părțile.

– Nu. Ar trebui?

– Dar numele *La Roca* vă spune ceva?

Letty negă, dînd din cap, și-i înapoie piatra.

– Aceasta este denumirea spaniolă pentru piatră, nu-i așa? întrebă Jane.

– Întocmai. Dar John Collier? Nici numele acesta nu vă este cunoscut, doamnă Gray?

– Nu, mă tem că nu.

– Gîndiți-vă bine. Locotenentul John Collier. A luptat alături de fratele dumneavoastră în Spania. Au fost în același regiment.

Letty își privi mîinile împreunate în poală.

– Îmi pare rău. Nu-mi amintesc. A trecut mult timp.

Case se ridică.

– Doamnă Gray, dacă vă mai amintiți ceva, puteți oricând să lăsați un mesaj pentru mine la Horse Guards.

Se opri o clipă, privi în jur, apoi zise:

– Mi se pare mie sau miroase a ars?

În clipa următoare Letty țîșni de pe scaun.

– Biscuiții mei! strigă ea și ieși val vârtej din încăpere.

– Ei bine, domnișoară Mayberry, nu a fost chiar atât de rău, nu-i așa?

Jane se ridică și ea.

– Nu trebuia să recurgeți la nici un tertip, spuse ea. Dacă ați fi fost cinstit față de mine, v-aș fi adus personal la prietena mea.

Case ridică din umeri.

– Nu a fost nici un tertip la mijloc. V-am spus atât cât se cuvenea să știți.

– M-ați înșelat! Ați procedat necinstit.

– Nu-mi pasă ce credeți dumneavoastră. Anchetez o crimă.

Dădu din cap afirmativ, ca pentru a-și întări cuvintele, când văzu cum ochii lui Jane aruncau scînteii.

– John Collier a fost asasinat și credem că cineva din regimentul lui i-a plătit o poliță mai veche. Așa că, dacă vrei să nu dai de necaz, Jane Mayberry, fă bine și nu-mi sta în cale. Transmite dumncata, te rog, scuzele mele doamnei Gray. Spune-i că nu am mai putut rămîne.

– Ei bine? întrebă Harper, după ce Case îl îndemnă pe birjar să pomească.

– Nu pare să știe ceva. Case îi povesti pe scurt cum decursese interogatoriul lui Letty Gray.

Cînd termină, Harper oftă, vădit nemulțumit.

– Asta înseamnă că tre' să o luăm de la capăt cu Collier și singura cheie pe care o avem este o piatră.

– S-ar putea să fie așa, dar vreau să văd dacă nu cumva am sîmțit neliniștea cuiva.

– Credeți că doamna Gray va încerca să-și anunțe fratele că sîntem pe urmele lui?

– Nu. Nu cred că știe ceva, sau că Piers poate fi atît de prost încît să-i spună unde se ascunde. E doar o măsură de prevedere. Dacă după două zile vom fi în același stadiu, renunțăm.

Case făcu semn vizitiului să oprească, apoi arătă spre o tavernă din colț.

– Poți să-ți stabilești sediul acolo. O să ți-l trimit pe Lennox în ajutor.

– A, nici să nu vă treacă prin minte, se împotrivi Harper. Mie mi s-au dat niște ordine și tre' să stau lîngă dumneavoastră. Asta mi-a zis șeful înainte de a pleca la Edinburgh.

– La Aberdeen, Harper. Colonelul Maitland și sora mea au plecat la Aberdeen. Între timp, acesta a devenit cazul meu, așa că-l voi rezolva cum cred de cuviință.

Harper înțelese imediat unde bătea lordul. Înălțimii sale nu-i surîsesse de la bun început ideea că el, Harper, avea să-i fie ca o umbră. Contele cunoștea riscurile, știa că putea fi următoarea țintă a criminalului, dar nu era de acord să-i fie supravegheată fiecare mișcare, ca și cînd ar fi fost un copil care abia învăța să meargă; iar ceea ce îl irita și mai tare era faptul că „escorta“ se instalase în apartamentul lui din Albany. Acestea erau condițiile pe care le stabilise șeful, dacă nu – îl avertizase el – avea să dea cazul altcuiva.

Harper era un om înțelegător, însă nimic nu-l putea determina să încalce regulile impuse de șeful său. În plus, Lordul Castleton era cumnatul acestuia. Numai gîndul de a da ochii cu Maitland în situația în care i s-ar fi întîmplat ceva contelui îl făcea să se cutremure.

Case remarcă expresia îndîrjită de pe chipul lui Harper și se gîndi să pună altfel problema.

– Uite cum facem, spuse el, zîmbind prietenos. Eu o să fiu la Horse Guards pentru că vreau să verific niște dosare mai vechi. Apoi o să iau cina la Bell cu niște prieteni. E posibil să mergem și la operă. În orice caz, o să fiu înconjurat de oameni în care am încredere. Îți mulțumesc foarte mult, dar chiar nu am nevoie de escortă. Cum să explic prietenilor prezența ta? Vor crede că sînt fricos, și nu i-aș învinovăți pentru asta.

– Și dacă apare ceva ce trebuie să raportez?

– Știi unde să mă găsești, iar dacă apar schimbări de planuri, o să las vorbă la Horse Guards. Oricum ar fi, ne vedem mai tîrziu la Albany. Ne-am înțeles?

– Ne-am înțeles, răspunse Harper, privindu-și un nasture care abia se mai ținea.

– Perfect. A, și culcă-te, nu mă aștepta.

4.

Biroul lui Case de la Horse Guards era o cămăruță, dar se considera norocos că i se încredințase măcar acel spațiu. Nu era agent Special Branch, ci unul dintre anchetatorii amatori, solicitați uneori de serviciile secrete pentru abilitățile și cunoștințele lor, ca să ajute la elucidarea unor cazuri mai grele. De pildă, nimeni nu-l cunoștea pe Gideon Piers mai bine decît el.

Colegii lui erau amabili, însă nu acordau prea mare atenție investigațiilor lui. Aveau propriile cazuri de rezolvat, iar asasinarea unui funcționar oarecare de către un om despre care se credea că operase doar în Spania nu li se păruse o chestiune la fel de arzătoare ca lui Case. La prima vedere totul sugera plata unei polițe mai vechi. De fapt, se presupunea chiar că asasinul nu era nici pe departe Gideon Piers, ci altcineva care se dădea drept acesta și se folosisese de metodele lui pentru a induce în eroare autoritățile.

Aceasta era și părerea cumnatului lui Case și tocmai de aceea – își zise Case – Richard nu-și amînase călătoria în Scoția. Nu se aștepta ca lordul să reușească să descopere ceva.

Dosarul lui Piers era destul de subțire. Rude: o soră, domnișoara Letiția Piers de la Școala de Caritate Sf. Bede, Londra; ocupația: angajat pe un vas; semne particulare: un trandafir tatuat pe brațul stîng. Se număra printre primii soldați englezi îmbarcați pentru Portugalia. Doi ani mai tîrziu era declarat dispărut în misiune, se presupunea că murise, ori că fusese capturat de inamic. Asta cu puțin înainte să apară *La Roca*. Serviciul Secret Britanic făcuse legătura între evenimente și tot Serviciul Secret Britanic îl însărcinase pe el să pornească împreună cu mica lui unitate de soldați în cursa aceea istovitoare, pe urmele unui om al cărui nume devenise emblematic pentru noțiunea de sălbăticie.

În înțelepciunea lor, agenții Serviciului Secret nu au divulgat adevărul în legătură cu *La Roca* decît cîtorva persoane. În conștiință, dosarul de război al lui Piers era fără pată. Mai exista un dosar, de data aceasta referitor la bandă, pentru care fusese nevoit să-i implore pe cei de la Oficiul de Război, însă nici acesta nu-i servise prea mult. În mare, prezenta toate convoaiele britanice atacate și jefuite de *La Roca*. Case și oamenii lui răvășiseră mănăstirea aceea căutîndu-i, dar nu găsiseră nimic. Din cîte știa el, aurul dispăruse fără urmă.

Gideon Piers trebuia să fie un om foarte înstărit acum.

Aurul nu-l mai găsiseră, însă dăduseră de Piers, sau cel puțin așa crezuseră. Era împușcat în cap, însă îl identificaseră după tatuaj. S-au mulțumit cu asta, însă în mintea lui stăruia îndoiala.

Pe birou se afla un al treilea dosar, cu numele lui John Collier scris pe copertă. Încă un dosar care nu prezenta nimic dubios. Poate că Serviciul Secret cunoștea alte amănunte care nu fuseseră înregistrate în dosar, însă se dovedeau zgîrciți cînd era vorba să furnizeze niște informații.

Puse dosarele la o parte și oftă. Existau două piste pe care ar fi putut să le urmeze. Putea să-i cerceteze pe toți cunoscuții lui Piers, pe foștii asociați, pe angajați, în speranța că va da de vreo urmă. Era însă o muncă titanică, imposibil de dus la bun sfârșit de către un singur om. Cealaltă posibilitate era să aștepte. Piers, dacă despre el era vorba, n-ar rezista prea mult fără să-l încolțească și pe el. Mai jucaseră jocul acesta în Spania. Uneori greu și-ar fi dat cineva seama care era, de fapt, vînătorul și care era prada. Finalul avea să fie unul spectaculos, o răzbunare crîncenă pentru distrugerea pe care o provocaseră el și soldații lui la mănăstirea Sf. Michele.

Dar dacă Piers rezista cu greu tentației de a veni după el, atunci de ce întîrzia să acționeze după moartea lui John Collier? Piers nu era genul care să aștepte ca cei de la Bow Street să pună totul cap la cap. Oare dorea ca el, Case, să afle că jocul încă nu se terminase?

De cînd venise, nu avansase cu nimic în anchetă. Încuie dosarele și plecă.

Era noiembrie și se întuneca devreme; de cînd plecase din Whitehall și pînă ajunsese la locuința lui din Piccadilly se aprinseseră deja felinarele, iar ferestrele erau luminate. Zăbovi ceva mai mult acasă. Se spală, își schimbă hainele, și apoi luă o trăsură pînă la Bell's Hotel, dincolo de Covent Garden, unde urma să-și întîlnească prietenii. Constată că nici măcar în compania acestora nu se simțea la largul său. După o vreme se ridică, își ceru scuze și plecă.

Case se duse singur la operă, însă nu avea de gînd să plece de acolo neînsoțit. Trecuse o lună de cînd se despărțise de amanta lui și, în tot acest timp, nu mai avusese pe nimeni. Nu era un adept al desfrîului; nu avusese nici măcar jumătate din aventurile puse pe seama lui, însă era bărbat în toată firea și intuia motivul neliniștii lui. Simțea nevoia să fie cu o femeie. Pur și simplu.

În timpul primei pauze se îndreptă către loja doamnei Amelia Standhurst. Amelia era o văduvă bogată care nu manifesta nici cea mai mică dorință de a se recăsători. Era frumoasă, rafinată și în ultimul timp îi făcuse de nenumărate ori avansuri subtile, pe care el le ignorase. În seara aceasta, însă, era disponibil.

Intră în lojă și după câteva minute ajunseră la o înțelegere. Opera era plictisitoare. Case avea să o conducă pe doamnă acasă.

În hol se opriră atît cît Case să-i așeze pe umeri pelerina îmblănită. Ea îi spuse ceva, însă el nu auzi. Privirea îi rămăsese pironită asupra unci tinere care purta o rochie de seară din satin de culoarea fildeșului, acoperită cu voal transparent. Luminele candelabrelor făceau ca brațele și părul să-i pară aurii.

Era Jane Mayberry, însă nu cea pe care o cunoscuse el în dimineața aceea, ci o femeie ieșită parcă dintr-o revistă de modă, strălucitoare, jovială și nu un manechin lipsit de viață.

Ca și cînd s-ar fi simțit privită, ea se întoarse. Privirea ei zăbovi puțin asupra lui, apoi și-o întoarse brusc, șocată parcă de prezența lui. Case îi percepse tresărirea și starea de tensiune cînd observă că zîmbetul de pe buze îi dispăruse.

Privirea ei reveni apoi asupra Ameliei, întîrzie un pic, apoi se întoarse către Case. Plecă discret capul, în semn de salut; zîmbetul, vădit nesigur, îi dădu de înțeles contelui că ea înțelescuse care era legătura lui cu Amelia.

Una dintre persoanele care o însoțeau îi spuse ceva, și Jane se întoarse. Abia atunci observă Case că era acompaniată de Freddie Latham, pe care îl întîlnise chiar în dimineața aceea la bibliotecă. Freddie era unul dintre prietenii lui cci mai apropiați. Sora lui, de asemenea prezentă, discuta cu o femeie pe care Case nu o recunoscuse.

Simți pe braț mîna Ameliei.

– Case, ești sigur că vrei să mă însoțești acasă?

Îl privi ușor amuzată, apoi continuă:

– E foarte frumoasă. Cine este?

O întrebare simplă care cerea un răspuns la fel de simplu, însă – lucru foarte curios – Case nu dorea să implice numele lui Jane Mayberry în astfel de conversații.

– Am întâlnit-o pentru prima oară în dimineața aceasta la Ladies' Library. Face parte dintre membrele bibliotecii.

Amelia îl ascultă în tăcere, apoi zise:

– Bravo ei!

O urmări pe Jane cu privirea pînă cînd aceasta intră într-o lojă de la capătul culoarului.

– Dacă așa sînt doamnele care susțin cauza celor de la Ladies' Library, poate că e timpul să le fac și eu o vizită. Am aceleași convingeri ca și ele – dar care femeie nu le are? Totuși cele pe care le-am cunoscut nu mi s-au părut atît de deschise, atît de oneste. Ea pare... altfel.

Case dădu un răspuns de conveniență, însă mintea lui era în altă parte. Majoritatea spectatorilor se întorseseră în lojele lor pentru începerea celui de-al doilea act. Pe hol rămăseseră doar lacheii și plasatorii. Unul dintre plasatori stătea cu spatele la el și privea pe fereastră.

– Scuză-mă puțin, spuse Case. Nu durează mult.

Străbătu culoarul pînă ajunsese la omul care privea fix pe fereastră.

– Harper! se răsti el. Să înțeleg că ai venit aici ca să raportezi ceva?

Harper se întoarse cu un zîmbet timid.

– Ăă... nu, domnule. Dar nu vă faceți griji, Lennox este un om de nădejde. Păzește casa și puteți fi siguri că nu scăpă nimic ochilor lui de vultur.

– Atunci, dacă nu s-a întîmplat nimic, tu ce cauți aici?

– Îmi fac datoria, îi răspunse Harper pe un ton de reproș.

Nu era momentul să se certe cu acest slujbaș atît de încăpățînat, exasperant de insistent, care nu înțelegea că orice

bărbat are dreptul la o viață personală. Una era să fii escortă și alta să fii spion, iar Case nu suporta să se știe urmărit.

– Bine, spuse el. Acum, dacă tot ești aici, chiar poți să faci ceva pentru mine. Cred că ai observat și tu că domnișoara Mayberry se află aici.

– Mda.

Pentru câteva clipe, Harper îl privi printre gene.

– Harper, vreau să o urmărești. Vreau să știu cu cine se întâlnește și cu cine stă de vorbă. Dacă se furișează și pleacă, vreau să fii pe urmele ei.

– Pe urmele domnișoarei Mayberry? Harper abia își stăpîni uimirea.

– Da. Să n-o scapi din ochi. Consideră asta un ordin. Ai înțeles?

– Da, domnule.

– Și să nu mă aștepți decît dacă ai ceva foarte important să-mi comunici.

Cînd se întoarse lîngă Amelia, Case zîmbea mulțumit. Nu numai că reușise să scape de Harper, dar o prinsese și pe Jane Mayberry în plasă. Nu neapărat că ar fi bănuțit-o de ceva. Pur și simplu îi stîmiseser curiozitatea. În plus, fusese suficient de neatent ca să nu afle unde locuiește. Se putea felicita că de data aceasta rezolvase două probleme o dată. Ea îl va ține pe Harper departe de el, iar Harper îi va afla adresa.

– Asta ce-a mai fost? îl întrebă Amelia.

– Era omul meu de încredere. L-am trimis acasă și i-am spus să nu mă aștepte.

Apoi se aplecă pînă cînd aproape că îi atinse urechea cu buzele.

– Acum să-ți răspund la întrebare, îi șopti. Da, sînt cît se poate de sigur că vreau să te însoțesc doar pe tine în seara asta acasă.

Amelia rîse cu poftă.

– Atunci... ce mai așteptăm? Îl luă de brațul. Acum povestește-mi. Ce căutai tu la Ladies' Library?

Case schiță un zîmbet și se lansă în niște explicații care aveau prea puțină legătură cu realitatea, însă țineau curiozitatea Ameliei departe de singurul subiect pe care nu voia să-l discute.

În timp ce orchestra își acorda instrumentele pentru cel de-al doilea act, domnișoara Drake, cea pe care Case o zărise stînd de vorbă cu Jane, zise că ar vrea să se întoarcă la mătușa ei. Vicontele insistă să o însoțească, urmînd ca Jane și sora lui, Sally, să rămîină singure în lojă.

– Jane, cred că în seara asta tocmai ai făcut o cucerire, îi spuse Sally, privind-o amuzată.

– Nu știu la ce te referi.

– La Lordul Castleton, bincînteles.

Jane întoarse capul și o privi surprinsă.

– Castleton? De unde ți-a mai venit și ideea asta?

– Din felul în care te-a privit. Era de-a dreptul năucit. Cum numesc francezii asta, *un coup de foudre*?

Jane zîmbi gînditoare.

– Și cu doamna Standhurst cum rămîne? Păreau destul de apropiați.

Sally se strîmbă.

– Femeile de genul Ameliei nu contează. Ca să pun problema într-un mod delicat, în trecutul unui bărbat pot să figureze multe femei asemenea ei.

– Fiecare femeie contează, rosti Jane încet. Nu noi trebuie să o judecăm. Nu asta promovează Ladies' Library?

– Ba da. Iartă-mă, am lăsat gura să vorbească fără mine.

Răspunsul lui Sally o mai liniști – de altfel Sally era una dintre cele mai blînde ființe din cîte cunoștea ea – și Jane continuă:

– În plus, Lordul Castleton nu a fost cucerit de mine, dimpotrivă, mi s-a părut că privirea lui arunca săgeți ascuțite. Astăzi ne-am întâlnit pentru prima oară și n-aș putea spune că ne-am despărțit ca doi buni prieteni. Așa că, vezi tu, numai de dragoste nu poate fi vorba între noi.

– Ei, dar ce s-a întâmplat?

– Am refuzat să-i dau adresa unei prietene și a crezut că mă poate intimidă.

Sally izbucni în râs.

– Dacă eram acolo, i-aș fi spus să nu-și bată capul cu astfel de încercări. Tu devii necruțătoare când te supără cineva!

Jane se indignă.

– Nici el nu e prea departe!

În clipa aceea intră în lojă vicontele, și orchestra începu să intoneze primele acorduri ale muzicii lui Mozart, învăluind întreaga sală, și Jane nu se mai gândi la altceva. Însă concentrarea aceasta nu dură mai mult de cinci minute. De două ori în aceeași zi fusese atenționată că îl cucerise pe Lordul Castleton. Nu credea. Știa cum stau lucrurile cu bărbații, iar el nu părea deloc îndrăgostit de ea. Ceea ce nu-și putea explica era de ce inima începuse să-i bată atât de tare când îi întâlnise privirea. Nu simțise teamă – cunoștea acest sentiment. Nu era nici atracție. Probabil că era vorba de resentimente, își zise. El încerca să o intimideze cu puterea personalității lui. Ei bine, ea nu avea de gând să se lase intimidată.

Gîndurile acestea o mai frămîntară o vreme, însă încet, încet, muzica puse stăpînire pe mintea ei, iar cînd soprana își începu aria gîndurile lui Jane zburară în cu totul altă direcție. Scena parcă se topi și în locul ei apărură un salonaș; orchestra era de fapt mama ei care cînta la pian și o alina cu blîndețea glasului ei. Cu toate că ochii îi erau scîldați în lacrimi, Jane zîmbea. Toată lumea aplauda. Abia distîngea printre lacrimi chipurile celor din jur. În casa părinților ei veneau mereu studenți, dar pentru că în fiecare an

erau alții, ea nu-și putea aminti numele lor. Își aduse aminte însă de domnul Morris și de soția lui Dorothy, care nu se pricepea la muzică, dar recita din Shakespeare ca o actriță profesionistă. După cină, ea trebuia să meargă la culcare. Era prea mică și i se permitea să rămână doar cât să o asculte pe mama ei cîntînd.

Mama o scutură ușor.

– Jane, Jane, ce-i cu tine?

Nu mai putea aplauda, pentru că cineva îi ținea mîinile strîns. Privi în sus și tresări cînd o văzu pe Sally zîmbind și dînd din cap, muștrător.

– Mereu îți pierzi capul cînd e vorba de muzică. Nu mai aplaudă nimeni, n-ai observat?

Vicontelespuse în șoaptă:

– De ce nu se cîntă englezește? Așa ar mai putea și lumea să înțeleagă despre ce e vorba.

– Șșș, șopti sora lui, uită-te în program.

Din clipa aceea Jane se strădui să-și mențină atenția concentrată asupra a ceea ce se petrecea pe scenă și curînd uită de tristețe și se lăsă din nou furată de muzică. Cînd reprezentația luă sfîrșit, vicontelesplaudă entuziasmat, însă Jane știa că o face pentru că nu mai era nevoit să asculte atîta larmă, cum numea el muzica de cameră. Freddie n-avea nimic de-a face cu muzica, iar ea aprecia faptul că lăsase deoparte preferințele lui ca să le facă pe plac surorii lui și prietenei acesteia. Era un bărbat foarte cumsecade.

Cînd ajunseră la noul sediu al bibliotecii din Strand, vicontelespluse vizitiului să aștepte, apoi o conduse pînă la intrare. Portarul îi deschise, însă cei doi mai stătură puțin de vorbă:

– Jane, să știi că poți sta cu mine și cu Sal ori de cîte ori vii în oraș, îi spuse Freddie. Nu-mi place să te știu singură în căsoiul ăsta.

– Dar nu sînt singură. Există și alte femei care au închiriat camere aici, iar mie mi s-a dat camera cea mai bună. Este la

parter, are vedere spre rîu și o ușă care dă pe terasă, așa că Lance poate să plece și să se întoarcă oricînd pofteste. Freddie, nu-ți face griji. Există o mulțime de lachei pe-aici, așa că sîntem în siguranță. În plus, îl am pe Lance.

Freddie vru să mai spună ceva, dar, cînd ea îl sărută ca o soră pe obraz, oftă, își luă rămas-bun și plecă.

Cînd intră în camera ei, Jane merse direct la ușa terasei, o deschise și ieși afară. În cîteva clipe, apărură și Lance. Îl mîngîie pe cap. Cîinele îi linse mîna, apoi începu să-i adulmece rochia, în timp ce ea aștepta, răbdătoare, ca animalul să se liniștească. O dată lămurit în privința stăpînei, merse și se culcă lîngă șemineu.

Înainte de a se dezbrăca, Jane se mai privi o dată în oglindă. Rochia era așa cum sperase ea să fie. Și-o făcuse singură, după un tipar din revista de modă *La Belle Assemblée* și așteptase, împachetată în hîrtie, să vină momentul potrivit pentru a fi îmbrăcată. Îi părea bine că o purtase în seara aceea. Lordul Castleton putuse constata că Jane Mayberry nu era doar domnișoara ștearsă pe care o cunoscuse în acea dimineată.

Gîndul acesta neașteptat o făcu să se dezmeticească. Era periculos felul în care gîndea. Nu purtase rochia aceea pentru că ar fi vrut să atragă atenția unui bărbat, ci pentru că îi plăceau lucrurile frumoase. Mai avea o cutie plină cu lucruri drăguțe la Hillcrest, casa ei de lîngă Highgate, iar cînd se ivea ocazia le purta bucuroasă. Din păcate rarori i se oferea prilejul.

Se așeză pe marginea patului, își ridică rochia și își privi admirativ picioarele învăluite în mătasea ciorapilor. Acesta chiar era un lux. O pereche de ciorapi din mătase costau zece șilingi, iar ea nu-și permitea astfel de cumpărături prea des. Trebuia să muncească ore bune la birou pentru ei, scriind pamflete, discursuri și articole cerute de clienți care apelau la ea în numele lui Lady Octavia.

Nu-și explica de ce ofta. Doar era cea mai norocoasă fată de pe pămînt. Îi plăcea slujba, avea prieteni buni și putea să-și acopere toate cheltuielile. Ce altceva își mai putea dori?

Lance o privea, cu coada ochiului. Jane se dădu jos din pat.

– Problema mea este că nu-mi pot umple timpul atunci cînd sînt în oraș, îi spuse ea. Ei bine, mîine cînd o să mergem acasă treaba o să se schimbe. O să ne însoțească cineva, ți-am spus? Domnișoara Emily Drake. Sînt sigură că te vei purta frumos cu ea pentru că este tot o fugară, la fel ca noi.

În vreme ce se pregătea de culcare, îi veni în minte Gideon Piers. El îl adusese pe conte în viața ei – ancheta unei crime care avea oarecare legătură cu Gideon. Nu vedea care era sensul. Dar nici contele nu încercase să o ajute să înțeleagă ce se petrecea.

Sentimentele ei pentru fratele lui Letty fuseseră întotdeauna ambigue. Nu se purtase ca un frate cu Letty. Pe de altă parte, devotamentul lui față de propria mamă nu putea fi pus la îndoială. Tot timpul îl măcinase gîndul că mama lor fusese înmormîntată ca o femeie sărmană și îi promisese lui Letty că într-o bună zi îi va muta rămășițele pămîntești într-un cimitir obișnuit. Își ținuse promisiunea, însă după moarte, prin testamentul pe care îl lăsase.

Ea și Oliver au făcut toate demersurile. Fusese prea mult pentru Letty care avea și doi copii de îngrijit. Gestul lui Gideon îi obligase. Și fusese mai mult decît un gest. Lăsase suficienți bani ca să acopere toate cheltuielile; nu fuseseră puține.

Stinse lumînarea și se strecură în pat. Adormi încercînd să-și imagineze cum ar fi fost dacă și ea ar fi crescut într-un orfelinat.

După clipele de plăcere, Case se simțea împlinit și în același timp ușurat. Nu se schimbaseră nimic. Amelia era soluția ideală pentru momentele lui de indispoziție. Mai făcuseră dragoste o dată și nu îl dezamăgise. Era la fel de pătimașă ca și el. Genul de femeie care îi plăcea.

Cînd plecă de la ea, nici unul nu promise nimic – încă un aspect pe care îl aprecia la Amelia. Nu avea nici o pretenție de la el, așa cum nici ea nu i-ar fi îngăduit să-i pretindă ceva. În plus, putea conta pe discreția ei. Deținea o poziție în societate și, cu toate că lumea presupunea că avea un amant, atîta vreme cît păstra discreția, continua să fie invitată peste tot.

Cu un bărbat lucrurile nu stăteau la fel. Oricît de indiscret ar fi fost nimeni n-ar fi comentat. Nu i se părea corect, însă asta era lumea în care trăiau. Învinovătită era întotdeauna femeia.

Locuința Ameliei se afla dincolo de Berkeley Square, la doar zece minute de mers pe jos de apartamentul lui din Albany. În ciuda orei înaintate, era multă lume pe stradă. Așa era mereu în Mayfair, unde locuitorii se trezeau la amiază și petreceau, din nou, pînă în zori.

O porni pe jos, gîndindu-se că aerul rece al nopții îl va ajuta să-și limpezească mintea. Pe drum se gîndi la Jane Mayberry și se simți cuprins de remușcări pentru că-l trimisese pe Harper să o urmărească. O făcuse sub impulsul momentului, iar acum îi părea rău. Cetățenii corecți, care nu erau certați cu legea, aveau dreptul la intimitate.

E foarte frumoasă, își aminti deodată vorbele Ameliei. *Frumoasă* nu i se părea cel mai potrivit cuvînt pentru a o descrie pe Jane Mayberry. *Neobișnuită*, poate, sau mai degrabă *cuceritoare*. Chipul ei trăda un caracter puternic și o inteligență care nu erau neapărat apanajul frumuseții. Freddie părea destul de atras de ea. Se întrebă care era relația dintre ei.

Brusc se simți la fel de neliniștit ca înainte de întîlnirea cu Amelia. De data aceasta nu mai încercă să înțeleagă cărui fapt se datora iritarea aceasta. O alungă cu hotărîre din minte pe Jane Mayberry și restul drumului se concentrează asupra lui Gideon Piers, încercînd să-și dea seama de ce așteptase trei ani ca să-și facă anunțată prezența. În cele din urmă, se întrebă dacă nu cumva aveau dreptate ceilalți, iar el se înșela. Poate că Piers *chiar* era

mort; poate că asasinatul din Hyde Park *chiar* era fapta altcuiva care imita metodele lui Piers.

Portarul îi deschise porțile de fier. În timp ce străbătea curtea observă că ferestrele de la camera lui erau luminate. N-ar fi trebuit să fie. Doar le spusese valetului său și lui Harper să nu-l aștepte. Nu era nevoie decît de o lumîinare pe hol ca să vadă drumul.

Urcă scările de la intrare cîte două o dată. Camera lui se afla la primul etaj. Ruggles, valetul său, îi deschise ușa îndată.

În vreme ce își ajuta stăpînul să-și dea jos haina, pălăria și mănușile, Ruggles îl informă asupra celor întîmplate:

– E Harper, Înălțimea voastră. A fost atacat și jefuit lîngă operă, la King's Theatre. A primit o lovitură zdravănă la cap, cred că a făcut o comoție, și asta nu e tot. Pare să aibă și o coastă ruptă. Nu m-a lăsat să chem doctorul.

Din doi pași Case traversă salonul și intră în cameră. Brusc se simți ușurat și găsi chiar puterea să zîmbească. Harper era învelit într-o pătură și stătea în fața șemineului, supărat și încruntat, cum Case nu-l mai văzuse niciodată.

– Era și timpul să ajungeți acasă, zise Harper. Acum puteți să-i spuneți lui încurcă-lume ăsta – și arată către Ruggles – că supa de vită este pentru invalizi și nu pentru veteranii care au supraviețuit în Spania? Dați-mi o dușcă de ceva și mă pun pe picioare!

Efectul discursului lui se spulberă cînd duse brusc mîna într-o parte și genu.

Nebăgîndu-l în seamă pe Harper, Ruggles îi explică lordului:

– Are un cucui cît o ridiche, Înălțimea voastră, și cine știe cîte alte răni. Chiar trebuie să-l vadă un doctor. Cînd l-am întreat, nici numele nu și-l mai știa.

Ruggles, cu părul lui roșcat, cu pistruii și cu vigoarea lui de bărbat abia trecut de treizeci de ani, era un servitor foarte manierat

și binevoitor, oricât de dură ar fi fost provocarea. Făcea parte din serviciile pe care cei din Albany le ofereau celor care închiriau locuințe acolo, iar Case era hotărât ca atunci când va pleca din Albany să-l ia pe Ruggles cu el, indiferent cât ar fi costat ca să i se rezilieze contractul.

– Cum a ajuns acasă?

– Garda de noapte l-a găsit și l-a trimis acasă cu o birjă.

– Cheamă doctorul.

De data aceasta, Harper nu se mai opuse. Era prea concentrat asupra poziției în care să se așeze ca să-și mai ușureze durerea.

– Nenorociții, cred că m-au lovit când m-au azvîrlit pe alee, zise el.

– Hai că-ți aduc dușca aceea de care ai pomenit, îl liniști Case.

Zîmbetul lui recunoscător ținu pînă când Case îi înmîină paharul în care se afla doar o înghițitură de coniac.

– Halal răsplată, se lamentă el, după ce că am trecut prin alfită.

– O să-ți primești răsplata după ce te consultă doctorul. Gata. Fără comentarii. Spune-mi ce s-a întîmplat.

Harper dădu coniacul pe gît și își linse, pofticios, buzele.

– S-a întîmplat, începu el, că am făcut întocmai ce mi-ați cerut. Am stat cu ochii tot timpul pe domnișoara Mayberry. Când ea și cu cei care o însoțeau au plecat de la operă, i-am urmat. Au chemat ei o trăsură, am chemat și eu una, numai că atunci când am vrut să urc, cineva m-a pocnit în ceafă cu un pistol și a urcat după mine. Am simțit cum mi-a explodat capul, și următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am trezit zăcînd pe ulița din spatele pieței Haymarket, cu gardianul aplecat asupra mea zgîlțîndu-mă zdravăn.

– Ai fost jefuit, spuse Case, afirmînd mai mult decît întrebînd.

– Dimpotrivă. Am spus asta ca servitorul dumneavoastră să nu mă mai bată la cap cu afîtea întrebări. Scoase de sub pătură o mîină. Ia uitați-vă ce am găsit în buzunar, adăugă el.

Case întinse mîina și rămase cu ochii pironiți la obiectul căruia Harper îi dădu drumul în palmă. Era o pietricică rotundă.

5

Te-ai ocupat personal?

Deloc. Ca și tine, am făcut o afacere din chestii ca asta, Gideon. Nu-mi mînjesc eu mîinile. Oamenii pe care i-am folosit își cunosc meseria.

– Bine. Atunci, povestește-mi.

John Merrick oftă. Gideon Piers devenea o adevărată pacoste. Voia să i se explice absolut totul în amănunt.

– Unul dintre oamenii mei l-au urmat pe *bodyguard* în trăsură. După ce l-a năucit bine, i-a zis vizitiului să oprească, pretextînd că prietenului său i s-a făcut rău. Bart îl aștepta pe uliță. S-au asigurat că pentru o vreme Harper va fi scos din circuit, după care au plecat. Nu a fost nici un martor. Totul s-a desfășurat conform planului.

Gideon Piers își îngădui un zîmbet. Era mulțumit de cum evoluau lucrurile, iar după seara asta, Lordul Castleton nu se va trîi ai îndoii de faptul că Gideon Piers se sculase din morți. Bun. Contele n-are decît să fiarbă. N-are decît să se agite, întrebîndu-se cînd și unde va lovi el din nou.

Se uită la omul care stătea în fața lui. Se aflau într-un separeu la Rose & Crown în Oxford Street și, cu toată ora înaintată, pe stradă încă era agitație: se auzeau roțile trăsurilor zdrăngănind pe caldarîm, clinchetul clopoțelilor de la harnașament, și cîte o voce care striga după o trăsură. Londra părea să nu se

odihnească niciodată și nici acest Rose & Crown. Tocmai de aceea Piers îl alesese ca reședință pentru cele câteva săptămîni cît avea să rămînă în oraș. Putea să vină și să plece la orice oră, fără să trezească suspiciuni.

– Povestește-mi despre Castleton, îl îndemnă pe interlocutorul lui.

Merrick rînji. În jur de treizeci de ani, de înălțime medie și înțesat, avea o înfățișare care nu-ți spunea nimic la prima vedere. Abia cînd îl priveai cu atenție remarcai veșmintele sale de calitate și rafinamentul pe care întreaga lui personalitate îl emana. Avea gusturi fine și se vedea că dispunea și de bani cu care să și le satisfacă. Cam tot așa arăta și Piers. Avea cam aceeași vîrstă, o înfățișare plăcută, impecabilă, dar nu ieșea nici el în evidență prin ceva strident. Era însă mai suplu și mai voinic decît Merrick, ca urmare a anilor petrecuți în Spania și a pasiunii tipic masculină pentru scrimă și box. Pe Merrick îl găseai mai degrabă la masa jocurilor de cărți.

Îl știa pe Merrick de mulți ani, încă din azil. Comisuseră împreună o crimă, în timp ce furau din casele bogătanilor din Mayfair ca să-și mărcască puțin salariile lor mizere de funcționari. Cariera lor de spărgători de case a trebuit să înceteze cînd au ucis un negustor înstărit care îi prinsese asupra faptului. Cînd autoritățile erau pe punctul de a le da de urmă, Merrick s-a retras o vreme la casa lui din Yorkshire, iar Gideon s-a hotărît să-și încerce norocul ca soldat.

Gideon nu se îndoia de loialitatea lui Merrick, mai ales că îl plătea bine. Cu toate acestea, îi dezvăluia cît putea de puțin din viața lui privată. Merrick habar n-avea că el își luase o altă identitate în Bristol. Se numea Arthur Ward și era un om de afaceri bogat care conducea mai multe societăți comerciale răspîndite în lumcă întrecagă. E drept că nici Merrick nu manifesta un interes exagerat față de noua viață a lui Piers. Și el îl considera tot un om de afaceri.

Merrick începu să-i povestească:

– Castleton ne-a ușurat mult situația. Pe la mijlocul reprezentației a dispărut împreună cu o doamnă – doamna Standhurst. A plecat fără escortă.

– Cine este această doamnă Standhurst?

– Cred că o nouă cucerire.

Piers se încruntă. Ultima lună și-o petrecuse adunînd informații despre toți cei care îi erau apropiați contelui, dar acum auzea prima oară de această doamnă Standhurst. Nu-i plăceau fisurile care apăreau în ultimul moment într-un plan pe care el era gata să-l pună în aplicare.

– Și Harper? întrebă. El de ce nu l-a urmat?

– Aici e partea cea mai interesantă. Se pare că i s-a ordonat să urmărească grupul din loja douăsprezece – Viconteles Latham, sora lui și încă o femeie.

Piers știa totul despre Viconteles Latham și despre sora acestuia. Nu prezentau nici o importanță.

– Știi numele celeilalte femei?

– Jane Mayberry. Da, ai auzit bine. Aceeași Jane Mayberry cu care Castleton s-a întîlnit în dimineața aceasta la bibliotecă, pe care a urmărit-o pînă la casa surorii tale și pe care a întîlnit-o seara la operă. Gideon, ce treabă are cu ea?

Piers dădu din cap, gînditor.

– Habar n-am, doar dacă nu crede că este un fel de curier între mine și sora mea.

Preț de cîteva momente rămase pe gînduri.

– Tot ce îmi amintesc în legătură cu femeia asta e că a predat la aceeași școală de caritate ca și sora mea și că erau prietene apropiate.

Privi apoi spre Merrick.

– E un fel de șoarece de bibliotecă, o figură ștearsă. În nici un caz nu e genul lui Castleton.

– Numai a șoarece de bibliotecă nu arăta în seara asta la operă. Era îmbrăcată teribil de elegant și multe capete s-au întors după ea. Inclusiv al lui Castleton.

– Și totuși Castleton a plecat cu cealaltă femeie, cum ziceai că o cheamă?

– Doamna Amelia Standhurst. Dar am văzut cum a privit-o pe domnișoara Mayberry și mai că-mi vine a crede că e ceva între ei.

Piers tăcu din nou, gândindu-se la această nouă problemă.

– Ce vrei să fac în ce-o privește? îl întrebă Merrick într-un târziu.

– Nimic. Sînt sigur că lordul crede că ea îl poate aduce la mine. De fapt e lipsită de importanță. Dacă ne lovim din nou de ea, atunci o s-o cercetăm mai de-aproape.

– Dar cu doamna Standhurst ce facem?

– Ce știi despre ea?

– Nimic în afară de nume.

– Atunci află cît de importantă este pentru Castleton.

Merrick lăasă capul într-o parte și îl privi cercetător pe omul din fața lui. În cele din urmă îi zise:

– Gideon, de două luni ai apelat la mine pentru treaba asta și în afară de crima din Hyde Park nu m-ai pus să fac altceva decît să adun o grămadă de informații despre Castleton, despre prietenii, tovarășii și femeile lui. Știu că el este ținta, așa că de ce nu-i dăm drumul? De ce nu-l eliminăm o dată? Ce rost are amînarea asta?

– Nu eu sunt de vină, trebuie să-mi schimb programul. Iată de ce amînăm.

– Ce program?

Piers zîmbi și se ridică, dîndu-i celuiilalt de înțeles că întrevederea se terminase.

– Ceea ce nu cunoști nu-ți poate face rău. Cînd va fi nevoie, îți voi spune. Dar să-ți fie clar un lucru: nimeni nu se atinge de

Castleton. Îmi aparține mie și îi voi veni de hac cînd voi considera că a venit momentul.

După ce plecă Merrick, Piers își aprinse o țigară de foi de la o lumîinare de pe policioara șemineului și rămase să o savureze acolo, în fața focului. Se gîndea la vorbele lui Merrick: *De ce nu-i dăm drumul? De ce nu-l eliminăm o dată?*

Pentru că ar fi prea simplu; pentru că voia ca lordul să știe că el, Gideon Piers, era cel care dădea semnalul de tragere. Rolurile se schimbaseră. El devenise vînătorul, iar contele prada. Îi trebuiseră trei ani ca să se refacă în urma dezastrului din Spania. Nu avea de gînd să-i ofere o moarte ușoară. Voia să savureze plăcerea de a-l avea la cheremul lui pe atotputernicul Lord Caspar Devere, cel care îl urmărise pas cu pas și care îl încolțise ca pe un șobolan în mănăstirea Sf. Michele.

În orice caz, acum era mult mai precaut decît atunci. Nu voia să stîrmească un scandal de proporții decît după ce-l va fi ucis pe conte. Nimeni nu dădea doi bani pe asasinarea lui John Collier, un anonim, un biet funcționar. Harper, bodyguard-ul, reprezenta cu totul altceva. Era cunoscut și, mai important, era agent la Special Branch. Dacă l-ar fi ucis pe Harper, cei de la Special Branch ar fi mutat munții din loc ca să-l prindă pe asasinul unuia dintre ei.

Ridică privirea cînd se deschise ușa și îl pofti înăuntru pe Joseph, omul lui de încredere. Lucra pentru el de mai bine de cinci ani și era singura persoană în care Piers avea încredere deplină. Loialitatea lui Joseph nu putea fi pusă la îndoială, căci Piers îl salvase de la moarte. Dezertase din armata spaniolă, și un grup de soldați spanioli erau pe punctul de a-l executa. Așa a început tovărășia lor – doar ei doi, luptînd pentru existență. Și așa au și rămas.

Joseph era cu peste zece ani mai în vîrstă decît Piers. Avea figura unui ascet și dădea falsa impresia că ar fi încet la minte. Cînd se exprima în limba lui maternă vorbea chiar repede; în engleză, însă, trebuia de multe ori să-și caute cuvintele.

– L-am văzut pe Merrick plecând, spuse el. Nu-l urmărea nimeni.

Pe Piers îl amuza remarcă lui.

– Îți faci prea multe griji, Joseph. N-o să se întâmple nimic. Dacă l-am fi ucis pe Harper, ar fi fost altceva, deși nu văd cum ne-ar fi dat de urmă cei de la Special Branch. Nu, totul este între Castleton și mine, iar el habar n-are de nimic.

– Necazurile apar când te-aștepți mai puțin – nu așa spuneiți voi, englezii? Iar englezul acela, domnul meu, e mai mult decât inteligent, e viclean ca o vulpe.

Piers își ascunse iritarea în spatele unui zîmbet. Dacă Joseph ar fi fost oricine altcineva, l-ar fi desființat din două vorbe. Nimeni nu trebuia să îndrăznească să-l laude pe Conte de Castleton în prezența sa. Însă Joseph îl ura pe conte aproape la fel de mult ca și el și era tot atât de dornic să-l vadă suferind și plătind pentru crimele sale.

– Dacă ar fi atât de viclean cum zici tu, ar fi știut că n-am murit în masacrul de la Sf. Michele, spuse el.

– De unde să știe? Nu știe cum arăți.

– Tocmai. Bietul Halford. Mi-a părut rău că a trebuit să-l sacrific, ne-a ajutat mult. A trebuit să-și tatueze un trandafir ca al meu pe brațul stîng. Așa am scăpat noi.

– Deghizați în femei! rosti Joseph cu dispreț, însă amintirea îl făcu să zîmbească.

– Cavalerismul este una dintre slăbiciunile contelui, spuse Piers.

Își amintea că avusese loc o luptă teribilă și singura șansă de a scăpa cu viață li s-a oferit când Lordul Castleton a cerut încetarea atacului pentru a lăsa femeile și copiii să plece. Piers și Joseph, deghizați în femei, se alăturară caravanei care părăsise mănăstirea condamnată la distrugere. Umilirea aceasta, înfrîngerea degradantă și bejenia care a urmat încă îl mai făceau să sufere îngrozitor.

Piers făcu semn spre sticla și paharele de pe dulap.

– Toarnă niște coniac.

Devenise ritual această întâlnire la un pahar de coniac fin, înainte de a se duce la culcare; era ca un simbol al respectului reciproc și al prieteniei dintre cei doi. Cu toate acestea Piers nu-l considera pe Joseph chiar prieten. De fapt, el nu avea nici un prieten și nici nu avea nevoie, deși multă lume din Bristol ar fi fost surprinsă de acest lucru. Prietenia implica intimitate, încredere reciprocă, iar Piers nu împărtășea nimic cu nimeni.

Își apropiară fotoliile de foc și își savurară băutura în liniște. Vorbele lui Joseph îi rămăseseră însă în minte și Piers se simți obligat să se justifice cumva.

– Tu îl crezi prea inteligent pe conte. Executarea lui Collier l-a lăsat cu gura căscată nu doar pe el, ci și pe cei care reprezintă autoritățile. De o lună investighează crima și tot nu știu cum să dea de mine. S-a întâmplat întocmai cum ți-am spus.

Joseph, departe de a fi un cunoscător, dădu coniacul pe gât de parcă ar fi băut bere.

– Nu m-am referit la ce se întâmplă acum, îl lămurii el, m-am gândit la ce-a fost atunci, la Sf. Michele. Acolo ne-a găsit.

– De data asta nu va mai fi așa.

Tonul lui Piers era răstit, nervos.

– Nu mai avem cu noi nici un Iuda care să ne trădeze, nu mai e nici un John Collier care să ne dea informații false.

Așa îl găsisese Castleton. Totul fusese o capcană. Collier fusese spionul lor la centru. Cum mai făcuse și altădată, îi anunțase că se apropia un convoi britanic care escorta un transport de aur către tabără. Nu era nici urmă de aur. Îi așteptau Castleton și trupa lui de ucigași.

Collier și-a susținut nevinovăția pînă în ultima clipă, dar nu i-a fost de folos. Cînd era vorba de devotamentul cuiva, Piers alegea întotdeauna prudența. Iar trădătorii nu meritau pic de milă.

– Dar sora ta? întrebă Joseph.

– Ce-i cu ea?

– Păi... mă gândeam că poate știe ea ceva.

Piers zîmbi.

– Letty știe că am murit în Spania, luptînd pentru rege și țară. Niciodată nu o să creadă altceva despre mine. În plus, cum ar putea să spună ceva, din moment ce nu știe nimic?

– Îți cunoaște figura.

Piers lăasă să-i scape un oftat lung, de om răbdător.

– Sînt puține șanse ca noi doi să ne întîlnim și, chiar dacă s-ar întîmpla asta, nu m-ar da de gol. Doar sîntem frați și asta înseamnă mult pentru Letty.

De fapt, dacă s-ar fi aflat față-n față cu sora lui, nu era sigur cum ar fi reacționat, dar știa cum gîndește Joseph și mai știa cum să-l manipuleze. Pentru Joseph nimic nu era mai de preț decît familia. Singura familie pe care o avusese Joseph vreodată erau *Frații* – așa își ziceau ei, nicidecum dezertori sau bandiți, ci *Frați*. Celui care își trăda fratele nu i se găsea nici o scuză, iar pedeapsa îi era pe măsură.

Aluzia la familie îl făcu pe Joseph să devină nostalgic și, pentru o vreme, retrăi amintiri din trecut, cînd *Frații* erau comandanți necontestati în războaiele lor, pînă cînd domnul englez s-a vîrît între ei și a stricat totul. Acum mai rămăseseră doar ei doi și suflatele fraților morți care cereau răzbunare.

După cinci minute de ascultare a gîngăvelilor lui Joseph, Piers se ridică brusc.

– Eu o să ies puțin, îi zise.

Niciodată nu pleca fără Joseph, așa că se ridică și el.

– Unde mergem? îl întrebă.

– La Twickenham.

Joseph începu să se lamenteze. Twickenham, mereu Twickenham.

– Dar e tîrziu și e foarte departe.

– Problema ta e că ai început să-mbătrânești. Mergi și te culcă, Joseph. O să mă duc singur.

Joseph avea destulă minte cât să nu dea curs acestei propuneri și își urmă stăpînul.

Era o clădire aproape sinistră, cu trei etaje și cu ferestre la pod. Inițial fusese cazarmă, iar terenul pe care se afla, loc de instrucție. Nu se știa exact cînd fusese transformat în azil pentru oameni săraci, însă își păstrase numele *Cazarma*. Apoi rămăsese abandonată, însă de curînd fusese achiziționată de domnul Arthur Ward din Bristol.

Piers intenționa să o radă de pe fața pămîntului, și în locul ei să construiască un conac mai ceva decît casele din zonă, mai impunător în special decît cel aflat pe partea cealaltă a râului – conacul Twickenham. Numele acesta, amintirile legate de el aveau să devină cenușă.

Îl lăsă pe Joseph să-i explice prezența lor acolo gardianului pe care îl angajase ca să-i gonească pe nepoftiți, și merse de-a lungul râului, pînă ajunsese într-un loc unde copacii se răriseră. Pe malul opus se vedea foarte clar proprietatea Devere, cu toate că afară era întuneric beznă. Dinastia Devere, aroganții Devere aveau bani suficienți ca să-și țină proprietatea luminată ca ziua și pe timp de noapte. Felinarele de afară erau aprinse și, cu toate că ducele și Lady Sophy se culcaseră probabil de multă vreme, se zăreau lumini și la etaj. Doamne ferește să se trezească vreun Devere pe întuneric.

Nu-și mai amintea de cîte ori stătuse în acel loc pe cînd era copil, privindu-i pe cei din familia Devere venind și plecînd, în loc să păzească parcela cu legume a azilului, sau să adune crengi uscate pentru foc. Nu mai ținea minte de cîte ori fusese bătut zdravăn și trimis la culcare fără să i se dea de mîncare pentru că nu-și făcuse datoria. Atunci i se părea că nici o

pedeapsă, oricît de grea, nu-l putea lipsi de bucuria de a-i privi, fascinat, printre copacii aceia rari pe membrii familiei Devere.

Era limpede că Lordul Caspar era feblețea tatălui său. În vacanțe se făceau petreceri cu barca pe rîu la care erau invitați prietenii lui – toți fii de oameni înstăriți – și picnicuri, cînd se puneau la frigare purceluși fragezi. Tînărul lord organiza curse de cai sau conducea trăsura, supravegheat de tatăl său. Mai erau doi copii lîngă ei, o fată și un băiat, însă lui Piers nu-i păsa de ei. Lordul Caspar era preferatul, mîndria și bucuria tatălui său, și asta conta.

Tamisa era mai mult decît un rîu, era o barieră de netrecut, care separa două lumi: lumea binecuvîntată a celor aleși de soartă să ducă un trai fericit și aceea a nefericiților din azil.

La azil, copiii mai mari erau despărțiți de părinții lor și abia dacă îi mai vedeau. Mama lui murise acolo și fusese înmormîntată în cimitirul săracilor. Lumea lui era rece, întunecoasă și murdară, o lume în care se dădeau pedepse brutale pentru infracțiuni de multe ori închipuite. În lumea lui nu existau arome ademenitoare ca aceea de friptură pregătită la frigare. Ceea ce primeau ei era pîine neagră, supă și terci ca să-și umple pîntecele înfometate.

Invidia, așadar, era un cuvînt prea blînd pentru a descrie întocmai sentimentele care îl dominau. Ura clanul Devere mai mult decît orice altceva pe lume.

Noaptea se ghemuia în patul lui rece și se închipuia în locul Lordului Caspar. Ducele de Romsey era tatăl lui iar el, Gideon, era fiul preferat. Avea o mulțime de servitori care îi îndeplineau orice dorință. Dar nu asta era partea cea mai interesantă a fanteziei sale. Îl vedea pe Lordul Caspar îmbrăcat în zdrențe, asemeni lui, înfrigurat și înfometat. Îi vedea pe băieții cei mari atacîndu-l, așa cum procedau cu fiecare nou-venit, pentru a-și impune dominația. Nu exista prietenie adevărată în azil. Se formau grupuri de băieți cărora le păsa doar de ei înșiși, iar cei mai slabi erau dați la o parte, ca și cînd n-ar fi existat. Era convins că Lordul Caspar nu

ar fi rezistat nici măcar o zi acolo, și ar fi deveni un smiorcăit care ar fi primit porunci de la toată lumea. N-ar mai fi fost el cel care să dea ordine.

Plecuse din azil la vârsta de doisprezece ani ca servitor, dar curînd a început să urască noua ipostază. În cele din urmă s-a angajat ca funcționar. Nu l-a uitat, însă, niciodată pe Lordul Caspar și nu a încetat să-l urască. Și poate că s-ar fi limitat la asta dacă drumurile nu li s-ar fi încrucișat din nou în Spania.

Pe atunci el era un adevărat prinț, o legendă vie. Se bucura de respect și toți se temeau de el. Avea sub comanda sa o sută de oameni, pînă și partizanii se țineau la distanță. Auzea detunătura armei, gusta praful de pușcă, simțea mirosul sîngelui. În războiul lui nu existau alte reguli în afara celor impuse de el.

Iar Lordul Caspar îl umilise.

Simți cum îi fierbe sîngele, întocmai ca în vremea de demult cînd își închipuia cum avea să-și strivească un adversar. Lasă-l să aștepte, lasă-l să-și pună întrebări...

La final voia să-l poată privi în ochi pe conte. Voia să-i spună cine era și cum scăpase din măcelul de la mănăstire, cum se îmbogățise. Îi mersese chiar bine pentru un băiat disprețuit, crescut în azil, care cu greu ar fi putut depăși condiția de funcționarăș ducînd o viață mizeră în portul Londrei.

Lordul Caspar nu fusese niciodată nevoit să se zbată ca să obțină ceva. Promise totul pe tavă. Chiar și titlul. În cele din urmă, Lordul Caspar a binevoit să accepte rangul de Duce de Castleton, atunci cînd a împlinit treizeci de ani. Ar fi putut să-l primească mult mai devreme, nu trebuia decît să-l ceară. Dar ce mai însemna un titlu pentru un om care oricum avea tot ce dorea?

Se întrebă ce-ar zice Castleton dacă l-ar vedea acum, dacă ar afla cît de departe ajunsese după Sf. Michele. După ce scăpase de la mănăstire, vreme de doi ani s-a tot ascuns, așteptînd momentul potrivit să-și poată lua aurul pe care îl ascunsese, fără să riște să fie prins. Voia ca toată lumea să-l creadă mort, ceea

ce s-a și întâmplat. După ce au recuperat aurul, el și cu Joseph s-au dus în Anglia, unde și-au luat identități noi.

Aici avea să se sfârșească, își zise el cu înverșunare, aici, unde începuse totul. Faptele prindeau contur. Trebuia doar să aștepte momentul potrivit.

Între timp, avea să se mai amuze puțin, jucîndu-l pe degete pe conte.

Cînd se întoarse la *Cazarmă*, se gîndea la doamna Standhurst și la Jane Mayberry.

6

Jane stătea în fața intrării casei sale, îmbrăcată cu o pelerină bărbătească, pe cap cu o bonetă de lînă, trasă aproape pe ochi, și privea printre pomii care străjuiau drumul către Highgate. Se uita după Ben, băiatul care se ocupa de cai și care plecase cu șaretă pînă la Highgate, ca să o aducă pe domnișoara Drake. Cu fiecare minut care trecea, neliniștea ei creștea. Trebuia să fi sosit deja. Curînd avea să se întunece și începuse să ningă.

Urmată de-aproape de Lance, pomi către grajd, hotărîtă să o înșeuze pe Daisy și să pornească spre sat. Privirea îi fu însă atrasă de ceva care se vedea pe drum. Nu era șaretă ei, ci un călăreț singuratic.

Cînd îl văzu cotind și intrînd pe aleea ei, inima începu să-i bată cu putere. Poate s-a rătăcit, își zise ea, și are nevoie de informații. Oricum, trebuia să fie prudentă. Făcu imediat cale întoarsă, intră în casă și după cîteva clipe reveni cărînd cu ea o armă de foc aproape primitivă. Folosise espingola – căci așa se numea arma – mai mult ca să sperie dihorii și vulpile care încercau să atace cotețul găinilor, dar arma se dovedise utilă și cînd fusese nevoie să pună pe fugă niște țigani care crezuseră că o femeie

singură poate fi o pradă ușoară. Și nu era singura armă pe care o avea Jane. În noptiera din dormitorul ei se afla un pistol gata încărcat și cu piedica trasă, în cazul în care cineva încerca să o jefuiască, și în săculețul de mână, un altul de dimensiuni mici.

După părerea ei, tîlhar se numea oricine intra neinvitat în casa ei.

Cu arma pregătită și cu Lance lîngă ea, Jane înaintă către călăreț. Veșmintele îi erau acoperite de un strat subțire de zăpadă înghețată ceea ce însemna că omul pornise călare prin zăpadă de ceva timp.

– Cine ești? strigă ea. Și ce dorești?

– Castleton, veni răspunsul, care nu ascundea deloc iritarea lordului.

Îi trebuiseră trei zile lui Case ca să-i dea de urmă, trei zile în care prietenii ei îl duseseră de nas cu tot felul de răspunsuri evazive înainte ca el să-și dea seama de asta. Nimeni nu voia ca el să o găsească pe Jane Mayberry, iar el trebuia să afle de ce.

– Bănuiesc că sînteți domnișoara Mayberry, i se adresă el pe un ton răstit.

În ciuda înfățișării ei ciudate, Case știa că o are în față chiar pe cea pe care o căuta. Îi recunoscuse vocea. Chiar dacă vorbea răspicat, glasul ei păstra tonalitatea aceea plăcută. Însă Case numai de admirat pe cineva nu avea chef. Nu cinase; nu se îmbrăcase pentru o vreme ca aceea, iar dacă ea nu lăsa mai repede deoparte arma, i-o va lua cu forța.

Lui Jane nu-i venea să creadă ce vedea.

– Dar ce căutați *dumneavoastră* aici? reuși ea să spună.

Case zîmbi și-i răspunse pe un ton aproape tăios:

– Deocamdată aș vrea să mă adăpostesc de furtună și să găsec un grajd pentru cal.

Îl privi uluită cum descălecă. Ultima persoană pe care se aștepta să o vadă în pragul casei ei era Lordul Castleton.

Ridică arma îndreptînd-o spre el, însă cînd îl auzi pe Lance scheunînd prietenos, o coborî, neputincioasă.

– Îți mulțumesc, Lance, pentru votul tău de încredere, îi spuse Case cîinelui. Apoi adăugă pe un ton mai puțin binevoitor: Domnișoară Mayberry, puteți lăsa deoparte arma aceea. Nu am nici cea mai mică intenție să vă fac vreun rău.

– V-ați rătăcit?

Mai erau și alte case în zonă, și speră că el intenționase să ajungă la una dintre ele, dar fusese prins de viscol.

Case își îndreptă umerii.

– În nici un caz! Am venit aici în mod oficial. Trebuie să vă pun niște întrebări.

– Întrebări? În legătură cu ce?

Case nu avea de gînd să intre în detalii afară, în frig, așa că îi spuse direct:

– Despre seara petrecută la operă miercuri trecută.

Lui Jane îi trebuia cîteva clipe ca să înțeleagă ce voia contele, după care nevenindu-i să creadă îl întrebă:

– Ați bătut atîta drum, prin viscol, ca să discutăm despre operă?

Iată cum începuse totul. Lordul îi interogase pe toți cei care ar fi putut fi martori la atacul asupra lui Harper – pe Freddie Latham și pe Sally, pe gardianul de noapte, pe plasatorii de la operă. Cum numai de domnișoara Mayberry nu putea da, deveni bănuitor.

– În oraș nu ninge. Uite, n-am putea să stăm de vorbă înăuntru, în loc să facem țurțuri aici?

– De unde ați aflat cum să mă găsiți?

– Nu-mi dezvălui niciodată sursele.

– Freddie! spuse ca cu amărăciune. Numai Freddie vă putea spune!

– Nu văd de ce ar mai conta acum. Așadar, locuiți lângă Highgate, într-o casă care se numește Hillcrest. De ce atâtea secrete? Ce ascundeți, domnișoară Mayberry?

– Nu fiți ridicol! Nu ascund absolut nimic. Fiind necăsătorită și locuind singură, sînt foarte atentă cui îi dau adresa mea, asta e tot. Prietenii mei știu asta și îmi respectă dorința.

Era adevărat, însă doar pe jumătate. Nici că putea nimeri într-un moment mai prost. Voia să scape mai repede de el, să-i spună că nu a avut minte cînd s-a hotărît să se aventureze pe timp de furtună dincolo de Highgate, însă politețea îi impunea să fie ospitalieră cu orice drumeț surprins de furtună.

La intrare se auzi un glas neliniștit:

– Jane, s-a întîmplat ceva? A pățit ceva Ben?

Era menajera lui Jane, cea care înainte lucrase și în casa tatălui ei, pe cînd locuiau cu toții în Scoția. Doamna Trent avea în jur de cincizeci de ani, era scundă și slăbuță, cu părul cărunț și cu o figură severă.

Jane îi răspunse cu un zîmbet destinat să-i alunge teama:

– Nu s-a întîmplat nimic, zise ea. Domnul acesta a fost prins de viscol, asta e tot. Întoarceți-vă în casă, doamnă Trent, și pregătiți un ceai. Îl voi trimite și pe dumnealui înăuntru după ce adăpostim calul.

Case i se adresa politicos:

– Mă bucur să vă cunosc, doamnă Trent. Eu sînt Castleton.

Doamna Trent îl privi cu atenție și dădu încet din cap.

– Am citit despre dumneavoastră în ziare. Apoi o întrebă pe Jane: Ce e cu Ben?

– O să plec după el imediat ce o înșeez pe Daisy.

După ce doamna Trent intră în casă, Case întrebă:

– Cine este Ben?

Jane privi dincolo de el, către drum.

– Băiatul care are grijă de cai. E nepotul doamnei Trent. L-am trimis la Highgate să o aducă pe prietena mea. Trebuia să o ia de la Gatehouse Inn.

– Și de ce vă faceți griji pentru el?

– A întârziat, asta e tot.

Apoi îl privi gînditoare.

– Cînd ați trecut prin Highgate nu ați văzut o șaretă pe drum sau la Gatehouse Inn? N-ați observat nimic neobișnuit, absolut nimic?

– Nu.

Privi din nou dincolo de el, scrutînd cu privirea drumul.

– Domnișoară Mayberry...

– Ce este?

Îl privi fără să-l vadă cîteva clipe, apoi adăugă repede:

– Iertați-mă. Haideți să vă arăt unde să vă adăpostiți calul.

Jane porni grăbită către grajd, o clădire mare din lemn, și

Case o urmă.

– Doar nu vă gîndiți să plecați după el pe o vreme ca asta, spuse el, însă din cauza vîntului ea nu-l auzi, așa că așteptă pînă intrară în hambar. Nu înțeleg graba asta. Sînt sigur că Ben are suficientă minte ca să se adăpostească undeva.

Jane își lăsă arma pe o bancă.

– Care e problema cu opera?

Case aprecie că nu era cel mai potrivit moment să-i pună întrebări. Era prea neliniștită ca să mai fie atentă la el.

– Mai poate să aștepte, răspunse el.

– A! Apoi, cu un gest larg îi arătă grajdul. Folosiți tot ce aveți nevoie. Eu trebuie să plec. Știți, e doar un copil. Cine știe ce i s-o fi întîmplat.

Case observă dintr-o privire că era un grajd îngrijit, cu o porțiune îngrădită pentru animale și o alta liberă pentru șaretă și pentru unelte, dar nu-i scăpă gravitatea situației.

– Domnișoară Mayberry, începu el.

Apoi, pentru că ea se întoarse să ia o șa de pe un stîlp de lemn, i se adresă pe un ton ferm:

– Janc!

Faptul că își auzi numele rostit astfel, o făcu atentă.

– O să plec eu. O să-l caut și o să-l aduc acasă.

Ea îl privi cercetător.

– Și de ce-ați face asta?

Puterea ei de a-l scoate din sărite nu cunoștea margini.

– Pentru că așa vreau eu!

Un zîmbet îi flutură o clipă pe buze, dar dispăru imediat.

Dădu din cap, dezaprobat.

– Ben nu are încredere în străini și apoi, mai e și prietena mea. Emily e foarte timidă.

Nu mai continuă dîndu-și seama că nu reușise să-l convingă.

Oftă scurt, după care spuse:

– N-am de gînd să stau aici, fără să știu ce e cu ei. Dacă vreți să mă însoțiți, eu nu vă pot opri. Oricum faceți întotdeauna ce vreți.

– Mulțumesc!

Case îi luă șaua din mîini și se îndreptă cu pași mari către țarcul în care se afla un ponei peștiș, care îi arunca priviri suspicioase.

– Daisy refuză să permită altcuiva în afară de mine să o înșeueze, îl preveni Jane.

Daisy îi dovedi însă că se înșelase. Două vorbe șoptite cu blîndețe, o mîngîiere la fel de delicată s-au dovedit suficiente pentru ca Daisy să-l privească asemeni unei domnișoare îndrăgostită pentru prima oară.

După ce o înșeună și o scoase afară din țarc, o întrebă pe Jane.

– Ce spuneai?

– Care va să zică e adevărat ce se spune despre dumncavoastră. Știți cum să obțineți ce doriți de la o femeie.

El se opri, se întoarse și o fixă cu ochii lui tulburător de albaștri.

– Dacă e adevărat, spuse, atunci tu de ce mi te împotrivești mereu?

O rafală făcu să se zguduie geamurile; unul dintre cai necheză; Lance se așează pe picioarele din spate. Jane uită să mai respire. Îi era greu să înfrunte o privire atât de pătrunzătoare.

Reuși cu greu să-și desprindă privirea și găsi puterea să i se adreseze pe un ton rece:

– Nu pot fi amabilă cu cei care cred că-mi pot da ordine.

– Chiar așa? Mă întreb...

Cînd el întinse mîna spre ea, Jane făcu un pas înapoi.

– Trece timpul, îl repezi ea. Ori veniți cu mine, ori rămîneți.

Mie îmi este indiferent.

Încă nu terminase cu ea. Cînd ieșiră, Case se aplecă, își prinse palmele și o ajută să urce în șa. Erau doar vreo doi pași pînă la butucul de pe care se putea încăleca, iar el nu se putea să nu fi observat. Jane îl privi, apoi se uită repede în altă parte. Era conștientă de cît de ciudat arăta din cauza hainelor pe care le purta.

Dar pînă la urmă ce importanță avea ce gîndea el?

Cînd se văzu în șa, îl strigă pe Lance și porni în galop. Nu privi nici măcar o dată în urmă să vadă dacă lordul o urma sau nu.

Ar fi fost surprinsă dacă ar fi știut ce îi trecea lui prin minte. Nu se gîndea la cum arăta. Se gîndea că femeia asta care îl scotea din minți avea nevoie cu disperare să fie protejată, și pentru că altcineva nu se afla în apropiere, își asumă el această datorie.

Încălecă și porni după ea.

Drumul călare pe o distanță de două mile pînă în sat se transformă într-o încercare înverșunată de a învinge întunericul și frigul. Cu toate că ninsoarea încetase, drumul era acoperit de un strat gros de zăpadă și le era tot mai greu să se orienteze. Dacă nu ar fi fost Lance, Case ar fi insistat să se întoarcă, însă cîinele alerga de colo-colo, ferindu-i de șanțuri.

Nu era chip să stea de vorbă, însă pe Case asta nu îl deranjă prea mult. Toate conversațiile cu Jane Mayberry se sfârșiseră cu replici tăioase. Case era curios. Neliniștea ei față de situația băiatului și a prietenei ei părea copleșitoare, iar el voia neapărat să afle de ce.

Cînd se zăriră luminile satului, grăbiră pasul. În scurt timp, se aflau pe drumul principal din sat. Primul han care le apărui în cale era chiar Gatehouse Inn. Pînă aici, Case acceptase ca Jane să meargă în față, însă acum dădu pînteni calului și trecu el înaintea, îndreptîndu-se spre aleea care ducea la grajduri.

Descălecă primul și, după ce lăsă hamurile pe mîna unui băiat de la grajd, se grăbi să o ajute pe Jane. Se aștepta ca ea să se opună, dar își dădu drumul din șa în brațele lui fără să scoată o vorbă. Tremura, iar chipul îi era palid și înghețat.

– N-am avut minte cînd te-am lăsat să vii pînă aici, zise el pe un ton aspru.

Își desprinse pelerina și îi acoperi umerii. Jane nu spuse nimic, ci cercetă cu privirea curtea aproape pustie.

În cele din urmă se întoarse către el speriată.

– Șareta nu e aici.

– Poate că Ben a plecat să-și viziteze vreun prieten. Există o mie de motive pentru care să nu se afle aici. Nu te grăbi să tragi concluzii.

– Ben n-ar face asta. Și apoi ar fi venit la han și ar fi așteptat-o pe Emily afară, la intrare. Cineva trebuie să-l fi văzut.

Îl întrebă pe băiatul care avea grijă de cai. Îl cunoștea pe Ben, dar spunea că nu-l mai văzuse de cînd venise ultima oară în sat după provizii, iar asta se petrecuse în urmă cu cîteva zile.

Lăsară caii în grija băiatului, îi spuseră lui Lance să șadă și intrară în han.

– Pari mai îngrijorată din cauza lui Ben decît din cauza prietenei tale, zise Case, deschizîndu-i ușa.

– Emily, adică domnișoara Drake, s-ar fi putut răzgîndi. Poate nu a reușit să plece. Oricum aveam niște îndoieli...

Se opri brusc, de parcă ar fi lăsat să-i scape mai mult decît voia să spună.

– Aveai îndoieli? Încercă el să o facă să continue.

Numele prietenei ei îi era cunoscut. Apoi își aminti. Era tînăra pe care o văzuse stînd de vorbă cu Jane la operă. Freddie îi spusese numele fetei.

– Nu eram sigură că va veni. Mi-a spus că îi va fi greu să plece.

Da, își zise el, dar e mai mult de-atît, și rămase surprins cînd descoperi cît era de mîhnit că Jane nu i se destăinuia.

Cu toate că nu se afla nici o șaretă în fața grajdului, hanul era plin. Se auzeau pînă la ei voci vesele de fiecare dată cînd un nou mușteriu deschidea ușa.

– Localnici, răspunse proprietarul la întrebarea lui Case. Așa e în fiecare sîmbătă seara.

Privi spre Jane cu ochii mijiiți și o analiză din cap pînă-n picioare.

Privirea aceea o făcu pe Jane să-și adune gîndurile. Își scoase pelerina, i-o dădu înapoi lui Case și își îndreptă umcrii.

– L-am trimis pe servitorul meu aici să o întîlnească pe prietena mea, domnișoara Drake, Emily Drake, spuse ea. L-ați văzut cumva? Se numește Ben. Sau poate că ați văzut-o pe prietena mea?

– Nu am văzut nici un băiat.

– Dar pe prietena mea ați văzut-o? întrebă Jane repede.

– Cine întrebă? Tonul proprietarului era insolent.

Jane părea gata să se repeadă la el.

– Ați văzut-o sau nu, spuneți-mi o dată!

Case se sprijini cu cotul de teighea.

-- Vă sfătuiesc să-i răspundeți doamnei. Știu că nu pare, dar are un temperament vulcanic.

Proprietarului, un om solid, cu o figură roșcovană, îi veni să zîmbească.

– Așteptați aici. Există cineva care dorește să stea de vorbă cu oricine întreabă de domnișoara Drake.

Jane pâli puțin, dar își păstră atitudinea demnă.

Case dădu din cap a dojană.

– Jane, Jane. De ce am sentimentul că tocmai mă implic într-o treabă urâtă? Să știi că era bine să-mi fi spus despre ce e vorba.

– Nu sînteți implicat în nimic, răspuse ea. Nu v-am cerut să veniți cu mine și sînt în stare să mă descurc singură.

– Cum dorești, zise Case, așezîndu-se pe un scaun și lăsînd-o în mod deliberat să se descurce singură. Nu îi era ciudă. Sau poate îi era un pic, însă ceva îl făcea să creadă că ea s-ar descurca singură, indiferent de situație. La urma urmelor, peste ce probleme putea să dea o singuratică purtătoare de ciorapi albaștri în Highgate?

Ușa hanului se deschise și proprietarul intră urmat de un domn. Case îl recunoscă pe unul dintre cei mai dezgustători oameni din Londra, Lordul Francis Reeve. Nu se cunoșteau. Nu fuseseră niciodată prezentați unul celuilalt și Case ținea ca relația lor să rămînă la acest stadiu.

Lordul Reeve, trecut bine de patruzeci de ani, era slab, cu o figură care odată putea să fi fost atrăgătoare, dar acum era marcată de viața de desfrîu pe care o dusesese. Avea, de asemenea, un temperament tumultuos, mai ales cînd bea, iar lui Case îi era limpede că lordul nu petrecuse ultima oră consumînd ceai.

Case își înăbuși cu mîna un căscat, însă urmărea atent ce se petrecea.

Lordul Reeve nici nu-l băgă în seamă, ci o privea țintă pe Jane.

– Bănuiesc că sînteți domnișoara Mayberry, i se adresă el morocănos și se apropie de ea. Nu am crezut-o pe Emily. M-am gîndit că e vorba de vreun bărbat, dar nu este așa, nu, domnișoară Mayberry?

– Singurul bărbat implicat ești dumneata, fi răspunse Jane, dar nici asta nu va mai dura mult, dacă Emily va proceda așa cum dorește. Acum spune-mi unde se află. Ce-ai făcut cu ea?

Supărarea lui Reeve se transformă în furie dezlănțuită.

– Nenorocito! Tu i-ai băgat în cap ideile astea! Înainte nu știa ce-i acela orgoliu. Înainte să-i otrăvești tu mintea cu tot felul de mizerii despre mine, era o fată supusă.

– Dumneata și tirania dumitale ați făcut asta! Se teme de dumneata! De fapt nu te interesează Emily, ci averea ei. Conștiința ar trebui să-ți spună că din cauza asta nu ești potrivit nici pentru Emily și nici pentru o altă femeie.

Cuvinte greu de îndurat! Case se ridică, veni lângă teighea și se sprijini de ea, ca din întâmplare. Însă Jane și Reeve nu mai băgau de seamă ce se întâmplă în jurul lor.

Reeve începu să facă spume la gură, înnebunit de mânie.

– Știi care e problema dumitale, domnișoară Mayberry? Ești o fată bătrână și trecută! Uită-te le tine! Ce bărbat ar putea să te vrea? Ești geloasă pentru că Emily e tânără și frumoasă și a făcut o alegere strălucită.

Lucrurile mergeau din rău în mai rău. Înainte ca Jane să mai pună gaz pe foc, Case interveni, calm:

– Nu așa se vorbește unei doamne. Aveți grijă cum vă purtați, domnule, altfel mă voi vedea obligat să am eu grijă de dumneavoastră.

Reeve își întoarse privirea către Case.

– *Tu cine naiba mai ești?*

– A, eram și eu prin apropiere.

– Atunci te sfătuiesc să-ți vezi de treaba dumitale.

– De data asta m-ați jignit.

Reeve nu-l băgă în seamă.

– Iar pe dumneata uite ce te sfătuiesc, domnișoară Mayberry: nu te mai apropia de Emily. Fără discuții între patru

ochi la operă. Dacă ai de gând să mă sfidezi, o să blestemi ceasul în care ai venit pe lume.

– Dacă i-ai făcut vreun rău... începu Jane să strige la el.

– Nu spune prostii! i-o întoarse Reeve. Crezi că i-aș face vreun rău femeii cu care mă voi căsători? Dacă i-am făcut ceva cuiva, acela-i puștiul pe care l-ai trimis. Sper că nu i-am mai lăsat nici un os întreg – nerușinatul!

Jane păli de-a binelea.

– Unde este? îi strigă ea.

– Habar n-am și nici nu-mi pasă de el.

Jane încercă să mai bîguie ceva, dar Case atît așteptase. Se repezi la bărbatul care era mai în vîrstă decît el și, prinzîndu-l cu mîna de ceafă, îl trînti în genunchi.

Gîndul la ce putea să i se fi întîmplat băiatului îl înfuriase.

– Domnișoara Mayberry ți-a pus o întrebare. Unde este băiatul?

– Nu știu!

Reeve încercă să se elibereze.

– Fir-ar să fie, dar nu e decît un servitor! A fost obraznic, așa că a meritat bătaia.

Case îi suci brațul lui Reeve la spate.

– Te mai întreb încă o dată, iar dacă răspunsul nu va fi pe placul meu, o să-ți rup mîna. Unde este băiatul?

– A plecat cu șareta spre Highgate Hill, asta-i tot ce știu.

– Și Emily? întrebă Jane.

– S-a întors în oraș cu fratele ei.

Case privi către Jane.

– Dă-i drumul, spuse ea. Singurul care îl poate găsi pe Ben e Lance.

Apoi, i se adresă lui Reeve:

– Roagă-te ca băiatul să fie teafăr, altfel te găsesc și pun cîinele să te sfîșie.

După această amenințare, se întoarse și porni către ușa grajdului.

Case se ridică și privi în urma lui Jane. Nici un cuvânt de mulțumire pentru intervenția lui venită la vreme. Conform obiceiului ei de femeie încăpățînată, plecase lăsîndu-l în încurcătură.

Femeia asta chiar avea nevoie de cineva care să o supravegheze.

Cel puțin începeau să se lămurească lucrurile. Își dădu seama că ceea ce auzise despre Lady Octavia și voluntarii ei care le ajutau pe femeile necăjite era adevărat. Intențiile lor erau bune, dar nu putea să nu se gîndească la necazurile pe care tocmai le stîrnise Jane.

Dînd din cap dezaprobator, își luă pelerina de pe scaun și ieși după ea.

Cînd ușa se închise în urma lui Case, Lordul Reeve se ridică în picioare. Încercînd să-și recapete răsuflarea, își frecă brațul pe care Case era cît pe-acî să i-l rupă. Apoi îl privi pe proprietarul hanului care se retrăsese în spatele tejghelei.

– Ai văzut că m-a atacat, îi spuse Reeve furios. De ce n-ai trimis după sergent?

– Așa aș fi făcut, dacă n-ați fi spus că sînteți logodit cu tînăra aceea. Eu am crezut că sînteți tatăl ei. În plus, nu-mi plac cei care bat copii. Mi se pare că ați scăpat destul de ieftin.

Reeve strîngea pumnii și îi desfăcea, semn de iritare crescîndă. Nimic nu i-ar fi făcut mai mult plăcere decît să-l pocnească pe hangiu, însă acesta era o namilă de om și n-avea certitudinea că putea cîștiga lupta.

Toate se petreceau din vina lui Emily, însă Jane Mayberry îi băgase în minte ideile acestea revoltătoare. Din cauza lor fusese el umilit în felul acesta, și nu putea trece peste asta.

Într-un fel sau altul, amîndouă aveau să plătească. Îi va face pe toți să plătească pentru această umilință.

Lumea se adunase în jurul lui și îl privea curioasă. Reeve își făcu loc prin mulțime și părăsi hanul.

7

C ase se liniști când constată că ea îl aștepta. Încălecă și îi spuse:

Cred că pretinzi prea mult de la câinele tău. Nu mai simte el mirosul lui Ben, după ce s-a așternut atîta zăpadă.

– E ciobănesc, îi răspunse ea. E obișnuit să găsească oaia care s-a rătăcit de turmă pe timp de viscol. Și nu mirosul lui Ben îl va căuta el, ci pe al lui Razor.

– Razor?

– Poneiul care e înhămat la șaretă. Când i se dă ocazia, o ia razna. Lance e obișnuit să-l aducă acasă.

– Aha. Atunci ce mai aștepți?

– Pe dumneata, spuse ea și, chiar în clipa în care Case sc simțea mai flatat de atenția ei, adăugă: Îmi ajunge că trebuie să-l caut pe Ben, nu vreau să-mi fac probleme că ai putea să pleci de capul dumitale.

Ar fi putut să-i spună că învățase de mic cum să citească urmele, pe cînd se retrăgea la cabana de vînătoare a tatălui său din Shropshire, deprindere pe care o ridicase la rangul de artă în anii petrecuți în Spania, dar renunță și porni, supus, la trap, în urma ei și a lui Lance pe alcea care dădea în drumul principal.

Aici se văzură nevoiți să încetinească pasul. La grajduri era adăpost, însă pe drum nimic nu putea opri vîntul care bătea cu putere peste Highgate Hill, provocînd vârtejuri printre casele de cărămidă roșie și pe marginea drumului și măturînd furios cîmpul de la capătul satului. Ar fi vrut să-i propună lui Jane să se întoarcă la han și să-l lase pe el să-l caute pe Ben, dar știa că nu avea nici un rost. Jane Mayberry putea fi orice, însă nici pe departe o femeie plăpîndă.

Cînd vîntul se mai potoli, Jane își trase boneta pe urechi și porni înainte, însoțită de cîinele ei. Pînă să iasă din Highgate, merseră la pas. Lance dispărea din cînd în cînd, dar se întorcea ca să se asigure că cei doi îl urmau. Erau singurii drumeți și puținii trecători pe care îi întâlneau fie se îndreptau către Gatehouse, fie se grăbeau să se adăpostească undeva de viscol.

– A prins urma, îi strigă Jane.

În sfîrșit, își zise Case. Se chinuise să-și țină ochii larg deschiși, dar nu deslușise pe zăpadă nici o urmă care să-i spună încotro o apucase șaretă. Nu-l prea ajutaseră anii de cercetaș al cavaleriei în Spania! Dar el n-ar fi făcut cercetări pe o vreme ca asta. Nici nu-ți puteai da seama dacă ninge sau nu, pentru că vîntul spulbera continuu zăpada, acoperind orice urmă. Amurgul se transformase într-un întuneric de nepătruns și pe cer nu se zărea nici o stea. Din loc în loc se zăreau licăririle slabe ale felinarelor de la casele oamenilor.

Case nu avea prea mare încredere în Lance. Ogarii de la Castelul Devere lătrau și se agitau bucuroși cînd simțeau mirosul vulpii, pe cînd cîinele acesta tăcea.

La jumătatea drumului spre Highgate Hill, Jane se opri.

– Ce este? o întrebă Case, venind lîngă ea.

Cînd Jane descălecă, Case procedă la fel. Lance alerga în cerc, schelălăind.

– A pierdut urma, zise Jane. Bate prea tare vîntul. Hai, băiete, nu-i nimic.

Se așeză în genunchi și își mîngîie cîinele.

– Ai făcut tot ce s-a putut.

Apoi se uită la Case.

– Am putea să-i cerem jandarmului local să-l caute. Ce zici?

Fantastic, îi ceruse sfatul! Dacă ar fi fost călare, ar fi căzut de pe cal de uimirc. Îi plăcea să i se ceară părerea.

Fata și ciinele îl priveau, așteptînd răspunsul. Era pe punctul de a încuviința ideea ei, însă privirea aceea plină de încredere îl făcu să-și înghită vorbele. Știa că un jandarm nu și-ar da osteneala pentru un servitor, mai ales pe o vreme ca aceasta. În plus, nu era foarte convins că i se întîmplase ceva rău lui Ben. Băieții de vîrsta lui puteau face lucruri neprevăzute.

Nu se îndura să îi dezamăgească pe Jane Mayberry și pe ciinele ei. Privi către Highgate Hill, apoi se uită în urmă, la drumul pe care veniseră.

– Hai să încercăm altceva înainte să chemăm autoritățile, zise el.

Jane se ridică.

– Ce anume? întrebă ea, cu vocea trecînd de la nădejde la deznădejde.

Case o prinse după umeri cînd o rafală de vînt spulberă zăpada în jurul lor. Cînd ea veni singură mai aproape ca să fie protejată, o cuprinse cu amîndouă brațele. Lance se apropie și el și își adăpostii capul în pelerina lui Case.

După ce se potoli vîntul, Jane se desprinse imediat din brațele lui. Case constată cu uimire cît de mult regreta că trebuia să-i dea drumul.

– Ce altceva putem face? întrebă ea disperată.

Răspunsul care îi veni în minte îl făcu să zîmbească, însă nu era nici momentul, nici locul să o necăjească.

– Nu cred că Ben a ajuns atît de departe. Sîntem aproape de marginea satului, iar dacă el ar fi venit pînă aici, cred că Reeve l-ar fi ajuns din urmă. Sînt sigur că s-a abătut din drum ca să se adăpostească pe undeva, probabil pe vreuna dintre ulițele pe lîngă care am trecut. Poate a găsit un hambar gol... ce s-a întîmplat, Jane?

Ea îl prinse de mîneacă.

– Din drumul care trece pe lîngă Lauderdale House se desprinde o potecă. Ocolește mult, dar trece prin spatele casei

mele și apoi iese în șoseaua dinspre nord. Poteca asta e folosită doar de negustorii care își duc vitele la târg. Crezi că Ben ar fi putut-o lua pe acolo ca să ajungă acasă?

– Hai să vedem.

– Poteca e cam îngustă pentru o șaretă, dar dacă Ben s-a speriat foarte tare...

Jane întoarce calul.

– Trebuie să încercăm, spuse ea pe un ton hotărât.

Era limpede, își revenise – devenise din nou sigură pe ea și prelua comanda.

– După dumneata, domnișoară Mayberry, strigă Case, și o urmă în josul dealului.

Cînd ajunseră la marginea proprietății Lauderdale House, se opriră. Dacă urmele negustorilor nu ar fi fost marcate de șirurile de tufișuri de pe margini, nu și-ar fi dat seama că intraseră pe potecă.

– Lance a găsit din nou urma, spuse Jane.

– De unde știi?

– E neliniștit. Vrea să ne găbim.

Ca și cînd ar fi înțeles că despre el era vorba, Lance goni către ei, se gudură puțin pe lîngă Jane, apoi porni din nou în goană.

– E greu, spuse ea, încercînd să zărească ceva prin beznă. Fără un felinar nu ajungem prea departe.

Case încuviință, dînd din cap.

– Să nu pleci de-aici pînă nu mă întorc, zise el și porni înapoi, pe drumul pe care veniseră.

Ea îl privi plecînd și o cuprinse neliniștea. Dacă se va rătăci? Apoi se muștră singură. Bineînțeles că nu se va rătăci. Doar fusese soldat. Era pregătit pentru așa ceva. Poate că el se simțea în elementul lui, în vreme ce ea avea impresia că îi fuge pămîntul de sub picioare.

Nu avu timp să se frământe prea mult, deoarece după câteva minute contele se întoarse.

– L-am împrumutat de la Lauderdale House, de la poarta din față, zise el, ținând în mână un felinar.

O surprinse bucuria de a-l revedea.

– Dă-mi mie felinarul, spuse Jane, pe un ton poruncitor, și vino după mine.

Case descălecă, dar nu-i dădu felinarul.

– Nu. Mergem împreună.

– Bine. Ducem caii la pas.

Pe Case nu-l deranjă să-i dea satisfacția de a avea ultimul cuvânt.

După aproape o milă de mers pe potecă, dădură de șaretă. Era înclinată într-o parte, dar întreagă. Ben și Razor, însă, nu erau de găsit.

– Doamne, Dumnezeu, exclamă Jane speriată. Oare ce li s-o fi întâmplat?

Case cercetă urmele din jurul șaretei, greu de deslușit prin zăpada care era mereu viscolită.

– Ori Ben, ori altcineva a deshămat poneiul. Trebuie să fie pe-aici pe undeva.

O privi cercetător.

– Jane, nu-ți face griji. Cu puțin noroc o să-l găsim pe tânărul Ben încălzindu-se în bucătăria vreunei gospodine sau, cum ți-am mai spus, adăpostindu-se în hambarul vreunui fermier.

Îl găsiră, sau mai degrabă Lance îl descoperi ghemuit lângă o căpiță de fîn. Dormea, dar se trezi îndată ce-l simți pe Lance lingându-i fața. Jane îngenunche repede lângă el și începu să-l scuture de zăpadă. Se vedea că fusese bătut. Avea buza crăpată, un ochi închis de-a binelea și fața plină de zgîrieturi.

– Știam că o să mă găsiți, rosti el.

Jane încercă să-și ascundă tremurul din glas.

– Nici nu mi-a trecut prin minte că nu te voi găsi!

– Dar Razor? Când s-a înțepenit șareta l-am deshămat și a fugit înainte să apuc să-l încălesc.

– Din câte îl cunosc eu, trebuie să fi ajuns deja acasă, la adăpost.

Case îngenunche lângă cei doi.

– Ben, dumnealui este Lordul Castleton. Ar fi trebuit să vezi cum l-a pus la punct pe Lordul Reeve! L-a apucat de ceafă și l-a zgâlțâit de-au început să-i clănțănască dinții. Am crezut că o să rămână fără dantură.

Risul lui Ben fu înăbușit de un geamăt de durere.

– Eu nu i-am spus nimic, se apără el. Nu cu i-am spus numele dumneavoastră. Domnișoara Drake a făcut-o.

– Șșșș, gata acum, îl liniști Jane, vorbim mai târziu.

– Trebuie să te ridicăm și să te scoatem de-aici, îi spuse Case. Crezi că te poți descurca dacă te ajut eu?

Ben dădu din cap afirmativ, dar când Case încercă să-l ridice, gemu din cauza durerii.

– Ce te doare? îl întrebă Case.

– Brațul. Nu-l pot mișca.

– Jane, ține, te rog, felinarul.

După ce Jane luă felinarul, Case începu să-i pipăie brațul drept. Ben suportă cu stoicism, însă când Case încercă să i-l ridice, durerea deveni insuportabilă.

– Nu cred că e ceva grav, îi zise Case lui Jane, dar trebuie să-l ducem într-un loc uscat, la căldură. Acolo o să văd ce pot face.

Afară era întuneric beznă și de parcă asta nu era destul, începu din nou să ningă.

– Am putca să ne îndreptăm către casă, propuse Jane, cu o voce calmă, pentru a-i da și lui Ben încredere. Nu cred că e prea departe, iar Lance ne poate conduce.

Case își scoase pelerina.

– Ține-mi calul, îi spuse el lui Jane.

Vorbind tot timpul cu calm, puse pelerina lui pe umerii lui Ben și îl ridică în șa, după care sui și el în spatele acestuia. Gemetele înăbușite ale băiatului o făcură pe Jane să scrîșnească din dinți.

Case se uită la chipul ei îndîrjit și-i spuse, fără să-și ascundă iritarea:

– Nu am de ales. Ar trebui să te îngrijeze mai mult altceva, decît brațul rănit. A stat prea mult în frig. E rece ca gheața. Așa că hai să pornim o dată. Mergi înainte, du calul la pas și ține felinarul sus, ca să te pot urma.

Greșea. Ea nu îl învinovătea de nimic. Era conștientă că nu s-ar fi putut descurca singură cu Ben. Îi va mulțumi mai târziu, dar mai întîi trebuia să-l ducă pe Ben acasă.

Îl strigă pe Lance.

– Acasă, îi ordonă ea și porniră încet pe urmele cînelui.

Era un drum pe care Jane spera că nu va mai fi niciodată nevoită să-l străbată. Cu toate că aveau felinarul, mergeau mai mult pe bîjbîite, iar dacă n-ar fi fost Lance care să-i țină aproape, ar fi fost nevoiți să se oprească.

Luminile casei nu i se păruseră nicicînd mai îmbietoare.

– Am ajuns! strigă Jane, sau mai degrabă încercă să strige, căci răgușise din pricina frigului.

Cînd ușa de la intrare se deschise și în prag apăru silueta menajerei, ochii lui Jane se umplură de lacrimi de ușurare. Își reprimă, însă, slăbiciunea cînd contele veni lîngă ea și începu să dea ordine.

– Ai grijă de cai, domnișoară Mayberry, în timp ce eu mă ocup de Ben.

Auzind numele lui Ben, doamna Trent coborî în fugă treptele.

– L-ați găsit? Slavă Domnului! Veniți pe aici, Înălțimea voastră, pe aici.

Ușa de la intrare se închise, lăsându-i în frig pe Jane, Lance și caii. Se uită la bieteile animale și mînia îi dispăru instantaneu. Păreau mai epuizați decît ea.

– Nu ne-am fi descurcat fără voi, le zise mîngîindu-i în timp ce-i conducea la adăpost.

Grija pentru Ben o făcu să se grăbească. Avusese dreptate în privința lui Razor – mînca liniștit în boxa lui. Dacă nu ar fi îndrăgit atît de mult animalele, i-ar fi tras una peste bot pentru că-l abandonase pe Ben.

Era sfîrșită de oboseală cînd urcă panta spre casă. O dureau și mîinile și picioarele, iar degetele îi erau amorțite de frig. Începuse să-și plîngă de milă, cînd un țipăt ascuțit ce venea din casă o făcu să se oprească în loc.

Ben!

Uită de durere într-o clipă, își strînse rochia și urcă rapid panta înclinată, dînd buzna în holul de la intrare. Nu se mai auzea decît un murmur de voci venind din odăile din spate. Lance o conduse spre bucătărie.

Lîngă foc fusese improvizat un pat. Ben zăcea întins, gol pînă la brîu, rezemat de perne. Era alb la față și abia își putea stăpîni lacrimile. Lordul Caspar îi ținea o cană la gură și îl forța să bea din ea. Jane simți aroma de „ceai de marmeladă“, o infuzie preparată din Scotch și apă fiartă, îndulcită cu marmeladă ca să mai înmoaie gustul oribil al whiskyului.

– Iată-te, în sfîrșit, domniță dragă! exclamă doamna Trent.

Era lîngă mașina de gătit înlăturînd niște cărămizi încinse cu ajutorul unui făcăleț. Apoi le înveli în prosoape. Cu siguranță erau pentru Ben, ca să-l încălzească.

– L-ai găsit pe Razor? o întrebă doamna Trent. M-am speriat cînd l-am văzut intrînd la trap în curte, fără șaretă și fără Ben. Nu știam ce s-a întîmplat, dar eram sigură că veți veni cu toții înghețați pînă în măduva oaselor, așa că am pus cărămizi la încălzit și am făcut și ceai de marmeladă.

Jane se înmuie și se sprijini de ușă. Când dăduse buzna în bucătărie nu știuse la ce să se aștepte. Oricum nu-i trecuse prin cap că îi va găsi pe cei trei într-o relație atât de strânsă. Simți cum căldura o învăluia. Focul ardea în șemineu ca în furnalul unui fierar. La fel și focul din vatră. Odaia, destul de mică, avea toate ferestrele închise. Cu greu se putea respira acolo.

– Jane.

Întoarse capul încet și întâlni privirea sigură, încurajatoare a contelui. El remarcase încordarea de pe chipul ei și se ridicase în picioare.

– Doamnă Trent, i se adresă el menajerei, aveți grijă ca Ben să bea ce e aici.

– Cum?

Doamna Trent îi urmări privirea, sesiză expresia de pe chipul stăpînei ei și se grăbi să îndeplinească porunca.

Cînd o văzu pe Jane, Ben începu să strige:

– Am încercat să-i împiedic să o ia pe domnișoara Drake, dar mi-au sucit mîna, iar domnișoara Drake a spus că *vrea* să plece acasă.

Jane își adună ultimele puteri, ca să-i răspundă:

– Ai făcut bine, Ben.

Apoi se întoarse către Case:

– Ce e cu brațul lui?

Case o ajută să-și scoată mănușile, pelcrina și boneta, o conduse lîngă masă și o obligă să se așeze pe scaun.

– Brațul i-a fost dislocat. A trebuit să i-l pun la loc. A fost dureros, dar numai pentru cîteva momente. Dacă va dormi bine la noapte, își va reveni complet. Jane, acum e în afara oricărui pericol, așa că nu-ți mai face griji.

Ochii ei mari întâlneau pentru o clipă privirea lui, apoi se îndreptară către Ben. Băiatului nu-i venea să înghită ceaiul acela de marmeladă, dar pînă la urmă îl dădu pe gît, bărbătește. Abia după aceea bunica lui îi luă cana din mînă și îl acoperi cu păturile.

În vreme ce ea îl privea pe Ben, Case o studia. Nu-și dăduse seama pînă atunci cît de lung și de blond era părul ei. Abia acum, după ce îi dăduse jos boneta aceea deloc atrăgătoare care îl acoperise, părul îi cădea în valuri pe umeri. Avea un obraz murdar de praf, iar rochia era plină de noroi la poale.

Privind-o nu-i venea să creadă că ea mergea regulat la operă în compania lui Sally Latham, și că nu o remarcase decît micrcurea trecută. Brusc, simți cum întreaga imagine asupra lumii i se schimbă radical. Nu-și dădea seama dacă era sau nu frumoasă. Însă elegantă sau îmbrăcată cu straie modeste, arțăgoasă sau deznădăjduită, femeia asta era pur și simplu irezistibilă.

Îi luă mîinile, i le așeză pe cana cu ceai și o îndemnă să bea. *Faptul că se supuse aproape automat îi dădu de înțeles cît era de zguduită.* Dar, după ce luă cîteva înghițituri din leacul doamnei Trent, începu să dea semne de revenire. Își îndreptă spatele și umerii și lăsă cana din mînă.

Apoi îl privi și rosti pe un ton grav:

– Dacă nu ai fi venit cu mine, ar fi fost rău pentru Ben.

Case răspunse cu aceeași sobrietate:

– Mă bucur că am putut fi de folos.

Privirea din ochii lui îi aduse din nou aminte de felul în care arăta și se ridică brusc.

– Trentie, i se adresă ea femeii, o să-l instalăm pe Lordul Castleton în camera pe care o pregătiserăm pentru domnișoara Drake. Trebuie să aprindem focul și să-i aducem apă caldă și prosoape. O să fac eu ordine aici și o să prepar cina.

– Nici să nu-ți treacă prin minte! se împotrivi menajera, înspăimîntată. Pînă și cea mai mică adiere te-ar dărîma. Stai jos și lasă totul în seama mea. Nu e mare lucru de făcut, e gata totul imediat. Acum bea-ți ceaiul.

Împinse ceainicul mai aproape de Jane, îi aruncă lui Case o privire rugătoare, după care ieși din odaie.

În timp ce Jane se apropie de pat, Case îi umplu cana.

Ea îl privi cu milă pe Ben. Acum dormea și părea mai mic de paisprezece ani, cîți avea de fapt. Jane se gîndi – mînioasă dintr-o dată pe sine – că merita să fie aspru pedepsită pentru povara pe care o pusese pe umerii unui copil. Trebuia să fi prevăzut necazurile care puteau să apară. Încurcase lucrurile! Acum de Emily era și mai rău decît înainte, iar Ben...

Își duse o mîină la frunte, simțindu-se amețită. Atingerea de pe braț o făcu, însă, să-și ridice privirea.

– Ai auzit ce-a spus doamna Trent, îi zise Case în șoaptă. Bea ceaiul, o să te mai liniștească.

Luă cana din mîinile lui și înghiți o gură sănătoasă de ceai, apoi încă una.

– Nu știi ce e cu mine, reuși ea să spună, tot mai lipsită de putere. E ceva care mă doboară.

– Ești și tu om, ca toți oamenii, asta-i tot. Ai dreptul să te simți tulburată. Uite ce e, mergi sus și odihnește-te puțin. Doamna Trent și cu mine o să ne descurcăm aici. Cînd o să fie gata cina, te chemăm.

Văzînd că încăpățînarea nu o părăsise, deoarece dădu hotărîită din cap, lordul o repezi puțin:

– Jane, nu e nici o rușine să-i lași pe alții să facă o treabă în locul tău. Permite-mi să dau o mîină de ajutor.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

– Castleton, nu încerca să mă dădăcești dacă nu vrei să uit cu cine stau de vorbă.

Case reuși să nu zîmbească, deși focul din privirea ei îl cam ispitise.

– Prîetenii îmi spun Case, zise el.

– Poftim?

– Case. Prescurtarea de la Castleton.

– Noi nu sîntem prieteni.

– Mai poți spune asta după cele trăite împreună?

Obrajii ei se îmbujorară.

– Ți-am mulțumit deja. Ce altceva mai vrei?

Case își atinse cu arătătorul nasul, cu gestul unui om care se gîndește cum să pună o problemă delicată.

– Dacă ți-aș spune, s-ar putea să mă și lovești.

Obrajii ei se înroșiră și mai tare, dar îi înfruntă privirea cu hotărîre.

– Încă nu știu ce cauți aici. Parcă ziceai ceva despre operă.

– Mereu schimbi subiectul cînd nu mai ești sigură pe tine?

Aha. Acum iar îți pierzi cumpătul. Să știi că asta poate aștepta pînă mîine. Nu e o urgență.

– Totuși a fost suficient de urgent încît să te faci să vii aici pe viscol, nu? Aș vrea să lămurim o dată lucrurile.

Jane spera că în felul acesta el avea să plece mai repede de acolo.

– Bine. Hai să ne așezăm.

Trase un scaun pentru ea și, după ce Jane se așeză, Case luă și el loc de partea cealaltă a mesei și trecu direct la subiect.

– Miercurea trecută, seara, cînd ai plecat de la operă, nu ai observat nimic neobișnuit? Gîndește-te bine. Cineva sau ceva care să te fi pus pe gînduri.

Jane se străduia să-și stăpînească iritarea. Nu-și amintea ceva care să i se fi părut nelalocul lui.

– Nu, răspuse ea. De ce mă întrebi?

Case îi povesti aceeași variantă prescurtată a întîmplărilor, cum procedase și cu Freddie și cu Sally Latham: un coleg de la Special Branch fusese atacat într-o trăsură, lîngă operă, și toți martorii posibili ai atacului erau interogați; nu pomeni nici măcar o dată numele lui Gideon Piers. Răspunsurile lui Jane nu se deosebeau de cele ale vicontelui sau ale lui Sally.

După cîteva momente în care nici unul nu mai spuse nimic, Jane rupse tăcerea:

– Și din cauza asta ai bătut atîta drum, doar că să-mi pui întrebări despre colegul tău?

–Jane, este o chestiune foarte importantă, îi răspunse el pe un ton grav. Dacă aş fi ştiut că vremea se va schimba, aş fi amînat discuţia cu cîteva zile.

Jane se înfioră.

– Mă bucur că n-ai făcut-o. Apoi, privind către Ben: Îmi pare bine că ai fost aici.

Case îşi dădu seama că era epuizată. Trecuse prin prea multe într-o singură zi şi era pe punctul de a se prăbuşi. Nu-i va mai pune şi alte întrebări, aflase ce voia. Nu-l putea ajuta în legătură cu atacul asupra lui Harper. Acum înţelesese de ce nu voia Jane Mayberry să facă publică adresa ei, iar treaba asta nu avea nimic de-a face cu Gideon Piers.

Se ridică de pe scaun şi rosti cu blîndeţe:

– Haide, Jane. E timpul să mergi la culcare.

Ea îl privi cu ochi tulburi.

– Nu pot să merg la culcare. Am prea multe de făcut.

– Cum ar fi?

– Să am grijă de cîinele meu. Trebuie uscat şi hrănit. Apoi...

Nu, cu ea nu se putea proceda altfel, aşa că o ridică în picioare, îi luă braţul şi o conduse spre uşă.

– Poţi să crezi ce vrei, îi spuse Case, dar să ştii că lumea nu o să se prăbuşască dacă nu eşti tu de faţă, să dai indicaţii. O să am eu grijă de Lance.

Deschise uşa şi o împinse uşor afară. Lance se ridică de lîngă vatră, însă cînd Case îi comandă „Şezi!“, se tolăni din nou. Jane luă o lumîinare de pe măsuta din hol şi urcă treptele ţinîndu-şi spatele drept. Ajunsă în camera ei, umerii i se lăsară, într-un gest de neputinţă.

Patul era ispititor.

Oboseala o copleşise. Lăasă lumîinarea din mîină înaintea să o scape şi se îndreptă împleticindu-se către pat. Va trage un pui de somn, dar nu pentru că aşa îi ceruse contele, ci pentru că nu se simţea în stare să-şi mai ţină ochii deschişi. După ce îşi scoase

rochia și îmbracă un halat călduros din lână, se întinse pe pat și își trase plapuma pînă la bărbie.

Lumea nu o să se prăbușească dacă nu ești tu de față, să dai indicații.

O făcuse puțin să sufere remarca aceasta. Castleton credea că ea ar fi vrut să comande, cînd de fapt nu era decît o femeie independentă, capabilă să-și poarte singură de grijă. Așa fusese crescută.

E adevărat, nu avea bani ca să angajeze o armată de servitori, precum contele. O avea doar pe doamna Trent, care era mai degrabă un membru al familiei. Fericirea nu însemna neapărat să ai bani mulți.

Părinții ei făcuseră mai mult decît să o crească în acest spirit al independenței. O încurajaseră să citească, să ceară lămuriri și să-și apere punctul de vedere. Cele mai dragi amintiri erau legate de momentele cînd familia se reunea la cină, cînd primeau musafiri și toată lumea stătea de vorbă la masă, se contraziceau, se tachinau, rîdeau. Nu-i trecuse nici o clipă prin minte că n-a fost educată cum se cuvine, că oamenii nu apreciază o femeie care gîndește asemenea ei.

Gîndurile apucaseră pe un alt făgaș, mai puțin plăcut. Mai ales o anume persoană nu era mulțumită de felul cum o crescuseră părinții ei. Dar asta se petrecuse cu mult timp în urmă.

Se foia neliniștită în așternut, și gîndurile i se învălmășeau în minte. De ce venise contele pînă aici? Oare de ce crezuse că ea îl poate ajuta, cînd Freddie și Sally n-au putut? Doar plecaseră împreună de la operă.

O ajutase cu Ben.

Îi era recunoscătoare pentru asta, mai mult decît recunoscătoare, însă contele o tulbura teribil, și lui îi făcea plăcere să vadă ce efect avea asupra ei. Nu-i plăcea felul în care o privea; de altfel nu-i plăcea nici felul în care ea îl privea pe el.

Ea nu roșea niciodată!

Cu cât se întorcea mai repede în oraș să ancheteze crima aceea din Hyde Park, cu atât era mai bine. Gideon. El ce treabă avea cu toate acestea? Doar murise, nu? Atunci cum de...

Oftă și se lăsă furată de somn, înainte să-și sfârșească gândul.

În timpul acesta, Gideon Piers se amuza teribil, cu toate că nu venise la Ladies' Library pentru asta. Era curios să afle cât mai multe despre Jane Mayberry, tînăra de care era aproape sigur că luase locul Contesei și doamnei Standhurst în inima lui Castleton. De trei zile contele se străduia să dea de urma acestei purtătoare de ciorapi albaștri. Astăzi reușise și, mulțumită informatorului său, Piers aflase și el adresa domnișoarei Mayberry.

Hillcrest, lângă Highgate – acolo locuia și tot acolo se afla acum și contele.

– Ce căutăm noi aici?

Piers îl privi pe John Merrick, care ședea de partea cealaltă a mesei. Se aflau în salonul în care se servea ceaiul și tocmai ascultaseră ultimele zece minute din plictisitoare lectură a legilor proprietății și a drepturilor femeii căsătorite. Își zise că Jane Mayberry n-ar trebui să se mai preocupe de legile proprietății dacă s-ar căsători cu contele. Va fi mai bogată decît în cele mai îndrăzneț vis al ei. Iar dacă domnișoara Mayberry era în genul femeilor – ba nu, în genul doamnelor – atât de sobre care umpleau salonul, atunci căsătoria se făcea ca la carte.

Fie Castleton își pierduse mințile, fie domnișoara Mayberry nu era chiar așa cum îi fusese descrisă.

Oricum nu conta, deoarece contele nu avea să se mai căsătorească.

– Ei bine? întrebă Merrick.

Piers oftă reținut. Îl invitase în seara aceasta pe Merrick și nu pe Joseph, pentru că Merrick mai semăna a gentleman. Se potriveaua mult mai bine mediului. În alte privințe însă, era o mare dezamăgire. Trebuia să i se explice absolut totul. Joseph ar fi

intuit imediat că lordul, cu obiceiurile, cu preferințele, cu femeile lui, devenise pentru el o obsesie.

– Tot ceea ce îl preocupă pe conte mă preocupă și pe mine, îi răspunse Piers. Aici își petrece fata cea mai mare parte a timpului atunci când vine în oraș. Vreau să-mi formeze o impresie în privința ei studiind compania în care se află, și așa mai departe.

– Iar eu cred că ne pierdem vremea, veni replica lui Merrick. Ce contează cum e ea? Castleton e interesat de ea și cu asta, basta.

– Da, dar de ce îl interesează? Asta mă intrigă cel mai tare. Înainte ca Merrick să-și exprime și mai răspicat iritarea, Piers se ridică.

– Aici am terminat, spuse el. Mergem?

Nu era o invitație, ci un ordin, iar Merrick știa că nu trebuie să-l comenteze.

În trăsură care îi ducea la hotelul lui Piers, pentru a lua cina, Merrick reluă discuția:

– Asta înseamnă că renunțăm la Contessa și la doamna Standhurst?

– Cum de ți-a venit ideea asta?

– Dacă pe Castleton îl interesează acum Jane Mayberry, de ce să ne mai batem capul cu celelalte?

– Trebuie să atragem atenția. Stai liniștit, John. Nu-i nevoie să înțelegi. Castleton o va face, cu siguranță. Și asta contează.

– Dar care e rostul?

Merrick începea să nu-și mai controleze proasta dispoziție.

– Cavalerismul. Piers zîmbi cu toată fața. Acesta e limbajul contelui. Știi ce ai de făcut?

– Da. Mai întâi Contessa, apoi doamna Standhurst.

– Pe Jane Mayberry o lași în seama mea.

– Să fii atent la câine. Poate fi foarte violent.

Piers rîse cu poftă.

– Câinele va fi prima victimă.

8

Visa de multă vreme același vis. Părinții se aflau în sufragerie, la masă, iar ea stătea afară și-i urmărea pe fereastră, încercând să le atragă atenția. Se agita mult, chiar începea să se înfurie. Ei știau că ea se află acolo, dar nu-i adresau nici măcar o privire. Se lansaseră într-una din dezbaterile lor aprinse, discutînd despre slujba pe care o ascultaseră în dimineața aceea la biserică. Așa erau părinții ei. Uitau de toate cînd începeau să discute. Nu simțiră neliniștea ei. O urmărea Jack. Dacă o prindea, avea să o ia de-acolo și chiar să-i facă rău. De s-ar opri o dată din discuția lor pentru a-i deschide ușa, ca să intre în casă, unde ar fi fost siguranță.

Dar era prea tîrziu. Simți mîna lui Jack pe umărul ei. Cînd se întoarse și vră să i se împotrivească, rămase înmărmurită – nu Jack era lîngă ea, ci Castleton. O stăpînea cu ochii lui de un albastru intens, care sclipeau ca cei ai unui animal de pradă.

Țipă speriată în somn și se și ridică în capul oaselor. Abia mai putea respira. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul. Se scurseră clipe lungi pînă reuși să se adune.

De ani de zile o chinuia visul acesta, numai că de data asta a părăsise o schimbare. Acum era urmărită și de contc. Nu era naivă, știa cărui fapt se datora lucrul acesta – felului în care o privea, glasului cu care îi vorbea. Voia să o facă să-l vadă ca pe un bărbat. Și reușea.

Fir-ar să fie!

Își învățase lecția lîngă Jack. Bărbații tot bărbați rămîneau, indiferent cît erau de atrăgători. Ei erau vînătorii, iar femeile – prada. O dată ce le prindeau, libertatea lor lua sfîrșit.

Ea nu avea de gînd să devină prada nimănui. Scăpase dintr-un fel de închisoare și nimic nu o putea convinge să accepte o alta.

După ce respiră adînc de cîteva ori, încercînd să se liniștească, privi în jurul ei, prin cameră. Lumînarea ardea cu flacără mică, dar în șemineu fusese aprins focul și împrăștia o lumină și o căldură plăcute. Lîngă vatră zări un vas din porțelan cu apă. Doamna Trent fusese cu siguranță acolo.

Ceasul de pe policioară arăta o oră tîrzie – zece noaptea. Dormise mult. Simți o durere de stomac, căci se culcase fără să mănînce nimic. De fapt, nu mai mîncase de la micul dejun. Ascultă cu atenție, dar nu desluși nici un zgomot în casă. Se gîndi că poate doamna Trent se culcase deja, dar nu putea fi sigură dacă și contele se retrăsese în camera lui, și ea nu voia să-l întîlnească și să stea de vorbă cu el.

Gîndul îi zbură imediat la Ben, însă stomacul ei începu să ceară, destul de zgomotos, mîncare. Asta o făcu să se hotărască – dădu la o parte plapuma și se ridică.

Nu se preocupă prea mult de înfățișarea ei. Își spală mîinile și fața și se pieptănă mai mult în fugă. Apoi luă lumînarea și coborî.

Pe sub ușa bucătăriei se zărea lumină, dar asta nu o miră, deoarece știa că acolo se afla Ben. Bucătăria fusese mereu încăperea cea mai caldă din casă, pentru că acolo focul nu se stingea niciodată.

Deschise ușor ușa și păși înăuntru în vîrfurile picioarelor. Patul în care se afla Ben fusese împins într-o firidă, și băiatul părea să doarmă adînc. Jane păși către pat cu grijă încercînd să nu facă zgomot. Nu mai avea febră, însă dori să se asigure și-i atinse ușor fruntea cu mîna. Era caldă, dar departe de a fi ceva îngrijorător.

Lampa de pe măsufă era aprinsă, așa că suflă în lumînare, o așeză apoi pe policioara căminului și merse la cămară. După

cîteva clipe se întoarse cu o tavă pe care pusese un pahar cu lapte, un codru de pîine și o felie de brînză. Mai rămăseseră de la cină plăcintă cu carne și șuncă pregătită la cuptor, dacă ar fi vrut să mănînce ceva mai consistent, dar se gîndi că nu va dormi bine dacă își va umple stomacul.

Ușa se deschise. Jane se aștepta să fie doamna Trent, însă cel care intră fu contele. Avea pe el pelerina și era plin de zăpadă. Lance îl însoțise, dar cînd își văzu stăpîna veni în fugă spre ea.

– Care va să zică te-ai trezit, zise Case zîmbind reținut.

Jane rămase înmărmurită și îl privi apropiindu-se de șemineu cu o găleată uriașă cu cărbuni. Se aplecă, luă cleștele și începu să pună mai mult cărbune în foc.

– Să vedem dacă am urmat întocmai instrucțiunile doamnei Trent. Ca să nu se stingă focul în timpul nopții trebuie să mai pun cărbune, apoi niște talaș și abia după aceea să fixeze grătarul la gura căminului.

În timp ce vorbea, proceda întocmai cum îi spusese menajera.

– Am înțeles bine? O privi, peste umăr, pe Jane.

Ea rămăsese cu ochii pironiți la el, incapabilă să rostească o vorbă. Un conte nu așîta focul într-o bucătărie. Asta era treaba spălătoresei, acolo unde exista o astfel de slujnică.

– Jane? Încercă el s-o facă să se dezmeticească, scoțîndu-și pelerina.

Se simțea în același timp jenată și mînioasă.

– Nu *dumneata* ar trebui să faci treaba asta!

– Ți-am spus că voi avea grijă de tot și am vorbit serios. În plus, cine s-ar fi putut ocupa de asta? Timp de cîteva zile Ben va fi incapabil să se ridice și să lucreze, din cauza umărului.

– Ar fi trebuit să mă trezești. Doamna Trent și cu mine sîntem obișnuite să ne descurcăm singure. Și nu cărăm cărbune cu găleata aceea. E prea mare și mult prea grea. Ne folosim de

un ciubăr. Îl privi drept în ochi. Cît despre Ben, nu trebuie să-ți faci griji. Știm și noi cum să-l îngrijim.

Case îi rănise din nou orgoliul, deși era ultimul lucru pe care și-l dorea. Însă cineva tot trebuia să-i spună femeii acesteia deschis anumite lucruri.

– Să fiu sincer, începu el, nu pentru Ben îmi fac griji, ci pentru tine. O femeie singură...

Cînd o văzu cum se schimbă la față, își ridică mîinile în semn de disperare.

– Bine, gata. Am înțeles, nu e treaba mea. Știu asta. Crede-mă, nu te învinuiesc de nimic. De fapt, cu riscul de a-ți părea nesperios, trebuie să-ți mărturisesc că admir ceea ce ai reușit să realizezi aici.

Și vorbea serios. Acum știa mult mai multe despre ea decît atunci cînd pășise prima oară în curtea casei ei. Din cîte putuse afla de la menajeră, Jane Mayberry era singura care susținea financiar mica lor gospodărie. Îi rămăseseră foarte puțini bani după moartea tatălui ei și încercase să se ocupe de diverse treburi pînă acum trei ani, cînd se stabilise aici. Menajera nu-i dăduse prea multe amănunte, însă Case se lămuri pe deplin după cină cînd, la cererea doamnei Trent, intrase în biroul lui Jane ca să aducă o carafă cu coniac, păstrată pentru oaspeții de onoare.

Hîrțiile pe care le găsi împrăștiate pe masa ei de lucru îl uimira. (Bineînțeles, curiozitatea îl îmboldi să le și cerceteze.) Jane Mayberry era scriitoare! Erau pamflete legate de dreptul de vot convenit femeilor și de alte drepturi și articole ce tratau subiecte extrem de variate, pornind de la categoria sublimului (*Este Dumnezeu femeie?*) și pînă la aceea a ridicolului (*Să preamărim corsetul!*). Însă ceea ce îi atrăsese în mod deosebit atenția fuseseră articolele despre comerțul liber și despre legea agrară. Parcă îl și auzea pe Freddie ținînd discursul inaugural în Camera Lorzilor, uimindu-și prietenii cu dezbaterile unor subiecte care

pînă atunci nu-l interesaseră deloc. Și, din întîmplare, Jane Mayberry îi era prietenă apropiată lui Sally Latham.

Cînd Case făcu legătura, cu greu se abținu să nu izbucnească în rîs. Nu era de mirare că Freddie se simțise stîmjenit cînd el începuse să-i pună întrebări în legătură cu Jane Mayberry. Nu era de mirare că roșise și că pretinsese că nu o cunoștea mai deloc pe tînăra femeie și că habar n-avea unde locuiește. Se temea să nu fie descoperit adevărul: ea fie scrisese întreg discursul lui Freddie, fie îl ajutase să-l conceapă. Iată cum își cîștiga ea existența. Era scriitoare profesionistă și, dat fiind aspectul casei, se pare că avea succes. Nu era o casă prea spațioasă, însă arăta foarte îngrijit și, din cîte putuse el să-și dea seama, fusese renovată. Mobila era elegantă, veche, însă nu deteriorată. Pivnița era plină de cărbuni, iar cămara bine garnisită. Cu toate că remarcase cumpătarea cu care Jane Mayberry punea ordine în gospodăria ei, era limpede că nu duceau lipsă de nimic. Nu putea să nu o respecte și să nu o admire, dar îi era imposibil să nu se enerveze, că admira tocmai aceste calități. Jane era prea independentă și se putea descurca foarte bine fără sprijinul unui bărbat și, iată, nu-și putea explica de ce-i venise acum să zîmbească.

Jane înclină ușor capul într-o parte și îl privi bănuitor.

– S-a întîmplat ceva?

– Absolut nimic, răspunse Case, de data aceasta zîmbind de-a binelea. Cred că o să-ți țin companie.

Și se bătu ușor cu mîna pe abdomen.

– Munca asta mi-a făcut foame. Te deranjează? întrebă el, arătînd spre cămară.

– Chiar deloc. Te rog să-ți iei ce-ți trebuie.

Ceea ce și făcu. Case luă ultima bucată de plăcintă, o bucată de șuncă, o felie zdravănă de brînză și o jumătate de pîine. Lăsă farfuria pe masă, după care se întoarse în cămară.

După o clipă reveni cu un urcior într-o mînă, cu tacîmuri în cealaltă și cu un zîmbet satisfăcut pe chip.

– Leacul pentru frig și oboseală, spuse el, așezînd urciorul pe masă, dar fără ceai și fără marmeladă.

Începu să mănînce cu poftă, ceea ce pe ea o cam stingheri. Sau poate că simpla lui prezență o stînjenea. În orice caz, luă cîte o bucățică din pîine și din brînză și înghiți cu greu, bînd cîte o gură de lapte după fiecare dumicat.

Chiar cînd începea și ea să se simtă cît de cît la largul ei, contele ridică dintr-o dată capul și o fixă cu o privire scrutătoare.

– Acum, începu el, vreau să aflu totul despre domnișoara Drake. Nu te întreb din pură curiozitate, ci consider că am dreptul să știu în ce mă bag.

Grija pentru Ben o făcuse să uite cu desăvîrșire de Emily. Acum chiar nu vedea de ce ar fi încercat să evite răspunsul la întrebare. El oricum trebuia să fi înțeles deja destul de multe.

– Emily Drake, zise ea, este sora lui Andrew Drake. Poate că ai auzit de bancherii Drake și Mills.

– Da, numele îmi sunt cunoscute.

– Nu-l cunosc prea bine pe domnul Drake, continuă Jane, dar știu că e mult mai în vîrstă decît Emily – căreia, de fapt, îi este și tutore. E foarte bogat și crede că își poate îmbunătăți statutul social cumpărînd aristocrația. Aici apare rolul lui Emily. El e convins că banii pot cumpăra un titlu și că, ea o dată ajunsă la un rang nobil, îi va facilita și avansarea lui în rîndul aristocrației. Din nefericire, singurul candidat care a prins momeala este Lordul Reeve.

– De asta ți-a cerut Emily ajutorul?

Jane oftă și dădu din cap.

– Da. Vezi tu...

Ea își continuă relatarea, și contele o asculta fără să o mai întrerupă. Era exact cum își închipuise el. Astfel de căsătorii deveneau tot mai frecvente. Totul se rezuma la o simplă tranzacție.

Cunoștea și el câțiva nobili care, ajunși în pragul sărăciei, uitau de mândrie și se căsătoreau pentru avantaje financiare și sociale. Acesta era dezavantajul pretinselor proprietăți: cineva putea locui într-un castel și să fie în același timp sărac, neavînd dreptul de a vinde ceva ca să-și umple cuferele goale.

Cu toate acestea, Andrew Drake ar fi putut găsi pentru sora lui pe cineva mai potrivit decît Lordul Reeve.

Cînd Jane se opri, contele îi spuse:

– Ce nu pot să înțeleg este de ce a vrut ea să fugă. Nu putea să-i spună nu fratelui ei, să refuze propunerea Lordului Reeve?

Jane izbucni într-un rîs zgomotos.

– Nu-mi vine să cred ce aud! Tu chiar ești naiv sau te prefaci că nu pricepi? Fata are doar optsprezece ani. Nu dispune de bani, pentru că fratele ei administrează averea familiei. În plus, femeie fiind, părerea ei poate fi ignorată. Cum să facă ea față unei astfel de presiuni? Singura ei șansă de a scăpa este să fugă.

Cu toate că înțelegea perfect care era problema, Case nu putu să nu se arate un pic agasat de felul în care îl lua Jane Mayberry în rîs.

– Pricep prea bine despre ce este vorba, dar ceea ce nu înțeleg este cum de vă gîndiți voi că fugind de fratele ei, va putea rezolva conflictul. Cum o să trăiască? Cine va avea grijă de ea?

Privi în jurul său, la bucătăria destul de mică.

– La ce v-ați gîndit voi de fapt?

– Ne-am gîndit că în cel mult două săptămîni fratele ei își va recăpăta mințile și va lua în serios refuzul lui Emily, sau că Lordul Reeve își va retrage cererea în căsătorie, pe motiv că nu poate tolera ca cineva să-și bată joc de el. Apoi, cînd totul se va calma, domnișoara Drake se va întoarce acasă.

– Și dacă fratele ei nu-și va schimba părerea?

– Atunci Emily ar putea să facă ce au mai făcut și alte fete în situația ei – să-și găsească de lucru și să-și câștige singură

existența. Asta doar pentru o vreme, deoarece cînd va împlini douăzeci și unu de ani, va putea intra în posesia averii care i se cuvine.

– Să-și câștige singură existența?

Fetele crescute în puf nu-și câștigau singure existența. Case nu știa dacă să rîdă sau să protesteze. Ceea ce îl determină să se abțină a fost revelația faptului că tînăra care se afla în fața lui exact asta făcuse.

Se întrebă de ce ea nu se căsătorise niciodată.

– Ce este? Îl iscodi Jane, privindu-l bănuitor, printre gene.

Case ridică din umeri.

– Bănuiesc că Lady Octavia este autoarea acestui plan atît de nesăbuit, nu?

Jane se indignă de-a binelea.

– Nu e nimic nesăbuit aici! Am mai făcut-o și altă dată și a avut efect. Iar Lady Octavia nu știe absolut nimic despre asta; dacă ar fi știut, ar fi încercat să ne împiedice. Nu poate accepta ca biblioteca să fie implicată în așa ceva, deoarece am putea pierde pe unii dintre cei mai influenți susținători, și atunci n-am mai putea schimba în veci legile. Acesta este aspectul cel mai important – schimbarea legilor. Pînă cînd nu vom obține acest lucru, femeile nu vor putea să ia singure decizii și nici să-și hotărască propriul viitor.

Jane lăsă să-i scape un oftat scurt.

– Să nu crezi că lui Lady Octavia nu îi pasă. Mereu vin femeii în situații disperate la bibliotecă și caută ajutor. Noi facem tot ce ne stă în putință, dar de cele mai multe ori ne limităm la a fi confesori. Dacă o femeie își părăsește soțul, atunci lasă absolut tot în urmă – și bunuri, și copii. Puține sînt în stare să meargă atît de departe, iar noi nu le încurajăm. Ce poate fi mai rău decît să-ți pierzi copiii?

Fără să-și fi propus, Case deveni interesat de problemă.

– Dar dacă e vorba de o căsnicie fără copii?

– Diferența nu e prea mare. Un soț nu este obligat să întrețină o femeie și nici să-i restituie zestrea dacă ea îl părăsește. Iar dacă soția se angajează, el îi poate ipoteca veniturile, și să fie astfel în imposibilitatea de a se întreține.

– Dar asta e o ticăloșie!

– Așa este, dar astea ne sînt legile.

Cu ochii scînteind, ca după o victorie cîștigată, Jane își sprijini bărbia pe degetele împreunate.

– Lord Castleton, ar trebui să frecvențezi ședințele noastre. Cred că îți vor părea revelatoare, iar noi sîntem mereu în căutare de susținători cu dare de mîină.

Case simți că ea cîștigase victoria.

– Nu simt nevoia să asist la ședințe, îi răspunse cu un zîmbet provocator. Vreau să te ascult doar pe tine.

Se aștepta ca Jane să se simtă din nou ofensată, însă îl surprinse cu rîsul ei reținut.

– Știu că mă entuziasmez prea tare, dar asta este chiar o treabă serioasă.

– La fel de serioasă mi se pare investirea banilor mei. De ce aveți nevoie de susținători înstăriți?

– Păi, biblioteca are cheltuieli mari. Bineînțeles că cea mai mare parte a fondurilor este folosită pentru sprijinirea parlamentarilor mai puțin cunoscuți, care se află în căutare de electorat. Știi, cu cît sprijinim intrarea mai multor membri în Camera Comunelor, cu atît ne cresc șansele ca punctul de vedere să ne fie susținut și legile votate în favoarea noastră.

– Dar asta seamănă a mită!

– Da, bănuiesc că așa și este. Însă acesta pare să fie principiul după care se conduce lumea.

Zîmbetul ei nu primi un răspuns pe măsură din partea contelui. Case nu dăduse niciodată prea mare importanță cauzei, lui Lady Octavia și a Ligii femeilor aflată sub conducerea ei, însă acum începea să-și dea seama că greșise. Toată povestea nu cra

nicidecum o glumă. Femeile acestea nu erau în căutarea unei preocupări oarecare, ca să-și umple timpul liber, ci păreau cât se poate de serioase.

Începu să bată ușor cu degetele în masă.

– Și acum ce se va întâmpla cu domnișoara Drake?

Jane oftă.

– Va trebui să-i anunț pe... prietenii mei din oraș cum au evoluat lucrurile aici, dar prea multe nu vor putea nici ei să facă, poate doar să-l implore pe fratele lui Emily să se răzgândească. Nu cred că Emily va mai avea ocazia să plece fără știrea lui. Dacă nu-l ucidem pe Lordul Reeve, nu putem face altceva pentru ea.

Case o privi cu atenție, apoi se uită în gol. Glumea, fără îndoială. Nu avea rost s-o întrebe cine mai era implicat în afacerea aceasta, pentru că era mai mult decât convins că Sally Latham era una dintre colaboratoare. Freddie cu siguranță că nu se implicase. El nu ar fi sprijinit niciodată o acțiune care să submineze stabilitatea vieții de familie a unui bărbat, și nici nu avea altă imaginație încât să-și închipuie că erau și femei pe care această stabilitate nu le făcea fericite. Gândindu-se mai bine, constată, surprins, că le dădea dreptate.

Își întoarse din nou privirea către Jane.

– Și spui că nu e prima oară când faci asta?

– Nu e prima oară, dar sînt sigură că pentru o bună bucată de vreme va fi ultima oară.

Ridică ușor din umeri și continuă:

– Se poate spune că am fost deconspirată. Acum Reeve îmi cunoaște numele și le-ar putea spune și altora. Nu le va fi greu să-mi dea de urmă, procedînd la fel ca tine. Acum ele ar trebui să apeleze la altcineva.

Ar fi vrut să o întrebe despre care „ele“ era vorba, dar se stăpîni. Se gîndi că poate se referea la femeile disperate care

veneau la bibliotecă și cereau sprijin, la soțiile care fugeau de acasă, la moștenitoarele care preferau să renunțe la avere și Dumnezeu mai știa la cine altcineva. Nici nu voia să le afle numele, nu voia să știe nimic despre ele, ca nu cumva conștiința să-l îndemne să ia atitudine.

Gîndul acesta îi dădu fiori. Nu era adeptul intervențiilor în viața particulară a altor oameni, însă cazul domnișoarei Drake era cu totul altceva. Nu neapărat tinerețea fetei îl făcu să-i susțină cauza, nici faptul că trebuia să suporte o căsătorie planificată și nu una întemeiată pe iubire. Ideea că Lordul Reeve urma să-i fie soț îl scîrbea. Nici o tînără inocentă nu trebuia însoțită cu acest specimen abject.

Începu să vorbească repede, fixînd-o pe Jane cu privirea:

– Lasă-mă să stau eu de vorbă cu domnul Drake. Cred că se va dovedi mai rațional într-un dialog cu mine decît – iartă-mi franchețea! – într-o discuție cu o femeie.

Prima pomire a lui Jane a fost să-i refuze propunerea. Era obișnuită să-și rezolve singură problemele, însă contele avea dreptate, vorbele lui ar avea mai multă greutate decît ale ei. El era conte, pe cînd ea o femeie oarecare, lipsită de orice însemnătate în ochii unui bărbat.

– Mulțumesc, spuse Jane, și schiță un surîs. Numai să ai grijă să nu pui paie pe foc.

Fu rîndul lui Case să zîmbească.

– Stai liniștită, sînt expert cînd e vorba de treburi atît de riscante.

Jane nu se îndoia de asta.

Isprăviseră amîndoi de mîncat. Buna înțelegere părea la ea acasă în bucătărioara aceea, însă Jane aprecia că sosise momentul propice ca să scape o dată de conte; în ciuda conversației plăcute, calme, Jane continua să fie stingherită de prezența lui. O făcea să se simtă femeie și asta o deranja cel mai tare.

– O să strîng eu masa, spuse ea, ridicîndu-se. Deja ai făcut prea multe. Ar trebui să mergi să te odihnești.

– Nu. Eu o să dorm în noaptea asta aici, lîngă foc. I-am promis doamnei Trent că-l voi supraveghea pe Ben. Eu zic să mi-l lași pe Lance să-mi țină companie.

Auzindu-și numele, Lance se ridică de lîngă vatră și veni la picioarele lui Case.

– Pot să jur că acestui cîine nu îi este străină engleza cultă, zise el.

Jane rîse cu poftă.

– Și eu mă întreb adesea dacă nu cumva așa stau lucrurile. Dar, ca toate ființele de sex masculin, poate la fel de bine să priceapă cu greu unele lucruri. În orice caz este un paznic excelent, un ciobănesc fără pereche.

Parcă era o mamă care își laudă fiul preferat, își zise Case amuzat de atitudinea ei.

– De unde îl ai? Adică, de ce ai ales un ciobănesc?

Jane începu să strîngă vasele și resturile cinei pe o tavă de lemn, povestind în același timp istoria lui Lance.

– Eram în Scoția, într-o zonă numită Aboyne, nu departe de Aberdeen. Probabil că nu ai auzit de locul acesta.

– Ba da, de Aberdeen am auzit. Sora mea se află chiar acum acolo, în vizită la părinții soțului ei. E undeva pe coastă, nu?

– Da, dar Aboyne se află în interior, între dealurile de pe malul rîului Dee. Este o zonă splendidă. Ieșisem să mă plimb cînd, nu știu de unde, a apărut Lance. S-a ținut după mine pînă acasă.

În timp ce povestea își privea cîinele zîbind duios.

– Nu arăta ca acum. Era îngrozitor de slab și se vedea că fusese bătut. După cîteva zile am aflat că dispăruse un ciobănesc valoros și mi-am dat seama că Lance se potrivea descrierii. Cum era și firesc, primul gînd a fost să-l restitui proprietarului. Dar – și

aici se schimbă puțin la față – când l-am cunoscut pe proprietar, mi-a dispăcut total. Nu se sfia să-și bată cîinii. De fapt, susținea că așa îi dresază. În consecință, i-am zis doar că văzusem un cîine asemănător descrierii undeva pe lângă biserica din Crathie. A doua zi am plecat din Aboyne, și l-am luat pe Lance cu mine.

– L-ai furat?

– L-am salvat!

– Mă pricep la rasele de cîini și sînt sigur că valorează o grămadă de bani.

– Păi, nu aveam cum să-i plătesc proprietarului fără să-i spun că e la mine. Și apoi, poate că ar fi refuzat să mi-l vîndă. L-ar fi luat pe Lance și l-ar fi bătut pentru că fugise. Nici prin minte nu mi-a trecut să-l las să facă așa ceva.

– Da, răspunse Case. Nu e de mirare. Se pare că ai o simpatie aparte pentru fugari.

Ochii ei străluciră o clipă.

– E adevărat, zise Jane, însă nu o să cer nimănui iertare pentru asta.

Greu se putea înțelege cu femeia aceasta. Iar devenise nervoasă din pricina lui. Când Jane porni către cămară ducînd tava cu amîndouă mîinile, Case se ridică și o urmă. Ea așteptă pînă cînd el îi deschise ușa.

Cînd se întoarse și vru să iasă, Case încă ținea ușa cu mîna. Orice ar fi vrut să rostească în clipa aceea, rămase nerostit. Ea ridică privirea către el; lumina din bucătărie se juca pe chipul ei, conturîndu-i obrajii și aruncînd umbre în ochii ei mari. Case îi privi buzele și le văzu deschizîndu-se. Rochia lui Jane îi atinse picioarele și el simți căldura trupului ei și respirația ușor sacadată.

Ridică ochii și îi înfilni privirea. *Ce este cu femeia aceasta?* se întrebă Case.

Îi atinse bărbia, cuprinzîndu-i-o delicat în palmă.

– Nu puteam evita asta, Jane, șopti el. Știi la fel de bine ca și mine.

O luă pe nepregătite și, înainte ca să se poată controla, simți cum căldura mâinii lui i se împrăștie în tot corpul. Jane rămase înmărmurită. Nu ar fi trebuit să simtă așa ceva. Ar fi trebuit să rămână impasibilă. De ce nu se întâmpla asta?

Cînd Case se aplecă spre ea, corpul i se încordă brusc.

– Vreau să pleci.

Glasul îi răsună aspru, tăios, și Jane se eliberă smucindu-se, intră în bucătărie, însă se întoarse și îl privi fără să clipească.

– Vreau să pleci, repetă ea, încercînd să-și controleze respirația.

Case o privi cîteva clipe fără să spună nimic, cu capul lăsat ușor într-o parte, după care spuse încet:

– Exagerezi, și nu pot să nu mă întreb de ce.

În ciuda neliniștii crescînde, reuși să-i răspundă pe un ton glacial:

– Nu am făcut nimic care să te încurajeze.

– Nu? Haide, Jane, recunoaște. Ești la fel de curioasă în privința mea, cum sînt și eu în ceea ce te privește.

Zîmbetul lui aproape indolent o înfurie.

– Cred că mă confunzi cu Amelia Standhurst, îi spuse. Spune-mi dacă greșesc undeva, însă acum cîteva seri ea a fost femeia care și-a trezit curiozitatea.

Mînia îi era utilă în clipe ca acestea și nu se temea de ea așa cum se temea de orice intimitate. Nu se opri, ci insistă:

– Și nu cu mult timp înainte a fost Contessa, dacă nu mă înșel.

Case ridică o sprînceană.

– Ia te uită! Mi-ai cercetat viața personală. Sînt măgulit.

– Tu nu ai o viață personală! Ești mult prea cunoscut! Toată lumea te știe pe tine și pe femeile tale.

Cînd Case înaintă către ea, Jane nu se clinti. Ochii lui albaștri îi studiară atent chipul, cîntărind și analizînd.

– Ești o femeie pudică și cu vederi înguste.

Jane îi răspunse pe un ton rece:

– Am grijă să evit. . .

– Ispita?

– Bărbații pe care nu-i cunosc!

Glasul ei fusese mult prea tăios, însă Case răspunse zîmbind:

– Fie că-ți place, fie că nu, noi doi tot o să ne cunoaștem mai bine. După cum ți-am spus deja, e inevitabil.

Jane ridică de data aceasta glasul prea mult:

– Tu. . .

Case duse un deget la buze, făcîndu-i semn să vorbească mai încet.

– Șșș. Nu mai vorbi atît de tare dacă nu vrei să-l trezești pe Ben.

Jane se uită către pat și observă că Ben începuse să se foiască. Apoi îl privi din nou pe conte și-i spuse pe un ton stăpînit:

– Vreau să pleci.

– Știu că asta vrei. Însă mă tem că nu se poate. Tu nu ți-ai dat seama, dar de cînd ai urcat în dormitor a continuat să ningă. E un viscol îngrozitor afară. Nu cred că voi pleca nicăieri, cel puțin o vreme. Așa că nu avem ce face, trebuie să ne cunoaștem mai bine.

Jane nu se mai obosi să privească pe fereastră ca să se convingă.

Înainte ca ea să-l desființeze cu cîteva vorbe bine alese, Case îi spuse curtenitor:

– Îți propun să ne purtăm civilizată unul cu celălalt, pentru că altfel s-ar putea ca Ben și doamna Trent să-și facă cine știe ce idei despre noi. Și-ar închipui că ne-am certat ca doi îndrăgostiți.

Jane ieși, trîntind ușa în urma ei.

Case așteptă ca pașii ei să se îndepărteze, după care își aprinse o țigară de foi și ieși afară, să fumeze. Lance îl urmă. Nîngea încă, însă veranda casei îi adăpostea suficient de bine. Sufînd un rotocol de fum, Case întrebă, mai mult pentru sine:

– Ea chiar a exagerat, nu-i așa? Nu am dreptate?

Nu primi nici un răspuns din partea lui Lance.

– Mai toate femeile sînt măgulite cînd se bucură de atenția mea.

Bineînțeles, majoritatea femeilor erau impresionate de titlul și averea lui, care pentru Jane Mayberry nu aveau aceeași importanță. Case privi printre gene fumul care se înălța în aer. După o clipă, zîmbi. Femeia asta era de o franchețe care friza impolitețea. Era încăpățînată, contradictorie, mereu pusă pe ceartă și-și susținea cu pasiune convingerile. Principii, le-ar fi numit ea. Dar, în ciuda a toate acestea, Case era cucerit.

Ce o făcea atît de diferită?

Viața nu fusese deloc ușoară pentru Jane Mayberry după moartea tatălui ei. Cine îi spusese lui asta? Lady Octavia? Poate ar fi fost de acord cu ea, dar nu credea că Jane se consideră o femeie chinuită. Trăia cu o doză de curaj și pasiune pentru care o invidia. Problema era că își asuma prea multe responsabilități, responsabilități pe care el se simțea, în chip bizar, obligat să le ia asupra lui. I se păruse că ea se bucurase să-l aibă alături în ziua aceea. Văzuse neliniștea și nesiguranța ei și simțise la un moment dat nevoia de a o strînge în brațe și de a-i spune că va avea el grijă de toate.

Mai era ceva care îl atrăgea la Jane. În preajma ei simțea cum cinismul, caracteristic firii sale, dispărea.

Privi în gol, cufundat în propriile gînduri. Își amintea de Jane așa cum arăta cînd o văzuse la operă. Imaginea de atunci nu se potrivea deloc cu aceea a tinerei pe care o cunoscuse la bibliotecă și pe care o întîlnise aici. Era mai mult, era mult mai mult de aflat în privința acestei femei aparent puritane, purtătoare de ciorapi albaștri și dedicată cauzelor pierdute. Oare de ce se retrăsesc departe de lume?

Voia să știe absolut tot despre ea; voia să-i afle toate tainele.

Și apoi? Cît de departe era dispus să meargă? Cu o femeie ca Jane Mayberry trebuia fie să te căsătorești, fie să stai cît mai departe de ea.

Păcat.

Aruncă mucul de țigară într-un tufiș și rîse încetișor. Mergea prea departe. Orice ar fi fost între el și Jane trebuia să aștepte. Acum era obligat să-și concentreze întreaga energie pentru a-l găsi pe Gideon Piers, ca să poată termina misiunea încredințată în Spania, cu ani în urmă.

Fără milă, fără îndurare.

Și, pentru o vreme, gîndurile îi zburară înapoi, în Spania.

După un timp îl privi pe Lance.

– Hai, băiete. Ar fi bine să cercetăm puțin zona, ca să fim siguri că e totul în regulă pentru stăpîna ta.

Cîinele porni înainte cu capul plecat, iar Case îl urmă.

9

Deși Case era membru al celor mai rafinate cluburi din Sf. James și din împrejurimi, el și prietenii lui preferau Bell's Hotel. La parter, în bar, se întîlneau tot timpul cu oamenii de teatru, iar la etaj jucau jocuri după moda vremii sau puteau comanda o cină frugală cu specific englezesc într-unul dintre saloanele atît de plăcute ale hotelului. Aici plănuiseră întîlnirea anuală foștii studenți de la Eton, reuniune pe care pînă atunci o găzduise tatăl lui Case, ducele, la Conacul Twickenham. Anul acesta apăruse însă o problemă. Reuniunea a trebuit să fie amînată pentru că oaspetele de onoare se îmbolnăvisese grav, așa că au fixat-o în săptămîna de dinaintea Crăciunului.

După ce savuraseră o cină delicioasă, tovarășii lui Case începuseră să plece unul cîte unul. Mare parte dintre ei se

îndreptară, leneși, către sala de joc de vizavi, la masă rămînînd doar trei dintre ei, între care și Case, ca să mai pună la punct anumite aspecte legate de reuniune.

Case auzi doar parțial propunerile prietenilor săi, căci gîndurile îi fugeau mereu la Jane. Găsise un om care să o ajute, însă acesta nu putea sta acolo decît cîteva ore o dată la două zile, iar Case se întreba cum se descurcase ea în ultimele zile și cu îngrijirea lui Ben, și cu treburile gospodăriei. În ultima dimineață, Case făcuse tot ce putuse ca să mai reducă din povară: adusese cărbune în casă, îngrijise caii, îi reparase șaretă și avusese grijă de toate cele necesare pentru Ben. Își răsucise mînele și lucrase din greu, ca un muncitor de rînd – el, fiul unui duce, și moștenitor pe deasupra! Oare o impresionase vreun pic? Nici vorbă! El nu făcuse nimic ce nu ar fi putut face și ea.

Și, totuși, îi citise în ochi dezmințirea vorbelor ei răutăcioase. Ochii lui Jane mărturiseau mereu adevărul, iar lui îi spuneau că era bucuroasă că îl are acolo.

Se întreba dacă ea o fi înțeles pînă la urmă de unde venea iritarea aceea ori de cîte ori se afla în preajma lui.

Ridică privirea cînd cineva îl bătu ușor pe mîină.

– Case, să știi că nu e deloc amuzant.

– Ce anume?

– Am impresia că nu ai auzit nici un cuvînt din ce-am spus.

Cel care vorbea acum era Waldo Bowman, un bărbat înalt și slab, al cărui chip aspru, ascuțit părea luminat de un zîmbet crispat. Zîmbetul acesta era, de fapt, urmarea unei răni provocate de o baionetă la Talavera. Aproape toți prietenii lui Case luptaseră în campania din Spania.

Case se reculese repede și îi răspunse:

– Te-am auzit, Waldo. Spuneai ceva de genul că ar trebui să-l invităm pe doctor Keate ca viitor oaspete de onoare. Din cîte îmi aduc eu aminte, de la Eton, ticălosul ăsta ne teroriza pe toți.

– Nu, doar pe băieții care nu respectau regulamentul, îl contrazise Waldo, iar pentru tine legile păreau făcute doar pentru a fi încălcate.

– Nu așa credeam toți la vârsta aceea?

Robert Shay, al treilea de la masă, care nu era doar cel mai apropiat prieten al lui Case, ci și văr mai îndepărtat, îi invită să se servească din tabachera lui.

Pe cât era Case de brunet, pe atât era Robert de blond și, cu toate că nu se putea compara cu vărul lui, era un bărbat atrăgător. Avea niște ochi de un albastru închis, cu gene dese și o privire profundă, enigmatică.

– Hai să fim sinceri, spuse el. Bătaia a cam fost ruptă din rai pentru fiecare dintre noi, iar bietul Keate și-a dedicat întreaga viață educării generațiilor de băieți nesăbuiți și ignoranți ca noi. Ar fi trebuit să fie numit rector, dar din câte știu nu s-a dat nici măcar o petrecere care să-i cinstească activitatea. Eu zic s-o facem și ar fi bine să strângem și niște bani.

– Atunci așa rămîne, zise Waldo. Case, îl întrebi tu pe tatăl tău dacă e de acord cu planurile noastre?

– Sînt sigur că va fi de acord, răspuse Case. Și-așa Twickenham e lipsit de viață zilele astea, de cînd a plecat Rosamund în Scoția și Justin în Italia. Tatăl meu așteaptă cu mare nerăbdare astfel de reuniuni.

– Da, încuviință Robert, și eu sînt sigur de asta. Îmi amintesc că și atunci cînd eram mici ne întîmpina cu mare drag. Îmi plăcea să vin la conacul Twickenham. Apropo de vremurile bune de altădată, pe unde o fi Freddie?

– A anunțat că o să întîrzie, îl lămuri Waldo. Și încă ceva, Case, în cazul în care Keate nu va reuși să vină, găsește pe altcineva în locul lui.

– Dar de ce tocmai eu? De ce să nu căutați tu sau Robert?

– Pentru că noi avem alte treburi. Eu o să caut invitații, iar Robert se ocupă de meniu și de lista cu băuturi, zise el privind spre Robert cu subînțeles.

Robert, care era un fel de *dandy* al grupului, considerat de toți un adevărat cunoscător, răspunse cu o plecăciune adâncă.

– Nu aş ceda această îndatorire nimănui altcuiva. Voi, filistinii...

– Da, da, știm despre ce e vorba, îl întrerupse Waldo binevoitor. Noi, filistinii, nu facem diferența între aguridă și vinul de Porto. Am avut un sergent care îmi spunea tot felul de chestii asemănătoare, considerînd că noi, ofițerii tineri, nu știam să facem diferența între coate și posterior.

– Sergentul tău pare să semene cu valetul meu, spuse Robert. Am învățat de la Dobbs că este bine să știi cît mai multe.

Waldo rîse cu poftă. Robert Shay era unul dintre puținii lor prieteni apropiați care nu luptaseră în Spania. Nimeni nu-l acuza niciodată de nimic pentru că era singurul fiu care supraviețuise în familia lui, iar dacă murea, titlul avea să dispară o dată cu el – catastrofă pe care nici o familie cu sînge albastru nu o putea îndura. Datoria față de familie era mai importantă decît orice.

În orice caz, lui Robert nu-i stătea în fire să reflecteze prea mult asupra unor amănunte, sau să se justifice față de prieteni, ori de străini. Dacă cineva îl întreba direct de ce nu-și făcuse datoria față de rege și țară, luptînd alături de Wellington, Robert răspundea, invariabil, că ar fi fost bucuros să o facă dacă ar fi putut să-și ia cu el valetul. Pur și simplu nu știa să se îmbrace singur.

Toată atitudinea lui de *dandy* era doar de suprafață. Robert susținea că îl amuza să vadă că lumea îl ia în serios atunci cînd pur și simplu se amuza. În realitate Robert era un om cu principii. Avocat de succes, la tribunal devenea cu totul alt om.

Waldo se ridică de la masă.

– Dacă lucrurile s-au clarificat aici, cred că o să-mi încerc norocul la masa de joc.

În vreme ce Waldo se îndrepta șchiopătînd către ușă, Robert îi strigă:

– Să stai departe de necazuri, mai ales de cele care poartă fuste!

Waldo rîse zgomotos.

– Ce să fac dacă femeile mă adoră?

După ce plecă Waldo, Robert se întoarse către Case:

– Cred că îi este tare greu. Nu erau atleți ca el la Eton, nici măcar la Oxford.

Case ridică din umeri.

– Nu cred că infirmitatea l-a schimbat prea mult pe Waldo, doar că pe ringul de dans nu mai e cel de dinainte.

– Nu la asta m-am referit. Războiul în sine l-a schimbat. Dispare cîte o lună întregă și bea pînă uită de el, după care reapare, ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat.

– Într-adevăr, ăsta este efectul războiului, răspunse Case. Îi schimbă pe oameni. Nu. Nu vreau să vorbesc despre experiența asta, nu vreau să spun decît că mă bucur că s-au sfîrșit, o dată cu cruzimea, și nenorocirile lui.

Cînd Case tăcu, Robert luă carafa cu coniac și umplu paharele. După cîteva clipe, spuse:

– Cu toate că acum simți așa, ai rămas pînă la sfîrșit, deși ai fi putut să lași totul baltă și să vii acasă.

– E adevărat, numai că mă atașasem prea mult de oamenii mei și plecarea ar fi echivalat cu dezertarea. În plus, eu chiar am fost un soldat bun.

– Îți plăcea disciplina?

– O, Doamne, în nici un caz! Îmi plăcea să înving.

Robert rîse, vădit amuzat, și se așeză mai comod în scaunul lui.

– Începi să semeni cu tine. Bănuiesc că tot asta te determină să perseverezi în cercetarea crimei din Hyde Park. Ia spune-mi, cum evoluează lucrurile?

Lucrurile evoluau doar în mintea lui. Totuși începea să-și contureze o teorie. Discuția din seara aceasta despre reuniune îi dăduse de gândit. Amînaseră reuniunca din pricina oaspetelui de onoare care se îmbolnăvisese, și acum se întreba dacă nu cumva schimbarea îi afectase planurile lui Piers. Încă nu înțelesese de ce, după ce îl ucisese pe Collier, amîna confruntarea cu el. Atacul asupra lui Harper i-a dat de înțeles că jocul se reluase. Oare schimbarea zilei în care urma să se țină reuniunca avea legătură cu această întârziere? Oare din aceasta cauză ezita Piers să-și mai facă simțită prezența? Oare începuse jocul prea curînd? Cîtă vreme se va mai putea juca de-a v-ați ascunselea?

Dacă teoria lui era valabilă, atunci știa și ziua și ora la care Piers va lovi.

Era, însă, doar o teorie, nefondată pe certitudini, prea extravagantă ca să o împărtășească unui tip afit de puțin încrezător cum era Robert. Acesta, ca și Freddie, considerau asasinarea lui John Collier doar un act de răzbunare a cuiva care cunoștea bine metodele lui Piers. Case nu le spusese de atacul asupra lui Harper și nici nu avea de gînd să le spună, pînă nu avea mai multe dovezi. Cu Waldo lucrurile stăteau altfel. Lui îi împărtășea mai multe pentru că și el făcuse parte din trupa care îl urmărise pe Piers pînă în adăpostul lui de la Sf. Michele. Cel puțin Waldo accepta posibilitatea ca Piers să nu fi murit și să caute acum să se răzbune.

– Încă sîntem în căutare de informații.

Robert rîse zgomotos.

– Vorbești ca un agent Special Branch. Cu alte cuvinte, pe mine nu mă privește care este stadiul investigațiilor. Nu-i nimic, n-o să mă simt ofensat. Cînd eram procuror vorbeam și eu cam la fel. Da, de cele mai multe ori așa procedam. Care va să zică, nici urmă de progres. Nu mă miră.

Case nu mai trebui să-i răspundă, pentru că un hohot de rîs ce venea din salonul de vizavi îi făcu pe amîndoi să se întoarcă și să privească spre ușa deschisă.

– Se pare că Waldo se distrează pe cinste, zise Case.

– E o fată nouă la masa Hazard, iar el e cam „prins“. Robert ridică din umeri. Doar îl știi pe Waldo. Devine sufletul petrecerii când în preajmă e o fată drăguță pe care vrea s-o cucerească. Apropo... Un zîmbet jucăuș îi apăru pe buze. Mi-a spus bunica mea că ea și mătușa ta au de gînd să sprijine intrarea unei tinere în înalta societate. Cine este Emily Drake și ce treabă ai tu cu ea, Case?

Case fu uluit. Chiar în dimineța aceea stătuse de vorbă cu mătușa lui și-i dăduse amănunte esențiale referitoare la situația delicată a fetei, determinînd-o, cu diplomația lui fără egal, să o ajute să-și lărgească cercul de prieteni. Aceasta era strategia pe care o aleseseră el și Jane înainte de plecarea lui de la Highgate, convinși că mătușa lui va fi de acord să o sprijine pe Emily. Ideea era că în felul acesta îl vor putea convinge pe domnul Drake că sora lui va cunoaște tineri corespunzători și mult mai agreabili decît Lordul Reeve. Lui Case nici prin minte nu-i trecuse că ar putea fi considerat un posibil pretendent. Nu era de mirare că fratele fetei acceptase propunerea bucuros.

– Vrei să nu mai zîmbești, te rog? îi spuse el lui Robert. N-o cunosc pe fata asta, și nici nu țin s-o cunosc.

Apoi îi explică și lui situația fetei, așa cum i-o relatase și mătușii lui.

Cînd se lăsă un moment de tăcere, Robert spuse:

– Nu văd cum ar putea un sezon petrecut la Londra să o ajute pe domnișoara Drake, mai ales dacă fratele ei e hotărît să o vadă căsătorindu-se cu Lordul Reeve.

– Fratele ei, îl lămuri Case, s-a răzgîndit. Să știi că domnul Drake este un tip cu capul pe umeri. L-am vizitat ieri și, cînd i-am explicat cum stau lucrurile, a fost imediat de acord cu mine.

– Mmm. Cu ce l-ai amenințat de l-ai făcut să renunțe la un titlu?

– Stai liniștit, nu sînt chiar atît de dur. Și, ca să fiu sincer, cred că rațiunile domnului Drake nu au fost înțelese cum trebuie. Ți-am spus, e un om cu capul pe umeri.

Robert își luă tabachera, o privi meditativ, după care o puse pe masă.

– Urît obiceiului fumatul. Nu-mi dau seama de ce nu renunț o dată.

– Poate pentru că vrei să păstrezi aparențele.

– Mda. Orice *dandy* își respectă tabachera. Tu poți renunța la țigările tale de foi?

În vreme ce fumau liniștiți, Robert rupse tăcerea:

– Sper că domnul Drake nu este superstițios.

– Cum? De ce?

– Credeam că ți-e clar. Mai întîi Contessa, apoi ultima ta cucerire, doamna Standhurst. Robert îl privi amuzat. Nu mai fi atît de surprins, spuse el. Doar nu credeai că poți ține secretă legătura ta cu doamna Standhurst. Prea multă lume te-a văzut plecînd de la operă la braț cu frumoasa Amelia. Iar acum apare domnișoara Drake. Cum ți-am mai spus, sper ca fratele ei să nu fie superstițios.

Case nu avea de gînd să se certe cu Robert, dar pe frunte îi apărură o cută.

– Mai întîi Contessa, apoi doamna Standhurst... Robert, ce vrei să spui cu asta?

– Adică tu chiar nu știi despre ce e vorba? Unde ai fost zilele astea?

– La Highgate. La Horse Guards. Ce trebuia să știu?

Văzînd schimbarea de pe chipul prietenului său, Robert îi răspunse cu seriozitate:

– Am crezut că știi. Casa Contesei a fost spartă. Nu i s-a furat nimic, dar fîlharii au terorizat-o, torturîndu-i pisica în prezența ei. Apoi, noaptea trecută, hoții au pătruns în casa doamnei

Standhurst. Ea lipsea. I-au furat însă câțelul. Încă nu a fost recuperat. Îmi pare rău pentru ce-am spus. Îmi dau seama că a fost o glumă deplasată.

În clipa următoare Case era în picioare.

– Scuză-mă, îi spuse. Am ceva de făcut.

Cînd își reveni din uimire, Robert sări ca ars de pe scaun și porni după el.

– Stai așa, vin și eu cu tine.

Pe coridor se întîlniră cu Waldo.

– Ce s-a întîmplat? întrebă acesta.

– Nu știu decît că plecăm la Highgate, îi răspunse Robert.

Waldo se întoarse din drum și își urmă prietenii.

Jane se trezi brusc din somn. Mai stătu o vreme culcată, cu atenția încordată la maxim, ascultînd.

– Lance, șopti ea.

Aerul rece al nopții intră prin fereastra deschisă și umflă draperiile din muselină. Afară vîntul făcea să frîmăte ramurile brazilor din apropierea casei. Nu se auzca nimic altceva.

Totuși o trezise ceva. Și de ce primul lucru la care s-a gîndit a fost Lance?

Alarmată, Jane se dădu jos din pat și merse la fereastră. Lance putea să plece și să revină oricînd voia din curte, trecînd prin pivnița din bucătărie. În seara aceea fusese foarte agitat și refuzase să intre în casă. Jane se gîndi că poate simțise mirosul v eunei vulpi sau al unui bursuc și că după ce-l va goni se va întoarce în casă. Dacă acesta ar fi fost motivul, acum Lance ar trebui să fie în camera ei sau să zgîrie ușa, cerînd să intre.

Ce auzise ea de se alarmase așa? Un urlat? Un geamăt? Unde era Lance?

Deschise larg fereastra, gata să-l strige, însă auzi o ușă trîntindu-se undeva în dreapta, înspre grajduri. Își aminti că înainte de a merge la culcare închisese ușa aceea. Atunci cine o

deschisese și de ce nu lătra Lance? Apoi simți miros de fum și teama se transformă în groază.

– Ben! strigă ea. Ben!

Luă pistolul din sertar, îl verifică în fugă și ieși pe coridor. Camera lui Ben se afla în capul scării. Îi auzi vocea în întuneric.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Ben cu glas somnoros.

– Îmbracă-te și adu espingola.

– De ce?

– Cred că avem oaspeți nepoftiți. Țigani. Și am impresia că l-au lovit pe Lance.

Zăbovi la intrare atît cît să-și tragă cizmele și să-și pună pelerina, apoi fișni pe ușă și porni pe panta înclinată, către grajduri. În ultimele zile plouase, așa că zăpada se transformase în noroi. Poteca era destul de alunecoasă, însă Jane nu se sinchisi de asta. Nu se auzea nici acum lătratul lui Lance, însă nechezatul cailor care trăda panica și fumul înecăcios îi dădură fiori.

Cînd se izbi de ușa grajdului, nu se mai gîndi nici la țigani, nici la pericolul în care se afla ea. Singurul ei gînd era să scoată mai repede biclele animale de acolo. Își puse arma în buzunar și trase de ușă cu amîndouă mîinile. Cînd aerul pătrunse înăuntru, flăcările cuprinseră un perete întreg și se înălțară către acoperiș. Caili parcă turbaseră. Pe podea îl zări pe Lance, care zăcea într-o baltă de sînge.

Cînd se repezi înăuntru, Jane simți o lovitură în spate și căzu în genunchi. O mîină îi acoperi gura, înăbușindu-i țipătul, și cineva o ridică în picioare. Vocea pe care o auzi în spatele ei nu-i aparținea celui care o imobilizase.

– Domnișoară Mayberry, ar fi fost mai bine dacă ați fi dormit puțin mai mult. Să nu o lovești prea tare!

Omul care îi vorbise încercă să închidă ușa pe care ea o deschisese. O cuprinseră și furia, și groaza, văzînd cum flăcările se întind pe încă un perete. Conștientă că urma o lovitură, mușcă

palma celui care o atacase. Acesta nu purta mănuși, așa că simți în gură gustul sărat al sîngelui. Cînd omul țipă și slăbi strînsoarea, Jane se smulse din brațele lui și se rostogoli, eliberîndu-se.

Cînd se ridică, ținînd cu fermitate pistolul în mînă, îl auzi pe Ben, care se oprise la jumătatea pantei înclinată, strigîndu-le străinilor să dispară, altfel le zboară creierii. Ușa grajdului se dădu de perete și Razor se năpusti afară, urmat de Daisy. Dacă oamenii care o atacaseră nu s-ar fi dat în lături, caii i-ar fi făcut una cu pămîntul. Din grajd ieșeau valuri de fum.

Momentul era hotărîtor.

Strigîndu-i lui Ben să nu-i lase pe străini să scape, Jane băgă pistolul în buzunar și se tîrî către locul unde îl văzuse ultima oară pe Lance. Căldura era înăbușitoare. În clipele de groază care-i trebuiră ca să-l găsească pe Lance, auzi espingola bubuind. Cineva slobozi o serie de înjurături în spaniolă, după care se așternu liniștea. Nu avea aer să respire, așa că își ținu respirația. Nu-și dădea seama de unde mai are atîta putere, dar își luă cîinele în brațe, neștiind dacă mai era sau nu în viață, și îl scoase afară din grajdul pîrjolit.

Rămase așa, cîteva momente, ghemuită lîngă Lance, trăgînd cu disperare aer în plămîni. Cînd în sfîrșit respirația îi reveni la normal și ochii i se limpeziră, îl văzu pe Ben așezat lîngă ea; doamna Trent îl ajută să se ridice. Caii nu se vedeau, însă îi auzi nechezînd printre brazi. Tîlharii care incendiaseră grajdul dispăruseră.

Îl privi pe Lance cu ochii în lacrimi. Blana lui maronie și deasă era acoperită de sînge dinspre omoplat pînă pe piept. Jane își înăbuși un suspin și își șterse lacrimile cu mîneca hainei. Simți un nod în gît și rămase nemișcată. I se părea sau Lance se mișcase?

– Lance? Îl atinse ușor cu mîna. Lance?

Un fior îl făcu să tresară, apoi încă unul. Se auzi un hîrîit din pieptul cîinelui, însă ochii îi rămaseră închiși.

Cu o clipă în urmă, Jane n-ar fi putut să se ridice, dar acum sări în picioare și-și scoase pelerina.

– Lance trăiește! strigă ea. Ajutați-mă, doamnă Trent. Ajutați-mă să-l duc în casă. Îl vom transporta cu pelerina mea.

10

Simțiră fumul de cum intrară în Highgate. Deși nu trecuse cu mult de miezul nopții, puține ferestre erau luminate. Localnicii se retrăseseră devreme în casele lor, așa că nu găsiră pe nimeni care să-i lămurească unde era incendiul și nici nu se zărea vreoa lumină care să indice focul. Dar toate astea nu contau, Case știa prea bine încotro se îndrepta.

Nu încetini pasul, iar Robert și Waldo, înțelegându-i tulburarea, îl urmau tăcuți. Nu li se spusese decât că era foarte posibil să se apropie de Gideon Piers și că, prin urmare, trebuia să se aștepte la ce era mai rău.

După ce lăsară satul în urmă, simțiră cum îi învăluie un fum subțire, ca ceața dinspre Marea Nordului, care neliniști caii și-i făcu pe Case și pe prietenii lui să-și ridice gulerele pelerinelor. Parcurgeau un drum necunoscut, însă cu cât se îndepărtau mai mult de Highgate, cu atât mai multe lumini se zăreau la ferestre, așa că se puteau orienta după ele.

Brusc văzură o mulțime de felinare. Oamenii, cu fețele acoperite de năframe, formau un șir lung de la fîntînă și pînă la ruinele grajdului unde mai mocnea încă focul. Treceau din mîină în mîină găleți pline cu apă, ca să stropescă cenușa încinsă. Case strigă la omul care părea să răspundă de ce se petrecea acolo.

– Unde este domnișoara Mayberry?

– Sus, în casă. S-a speriat zdravăn, dar nu a pățit nimic.

Case răsufală ușurat.

– Dumneata ești gardianul?

După ce îi aruncă o privire scurtă lui Case, omul își dădu seama că se găsea în fața unui gentleman.

– Sînt gardianul John Turnbull, răspunse el respectuos.

Era un bărbat voinic, bine legat, care – află Case de la el – îndeplinea și funcția de administrator al proprietății Lauderdale.

– Tot ce vedeți aici aparține proprietății, adăugă el, pînă și oamenii pe care i-am adus cu mine. Păcat de hambar; cînd am ajuns noi, deja nu se mai putea face nimic. Caii au reușit să iasă, și asta mulțumită domnișoarei Mayberry.

Case nu știuse pînă în clipa aceea că Janc închiriasse casa. El crezuse că îi aparține.

– Și cîinele?

– Nu arăta prea bine, după părerea mea. Dar vă poate spune mai multe domnișoara Mayberry. Dădu din cap, nedumerit și continuă: În viața mea n-am văzut atîta grijă pentru un cîine.

– Cum s-a produs incendiul? întrebă Waldo.

– E aproape sigur că la mijloc a fost mîna țiganilor, îi răspunse Turnbull. Sau poate niște tineri orășeni avuți, care nu au altceva mai bun de făcut decît să dea foc la hambare și să înspăimînte oameni nevinovați. Dacă pun mîna pe ei...

– Dați o raită în jur și vedeți ce puteți afla, le spuse Case prietenilor săi.

Cînd Case se îndreptă către stîlpul unde voia să-și lege calul, Robert i se alătură lui Waldo.

– Cine este domnișoara Mayberry? întrebă el în șoaptă.

– Nu am nici cea mai vagă idee. Ce aș vrea să aflu este de unde a știut Case că are să se întîmple ceva aici în noaptea asta.

Robert își aminti discuția pe care o avusese cu Case la Bell. Contessa. Amelia Standhurst. Emily Drake.

– Am zis eu ceva... Care va să zică e adevărat. Piers ăsta chiar vrea să se răzbune.

– Vorbim mai tîrziu, îl întrerupse Waldo.

Case se opri în pragul ușii de la bucătărie și dintr-o privire văzu tot ce se petrecea acolo. Ben stătea pe scaun și nu părea să se simtă prea bine. Chipul îi era crispat de durere în vreme ce un domn, cu siguranță doctorul, îi bandaja brațul care doar cu câteva zile în urmă îi fusese dislocat. Jane stătea la masă cu mâinile întinse, iar doamna Trent îi ungea palmele cu o cremă. Treaba aceasta părea să o facă mai degrabă pe menajeră să sufere decît pe Jane, căci doamna Trent era cea care suspina și se străduia să-și învingă lacrimile.

– Jane, o strigă el cu blîndețe.

Auzindu-i vocea, ea întoarse capul și, văzîndu-l, îi aruncă o privire care dezminți cuvintele-i ironice:

– Nu mă așteptam să te mai vedem.

Rochia din lînă era murdară de fum și de cenușă; părul purta urmele incendiului, iar pe față avea pete de funingine. Era clar că ea intrase în grajdul cuprins de flăcări ca să-și elibereze animalele. Revolta începea să ia locul milei, cînd își aminti de cîine.

– Ce s-a întîmplat cu Lance?

Poate că întrebarea fusese pusă pe un ton prea aspru, sau poate că ea simțise schimbarea din atitudinea lui, pentru că privirea binevoitoare dispăru și răspunsul veni ca o informație oarecare:

– E sub masă.

– E mort?

Îngrijorarea pe care chipul lui exprima o determina să fie mai pașnică:

– Nu. Doctorul i-a dat niște ceai de mac.

Doamna Trent vorbi, în sfîrșit, cu glasul înecat în lacrimi:

– Înălțimea voastră, bine că ați venit.

Doctorul îl privi, curios, pe Case.

– Cîinele se va face bine, îi zise, dar va avea nevoie de îngrijire permanentă în zilele următoare. Are o rană de cuțit destul de urîță. Sînt doctorul Harvard, se prezentă el.

– Castleton, se recomandă Case. Îmi pare bine să vă cunosc.

Doctorul înclină ușor capul, în semn că și lui îi făcea plăcere să-l cunoască. Era un bărbat solid, în jur de cincizeci de ani, roșcovan la față și cu mîini puternice. Părea genul de om care zîmbește mult.

Case se lăsă pe vine, ca să-l poată vedea pe Lance. Doctorul tunsese blana din jurul rănii, dar altceva nu se vedea pentru că rana fusese acoperită cu un bandaj.

Se ridică, șterse cenușa de pe un scaun din fața lui Jane și se așază.

– E un cîine norocos, spuse Case.

Doctorul încă îl privea bănuitor. Dîndu-și seama că se cuvenea să dea o explicație pentru apariția lui neașteptată în miez de noapte, pentru ca reputația lui Jane să nu fie pusă la îndoială, Case zise:

– Eu și prietenii mei luam cina în Highgate, cînd am aflat de incendiu. Pentru că domnișoara Mayberry este o apropiată a mătușii mele, am hotărît să vin și să dau o mîna de ajutor.

Apoi se uită la Jane.

– Acum spune-mi ce s-a întîmplat. Gardianul pare convins că a fost mîna țiganilor.

– În nici un caz *nu* au fost țigani, răspuse Jane. Unul dintre ei a vorbit în spaniolă, deși gardianul spune că probabil mi s-a părut, iar celălalt avea... Se opri, încercînd să-și amintească... nu un accent cultivat, dar... Știu că sună ciudat, însă... nu avea nici un fel de accent.

Case știa de ce era atît de contrariată. În Anglia nimeni nu putea rosti o vorbă fără să-și trădeze originea. Jane avea un

accent controlat, dar se simțea nuanța scoțiană. În cazul doamnei Trent și al lui Ben accentul scoțian, pe care nu și-l modificaseră nici un pic, trăda faptul că originea lor era coasta de est. În ceea ce-l privea pe doctor, nu avea nici cea mai mică îndoială că acesta se școlise la una dintre cele mai bune instituții. Accentul lui putea fi descris drept cizelat. Lucru deloc demn de laudă, accentul era hotărâtor când se deschideau sau se închideau cui va ușile.

– Ce ți-a spus?

– Îmi cunoștea numele și asta m-a surprins. Și a zis că am făcut rău că n-am dormit puțin mai mult. A, da, și i-a mai spus celuilalt, celui care a înjurat în spaniolă, să mă doboare, dar să nu mă lovească prea tare.

Jane se încruntă mînioasă.

– Atunci nu mi-am dat seama, dar acum știu sigur că ce voiau ei era să-l ucidă pe Lance și pe celelalte animale, nu pe mine.

– Mi se pare foarte ciudat, interveni doctorul, de regulă țiganiii fură caii, nu îi omoară.

Case încuviință, dînd din cap.

– I-ai putea recunoaște pe indivizii ăștia? o întrebă el pe Jane.

– Nu. Totul s-a petrecut mult prea repede.

– Povestește ce s-a întîmplat, îi ceru el cu blîndețe, dar să nu omiți nimic.

Jane, doamna Trent, doctorul, la un moment dat chiar și Ben se completară unii pe alții relatînd ce se întîmplase. Nici unul, însă, nu pomeni nimic despre nici o piatră. Nici nu mai era necesar. A înțeles că de-acum nu vor mai apărea astfel de indicii, ci va fi doar violență crescîndă, umbre ale trecutului cînd Piers făcea farse ca să dovedească superioritatea lui asupra celorlalți.

Jane avusese noroc, își zise el, un noroc teribil. Dacă nu ar fi fugit caii și dacă Ben nu ar fi tras focul acela de armă... Îi privi

mîinile arse pe care începuseră să apară bășici și, mecanic, luă o înghițitură din cana cu ceai de marmeladă pe care cineva i-o pusese în mîină fără ca el să-și fi dat seama.

Doctorul spuse că tocmai se întorcea acasă de la un muribund, cînd a văzut focul. Nu, nu-i întîlnise pe cei care provocaseră incendiul. Trezise un vecin și îl trimisese după ajutor.

Se ridică și spuse că trebuie să plece.

– Să purtați tot timpul mănuși albe din bumbac, îi zise lui Jane. Și să nu vă folosiți de mîini pînă nu se vindecă rănilile, altfel se pot infecta. Cît despre tine, tinere...

Se întoarse către Ben.

– A, a adormit. Chiar mă îngrijorează brațul lui. Cînd s-a descărcat arma, l-a izbit puternic. Să nu-l lăsați să folosească brațul pînă cînd nu-i dau eu voie, i se adresă doamnei Trent. Acum o să vă rog să mă conduceți.

Urîndu-le tuturor noapte bună, doctorul ieși din cameră, urmat de doamna Trent.

Case, care se ridicase la plecarea doctorului, se așeză din nou. Privi în tăcere cum Jane se chinuia să-și vîre degetele într-o mănușă de bumbac, apoi, cînd o văzu tresărind de durere, luă el mănușa.

– Astea nu sînt bune, îi zise el. Privește, sînt murdare de funingine.

– Înăuntru sînt curate, și asta contează.

Ar fi luat-o de la capăt, dar Case o prinse de încheieturi și ridică palmele. Jane nu se opuse și rămase impasibilă, în vreme ce el îi cerceta atent arsurile și bășicile pe care le căpătase cînd îl scosese pe Lance din hambar.

– Cred că te dor cumplit, zise el încetișor.

– Da, mă dor, deși în anumite momente nu mai simt nimic.

Case ridică privirea. Ochiul îi se întîlniră. Jane părea calmă. Apoi, expresia de pe chipul lui se schimbă și îi eliberă mîinile.

– Puteai să mori în infernul acela.

Numai gîndindu-se la asta în vocea lui teama și furia se simțeau fără ca el să-și dea seama.

– Știu că Lance înseamnă mult pentru tine, dar nici un animal nu merită sacrificiul unei vieți omenești.

– Nu am stat să mă gîndesc dacă ar trebui sau nu să-l salvez. Zăcea, dincolo de ușă, la cîțiva metri. Cum aș fi putut să-l las? Nici nu m-am gîndit la asta. Case se ridică și începu să se plimbe neliniștită prin încăpere.

– Nu, bineînțeles, pe Lance nu l-ai lăsa, dar ai lăsat un copil speriat să se descurce singur cu fiarele acelea. Ar fi putut să te încuie în hambar și apoi să le vină de hac și lui, și doamnei Trent.

Gîndul acesta aproape că îl făcu să strige la ea.

– Și ce-ai fi vrut să fac?

– Ce ar fi făcut orice femeie normală. Să te retragi și...

– Nu fi ridicol, îl repezi ea, nu mai puțin revoltată. Ben era înarmat. Ți-am spus că cei doi s-au împrăștiat cînd caii au năvălit pe ușă. Lance era aproape de mine. Trebuia să-l salvez. Dar nu din cauza asta ești tu furios, nu-i așa? Știai că avea să se întîmple ceva. Din cauza asta ești aici. Eu nu înghit povestea cu prietenii și cina luată în Highgate. Știi cine a dat foc grajdului și te simți vinovat. Spune-mi, cine a fost? Cine?

Nimerise din plin. El se simțea, într-adevăr, vinovat. Dar nu din cauza asta era furios. Jane părea că nu se teme de nimic, iar asta putea să o coste scump dacă avea de-a face cu Gideon Piers. Bineînțeles că ea nu știa cine era făptașul, sau cît de crudă putea să fie răzbunarea acestuia. Dacă Piers ajungea să o considere dușman...

Inspiră adînc și se întoarse către ea.

– Cred că omul fără accent este Gideon Piers. El a provocat incendiul. Mesajul nu era pentru tine, ci pentru mine.

Se opri, privind-o cu atenție.

– Nu pari surprinsă.

Jane îl privea încruntată.

– *Sînt* surprinsă, dar vestea nu reprezintă pentru mine un șoc. De cînd ai întrebat-o pe Letty despre el, mă tot gîndesc la acest Gideon. Dispărut în acțiune, așa anunța scrisoarea, însă trupul nu i-a fost găsit niciodată. El este *La Roca*?

– Mă tem că da.

– Dar de ce ar vrea să-mi facă *mie* rău? Asta nu pot să înțeleg. Oare nu a fost altcineva?

Case se așează din nou.

– Știu sigur că e vorba de Piers, încep eu, pentru că tu nu ești singura victimă care are legătură cu mine.

Știa că este prea deșteaptă ca să o poți păcăli cu o variantă incompletă a conflictului, așa că îi povesti despre Contessa și despre Amelia, apoi reveni la experiența din Spania cînd lui și lui Piers li se încrucișaseră drumurile pentru prima oară. Îi povesti cum l-a vînat pe Piers luni de zile pînă i-a descoperit ascunzătoarea.

– Nu-ți voi da detalii, îi spuse, numai că jocul nostru de-a v-ați ascunselea a căpătat proporțiile unui... duel. Numai moartea unuia dintre noi i-ar putea pune capăt. Pînă să apară cadavrul lui Collier în Hyde Park, cu o piatră în buzunar, eu am crezut că Piers e mort.

Vîzînd că Jane îl privește fără să rostească o vorbă, Case continuă:

– Jane, lui Piers îi face plăcere să se joace. Așa a procedat și în seara asta, totul nu a fost decît un joc mai complicat ca să mă pedepsească pe mine.

Jane oftă, neîncrlezătoare.

– Sînt prea obosită ca să înțeleg așa ceva. Mi se pare exagerat ce-mi spui.

– Jane, insistă el calm, crede-mă. Gîndește-te, de unde am știut că trebuie să vin aici în noaptea asta?

Cînd ea dădu din cap, mai mult nedumerită decît neîncrezătoare, Case spuse:

– De acum înainte vreau să fii prudentă. Omul acesta e mai mult decît periculos.

Și ca să o convingă, îi povesti despre atacul asupra lui Harper.

– Ar fi putut să-lucidă pe Harper, sau pe tine, sau pe ceilalți.

– Și de ce nu a făcut-o?

– Nu-mi dau seama, însă știu că prea mulți morți i-ar fi determinat pe cei de la Special Branch să întoarcă țara pe dos ca să-l găsească. Nu asta vrea Piers, cel puțin nu pînă cînd nu mă vede mort. Nu te speria. Asta nu se va întîmpla în nici un caz. Nu e nici pe departe atît de deștept cum se crede.

Ceva în glasul și în expresia lui Case o făcu să se înfioare. În cele din urmă îl crezu. Gideon trebuie să fi fost. Cînd reuși să se concentreze din nou asupra lui Piers și a atacului asupra ei, amintirea sentimentului de teroare și neputință o înfurie.

– Ce este, Jane?

– Îmi părea rău pentru Gideon, dar gata! În seara asta puteam să-l împușc și am ezitat. Ei bine, dacă va mai încerca vreodată să mă speric, așa cum a făcut astăzi, nu voi mai ezita.

Case, care stătea relaxat în fotoliul său, se îndreptă, hotărît să potolească pornirea lui Jane.

– Ai muri înainte să apuci să apeși pe trăgaci. Jane, nu exagerez. În noaptea asta ai avut noroc.

– Ei bine, nu mă simt deloc norocoasă și sînt sigură că nici Contessa – ce nume stupid – și nici doamna Standhurst nu se consideră norocoase. Era să-l pierd pe Lance.

Lăsă o mînă jos, vrînd să-și mîngîie cîinele, dar își aminti de arsurile din palme, și își retrase mîna.

– Dacă n-ar fi fost Razor, aș fi rămas și fără cai. Pot spune că el i-a salvat.

Mînia lui Jane se mai domoli și lui Case i se păru că o aude suspinînd.

– El știe mereu să se ferească. Iar Daisy, draga de ea, îl urmează peste tot. Asta a salvat-o. De-acum nu o să mă mai plîng din cauza lui Razor.

Case zîmbi.

– Într-adevăr, s-a descurcat de minune în noaptea asta.

– Dar tot nu înțeleg de ce m-a ales Piers pe mine. Am priceput de ce s-a legat de amantele tale, însă cu mine ce-a avut?

– Trebuie să fi aflat că am petrecut aici vreo două nopți și a tras cine știe ce concluzii.

Jane pufni, iritată.

– Nu există persoană care să nu știe că ai stat aici două nopți. Nu există taine în țara asta. S-a aflat și despre conflictul dintre Lordul Reeve și Emily. A doua zi după ce ai plecat, a venit în vizită vicarul. Probabil că mă consideră o femeie pierdută.

Case își ascunse zîmbetul.

– Și ce i-ai spus vicarului?

Jane se strîmbă.

– I-am spus adevărul, dar mă îndoiesc că m-a crezut.

– Lasă-l în seama mea. Îl fac cu să te creadă.

Jane dezaprobă imediat această nouă inițiativă.

– Nu ai face decît să înrăutățești lucrurile. Iar faptul că ai apărut din nou aici în noaptea asta nu-mi va fi de nici un ajutor. Dumnezeu știe ce vor mai zice acum vecinii.

Case ridică ușor din umeri.

– N-are rost să-mi ții prelegeri despre bîrfă, nu mic, care toată viața am trăit în mijlocul ei. Nu te mai grăbi să crezi tot ce auzi, zise el fixînd-o cu privirea.

În ochii lui se citea provocarea, însă Jane era prea extenuată ca să răspundă pe măsură.

– În momentul acesta bîrfă e ultimul lucru care mă îngrijorează.

– Și ce vei face? o întrebă el.

Jane se uită în jurul ei în bucătărie – mai întâi la Ben, care dormea, la Lance, care începuse să sforăie monoton, și apoi își privi mâinile pline de răni.

– O să ne descurcăm. Întotdeauna m-am descurcat.

Chiar și ei afirmația i se păru fără rost. Nu-și dădea seama cum aveau să se descurce când toată treaba rămînea pe umerii doamnei Trent. Nu, nici nu încăpea vorbă. Menajera îmbătrânise și slăbise mult. Și-așa făcuse prea mult. În condițiile acestea nu puteau să rămîne acolo.

Indiferent de ce urma să se întîmple, Jane nu avea de gînd să se despartă de menajera ei sau de Ben. Îi datora prea mult doamnei Trent. Cînd mama ei era pe moarte, din cauza unei boli al cărei leac nu-l cunoștea nici un doctor, doamna Trent s-a aflat lîngă ea și a ajutat-o, schimbînd așternuturi, spălînd trupul firav, veghind și ea în camera bolnavei, dîndu-i ei, copilei de-atunci, curajul de a înfrunta inevitabilul. Bietul ei tată nu avea cum s-o ajute. Nici nu putea privi spre ființa aceea chinuită, fără să izbucnească în lacrimi.

A fost tristă ziua în care a lăsat-o pe doamna Trent să plece, o zi grea pentru amîndouă. Doamna Trent nu și-a mai găsit de lucru, și s-a dus să locuiască împreună cu o fiică a ei, căsătorită. N-a rămas însă acolo. Rolurile se inversaseră, iar doamna Trent nu putea accepta să fie tratată ca un copil. Cînd se întoarse la ușa lui Jane cu nepotul după ea, Jane o primi cu brațele deschise.

Viața nu le-a fost deloc ușoară. Mai înfruntaseră obstacole, dar niciodată ca acum. De fapt Jane își supraaprecia capacitatea de a se descurca, de a accepta lucrurile, sau de a le schimba. Avea să renunțe la Emily. La fel va proceda și cu biblioteca. Prea multe eforturi, fără nici un rezultat! Își dădea scama că legile nu aveau să se schimbe în Anglia în favoarea femeilor.

Iar acum intervenise și dezastrul acesta. Încă un eșec ce aștepta să fie adăugat pe lista ei cu vise năruite.

Își privi din nou rănile din palme. Începuseră să o usture îngrozitor. Ce va face acum? Știa ce i-ar fi prins bine în clipele acelea: să se ghemuiască într-un pat curat, moale, în care să doarmă o veșnicie.

Glasul doamnei Trent o dezmetici.

– Uite ce am găsit sus, în măsuța de toaletă.

Se aproprie cu mersul ei greoi de Jane și îi arătă o pereche de mănuși albe din bumbac, ceva mai curate decât cele de pe masă.

– Toate camerele sînt pline de fum și de cenușă. Doctorul a spus că nu putem rămîne aici. Vocea îi tremura, însă continuă să o îmbărbăteze pe Jane: Dar să nu-ți pierzi nădejdea, domniță. Ne vor găzdui vecinii noștri.

– Of, Trentie!

Jane începu să se frămînte în căutarea unei alte soluții. Nu intenționa să apeleze la vecinii ei, pentru că nu îi cunoștea atît de bine – tot din vina ei, bineînțeles – și nici nu voia să rămînă îndatorată față de nimeni, sau să fie privită pieziș, din cauză că toți bănuiau că este amanta Lordului Castleton. În plus, ar fi trebuit să se despartă. Nimeni nu ar găzduit trei oameni, dintre care doi răniți, fără a mai pune la socoteală cîinele care avea nevoie de îngrijire permanentă.

Ea și doamna Trent ar fi putut sta la Ladies' Library, însă nu și Ben. Iar Lance trebuia îngrijit. Și asta cel puțin două săptămîni. Iar apoi... Gîndurile i se învălmășeau în minte.

În clipa aceea, Case le împărtăși ideea care îl frămînta de cînd pășise în bucătărie și văzuse care era situația. De fapt, se tot gîndise cum să aducă vorba, fără să fie repezit de la primele cuvinte. Atitudinea lui Jane și îngrijorarea din privirea doamnei Trent îi dădură de înțeles că venise momentul ca el să spună ce avea de spus.

Se ridică.

– Din pricina mea vă aflați în situația aceasta, așa că e datoria mea să repar lucrurile. Veți veni cu mine în noaptea asta cu toții; nu accept un răspuns negativ. În câteva săptămîni, cînd vă veți fi pus pe picioare și dacă voi considera că nu mai există nici un risc vom discuta despre întoarcere.

– Crezi că Piers ar putea să mai vină aici? îl întrebă Jane.

– Nu, nu cred. Și-a atins scopul. Dar m-am mai înșelat și altă dată, așa că vreau să vă știu în siguranță. Doamnă Trent, ați putea să împachetați câteva lucruri – doar cele absolut necesare – pentru domnișoara Mayberry, pentru dumneavoastră și băiat?

Doamna Trent îl privea de parcă i-ar fi vorbit într-o limbă necunoscută.

– Doamnă Trent? insistă Case.

– Da, răspunse ea, clipind repede, apoi, cînd în sfîrșit realizează ce-i ceruse Case, se grăbi să îndeplinească porunca. Sigur, înălțimea voastră, îndată.

– Bine.

Cînd Case vru să iasă din bucătărie în urma menajerei, Jane îl opri din drum:

– Unde o să ne duci? Precis că nu la Albany?

Case îi răspunse din mers, pentru că nu voia să-i dea ocazia să se certe din nou cu el.

– Albany? A, nu. Albany e doar pentru celibatari! Vă duc în casa surorii mele, la Woodlands. Parcă ți-am spus că ea se află acum în Scoția, nu? Iar ca să nu-i dea răgaz să protesteze, adăugă: Lui Lance o să-i placă la nebunie.

În următoarele ore, Jane percepă tot ce se petrecu în jurul ei ca prin ceață – întrebările gardianului, strădania doamnei Trent de a o curăța de funingine și de a o îmbrăca, pentru că singură nu putea, alegerea unor haine de schimb, apoi trecerea ca o fantomă dintr-o cameră într-alta ca să ia cîte ceva de pe rafturi și din

sertare, lucruri pe care nu se îndura să le lase de teama hoților: perlele mamei, medalionul egiptean pe care i-l dăruiseră părinții când împlinise cincisprezece ani, bastonul tatălui ei, cu mîncrul în formă de cap de cerb, din argint, pistolul ei și alte mărunțișuri. În cele din urmă adună și notițele pentru diversele proiecte la care lucra și pe care nădăjduia să le vîndă ca să-și poată completa economiile.

Gardianul se întoarse ca să încuie casa și o muștră cu blîndețe pentru obiceiul ei de a lăsa ferestrele dormitorului deschise în timpul nopții. Dacă le-ar fi ținut închise, nu ar mai fi pătruns atîta cenușă în casă. Apoi sosi momentul plecării și, întocmai cum făgăduise, Lordul Castleton pregătise tot ce era necesar.

Plecară cu două trăsură – Jane nu avea nici cea mai vagă idee de unde le luase Case – doamna Trent și Ben într-una, iar ea și Lance în cealaltă. Lordul Castleton, împreună cu doi prieteni ai săi – Jane nu le reținuse numele – mergeau călare, escortîndu-le, ca o gardă de onoare. Lance se trezise, dar nu scotea nici un sunet. Cînd Jane își apropie fața de a lui, îi simți pe obraz botul umed și cald.

– O să te faci bine, băiete, îl alintă ea. O să fim cu toții bine, adăugă, străduindu-se să creadă ce spunea. Dacă n-ar fi fost atît de obosită, poate că ar fi găsit o mulțime de motive temeinice ca să nu accepte oferta contelui de a locui în casa surorii acestuia, însă legănarea trăsurii avu un efect liniștitor asupra ei. Se apropie și mai mult de Lance. Cîinele își așeză capul în poala ei și adormiră amîndoi.

Se trezi pentru cîteva clipe și își dadu seama ca prin vis că se afla într-un pat străin. Un glas de femeie îi spuse ceva cu blîndețe și-i trase aștemutul cu miros de levănțică pînă la bărbie. Cunoștea parfumul acela.

– Mama? mormură ea, și căzu într-un somn adînc.

11

Trecură douăzeci și patru de ore pînă descoperi Gideon Piers unde se ascundea Jane Mayberry. A doua zi merse chiar el la Woodlands ca să se convingă de faptul că *ea* era, și nu i se întinsese o cursă.

El și Merrick stăteau în pădurca de la marginea pajiștii de unde vedeau foarte bine partea din față a casei și grajdurile. Joseph era undeva sus, și căuta caii. În ultima oră văzuseră venind două trăsurile din care coborîseră o grămadă de argați și lachei. Apoi trăsurile plecaseră. Acum doar ce sosise caleașca Ducelui de Romsey.

Gideon lăsă jos luneta și se ridică în picioare.

– Ducele însuși, zise el. Oare de ce nu mă miră?

– Cine e doamna care îl însoțește? întrebă Merrick.

– Venerabila Lady Sophy.

Piers rîse cu poftă.

– Presupun că ea îi va ține companie fetei.

– Cred că ar fi bine să plecăm de-aici, îi sugeră Merrick, arătîndu-i servitorii în livrea care ieșiseră din casă și începuseră să se împrăștie peste tot. Era nervos, dar reușea să se stăpînească. Cînd accepta o slujbă, voia ca el să decidă orice mișcare. Voia să știe în ce se bagă. Acum habar nu avea ce căuta acolo, și de ce o spiona pe Jane Mayberry. Cu o săptămîină în urmă ea nu era chiar atît de importantă. Brusc, Piers devenise interesat de fiecare mișcare a fetei. Trebuie să se fi petrecut ceva neprevăzut cînd Piers fusese la Highgate să dea foc hambarului, însă de la el nu putea scoate un cuvînt.

Piers nu părea grăbit să plece.

– Nici urmă deocamdată de Castleton.

– Crezi că o să apară?

– Precis că va veni. Dacă nu azi, atunci mâine.

– Pari sigur de ce spui.

Piers îl privi tăios pe Merrick.

– John, nu ești singurul care lucrează pentru mine. Apoi zîmbi mai mult pentru sine și continuă: Am spioni peste tot. Castleton va veni, cu siguranță.

O mișcare îi atrase atenția și își potrivă din nou luneta la ochi, privind către grajduri.

– A, iată-l pe Harper cu cîinele ei. Și-a riscat viața ca să-l salveze.

Nu putea să n-o admire. Era cît pe aci să-l învingă. Își dădea seama că fusese prea sigur pe el. Cînd o încolțiseră în hambar, nu se așteptase ca ea să se opună. Se aștepta să fie ca sora lui, Letty. A doua oară nu va mai face aceeași greșală.

Merrick tropăia pe pămîntul înghețat, încercînd să se încălzească.

– Și acum ce vrei să fac?

Piers fie ignoră întrebarea, fie nu o auzi.

– Cîinele chiar poate fi o problemă?

– Nu. I se dă voie afară doar ca să se ușureze.

– Am impresia că-i plac animalele mai mult decît oamenii.

Merrick nu răspunse, așteptînd ca Piers să continue, să-i dea un amănunt cît de mic referitor la ce se întîmplase la Highgate. Văzînd că nu îi este satisfăcută curiozitatea, pînă la urmă spuse:

– N-ai cum să ajungi la cîine, Harper nu-l slăbește din ochi.

Piers plie luneta și o puse în buzunar.

– Ce ai făcut cu cîinele doamnei Standhurst?

– Cum?

– Cîinele doamnei Standhurst. Ce-ai făcut cu el?

Întrebarea îl făcu pe Merrick să devină mai prudent.

– I l-am dat mamei mele. Locuiește în Wimbledon, așa că e greu să faci ceva legătura cu doamna Standhurst.

– Îl vreau înapoi. Pleacă acum la Wimbledon și adu-l aici. Te aștept la *Cazarmă*, peste rîu. Și spunc-i lui Joseph că mă întorc într-o clipă.

Pe Merrick îl străbătu un fior nu atît din cauza cîinelui, cît la gîndul cum va reacționa mama lui cînd îi va spune că va rămîne fără noul ei odor.

După plecarea lui Merrick, Piers se rezemă de un copac și privi cu luare-aminte scena care se desfășura în fața lui. Woodlands nu-l impresiona chiar deloc. Domnița Rosamund, fiică de duce, nu-și putea permite oare mai mult? Pînă și proprietatea lui din Bristol era mai arătoasă decît aceasta. Și el nu avea o familie înstărită care să-i fi înlesnit ascensiunea. Tot ce realizase se datora inteligenței și curajului său.

Argații începură să inspecteze zonele din jurul proprietății. Era timpul să plece, dar se va întoarce. Castleton crezuse că procedase inteligent. Știa că mătușa lui și domnișoara Mayberry erau prietene apropiate și o adusese aici. O tratau regește pe fata asta. Era clar, Castleton nu mai raționa corect.

Înălțimea sa, își zise el cu dispreț, va avea o surpriză. Îi va trimite un mesaj pe care nu avea cum să nu-l înțeleagă. De pedeapsă nu se putea scăpa.

Și îi va mai da și lui Jane Mayberry o lecție, așa, ca o anticipare a ce avea să urmeze.

Rîzînd în barbă, se întoarse și porni după Merrick.

Sufrageria era o cameră plăcută, confortabilă, însă cina fusese un chin pentru Jane. Erau doar patru persoane la masă – Lady Sophy, Jane, ducele și Castleton, însă membrii aceștia ai

familiei Devere aveau... *prestanță*, iar Jane se simțea total lipsită de importanță în mijlocul lor.

Impresia ei se datora, pe de-o parte, faptului că cei din familia Dever erau cu toții înalți – înalți, rafinați, frumoși, chiar și Lady Sophy, în ciuda anilor care trecuseră peste ea. Ca și ducele, avea părul foarte des. Dacă ducele avea doar câteva fire argintii, părul lui Lady Sophy era alb ca neaua și era pus în evidență de rochia sa neagră din tafta. Dar mai era ceva care o făcea să se simtă stingherită. Nu înțelegea de ce veniseră aici ducele și Lady Sophy. Știa doar ce i se spusese. Conteale o informase că mătușa lui insistase ca ea să nu stea singură la Woodlands și se declarase încântată să-i țină companie. Astfel gîndeau cei bogați.

Ducele nu se sinchisi să dea socoteală pentru prezența lui acolo, iar fiul și moștenitorul lui, sosit mai târziu, nu contribuie la închegarea unei conversații, cu excepția nimicurilor pe care catadicsi să le spună în vreo două ocazii. Oare cina asta avea să se sfîrșească vreodată?

Dacă Jane nu-și dădea seama, în schimb Case era pe deplin conștient de privirile ascunse pe care le aruncau tatăl și mătușa lui, priviri care înregistrau fiecare nuanță și ficare schimbare de pe chipul lui, sau al lui Jane. Nimic nu-i putea păcăli pe Lady Sophy și pe Înălțimea sa, Ducele! Case era supărat pentru că tatăl său insistase să vină. Pretextul acestuia, prea puțin întemeiat – anume că voia să-l viziteze pe vechiul lui prieten, Harper –, nu putea păcăli pe nimeni. De dragul lui Jane, Case nu spunea nimic care să-i facă bănuitori, dar dacă vreunul dintre ei ar fi îndrăznit să o facă pe Jane să se simtă stînjenită, l-ar fi pus la punct.

Lady Sophy îi povestise ducelui cum o cunoscuse pe Jane.

– Așa că, conchise ea, Jane este una dintre mințile cele mai luminate de la Ladies' Library și ne inspiră pe toți.

Pe duce nu-l impresionară laudele acestea și, dovedind o totală lipsă de tact, schimbă subiectul punînd o problemă care îl interesa.

– Am cunoscut odată o familie cu numele de Mayberry, zise el. Erau din Devonshire. Militari de profesie. Sînteți rudă cu ei?

Case îl fulgeră cu privirea, însă nu apucă să intervină, pentru că Jane răspunse:

– Nu, Înălțimea voastră. Din cîte știu eu, nu. Familia mea este din Derbyshire, iar tatăl meu a fost singur la părinți.

Ducele deschise gura, gata să insiste, însă Jane îl întrerupse:

– Devere. Este un nume neobișnuit. Sînteți cumva înrudiți cu dinastia Devere din Oxford?

– Dinastia Devere din Oxford? repetă ducele, meditativ.

– *Conții* de Oxford, îl lămuri Jane. Deși, dacă nu mă înșel, numele lor se scrie diferit. *D* și *V* sînt majuscule. E o familie de savanți. Tatăl meu i-a fost profesor unuia dintre fii.

– Da, sînt o ramură secundară a familiei, zise ducele. Nu prea avem de-a face cu ei, din cauza unor neînțelegeri... Făcu o pauză. Mă rog, e o poveste mai veche.

– E trist să vezi cum conflicte vechi despart în felul acesta familiile, nu credeți? punctă Jane.

Case abia se abținu să nu zîmbească, Lady Sophy strînse din buze, iar ducele își dresе glasul, evitînd un răspuns.

După un moment de tăcere prelungită, Lady Sophy i se adresă:

– Draga mea, ai trecut printr-o situație îngrozitoare, dar s-a sfîrșit și nu trebuie să-ți mai faci griji. Acum te afli sub protecția noastră, iar Woodlands va fi casa ta pînă cînd ticălosul acesta va fi prins și judecat cum se cuvine.

Jane îi zîmbi recunoscătoare.

– Vă mulțumesc. Grija dumneavoastră înseamnă mult pentru mine, însă va trebui să mă întorc acasă cît de curînd. Am atîtea lucruri de pus la punct. Apoi mai sînt și prietenii mei de la bibliotecă. Cred că vă dați seama că nu pot sta aici prea multă vreme. Îi aruncă o privire lui Case și continuă: Din cîte am înțeles, pericolul a trecut.

– Așa cred, spuse lordul, însă este doar o părere.

– Bine, bine, zise Lady Sophy, dar va mai trece ceva timp pînă casa ta va fi din nou locuibilă, așa că nu trebuie să ne grăbim să luăm hotărîri. Între timp, o să facem o mică sărbătoare din șederea ta aici. Te poți bucura în tihnă de picnicurile și seratele pe care le-am pregătit pentru protejata ta, domnișoara Drake. Abia aștept.

Jane îi mulțumise deja distinsei doamne pentru promisiunea de a o introduce pe Emily în înalta societate, dar nici prin minte nu-i trecuse să devină și ea parte a acestei lumi. Se uită stupefiată la Case:

– Ce e cu povestea asta despre casa mea?

Lady Sophy zîmbi cu bunăvoință.

– Nu te mai gîndi la asta. Caspar se ocupă de toate.

Spune-i, Caspar.

Case rosti simplu:

– Mă ocup eu de toate.

Apoi făcu semn unui servitor să se apropie.

– Friptura asta de miel e delicioasă. Mai dorește cineva?

După o jumătate de oră, cina se sfîrși, spre bucuria lui Jane, iar cînd Case o rugă să-l ducă la Lance, Jane nu mai stătu pe gînduri. Avea multe să-i spună, dar mai ales aștepta răspunsuri la o mulțime de întrebări.

Ducele și Lady Sophy nu dădură semne că ar intenționa să se ridice de la masă. Fața de masă fusese schimbată și un servitor aduse o carafă cu coniac pentru duce și una cu sherry pentru doamna.

După ce servitorii plecară, ducele deschise discuția mult așteptată:

– Sophy, cred că te înșeli. Nu am observat nici urmă de afecțiune între ei.

– Păi, la ce te puteai aștepta, îl luă la rost Lady Sophy, când tu i-ai fixat tot timpul cu niște ochi de vultur, de parcă ar fi fost o pradă pe care era musai să o vînezi? Mi-ai promis că te vei purta cum nu se poate mai bine.

– Dar am fost extrem de discret.

– Tu numești discreție verificarea familiei fetei, când abia acum ai cunoscut-o?

Ducele îi răspunde de data aceasta pe un ton ironic:

– Nu-mi dau seama de ce o protejezi atît pe mica rătăcitoare. Domnișoara Mayberry știe să plătească cu aceeași monedă.

Distinsa doamnă zîmbi.

– Ți-a răspuns așa cum merita. Nu mi se întîmplă prea des să te văd pus la punct de cineva.

– În orice caz, insistă ducele, e dreptul meu să aflu mai multe despre familia ei, dacă tot se căsătorește cu fiul meu.

– Dar asta nu e o certitudine. E limpede că fata l-a cucerit, dar...

– Nici nu s-a uitat la ea! Iar dacă e atît de „cucerit“, de ce nu am cunoscut-o pînă acum?

– Pentru că nu vrea să se pripească.

– Să se pripească? Ducele rămase fără replică. Ce tot spui acolo, Sophy? Caspar este cel mai convins celibatar din Anglia. Aș vrea să văd femeia pe care să nu o poată avea dacă o dorește.

Lady Sophy dădu din cap, prevăzătoare.

– Dacă nu mă înșel, tocmai ai cunoscut-o. Nu cred că Jane are de gînd să se căsătorească vreodată. Iar Caspar știe asta și cred că speră să-i schimbe convingerile.

După cîteva momente de reflecție, Lady Sophy reluă conversația:

– Ce crezi despre afacerea *La Roca*?

Ducele ridică din umeri.

– Știi doar ce mi-a spus Caspar și anume că toate aceste atacuri sînt menite să-l determine să renunțe la investigațiile în cazul crimei din Hyde Park. Și bineînțeles, el n-o va face.

– Sînt de aceeași părere. Nu ți se pare curios faptul că el îl cunoaște pe țîlharul acesta încă din Spania?

– Nu, nicidecum. Tocmai din cauza asta i-a și cedat Richard cazul.

– Pînă noaptea trecută nu ți-a mai pomenit niciodată de *La Roca*?

– Nu. Niciodată. Dar Caspar vorbește foarte rar despre război.

Ducele luă o gură de coniac, apoi încă una, lăsîndu-se pradă gîndurilor. Lui Caspar i se întîmplase ceva în timpul războiului, ceva ce lui nu-i putea spune. Așa erau războaiele. Unii nu-i puteau suporta ororile, alții chiar înnebunceau. Ducele, însă, simțea nevoia să trăiască din nou acest sentiment de apropiere care îi legase înainte de război. Era mai mult decît o simplă apropiere. Era o afecțiune pe care nu o mai simțise de cînd fiul său se întorsese acasă.

Ce bine ar fi dacă ar avea-o pe Elizabeth lîngă el, ca să-l sfătuiască. De mai bine de douăzeci de ani era văduv, dar nu trecea nici măcar o zi în care să nu se gîndească la soția lui.

O privi pe mătusa lui.

– Sophy, tu nu te-ai căsătorit niciodată. Vorbele lui o luară prin surprindere.

– Nu, tatăl meu, și bunicul tău, nu m-a lăsat să mă căsătoresc cu bărbatul pe care îl iubeam. Știi, nu era potrivit pentru o fiică de duce. Lui mi-am dăruit iubirea și nimeni altcineva nu m-a putut face să mă răzgîndesc. Știi ceva, Romsey, tu nu ești un moșneag înrăit. Am fost mîndră de tine, tare mîndră, cînd ai lăsat-o pe Rosamund să se căsătorească cu soldatul ei.

Ducele roși abia vizibil și rosti cu glasul lui aspru:

– Sophy, să știi că nici tu nu ești o fată rea. Ți mai torn un sherry?

– Doar dacă mai bei și tu un pahar de coniac.

– Vrei să aștepti puțin?

Vîntul îl împiedica pe Case să-și încheie nasturii hainei, iar Jane pornise cu pași mari înaintea lui pe cărarea care ducea la grajd.

– Jane, ce s-a întîmplat?

Jane se întoarse și veni spre el.

– Înțelegerea noastră a fost să rămîn aici doar cîteva zile, cel mult o săptămînă, pînă mi se vindecă mîinile, după care să mă întorc acasă. Mătușa ta pare să fie sigură că voi rămînc aici cel puțin o lună.

De vreme ce ea nu se învrednicise să-și încheie singură haina, Case își luă libertatea să o facă el.

– O lună? Nu, nu vei sta atît de mult.

Spre deosebire de tonul ei pus pe harță, glasul lui era calm.

– Tu chiar nu-ți dai scama cîte daune a produs focul casei tale.

Apoi îi trase gluga pe cap, să o protejeze de vînt.

– Nu-ți place aici?

– Bineînțeles că îmi place. Casa e o bijuterie. Dar nu despre asta e vorba.

– Dar Lance? Crezi că Harper nu-și face datoria cum trebuie?

– Ba da, și tu știi foarte bine asta.

– Și mai știi că doamna Trent și Ben sînt foarte mulțumiți; am stat de vorbă cu ei înainte de cină. De fapt, aș putea spune că se simt în elementul lor. Așa că nu vād care este problema.

– Problema e că mă simt de pareă aș profita de tine.

Case încă îi ținea cu mâinile gluga pelerinei. Nu trebuia decât să o tragă puțin, ca să-i apropie fața de a lui.

– Profită de mine, Jane. Nu mă voi supăra, îi spuse el, zîmbind.

Jane îi dădu mâinile la o parte și o porni grăbită mai departe. Case profită de ocazie ca să privească puțin în jur. Felinarele licăreau în zonele cele mai întunecoase ale proprietății. Argații erau toți afară, așa cum le ceruse el. Constatînd că totul era în ordine, porni după Jane.

Spre deosebire de liniștea care domnise aici în ultimele două zile cînd venise să-l vadă pe Lance, grajdul arăta acum ca un stup de albine. Fiecare despărțitură era ocupată și găsiră acolo mai mulți rîndași care țesălau, hrăneau și adăpau caii. Pe Harper îl aflară la trăsuri. Se ocupa de trăsura lui Lady Rosamund, vorbindu-i în același timp lui Lance.

Lance îl întîmpină pe Case ca pe un vechi prieten regăsit după multă vreme. Apoi, parcă amintindu-și de mîhnirea de a se fi văzut abandonat, își ridică o lăbuță ca pe o aripă frîntă. Efectul a fost cel dorit, căci Case se arătă imediat plin de căință.

Harper lăsă la o parte cîrpa cu care lustruia trăsura.

– E un actor înnăscut băiatul ăsta, spuse. Să-l vedeți cînd vine doctorul.

– O face pe bolnavul închipt? întrebă Case.

– Nici pomeneală. Țopăie de zor, ca și cînd ar fi sănătos tun, numai să nu i se schimbe bandajul.

Case rîse amuzat.

– Tu ce mai faci, Harper?

– Ușor, ușor, mă repar, la fel ca și Lance. Mi s-a părut mie sau am văzut trăsura ducelui plecînd?

– Da, era trăsura lui. O să rămîină la han în noaptea asta, pentru că aici nu mai e loc. Am un mesaj pentru tine. Ducele te întrebă dacă n-ai vrea să-i ții companie la un pahar de coniac.

Harper își frecă mâinile, bucuros.

– Un păhărel. Care va să zică Înălțimea sa n-a uitat! Aveți dumneavoastră grijă de Lance pînă mă întorc?

Cînd Case încuviință, Harper spuse:

– Plec numaidecît, trebuie să mă primenesc și eu puțin, zise el și dispăru în încăperea de alături, unde se ținea harnașamentul.

– Harper a fost o perioadă șeful vizitiilor noștri. Ai zice că el și tatăl meu sînt suflete înrudite. Amîndoi au în sînge pasiunea pentru trăsuri.

– Da? se miră Jane.

– Și mai ales pentru construirea lor. Cînd indivizii ăștia doi se întîlnesc la un pahar, nu mai discută despre altceva. Cînd ducele a aflat că Harper este aici, a insistat să vină și el.

După ce medită cîteva clipe asupra acestei noutăți, Jane zise:

– Mi se pare drăguț din partea Domniei sale.

Case se rezemă, leneș, de un stîlp și așteptă ca Jane să reia discuția întreruptă mai devreme.

– Ia spune-mi, ce e cu povestea asta despre pagubele din casa mea? întrebă ea. A ars doar grajdul, nu și casa.

– I-am cerut gardianului să facă o evaluare, îi răspunse Case. Nu știu dacă îți amintești, dar el e și administratorul proprietății Lauderdale. Chiar înainte de cină am primit răspunsul lui. Daunele au fost provocate de fum, Jane.

În timp ce el îi vorbea despre lucrările necesare pentru a face casa locuibilă, Jane se simți dintr-o dată împovărată de veștile primite. Ea crezuse că nu trebuie decît să măture și să spele tot ce era în casă. Administratorul susținea că interiorul casei trebuia vopsit și zugrăvit în totalitate, tapiseria și draperiile urma să fie spălate, dacă nu chiar înlocuite, resturile hambarului cărate – și lista continua.

Cine avea să plătească pentru toate astea? Jane spera că proprietarul. El era stăpînul moșiei, iar ea nu avea nici o vină pentru ce se întîmplase. Dacă proprietarul era așa cum auzise ea, însemna că va dura o veșnicie pînă să înceapă lucrările.

Îi trecu prin minte un gând care o făcu să-l privească pe Case cu ochi sfredclitori.

– La ce s-a referit Lady Sophy cînd a spus că te vei ocupa tu de toate?

Case ridică brațele a disperare, căci se așteptase la reacția ei.

– Ți-am spus deja, mă simt responsabil pentru ce s-a întîmplat, așa că voi trimite o echipă de lucrători de la Twickenham să renoveze locuința. Mîine vor fi acolo. Dar va dura. Nu poți să le pretinzi să termine în mai puțin de două săptămîni.

Jane își apăsă tîmplele cu vîrfurile degetelor. O bănuială tare neplăcută i se strecura în clipa aceasta în minte. Înainte de a da glas gîndurilor, apăru însă Harper, îmbrăcat cu o jachetă nouă și pieptănat cu grijă.

– Doar o jumătate de oră, Înălțimea voastră, îi zise el lui Case. Cred că nu durează mai mult.

Jane îl privi insistent pe Case.

– Castleton, zise ea, eu nu pot fi cumpărată. Nu sînt de vînzare. Sper că ne-am înțeles.

Case făcu abstracție de manierele elegante.

– Dacă ai ști ceva despre amante, ți-ai da seama că ar fi mult prea ieftin. Crede-mă. Prețul este acum o casă în oraș, o trăsură proprie, o lojă la operă și o garderobă cu bijuterii care să o facă pe femeia respectivă demnă de invidiat.

– Mi se pare că ai fi mai avantajat dacă te-ai căsători, zise ea zîmbind.

– Te oferi?

Lumina din privire îi picri pe dată.

– Ți-am spus doar, nu sînt de vînzare, fie că este vorba de rolul de amantă sau de soție.

Înainte ca el să mai poată spune ceva care să o deranjeze, Jane continuă:

– Dar cum rămîne cu Contessa și cu doamna Standhurst? Vei plăti și pentru daunele care le-au fost produse lor?

– Dacă ar fi fost necesar, aș aș fi făcut, însă pagubele lor sînt infime. Le-am vizitat înainte să vin aici. Din cauza asta am  nt rziat.

Era o prostie să se simtă dezamăgită din cauza acestui răspuns, însă nu-și putea reprimi acest sentiment.

Case lăsă capul într-o parte.

– Jane, te-ai îmbufnat cumva?

Ochii ei aruncară din nou fulgere.

– Bineînțeles că nu. Mă miră faptul că nu-ți dai seama în ce situație ingrată m-ai pus. Nu-mi place să fiu subiect de b rf . Nu vreau ca numele meu să fie rostit laolaltă cu al Contesei. Și încă ceva. Biata femeie nu are și ea un nume? *La Contessa* sună de parcă ar vrea să ascundă o minte nu prea ager .

Case nu se arătă uimit de accast  tiradă. De fapt, atitudinea lui Jane chiar îl încurajă.  ncerc nd să păstreze un ton neutru, începu să-i explice:

– Numele ei este Maria Angelo, Contessa di Pavia e Modena. Jane, ea chiar este contesă. Din păcate, contele a murit și a lăsat-o fără avere, aș aș că a venit în Anglia, pentru că aici avea prieteni.

– Tu fiind unul dintre ei, îl înțepă ea. Nu, nu vreau să-mi răspunzi. Nu e treaba mea și nici nu vreau să știu. Nu mă interesează dec t să-mi păstrez reputația nepătată.

Case făcu un pas – at t  i mai despărțea -- și  i cuprinse umerii cu palmele.

– Ascultă-mă puțin. Știi că în mintea ta eu reprezint culmea depravării, dar nu mi-am pierdut încă simțul decenței. Nu am prezentat-o niciodată tatălui meu pe amanta mea, nici nu i-am

cerut mătușii mele să-i țină companie și mai ales nu am invitat-o să locuiască în casa surorii mele. Nu te mai frământa. Toată lumea va crede ceea ce vrem noi să creadă, adică ceva foarte aproape de adevăr: și anume că locuința ta are nevoie de renovare, motiv pentru care adevărata ta prietenă și admiratoare, Lady Sophy, te-a invitat să-i fii oaspete la Woodlands.

O privea insistent, încercînd să pătrundă taina sentimentelor ei.

– Uită-te la mine! îi spuse pe un ton imperativ și îi ridică bărbia, ca să-i poată vedea ochii.

Brusc i se păru fragilă și asta îl surprinse.

Jane se sprijini cu palmele de pieptul lui.

– Nu, murmură ea.

Glasul lui Case se înmuie.

– Ce vrei tu să respingi?

Ceea ce vedea în ochii lui; bătăile alerte ale inimii ei; revelația faptului că nu-i putea rezista, deși crezuse că va reuși.

Mîinile lui îi atinseră ușor gîtul. Ar fi trebuit să se îndepărteze, dar în loc s-o facă își înălță chipul spre el. Buzele lui Case erau calde, ademenitoare, deloc acaparatoare. Simți cum buzele i se deschid singure, gata să primească apăsarea dulce a sărutului lui. Nu mai gîndea limpede și nici nu-și dorea asta.

Case se simți cuprins de o emoție necunoscută lui pînă atunci. Nu mai sărutase nici o femeie în felul acesta. Nu punea pasiune în sărutul său, știa că Jane nu era pregătită pentru genul acesta de apropiere; nu încă. Nu avea experiență. Simțea ezitarea buzelor ei care parcă nu mai sărutaseră niciodată. Și, totuși, trădau patima care mocnea acolo, în intimitatea ființei ei, patimă care aștepta să fie eliberată de omul potrivit. Poate că ea nu știa încă, dar el avea să fie bărbatul acela.

Dorințe pe care pînă atunci nu le mai simțise îi încălzeau trupul, îi tăiau respirația. Era o adevărată nebunie să se lase învinsă de sentimente. Nu, asta nu se putea întîmpla. Se juca cu focul.

Ca pentru a se apăra, își strînse pumnii. Durerea trebuia s-o ajute să-și recapete luciditatea. Lăsa să-i scape un strigăt scurt și, în clipa următoare, era liberă. Dovedi suficientă înțelepciune cât să nu-i întoarcă spatele și să fugă. Își privi mâinile.

– Te-am rănit, zise Case.

– Nu. Apoi îl privi fără să clipească. Dar cred că o vei face, dacă te voi lăsa.

– Nu, se grăbi el să-i răspundă.

– Sau poate *eu* voi fi cea care te-ar putea răni.

Case își încrucișă mâinile la piept.

– Sînt gata să risc.

– Sînt fericită așa cum sînt. Să nu-mi tulburi viața.

– Chiar ești fericită, Jane? Ești sigură de ce spui?

Nu, nu era fericită, dar ar fi fost dacă el n-ar fi dat buzna tulburîndu-i liniștea.

– La ce bun! exclamă ea, și porni către ușă. Lance o urmă. Șezi! îi ordonă ea. Șezi!

Lance întoarse capul și se uită, mirat, la Case care ridică din umeri. Cînd cîinele întoarse din nou capul spre ușă, văzu că stăpîna lui plecase, drept care urlă a tristețe.

– Cunosc sentimentul, îi spuse Case.

Pocni din degete și Lance veni, șchiopătînd, lîngă el. Lîngă un perete se afla o bancă și Case se așeză pe ea. Lance își puse capul în poala lui, așteptînd alinare.

– Încep să progrez, nu crezi? întrebă Case, mai mult pentru sine.

Lance se gudură, ca și cînd îi împărtășea părerea. Case îl răsplăti cu mîngîieri tandre pe cap.

– Ai observat cum i s-au tulburat ochii cînd i-am spus de vizitele făcute Contesei și Ameliei? Și n-avea nici un motiv să fie geloasă.

De fapt se dusese însoțit de Waldo pentru ca amanta de odinioară să nu creadă că dorea o împăcare. Sau poate că mersese împreună cu Waldo ca să fie sigur că irascibila Contessa își va stăpîni temperamentul exploziv. Încă era furioasă pentru că el pusese capăt legăturii lor. Case se aștepta ca ea să arunce cu o vază în el. De altfel din cauza aceasta pusese punct relației. Temperamentul ei aprins, scenele pe care le făcea începuseră să-l plictisească și toată priceperea ei în tainele patului nu compensau lipsa de tact.

I-a pus mai multe întrebări fără să pomenească numele lui Piers, dar nu a aflat nimic util. Doi bărbați cu fețele acoperite îi încuiaseră servitorii în pivniță. Nu furaseră nimic. Se pare că singurul lor scop fusese să o bage în sperieți, ceea ce se și întîmplase. Era terorizată de gîndul că-i vor face și ei ce-i făcuseră bieteii pisici.

Cînd Case îi propuse să părăsească pentru o vreme Londra, ea îi răspunse cu un zîmbet malițios că deja se pregătise pentru asta. Lordul Gracey o invitase să petreacă sărbătorile împreună în Brighton, iar dacă îi va plăcea acolo, s-ar putea nici să nu se mai întoarcă.

Case plecă, lăsîndu-l pe Waldo să o consoleze pe Contessa. Poate că Gracey era, într-adevăr, noul ei protector, însă distinsa doamnă se născuse pentru aventuri amoroase. Lucrul era valabil și pentru Waldo, așa că plecarea lui Case s-a dovedit salutară pentru amîndoi.

Cînd ajunse la Amelia, femeia îl întîmpină cu un sărut pasional, dar simțînd reținerea lui, nu insistă. Fără stînjeneală, fără resentimente. Iată ce admira la Amelia. Nu pretindea de la un bărbat mai mult decît era el dispus să ofere.

Știind că poate conta pe discreția ei, Case îi spuse mai multe decît Contesei, dar fără să intre în amănunte esențiale. O informă despre bănuiala lui că aceste spargerii urmăreau să-l de-

termine să renunțe la anchetarea crimei din Hyde Park și despre faptul că nu era singura care pățise așa ceva.

Amelia nu fusese acasă când oamenii aceia intraseră cu forța. Case l-a chemat pe majordom și i-a cerut să povestească ce s-a întâmplat. Și aici veniseră tot doi bărbați. În timp ce unul dintre ei îi amenința pe servitori cu o armă, celălalt, când a aflat că doamna Standhurst nu era acasă, s-a înfuriat la culme și a început să spargă vase, oglinzi și să distrugă scaunele. Când au plecat, au luat cu ei și căteful doamnei.

Pierderea cîinului o mîhnea cel mai tare pe Amelia. Scamp era bătrîn, avea și artrită, în fine, trebuia îngrijit cu multă atenție. Oare de ce aveau nevoie ticăloșii ăștia de cîinle ei?

Cînd Lance ridică ochii spre el și scînci, Case îi spuse:

– Nu, Lance. Pe tine nu ar putea în veci să te ia cu ei. Scamp era atît de mic, încît putea fi dus într-o mînă. O dată l-am confundat cu un manșon portocaliu.

Îi spuse Ameliei că s-ar putea ca Scamp să fi fugit și să fi fost luat acasă de cineva. Ea nu se arăta prea convinsă. Singurul lucru pe care n-a putut să-l facă a fost să o convingă pe Amelia să plece din Londra. Acum, pentru că știa despre ce pericol era vorba, îi spusese ea, avea să fie mai prudentă, însă nimeni și nimic nu o putea da afară din propria casă. În plus, voia să fie acolo, în cazul în care Scamp s-ar fi întors.

Părăsi casa, întrebîndu-se de ce Amelia nu putea să-i trezească același sentiment de blîndețe, de gingășie, așa cum o făcea Jane.

Întîlnirea cu Contessa îl făcu să se întrebe de ce îi plătise cheltuielile astronomice, cînd în realitate era puțin mulțumit de relație în sine. Amelia era altfel. În anumite privințe, chiar semăna cu Jane. De pildă, punea mare preț pe independența ei. În plus, știa cum să se îmbrace ca să se pună în valoare și se dădea peste cap ca să placă unui bărbat.

Case nu-și dorea ca Jane să se dea peste cap ca să placă bărbaților, nici măcar dacă ar fi fost vorba despre el.

Lance începu să se agite, se ridică cu greu în picioare și adulmecă aerul.

– Nu. Nu se mai întoarce, îi zise Case, așa că stai potolit.

Apoi, scoase o țigară de foi, dar amintindu-și că fumatul era interzis în apropierea grajdurilor, o puse la loc, în buzunar.

Lance nu-și găsea liniștea, însă Case nu-i dădu atenție. Era încă frământat de gândurile lui. Jane fusese singură prea multă vreme, ca să poată accepta ca un bărbat să-și facă loc în lumea ei. În plus, Ladies' Library nu era chiar o instituție care să promoveze deschiderea către o viață alături de un bărbat. După părerea lui, asta nu era viață adevărată; ea nu avea decât scrisul, mica proprietate la țară și locul de la Ladies' Library.

Pasiunea – iată ce lipsea din viața ei. Ea nu știa cum putea pasiunea asta să tulbure sau să doară aproape fizic.

Ai răbdare, își zise el. Dacă voia să o cucerească, trebuia să o facă treptat. Ideea de a avea răbdare nu-i suridea.

Își întrerupse șirul gândurilor când îl văzu pe Lance zgâriind ușa care dădea spre curte.

Case se ridică.

– Ce e, băiete?

Ceva nu era în regulă. Lance mîrîia amenințător.

Case privi în jur, găsi o curea din piele și o legă de gîtul cînelui.

– Bine. Hai, arată-mi ce este.

Cînd deschise ușa, Lance își arătă colții. Așa rănit cum era, voia cu disperare să iasă de acolo. Case înfășură lesa pe încheietura mîinii și cu cealaltă scoase pistolul din buzunar.

– Ușurel, băiete, spuse el. Ușurel.

Însă Lance voia să caute. Tot corpul îi era încordat. Case se străduia să-l stăpînească. Înainte de a ajunge la scările casei, Lance o coti și se opri în dreptul unor plopi desfrunziți. Se așeză

pe picioarele din spate și începu să mîrfie și să schelălăie în același timp. Case nu zărea nimic.

Se uită în jur după ajutor și văzu un servitor ieșind pe ușa laterală.

– Cheamă-l pe Harper, îi strigă Case. Vezi că e împreună cu ducele.

În câteva clipe, Harper apăru pe treptele de la intrare.

– Ia un felinar, îi spuse Case, și adu-l aici.

Înainte ca Harper să îndeplinească porunca, Case văzu ce îl stîrnise pe Lance. Deasupra capului său, atîrnat de o creangă, se legăna în bătaia vîntului un ghem de blană. Părea un pui de vulpe.

– Ce este? întrebă Harper, care se grăbise să vină cu felinarul.

– Ține-l pe Lance și nu-i da drumul, îi răspunse Case.

Se urcă în copac, scoase din cizmă cuțitul și tăie frînghia de care era legat trupul țepăn.

– Dumnezeu! exclamă Harper. Biata creatură!

Case sări din copac. Lance se apropie cu pași mici de ghemul de blană portocalie și începu să schelălăie.

– L-au spînzurat, spuse Harper. Nenorociții au spînzurat cățelușul doamnei Standhurst, așa-i?

Case încuviință, dînd din cap. Scamp avea ochii bulbucăți și limba umflată.

– E mort de câteva ore. Cred că au făcut asta în altă parte și după aceea l-au adus aici.

– Cred că n-ar fi bine să-l vadă și domnișoara Mayberry, zise Harper.

– N-o să-l vadă.

Case își dădu jos pelerina și îl înfășură pe bietul animal în ea.

– O să-l îngropăm dincolo de zid.

– N-ar fi mai bine să verificăm zona?

– Pe întuneric? Nu. În plus, sînt sigur că au plecat. Lance ne-ar da de veste dacă ar mai fi pe-aproape.

– Dar de ce-a făcut Piers asta?

– Ca să-mi amintească într-un mod sălbatic că, în ciuda prudenței mele, el poate să vină și să plece cînd vrea.

Case privi spre pădurea de la marginea pajiștii, cu sentimentul că dușmanul lui de moarte îl pîndește de-aproape.

– Pe asta mă și bazez, ticălosule, șuicră el printre dinți. Pe asta mă și bazez.

Îl privi, apoi, pe Harper.

– De acum încolo vreau ca Lance să stea în casă cu domnișoara Mayberry, iar dacă menajera se opune, trimite-o la mine. Acum ajută-mă să îngrop bietul animal.

12

Utimele acorduri ale piesei irlandeze se încheiară și oaspeții lui Lady Sophy la acea serată nu foarte pretențioasă izbucniră în aplauze. Domnișoara Emily Drake, interpreta, se ridică de la pian și făcu o reverență plină de grație. Un domn din spatele salonului strigă „Bis!”. Altcineva începu să fredoneze refrenul, iar domnișoara Drake se așeză la pian și începu din nou să cînte.

Jane și buna ei prietenă, Sally Latham, stăteau undeva în spatele publicului, lîngă ușa care dădea spre seră, și beau punci din pahare de cristal. În spatele lor se afla o masă cu sandvișuri și alte aperitive ca să potolească foamea invitaților, pînă la servirea cinci. Puțini domni rămăseseră în salon. Văzînd că programul muzical se prelungea, ei se strecuraseră, pe rînd, în bibliotecă unde puteau fuma și unde un lacheu îi servea cu băuturi mai „înviorătoare” decît acele punci de ananas.

Printre cei care nu se retrăseseră în bibliotecă erau Waldo Bowman și Freddie Latham. Waldo întorcea paginile partiturii domnișoarei Drake, iar Freddie dădea și el țircoale.

– Uită-te la el, exclamă sora lui, cu ciudă. Chiar n-are nici un pic de mândrie? Ea nu vrea decît un titlu, iar acum a pus ochii pe Case, așa că un viconte n-are nici o șansă. Cum de-am putut să ne înșelăm în halul acesta?

Jane scrută cu privirea grupul invitaților, dar nu-l zări pe Case. El fusese printre primii care se furișaseră din salon.

– Nu o putem învinovați pe fată pentru că își încearcă norocul. Tocmai acesta a fost și scopul pentru care Case... Lordul Castleton... a căutat să o convingă pe Lady Sophy să o introducă în societate – să poată cunoaște tineri potriviți și să-și lărgescă cercul de prieteni, n-am dreptate?

– Asta nu schimbă cu nimic faptul că ne-a înșelat! Ne-a făcut să credem că este o biată fetișcană, care are în loc de frate un căpcăun hotărît să o mărite într-un mod dezastruos. Cred că de mult a pus ochii pe Freddie. Cînd mă gîndesc că aproape a refuzat să stea cu tine la țară! S-o fi gîndit că poate am de gînd s-o invite să locuiască în oraș, cu mine și cu Freddie. Jane, ne-a tras pe sfoară. Toată povestea cu Lordul Reeve nu a fost decît o înșelătorie ca să-l prindă pe Freddie în capcană.

– Nu așa merge chiar atît de departe, îi zise Jane, gîndindu-se că dacă Sally ar avea dreptate, ar fi dispusă să-i dea o lecție acelei frumoase răsfățate pe care s-o țină minte tot resul vieții ei.

De fapt un alt gînd nu-i dădea pace și o privi cercetător pe Sally. Prietena ei făcuse mari eforturi în seara aceea să aibă o înfățișare de invidiat. Rochia ei de un alb-sidefat îi punea în evidență părul blond-arămiu, ale cărui bucle delicate îi încadrau frumos figura. Nici pistruii nu i se mai distingeau, iar Jane se întreba dacă nu cumva se străduise în mod special pentru Waldo Bowman. În

ultima săptămână ei (ca și Sally, de altfel) venise des în vizită la Woodlands.

Waldo, își zise Jane, era genul de bărbat cu succes la femei. Înalt, cu o constituție athletică, avea chipul încadrat de un păr aspru, arămiu care îi trecea puțin peste guler. Întreaga lui înfățișare emana armonie și zîmbetul îi era cuceritor, romantic. Cu toate acestea ceva din privirea lui inspira un sentiment de teamă.

Acest Bowman ascundea ceva. Cel puțin așa i se părea ei și ca atare hotărî să fie prudentă în privința lui. În orice caz, nu era genul de om pe care ea să-l fi ales pentru Sally.

Încerca să-și amintească ce aflase despre el. Nu prea multe. Avea accese de tristețe și atunci se îndepărta de prietenii lui, se retrăgea din societate, pînă cînd reușea să le învingă. Nu. Fără îndoială că nu era omul potrivit pentru Sally.

Sally se apropie.

– A desconsiderat-o pe Lady Octavia. A rîs de bibliotecă și din cauza asta Lady Octavia nu a venit.

– Nu, Sally. Lady Octavia a avut o îndatorire mult mai importantă. Din cauza asta nu a putut veni.

– Și ducele?

– Ce e cu ducele?

– El de ce nu e aici?

– Poate pentru că locuiește la Twickenham.

Sally aproape că o fulgeră cu privirea pe prietena ei.

– Nu înțeleg de ce îi iei apărarea. Nu a catadicsit să ne adreseze nici un cuvînt de mulțumire, după toate cîte am încercat să facem pentru ea!

Aici avea dreptate. Nu auzise de la ea decît insinuări mai mult sau mai puțin mascate în spatele unor dulcegării. Problema era că Emily o vedea pe Jane ca pe o rivală în ceea ce privea afecțiunea lui Case. Lui Jane aproape că îi părea rău pentru fata asta. Aproape.

– Cîteodată îmi vine s-o plesnesc!

Nici aici nu o putea contrazice pe Sally.

Se dădură la o parte ca să facă loc unui servitor care intră în seră pentru a umple din nou paharul cuiva. După ce acesta reveni în salon, Sally continuă:

– Îmi pare rău pentru doamna Drake. Ea este o doamnă cumsecade, pe care bufoneriile lui Emily o stînjenesc. Fratele ei ar trebui să știe mai bine, numai că... privește-l. Pentru el tot ce face acum Emily, e cît se poate de bine.

Jane nu putu să nu fie de acord. Domnul Drake se umfla în pene privindu-și sora, în vreme ce pe chipul doamnei Drake se citea limpede că ar fi preferat să fie oriunde altundeva decît în acel salon încîntător, ascultînd a treia piesă interpretată de cumnata ei mai mică la insistențele oaspeților. Jane o văzu pe Lady Sophy, strălucitoare în rochia ei neagră de tafta, aplecîndu-se și șoptindu-i ceva doamnei Drake, care zîmbi cu amabilitate și dădu din cap, aprobator.

Lady Sophy era, într-adevăr, o femeie remarcabilă, gîndi Jane. Era sincer interesată de problemele oamenilor și făcea tot posibilul să-i ajute. Păcat că acum fusese împovărată cu o ființă afît de vicleană ca Emily. O durea sufletul la gîndul că din vina ei se petreceau toate acestea. Nu-i venea să creadă că se putuse înșela în privința fetei.

În sfîrșit muzica încetă. Urmă din nou ropotul de aplauze, după care un lacheu anunță cu glas sonor că cina era servită jos, în sufragerie. Jane și Sally intrară în seră și își mai turnară punci în pahare. Imediat li se alătură domnișoara Drake, roșie la față de bucuria succesului. În urma ei se aflau nelipsiții Waldo și Freddie.

Pe Jane o șocă încă o dată schimbarea domnișoarei Drake. Nu mai era o fată drăguță, ci o frumusețe în toată puterea cuvîntului. Buclele ei negre erau împletite cu fire subțiri de panglică albă ca să se asorteze cu rochia. Avea niște ochi ireal de frumoși – mari și de un albastru intens.

– Cînti foarte bine, începu Jane, însă un gest al domnișoarei Drake o reduse imediat la tăcere.

– Am crezut că o să-l gădesc pe Case aici, spuse ea.

– Nu, îi răspunse Jane. După cum vezi, sîntem doar noi.

– *Lordul Castleton*, o corectă Sally, nu agreează în mod deosebit concertele susținute de amatori. E posibil să fi plecat acasă.

Domnișoara Drake ignoră mustarrea.

– La Albany? Nu cred.

Apoi i se adresă lui Jane:

– Mi-a promis că mă va conduce la cină.

Freddie interveni în discuție:

– Domnișoară Drake, permiteți-mi să vă ofer un pahar cu punci cît timp îl așteptați pe ... ăă... pe Lordul Castleton.

– Lordul Castleton? se îmbufnă domnișoara Drake. Cît de formal sună! Eu îi voi spune în continuare Case. În fond, și el îmi spune mie Emily.

Freddie se îndreptă către bolul cu punci, iar Waldo luă un sandviș. În ochii lui se citea limpede amuzamentul. Sally tăcea în mod ostentativ, iar Jane se gîndea ce-ar putea să spună, deși îi venea să o trimită pe domnișoara Drake la culcare fără să mai ia cina, dacă nu avea de gînd să se poarte cuviincios.

– Jane, văd că ai renunțat la mănușile tale albe, zise Emily. Înseamnă că mîinile îți sînt mai bine acum?

Jane își privi palmele.

– Da, mult mai bine, mulțumesc.

Domnișoara Drake luă din mîna lui Freddie paharul cu punci și gustă cu delicatețe.

– Într-un fel, mă întristează, îi spune ea lui Jane.

– Te întristează? repetă Jane, cu indiferență.

– Știu cît ți-e de dor de casa ta de la țară, așa că acum, dacă mîinile îți sînt aproape vindecate, bănuiesc că aștepți cu nerăbdare să te întorci acolo.

Jane chiar asta simțea, însă spre surprinderea ei se trezi spunând exact contrariul:

– Dar aici, la Woodlands, mă simt aproape ca la țară, iar Lady Sophy e o companie extrem de plăcută. Nu! Chiar nu mă grăbesc să ajung acasă.

– Bineînțeles că nu, interveni Sally, brusc înviorată. Nu se poate ca Jane să o părăsească pe Lady Sophy când dumneaei te introduce pe tine în societatea aceasta doar de dragul ei.

Domnișoara Drake roși vizibil și, pentru o clipă, dădu impresia că, în sfârșit, fusese așezată acolo unde îi era locul. În clipa următoare, însă, ridică din nou bărbia și zise pe un ton glacial:

– Eu am înțeles că domnișoara Mayberry este oaspete aici doar pentru că nu a avut unde altundeva să meargă, iar Lady Sophy a găzduit-o din generozitate.

Sally șuieră ceva printre dinți. Jane, însă, nu știa dacă să rîdă sau să o calce pe picior. Iată cum ajunseseră trei domnișoare elegante, la o petrecere rafinată, să se înțepe una pe cealaltă cu ironii usturătoare. Cineva trebuia să facă ceva înainte să ajungă să-și scoată ochii.

Freddie fu acela care le potoli.

– Fir-ar să fie! spuse el. Oare ce l-o fi reținînd pe Case? Dacă nu mergem la masă, s-ar putea să nu mai găsim nimic. Știți ce? Haideți să-i păstrăm și lui un loc. Să mergem, domnișoară Drake. Hai și tu, Sally. Nu, nici nu mă gîndesc să accept un refuz. Waldo, o conduci tu pe domnișoara Mayberry?

Nu așteptă răspunsul lui Waldo, și nici nu le dădu domnișoarei Drake și surorii lui prilejul să-i scape. Prinzîndu-le pe amîndouă de cot, le împinse ușor spre ușă.

Jane îl privi pe Waldo.

– Cel puțin dumneata pari să te amuzi, zise ea.

Waldo își duse o mîină la buze.

– A, nu. Asta e o cicatrice rămasă din război. Tot timpul dau impresia că zîmbesc.

– Domnule Bowman, ochii te trădează.

El o privi atunci cu un pic de severitate, însă imediat începu să rîdă.

– Aha. Care va să zică am fost descoperit. Va trebui să fiu foarte atent cînd e vorba de dumneata, domnișoară Mayberry.

Jane avu din nou acel sentiment ciudat că Waldo Bowman ascundea ceva. Brusc îi veni o idee.

– Dumneata *chiar* mă urmărești, nu-i așa? Și dumneata, și Freddie, și Robert Shay, și Harper? Și mai e cineva. Un servitor roșcat.

– Acela e Ruggles, o lămuri el.

Jane se așteptase ca el să nege, așa că rămase încremenită auzind că îi mai dă și lămuriri.

– Domnișoară Mayberry, sîntem prevăzători, asta e tot.

Ea dădu din cap, contrariată.

– Dar am crezut că pericolul a trecut. Trebuie să se mai fi întîmplat ceva. Spune-mi, despre ce e vorba?

Waldo ridică din umeri.

– Nimic, din cîte știu eu.

Văzînd-o că îl privește neîncrezătoare, continuă:

– Nu e bine să ne subestimăm adversarul. Nu-i place să piardă, iar dumneata i-ai arătat că i se poate întîmpla. Asta e tot.

Jane îl privi scrutător.

– Pari să-l cunoști destul de bine.

În ciuda zîmbetului, chipul lui căpătă o expresie gravă.

– Se poate spune că l-am avut în bătaia puștii. Numai că ne-a scăpat printre degete. Acum trebuie să fim pregătiți pentru orice.

Apoi se însenină și redeveni gentlemanul politicos de dinainte.

– Domnișoară Mayberry, acordați-mi, vă rog, plăcerea de a vă conduce la cină.

Schimbările acestea de atitudine o contrariară și mai mult. Intenționase să-i mai pună întrebări în legătură cu Gideon Piers, însă ochii lui, umbriți de gene negre, îi dădură de înțeles că era un subiect închis.

Jane îl luă de braț.

– Cu multă plăcere, domnule Bowman, spuse ea.

La intrarea în sufragerie se opriră. Freddie îi văzu și le făcu semn cu mâna. Stătea alături de Robert Shay și de Sally. Emily Drake nu se afla acolo.

Jane aruncă o privire fugară și printre oaspeți o descoperi pe Emily stînd lîngă nimeni altul decît Case. Acesta nu ridică privirea, în schimb domnișoara Drake o zări și-i adresă un zîmbet triumfător.

De-a lungul serii nimeni nu a bănuț ce ascundea, de fapt, indiferența ei față de rîsul zglobiu al domnișoarei Drake. Nu era geloasă. Credea în bunul-gust al lui Case, iar Emily Drake nu avea nici o șansă.

Ai grijă, își zise. E periculos cum gîndești. Nu te atașa prea mult de el. Într-o bună zi va apărea fata potrivită, iar el se va căsători și va trăi fericit pînă la adînci bătrîneți.

Gîndul acesta o întristă.

Atmosfera deveni mai destinsă cînd invitații, terminînd cina, începură să treacă de la o masă la alta, ca să-și salute cunoștințele. Cînd domnișoara Drake se lăsă cu greu luată de Lady Sophy, ca să fie prezentată celor care nu o cunoșteau, Waldo și Robert veniră agale spre Case.

– Ne-a prins, zise Waldo fără nici un fel de introducere.

Waldo se așeză pe scaunul eliberat de Emily, iar Robert luă loc în fața lui.

– A descoperit absolut tot, spuse el. Acum ce facem?

Case zîmbi.

– V-am avertizat că are o minte sclipitoare. Bine, asta nu schimbă cu nimic situația. De fapt, s-ar putea ca lucrurile să devină mai simple acum.

– Știu și eu... se îndoi Waldo. A vrut să afle ce te-a determinat să consideri că are nevoie de protecția noastră. Nu, stai liniștit, nu i-am spus nimic legat de câine. Am avertizat-o doar că știi-tu-cine este imprezibil și primejdios, și că nu vrem să riscăm nimic.

– E chiar atât de periculos? Întrebă Robert.

– Mortal, îi răspuse Waldo.

Întrepruseră conversația deoarece li se alătură un tânăr bine legat, cu aspect militaros, care manifesta o cordialitate neprefăcută. Căpitanul Harry Fellowes era o veche cunoștință. Absolvisese tot la Eton și participase, de asemenea, în campania din Spania.

– Ia te uită, zise Fellowes cu bunăvoința-i caracteristică, ce-avem noi aici? Niște conspiratori? Sper că nu v-am întrerupt.

– Nici vorbă, îi răspuse Robert, căutând în buzunar nelipsita lui tabacheră. Ia loc, Harry. Tocmai stăteam de vorbă...

Se uită încurcat spre Waldo.

– ... despre reuniunea anuală a băieților, îl salvă acesta. Sper că vei veni, Harry.

– N-aș lipsi pentru nimic în lume. Dar cum se face că nu am primit invitație?

– A trebuit să o amînăm, îl lămurii Robert.

În vreme ce tovarășii lui începură să pună la cale planuri privind reuniunea, Case se ridică, spunând că trebuie să facă oficiile de gazdă. Era conștient că mulți ochi îi studiau fiecare mișcare, așa că avu grijă să schimbe câteva cuvinte cu fiecare fată drăguță prezentă în seara aceea în salon. Proceda astfel ca să prevină orice bănuială posibilă dacă el i-ar fi acordat mai multă atenție lui Jane. Făcea asta acum, în public. Erau momente când venea la Woodlands neanunțat și reușea să fie singur cu ea. Avea meru

să-i spună ceva – despre cum evoluau lucrările la casa ei, sau despre investigații –, iar ea nu putea să-l evite. Se plimbau pe jos sau călăreau. Îi plăcea să flirteze cu ea, dar atât. Niciodată nu a mers mai departe. Voia ca ea să se simtă la largul ei lângă el.

Acum era singură. Încheie brusc conversația pe care o purta cu domnișoara Booker și se îndreptă către Jane. Nimeni nu dădu prea mare atenție faptului. Ar fi părut ciudat să nu-i vorbească deloc.

Robert și Waldo urmăreau pe furiș peregrinarea lui Case prin salon. După ce îi oferi lui Waldo tabachera și își luă și el o țigară, Robert zise:

– Știi, Waldo, m-am gândit că dacă individul acesta, Piers, este atât de primejdios cum ziceți voi, poate că ar trebui să renunțăm anul acesta la reuniune.

– Crezi că este în stare să arunce în aer Conacul Twickenham?

– M-am gândit și la asta.

– Păi, să știi că n-ai greșit. Exact asta are de gând.

– De unde știi?

– Praful de pușcă. Am găsit praf de pușcă și în cramă, și în pivniță, chiar și sub podeaua galeriei.

Privirea lui Waldo era îndreptată asupra lui Case și a lui Jane.

Robert, însă, rămase cu gura căscată.

– P-praf de pușcă? se bâlbâi el.

– Ei, nu-ți face griji. Nu mai este acolo. Case vrea să stea de vorbă cu noi după ce pleacă toată lumea. O să-ți spună el ultimele noutăți.

– Dar cum de te-ai gândit că o să atace Conacul Twickenham?

– Întîrzierea a fost de vină.

– Care întîrziere?

– După ce a fost ucis Collier. Noi ne-am gândit că se întârzie atât din cauza incompetenței celor de la Bow Street. Însă dacă Piers ar fi vrut, ar fi găsit o modalitate să-l anunțe pe Case că a înviat din morți. S-a întâmplat ceva care l-a determinat să aștepte.

– Ce anume?

– Oaspetele nostru de onoare s-a îmbolnăvit grav, și reuniunea a trebuit să fie amînată.

– Țsta e un argument destul de subțire, după părerea mea.

– Așa am crezut și noi la început, dar după ce am găsit praful de pușcă ne-am răzgîndit.

Waldo se sprijini cu coatele de masă și se aplecă spre tovarășul lui.

– Robert, spune-mi deschis, ce șanse crezi că am cu domnișoara Mayberry?

– Nici una, rosti Robert, care cu greu își putea reveni după șocul provocat de vestea dată de Waldo. Case o vrea pentru el.

Waldo oftă teatral.

– Da, asta e și părerea mea.

Cînd Jane deschise ușa camerei ei, Lance trecu pe lîngă ea și intră primul. El era stăpînul casei, așa cum îi făgăduise Case, însă nu-i plăceau adunările mari de oameni, așa că își găsisese un loc unde să nu-l deranjeze nimeni. Mirosea a cîine plouat, și Jane înțelese că Harper îl scosese afară pentru plimbarea de seară.

După ce se pregăti de culcare, Jane nu stinse lumînarea. Îmbracă halatul și se așeză la fereastră, ascultînd ultimele zgomote din casă dinaintea culcării. Camera ei avea vedere spre partea din față a conacului, așa că putea zări luminile de la intrarea în Marylebone. Lance se așeză lîngă ea, foarte atent, simțind că ceva nu era în regulă, însă netrădîndu-și neliniștea.

Cînd Jane înălță capul, făcu și el același lucru. Se auziră pași trecînd pe coridor. Jane luă lumînarea și porni spre ușă, urmată de Lance.

În hol dădu peste Ruggles, valetul roșcovan și pistruiat. Acesta fu uimit să o vadă, însă ea nu se arată surprinsă.

– Domnișoară Mayberry, îi zise el, s-a întâmplat ceva? Jane își pregătise deja o scuză.

– Nu, nu. Nu prea mi-e somn și m-am gândit să merg în bibliotecă și să-mi iau o carte.

– O să vă însoțesc.

– Nu e nevoie. Mă descurc.

Pentru o clipă, Ruggles păru încurcat, însă adăugă imediat, pe un ton firesc:

– Nu mă deranjează să vă conduc, și în plus sînt sigur că pe Lady Sophy ar supăra-o să știe că v-am lăsat să umblați prin casă pe întuneric.

Jane zîmbi și tăcu, cît coborîră scările.

– Sînteți domnul Ruggles, nu-i așa?

Cînd el încuviință, Jane continuă:

– Mi s-a părut că vă recunosc. Sînteți omul de încredere al Lordului Castleton.

Ruggles ezită puțin, dar pînă la urmă recunoscuse că era omul Lordului Castleton.

– Acum se poate spune că am fost împrumutat lui Lady Sophy pentru o vreme.

Mda, era bun. Foarte subtil. Ar fi trebuit să se facă actor.

Aflînd ceea ce o interesa, și anume că era într-adevăr supravegheată, alese la întîmplare o carte și se întoarse în camera ei.

– Chiar toată lumea e în serviciul lui Castleton? îl întrebă ea pe Lance, punînd cartea pe pat.

De îndată ce rosti numele *Castleton*, Lance ciuli urechile și începu să adulmece în jur.

– Castleton, repetă ea, punîndu-l la încercare. Lance începu să dea din coadă, privind nerăbdător spre ușă. Cum, și tu?

Dădu din cap, dojenindu-l.

– Care va să zică din cauza asta te-a numit mare șef aici, în casă. Ca să mă păzești pe mine.

Își dădu jos halatul și luă în mână cartea pe care o lăsase pe pat.

– *Mîndrie și prejudecată*, citi ea cu glas tare. Elizabeth Bennet este personajul meu preferat. Cît despre Darcy – se strîmbă, nemulțumită –, nu o să înțeleg niciodată ce a găsit la el.

Lăsă din nou cartea jos și îl mîngîie pe Lance pe creștet.

– I-ar fi fost mult mai bine dacă ar fi avut un cîine, uite-așa cum am eu, nu crezi?

Lance nu reacționează la gluma ei. Dezamăgită, Jane suflă în lumînare și se urcă în pat.

13

Este rîndul lui Harper să mă supravegheze, își zise Jane în timp ce cobora treptele de la intrare, însoțită de Lance. Harper îi deschise portiera birjei care aștepta la scară și apoi se urcă și el. Plecau să o viziteze pe Letty, la casa ei din Hans Town. Se întîmplaseră atît de multe în ultima vreme, încît îi era mai ușor să-i spună prietenei ei direct, decît să-i scrie o scrisoare. În plus, spera să afle de la Letty amănunte despre Gideon Piers care să-i sugereze cam pe unde s-ar putea ascunde, cu toate că nu se aștepta să reușească ea ce nu reușiseră alții.

– Ar fi trebuit să luăm trăsura, spuse Harper.

– Nu neapărat, răspunse Jane. O să lipsim cel mult o oră, o oră și ceva, așa că ce rost avea să-i mai punem și pe vizitii la treabă. Ar fi trebuit să aștepte în fața casei doamnei Gray cît timp vorbeam eu cu ea. Prea multe obligații, Harper.

Tocmai asta era problema. Ea nu voia să-și mai creeze obligații față de nimeni. Dacă Lady Rosamund i-ar fi fost prietenă,

i-ar fi luat trăsura cu împrumut, fără să aibă muștrări de conștiință. Bine măcar că nu era nevoită să-i ceară împrumut haine. Nan, fata din casă, scosese la aerisit o ladă plină cu haine pe care ea le ținuse în podul casei sale din Highgate, haine pe care le luase cu ea când plecase din Edinburgh, cu multă vreme în urmă. Purta acum o pelerină din catifea roz, la care asortase o bonetă și un săculeț din același material.

Aerul era răcoros, soarele strălucea și, preț de câteva clipe, se simți atotstăpînitoare. După-amiază era planificată o călătorie pînă la Twickenham, unde ducele dădea o mică petrecere pentru Lady Sophy și invitații ei.

Jane constată că nici unul din tovarășii ei de drum nu-i împărtășea entuziasmul. Harper era încruntat și cerceta cu ochii lui iscoditori trășurile, birjele, caretele care treceau pe drumul spre Marylebone, iar Lance era îmbufnat pentru că Jane îl obligase să poarte nesuferita de haină; nici mîrșitul lui, nici colții mijiți nu o făcură să renunțe.

– Cățelul meu cel bun, spuse ea acum, mîngîindu-l pe creștet.

Lance îi răspunse cu un mîrșit scurt și cu o privire necăjită, iar Jane rîse de îmbufnarea lui.

Cînd ajunseră la casa lui Letty, Harper îi plăti birjarului. Vor lua altă birjă, o lămuri el pe Jane, ca să se întoarcă acasă. Pînă atunci, el și Lance vor face o plimbare scurtă, ca să-și mai dezmoștească puțin oasele. Jane zîmbi și încuviință cu un gest reținut, convinsă că nu se vor îndepărta de casă.

Îi deschise slujnica. Zîmbetul luminos al lui Peggy se topi văzînd-o.

– Of, domnișoară Mayberry, zise ea, stăpîna i-a luat pe copii și s-au dus la Green Park. Cred că au plecat de vreo zece minute.

– S-ar putea să fi trecut pe lîngă ei cînd veneam înapoi.

– Acasă este doar domnul Gray. Să-i spun că ați venit?

Înainte ca Jane să apuce să-i răspundă, Oliver Gray apărură de după o ușa aflată lângă scări.

– Jane, exclamă el, mi s-a părut mic că-ți aud glasul. Dar ce schimbată ești! Ce s-a întâmplat?

Pelerina roz era de vină. Până atunci nu mai purtase nimic roz, considerînd că era o culoare prea tinerească pentru ea.

– Oliver, sper că acesta este un compliment, zîmbi ea.

Oliver rîse.

– Bineînțeles că e un compliment. Arăți mai bine ca oricînd. Haide, intră. Bănuiesc că ți-a spus Peggy că Letty a plecat cu copiii, așa că o să fiu eu gazda.

Oliver Gray, un bărbat de patruzeci de ani, părea desprins dintr-un roman gotic. Putea fi chiar erou de roman, întruchipare a curtoaziei și a delicateteii. Experiența o învățase că delicatetea și curtoazia puteau fi doar de suprafață în cazul unora, însă nu și în cazul lui Oliver. El chiar era un om preocupat de semenii lui, astfel încît nu era de mirare că numărul femeilor din biserica lui creștea mereu. Și ea făcea parte dintre cei care îl admirau.

O invită într-un birou care, fără să fie foarte îngrijit, oferea o atmosferă intimă, plăcută. Lui Jane îi amintea de biroul tatălui ei și acesta era încă un lucru bun pe care îl aprecia la Oliver. Masa de lucru era acoperită de hîrtii, unele dintre ele mînjite, altele pline de linii care tăiau textele scrise. Coșul de gunoi era și el încărcat cu ghemotoace de hîrtie. Își aminti că Oliver lucra la un comentariu asupra unei evanghelii.

– Din cîte văd, muza inspiratoare îți cam joacă feste, îi zise ea.

Oliver rîse și-i făcu semn să ia loc pe un scaun aflat în fața mesei de lucru.

– Ca scriitor descoperi imediat amănunțele. Chiar speram să apară ceva care să mă întrerupă și, iată-te, mi te-a trimis Dumnezeu! Nici că puteai să vii într-un moment mai potrivit. Peggy, te rugăm să ne pregătești cîte o ceașcă de ceai.

După ce luară loc, Oliver o întrebă:

– Ei, ce vînt te-aduce în oraș?

Fără să se ascundă după vorbe, Jane îi relată pe scurt ce se întîmplase la Highgate și cum fusese apoi invitată de Lady Sophy să locuiască la Woodlands.

– Lady Sophy, repetă Oliver, încruntîndu-se. E vorba despre Lady Sophy Devere?

– Da. O cunoști?

– Știu doar că e mătușa lui Castleton și că acest Castleton a venit aici să-i pună lui Letty întrebări despre fratele ei. Și pe tine te-a interogat, din cîte am înțeles eu. Jane, ce se întîmplă?

Se pricepea să pătrundă dincolo de divagații și adevăruri rostite pe jumătate, pînă în miezul problemei. Jane își zise că Oliver era numai bun pentru postul pe care îl ocupa, dar deloc comod pentru cel care stătea de partea cealaltă a biroului său. Se gîndi cîteva clipe, oflă, după care îi povesti tot ce știa.

– Așa că vezi tu, încheie ea, nimeni nu știe nimic sigur. Ar putea fi fratele lui Letty în spatele acestor atacuri, dar nu există nici o dovadă.

– Dacă este adevărat, Letty va fi bulversată. E cît de cît liniștită știind că fratele ei a murit pentru o cauză nobilă. Sper să se înșele Castleton.

Oliver devenise foarte serios.

– Doar nu crezi că Letty este în pericol din cauza fratelui ei, nu? îl întrebă Jane.

– Nu.

Oliver căzu pe gînduri. După cîteva momente de tăcere, Jane întrebă cu reținere:

– Oliver, e adevărat că nici ție nu-ți place Gideon Piers?

– Nu l-am cunoscut niciodată.

– Nici eu, însă din cîte mi-a povestit Letty am putut să-mi fac o părere și nu pot spune că m-a impresionat plăcut. Letty nu mi-a povestit prea multe și în orice caz nu a spus nimic care să-l

discrediteze, dar... nu știu cum să-ți spun, parcă nu ar fi fost frate și soră.

– Sînt frați doar pe jumătate, zise Oliver. Gideon a fost copil nelegitim. Mă rog, povestea este dintre cele mai banale. Mama lui era slujnică într-o casă, iar cînd s-a aflat că este însărcinată, a fost concediată. La un an după nașterea lui Gideon s-a căsătorit cu tatăl lui Letty și acesta i-a dat copilului numele său. Apoi a apărut și Letty. După cîțiva ani, cînd tatăl a murit, au ajuns toți trei în azilul pentru săraci.

Jane știa bine ce a urmat. În azil, copiii erau separați de părinți, lucru traumatizant, fără îndoială. Letty avusese norocul să fie trimisă la o școală de caritate, însă nu și Gideon. Mama lui, a fost îngropată în cimitirul săracilor. Strădania lui Gideon, care a făcut economii mari ca să mute rămășițele mamei dintr-un mormînt anonim în locul de veci din parohia în care se născuse, spunea ceva.

– Gideon de ce nu a mers la școala de caritate? întrebă Jane.

– Pe de-o parte pentru că nu sînt suficiente locuri disponibile. Astfel de școli depind de generozitatea oamenilor înstăriți. Însă el a avut această șansă, dar a refuzat-o. Se obișnuise cu azilul și nu a vrut să plece de-acolo.

Jane trăi din nou acele sentimente contradictorii față de Gideon. Dacă el se înrăise, cine era, de fapt, de vină? Dar ce conta? Oricum nu putea fi lăsat să comită așteia blestemății. Poate dacă ar fi fost fratele ei, ar fi privit lucrurile altfel.

Oliver se rezemă de spătarul scaunului și o privi atent.

– Jane, la ce te gîndești?

– Mă gîndeam că atunci cînd un cîine turbează, trebuie ucis.

– Dacă Lance ar turba, vrei să spui că ai putea să-l ucizi?

– Mi s-ar rupe inima, dar aș face-o.

– Asta-i deosebirea între tine și Letty. Ea nu ar putea s-o facă.

În clipa aceea intră Peggy cu ceaiul și cu prăjiturile, așa că schimbă subiectul.

În drum spre casă se opri la Green Park, dar nu o găsiră pe Letty, așa că Jane îi ceru birjarului să o ducă la bancă, în Bond Street. Harper ridică imediat din sprâncene. I se părea ciudat ca o doamnă să-și rezolve singură problemele cu banca. Când birja se opri, Harper vru să o însoțească, însă Jane nu acceptă.

– Sînt în stare să mă ocup singură de propriile mele tranzacții, îi spuse pe un ton cu care Harper începea de-acum să se familiarizeze. În consecință, se și rezemă de banchetă, ținîndu-l pe Lance lîngă el. Jane coborî și merse cîțiva pași înapoi, spre intrarea băncii. Prea multe de făcut nu avea, trebuia doar să scoată niște bani cu care să-și acopere niște cheltuieli mărunte și să-și plătească servitorii cînd se va întoarce la Hillcrest. După cinci minute ieși, dar nu se duse la birjă. Chiar lîngă bancă se afla un magazin cu încălțăminte și Jane ochise niște botine delicate din piele. Alături se afla prăvălia unei modiste și lîngă aceasta o galanterie care avea expuse în vitrină suluri de musclină, mătase și satin, destinate să atragă atenția doamnelor cochete.

Acesta era Bond Street, cartierul cel mai scump și mai rafinat din Londra. De o parte și de alta a străzii așteptau trăsuri. Doamne elegante se plimbau însoțite, admirînd vitrinele magazinelor.

Bond Street se învecina cu Albany de pe Piccadilly unde își avea locuința Case, însă Jane nu se aștepta să-l înfîlnească. Se afla la Conacul Twickenham, pentru a organiza o reuniune a colegilor de școală.

Jane se simțea excelent și se gîndea să cheltuiască o parte din banii agonisiți cu greu, ca să-și cumpere ceva nu neapărat necesar, ci doar de dragul de a cumpăra. Găsi ceea ce căuta, chiar în magazinul de lîngă galanterie – o parfumerie care expunea în vitrină o gamă tentantă de săpunuri englezești și franțuzești.

Nu-și permitea botinele de culoarea levănțicăi, însă niște săpunuri cu aroma acesteia nu aveau să o ruineze.

Privi în urmă la birja în care se afla Harper și fu surprinsă să constate cât de mult se îndepărtase. Se gîndea dacă să se întoarcă și să-i spună lui Harper unde se afla, cînd un domn foarte elegant se interpuse între ea și birjă. Era înalt, bine făcut, și de sub pălărie i se zărea părul blond, pieptănat astfel încît să-i pună în evidență figura atrăgătoare. Surpriza i se transformă într-o neplăcere vizibilă. Era un chip pe care Jane nădăjduia să nu-l mai vadă vreodată – cel al fostului ei soț, James Campbell. Afișînd un calm aparent, deși inima începu să-i bată cu putere, de parcă zărise o fantomă, Jane se stăpîni.

El i se adresă primul:

– Oare cum trebuie salutată o soție rătăcitoare?

Fuseseră momente cînd vocea lui, voit controlată, o îngrozea. Încă se temea de el, însă nu mai era fata aceea fără nici un sprijin aflată sub autoritatea lui. Acum avea prieteni, prieteni foarte puternici. Într-o birjă, nu departe de locul unde se aflau, așteptau Harper și Lance; dar ceea ce îi dădea cea mai mare siguranță era pistolul aflat în săculețul ei.

Jane ar fi vrut să scoată pistolul, însă el era mult prea aproape pentru a risca să încerce. În plus, mîinile îi tremurau atît de tare, încît n-ar fi reușit să țină o armă. Dar gîndul că individul ar fi putut s-o terorizeze din nou o înfurie.

Încercă să vorbească pe un ton indiferent.

– Bună, Jack. Ce-i cu tine aici? Credeam că îți petreci sărbătorile la Edinburgh.

El începu să rîdă.

– Sînt convins că asta ai crezut. Ceea ce se întîmplă acum nu-ți amintește de ceva anume? De prima noastră întîlnire? Ce înseamnă destinul!

Prima oară cînd se întîlniseră ea făcea cumpărături pe Princes' Street, în Edinburgh. Jack o privise o singură dată și o

urmărise pină acasă. Ce fetișcană romantică și fără minte fusese atunci!

Jack o privea cu luare-aminte, așa că Jane se strădui să nu-și trădeze teama.

– Știi, continuă el, aproape că nu mai speram să te gădesc! Ți-am pierdut urma prin munții Scoției. De fapt asta ai urmărit, nu-i așa, Jane, să lași o urmă falsă ca să nu mai fii nevoită să dai socoteală în fața soțului tău pentru nedreptatea comisă.

– Cum m-ai găsit?

– Nu eu te-am găsit. Tu m-ai găsit pe mine. O carte, Jane, cu numele și adresa mea scrise pe ea. Câtă neatenție din partea ta! Un domn tare cumsecade a găsit-o pe malul Tamisei și mi-a trimis-o. Așa am aflat că ești la Londra. Te-am căutat peste tot în ultimele săptămîni, dar degeaba.

Jane își aminti cartea pe care o pierduse. Era o biografie a lui Sir Thomas More; petrecuse o după-amiază în Chelsea, încercînd să-și închipuie cum arăta satul pe vremea cînd Sir Thomas locuise acolo. Dar asta se întîmplase cu mai multe luni în urmă.

Toate cărțile pe care le luase cu ea din Edinburgh aveau pe ele numele lui Jack, deși erau ale ei. Lui îi plăcea, însă, să posede lucruri. Jane știa că lipise niște etichete peste numele lui, ca să nu mai existe nici o legătură cu el. Probabil că eticheta fusese dezlipită.

Jack se tot apropia de ea și Jane începu să nu-și mai poată controla teama. Vocea ei răsună straniu de aspră:

– Nu o să merg nicăieri cu tine, Jack. Lasă-mă să tree.

El rîse cinic și dădu, muștrător, din cap.

– Jane, Jane, aici tu nu mai ai nici un cuvînt de spus.

Expresia ochilor lui amintea de o cobră care își imobilizează victima cu privirea. Jane era pregătită și se trase înapoi exact în clipa în care întinse mîna spre ea.

Din păcate, Jack era între ea și birja în care se aflau Harper și Lance. Privi în jur cu coada ochiului și văzu cum trecătorii

aruncau priviri piezișe, fără să se apropie. Dacă cineva ar fi încercat să o ajute, Jack nu trebuia decât să spună că era soția lui și toată lumca i-ar fi întors spatele. Se mai întâmplase și altă dată.

Cînd vru din nou să pună mîna pe ea, Jane se repezi în stradă, încercînd să ocolească o trăsură care stătea pe loc și să ajungă înapoi la birja ei, însă Jack era prea aproape. Fără să privească în dreapta sau în stînga, se năpusti spre trotuarul celălalt al străzii, scăpînd în ultima clipă de copitele cailor opriți brusc de vizitiii care nu mai conțineau cu blestemele. Jack nu se aventură, și asta o avantajă. Ridicîndu-se repede de pe caldarîm, porni în fugă pe străduța din spatele Casei Burlington.

Harper nu mai avea răbdare. Dcoarce birja se afla pe partea stîngă a străzii, era nevoit să privească pe geamul din spate ca să poată supraveghea banca. Începuse să-l doară gîtul, așa că îi zise lui Lance să rămînă pe loc și coborî.

Nu-i nimic rău dacă aștept în fața băncii, hotărî el și, cerîndu-i birjarului să aștepte, merse pînă la intrare. *Nu-i nimic dacă intru*, își zise apoi, dar gîndindu-se că domnișoara Mayberry nu va fi deloc încîntată să-l vadă spionînd-o, hotărî să arunce doar o privire ca să se asigure că totul era în ordine.

Privirea fugară pe care o aruncă prin sediul băncii nu-l liniști deloc. Nici urmă de domnișoara Mayberry. Întrebîndu-l pe unul dintre funcționari, află că plecase în urmă cu mai bine de cinci minute. Neliniștit, ieși din bancă, dar nu intră în panică. În Bond Street se aflau cele mai elegante magazine din Anglia, iar el nu cunoscuse nici o femeie care să poată rezista tentației de a privi vitrinele frumoase.

Intră pe rînd în magazinul cu încălțăminte, la modistă, la galanterie și tocmai voia să intre în parfumerie cînd zări ceva la marginea trotuarului. Ridică de jos obiectul și-l întoarse pe toate părțile. Era un săculeț ca acela pe care îl poartă doamnele, din catifea roz, și îi aparținea domnișoarei Mayberry. Pistolul se afla înăuntru.

Alergă înapoi la birjă să-l ia pe Lance. După ce îi puse lesa, îi dădu să miroasă săculețul.

– Găsește-o, băiete, îl îndemnă Harper. Hai, găsește-o.

Lordul Reeve stătea la masa lui de lângă fereastră, la King's Arms, în Virgo Street. Cu o noapte în urmă pierduse o mulțime de bani la jocuri, iar acum era într-o dispoziție foarte proastă. Se plînse chelnerului de budinca pe care i-o servise, spunându-i că pînă și porcii ar fi refuzat-o, dar pentru că nu mai lăsase nici o firimitură în farfurie, chelnerul nu acceptase să o elimine din nota de plată. Apoi un alt gentleman îl întrebă dacă poate lua loc la masa lui, iar lordul îl refuză pe un ton necuviincios.

În timp ce molsăia ultima felie de pîine prăjită, înghițind cîte o gură de cafea, Reeve medita la propriul lui viitor. Totul decursese bine pînă cînd Jane Mayberry își băgase nasul în afacerile lui și acum fata care urma să-l salveze de închisoarea datornicilor căzuse pe mîna lui Castleton. Mica domnișoară Emily Drake ajunsese – din cîte auzise el – obiectul de admirație al clanului.

Treaba asta îi făcea greață. Îi stătea în gît, pur și simplu. Nu putea să uite ofensa pe care i-o adusese Castleton, sfîrmit de femeia aceea nesuferită. Ce greșeală făcuseră! Nu știa exact cum va proceda, dar într-o zi îi va face să plătească.

Se uita dus pe gînduri pe fereastră cînd, deodată, taman subiectul reflecțiilor sale îi apărui în fața ochilor. Pentru o clipă crezu că imaginația îi joacă feste. Jane Mayberry nu mai era femeia ncîngrijită care îl acostase în Highgate. Purta o pelerină trandafirie și o bonetă asortată, dar haina nu-i ascundea umerii aceia ascuțiți și bărbia care trăda mîndrie. Tare ar mai fi vrut să o ia la palme.

Poate că asta era ocazia cea mai potrivită să-i dea o lecție. Virgo Street nu era o stradă prea circulată, ci doar o străduță din spatele marilor conace din Piccadilly. De exemplu, el nu vedea din salonul în care se afla decît ziduri înalte, din cărămidă, menite să împiedice privirile curioase să pătrundă în grădini. Iar dacă domnișoara Mayberry era singură, cu atît mai bine.

Se ridică, dar imediat se așează la loc când văzu că nu era singură. Se întorsese spre cineva care alerga să o ajungă din urmă. Reeve dădu apoi cu ochii de un bărbat atrăgător, în jur de treizeci de ani, îmbrăcat mult mai modern decât el. Era clar că străinul nu ducea lipsă de bani.

Totul se petrecu atât de repede, încît lordul rămase incremenit din cauza șocului. Străinul îi vorbi pașnic domnișoarei Mayberry pentru ca în clipa următoare să o trîntească jos. Ea reuși să se ridice în genunchi, apoi în picioare, dar străinul o doborî din nou cu o lovitură în stomac.

Reeve privi în jurul lui, însă nimcni nu părea să bage de seamă ce se petrecea pe stradă, chiar în fața ferestrelor localului, iar el nu avea de gînd să dea alarma. Se întoarse să urmărească spectacolul.

Străinul o ajută pe tînăra femeie să se ridice, însă ea abia se putea ține pe picioare. Nici nu era de mirare. Tocmai fusese lovită de un bărbat mult mai puternic decât ea. Reeve, care și-ar fi dorit să fie în locul străinului, se întreba care o fi legătura dintre ei.

Nu-și revenise din șoc, cînd se petrecu ceva neprevăzut. Parcă ieșit din pămînt, apăru un lup cu urechile lăsate pe spate și cu colți imenși, care îl atacă pe străin și-l forță să se lipească de zid. Domnișoara Mayberry zise ceva – Reeve se gîndi că poate îi dădea o comandă lupului –, dar fără efect. Cîinele rămase pe loc, arătîndu-și colții gata să-l sfișie pe individ dacă acesta ar fi făcut o mișcare sau dacă domnișoara Mayberry i-ar fi cerut.

Domnișoara Mayberry îi vorbi din nou lupului care se mai potoli. Reeve observă că animalul avea spatele protejat cu o vestă din flanel. Cîinele îl lăsă pe străin în pace și veni lîngă stăpîna lui.

Reeve înghiți în sec, amintindu-și că îl amenințase și pe el că dacă îi făcuse vreun rău servitorului ei, va pune cîinele să-i sfișie beregata. Atunci crezuse că exagerază. Acum, nu se mai îndoia.

Străinul profită de faptul că atenția câinelui nu mai era îndreptată asupra lui și țîșni spre ușa localului. Cîinele se năpusti asupra lui. Reeve nu dorea să vadă mai mult, așa că se duse grăbit la ușă și o deschise. Străinul aproape că se aruncă înăuntru.

Jane se rezemă de zid. Îi era rău. Abia se putea mișca, însă trebuia să plece de-acolo înainte să se întoarcă Jack.

– Lance, își chemă ea cîinele și acesta veni imediat, schelălăind și adulmecîndu-i neliniștit mîinile.

Sprîjinindu-se cu o mîină de zid, Jane porni înapoi, pe drumul pe care venise. Abia făcuse cîțiva pași cînd Harper apăru de după colț. Ochii ei se umplură de lacrimi cînd îl văzu. În viața ei nu fusese mai bucuroasă să revadă pe cineva.

Harper ținea într-o mîină pistolul, iar în cealaltă săculețul ei, și abia mai putea respira, căci alergase ca să poată ține pasul cu Lance. Asigurîndu-se că nu era nici un pericol, îndesă săculețul lui Jane la brîu și se repezi să o ajute.

– Ce Dumnezeu s-a întîmplat? întrebă el, încercînd să nu pară prea furios. Doar cîteva minute nu v-am supravegheat și uite cum arătați.

Îi înconjură umerii cu brațul.

– Am fost atacată, zise Jane. Acum nu pot să vorbesc. Harper, du-mă, te rog, de aici.

Harper își dădea seama că nu va putea merge în starea în care era. Nu o putea duce în brațe, și nici nu o putea lăsa singură pentru a se duce după birjă. Din fericire, poarta care dădea în spate, la Albany, unde se afla locuința Lordului Castleton, se afla la distanță foarte mică, iar cheia era în buzunarul lui.

– Unde mă duci? îl întrebă Jane, văzîndu-l că descuie poarta.

– În apartamentul Lordului Castleton. Puteți sta acolo pînă aduc birja să vă ducă acasă.

– Credeam că Albany e pe Piccadilly.

– Asta e intrarea din spat.

Harper o chestionă din nou în legătură cu atacul, dar renunță constatînd că îi dădea răspunsuri prea vagi. Nu o suspecta de nimic. Își zise că ea îi va spune tot cînd își va mai reveni. Într-o privință îl lămuri, totuși: cel care o atacase nu era dintre cei care dăduseră foc hambarului.

După ce Harper încuie imensa poartă de lemn, Jane avu sentimentul că se afla într-o fortăreață. Zidul care împrejmuia grădina era înalt de peste doi metri și jumătate. Pentru un moment se simți protejată, dar știa că asta nu avea să dureze. Acum că o găsisse, Jack nu va renunța. Curînd avea să o caute din nou.

Le deschise ușa Ruggles, care se ocupa de hainele stăpînului său. Jane se simți și mai liniștită cînd îi văzu figura prietenoasă. Părul lui roșcat și pistruii inspirau încredere.

După plecarea lui Harper, Ruggles îi dădu un pahar de coniac, dar după prima înghițitură îi veni din nou rău, așa că renunță. Și el avea de pus o mulțime de întrebări, dar Jane se feri să-i spună mai mult decît îi spusese lui Harper: că a fost atacată de cineva care probabil o văzuse ieșind de la bancă, iar cînd a fugit, acel cineva a urmărit-o. Povestea ei șchiopăta, dar decît să-i spună că minte, Ruggles preferă să tacă, gîndindu-se că oricum nimeni nu va reuși să scoată de la ea mai multe amănunte. Poate, doar Case sau Lady Sophy.

Cînd Ruggles ieși să-i pregătească o cană cu ceai, Jane își apăsă tîmplele cu degetele. O durea capul îngrozitor. Îi era rău și abia mai putea respira. O lovisc cît putuse de tare. Totuși, fusese norocoasă, deoarece Jack știa cum să doboare dintr-o singură lovitură.

Lance își așeză capul în poala ei și scînci încet. Lui Jane i se umplură din nou ochii de lacrimi.

– Nu mă mai iscodiți cu toții, îi zise ea, lăsați-mă să-mi revin. Gata, gata, n-am pățit nimic. Dacă nu erați voi, probabil că acum aș fi deja în drum spre Scoția.

Gîndul îi dădu fiori.

Harper pusese săculețul pe masă, chiar lîngă ea. Jane îl luă și scoase pistolul. Era mic, numai bun pentru săculețul unei doamne. Din păcate scăpase tocmai săculețul. Iată încă o problemă pentru femei: îmbrăcămintea. Pentru ele nu se făceau haine cu buzunare mari, în care să poată ține diverse lucruri, așa cum se făceau pentru bărbați.

Ridică pistolul și își închipui că Jack venea din nou către ea. Da, fără îndoială. Avea instincte criminale.

– Ce întorsătură ciudată pot lua lucrurile, își zise ea cu tristețe.

Cînd îl cunoscuse pe Jack se îndrăgostise de el din prima clipă. Avea optsprezece ani și se lăsase impresionată de manierele sale alese, de farmecul și frumusețea lui. La fel pățise și tatăl ei. Părea bărbatul ideal. În plus, era rudă îndepărtată a ducilor de Argyll, iar tatăl lui purta titlul de baron. Avea o casă splendidă în zona rezidențială din Edinburgh. Se iubeau. Tatăl ei i-a dat binecuvîntarea și s-au căsătorit.

Curînd, însă, se dovedi că farmecul și manierele alese ale soțului erau adresate doar cunoștințelor și amicilor, nicidecum soției. Ea crezuse că va avea o căsnicie asemănătoare celei pe care o avuseseră părinții ei, bazată pe înțelegere, pe discuții și pe bună dispoziție. Cît de idealistă și lipsită de minte fusese.

Jack încercase de la început să o domine.

La început ea se arătă îngăduitoare față de accesesele lui de gelozie și față de izbucnirile ușor violente. Îi reproșa că era prea răsfățată și ea știa că are dreptate, așa că încerca să fie așa cum își dorea el. A încetat să-i mai găsească scuze în noaptea cînd a intrat în camera ei și, fără să-i spună un cuvînt, a lovit-o cu dosul palmei trîntind-o pe podea. Și asta pentru simplul fapt că îl contrazisese în fața prietenilor lui. Trecuseră abia două luni de la căsătorie.

Lucrurile au mers apoi din rău în mai rău. Cea mai mică ofensă din partea ei îl înnebunea de furie. Jane nu-și dădea seama ce disprețuia mai mult la el, violența sau declarațiile de dragoste care urmau, însoțite de patetice încercări de a obține iertarea ei. În cei doi ani petrecuți lângă el strânsese un cufăr de bijuterii – scumpe, ce-i drept – cu care el încercase să-i cumpere iertarea. Când a plecat, a luat cu ea toate bijuteriile. A considerat că i se cuveneau. Bineînțeles, nu le acorda o valoare sentimentală, așa că le vîndu înainte de a părăsi orașul. Avea nevoie de bani ca să poată începe o viață nouă altundeva, undeva cât mai departe de Jack Campbell.

Poate ar mai fi stat lângă el, dacă nu ar fi murit tatăl ei. Atunci a fost momentul decisiv. I-a cerut lui Jack să o primească și pe doamna Trent să lucreze pentru ei, însă el a refuzat. A ciupit-o de obraz, a sărutat-o în fugă și i-a spus ceva de genul că deja aveau prea mulți servitori și că doamna Trent ar fi trebuit să se pensioneze de mult. Nu avea o fată căsătorită? Să se ducă la ea.

De fapt motivul pentru care n-o acceptase pe doamna Trent era gelozia lui absurdă. Știa cât de mult însemna doamna Trent pentru ea, știa că o consideră ca făcînd parte din familie, însă el nu voia ca Jane să mai aibă și altă familie sau prieteni apropiați. O voia numai pentru el.

Își amintea cum gîndea cînd îl privea zîmbind sarcastic. *Apără-te, smiorcăito! Nu-l mai lăsa să te intimideze în halul ăsta!* își zicea ea. Dar dincolo de zîmbet, se simțea amenințarea și curajul o părăsea imediat.

Amintirile acestea o făcură să suspine. Se întreba și acum de unde avusese atîta curaj încît să-l părăsească. Pe atunci se temea și de umbra ei. Nu avea prieteni – avusese Jack grijă de asta –, nu avea familie, nu avea pe nimeni care să o ajute. Și totuși pînă la urmă o făcuse, fără să mai privească o clipă înapoi.

La Londra găsisese un post de profesoară la „Sf. Bedc“ și se angajase folosind numele ei de domnișoară. Își făcuse prieteni.

Îi plăcuse la nebunie să lucreze cu copiii. Era fericită. După trei ani căpătase suficientă încredere cât să-i scrie la Edinburgh avocatului tatălui ei, să-l întrebe dacă Jack intentase divorțul, dar omul transmise scrisoarea ei avocatului lui Jack, iar acesta i-o înmînă chiar soțului ei.

De data aceasta avea prieteni cărora să le ceară ajutor, așa că atunci cînd Jack a apărut la poarta școlii, ea a fost ajutată să se strecoare prin spate. Bunele ei prietene, Letty și domnișoara Hepburn, au acoperit-o cît a fost nevoită să se ascundă și, în cele din urmă, a ajuns în Scoția, în căsuța pe care părinții ei obișnuiau să o închirieze în vacanțe.

Acolo l-a găsit pe Lance, sau el a găsit-o pe ea.

Din clipa aceea au devenit de nedespărțit. Erau amîndoi fugari și asta i-a legat definitiv.

Hotărî să nu-l lase pe Jack Campbell să-i distrugă viața. La „Sf. Bede“ nu se putea întoarce, deoarece avea un cîine, iar la Lance nu intenționa să renunțe. Vor lua viața de la capăt împreună, ea și Sir Lancelot, și vor găsi un loc unde să fie amîndoi bine veniți. Viața i-a scos-o în față pe Lady Octavia cu a ei Ladies' Library.

Mai hotărîse un lucru. Data viitoare cînd avea să fie găsită de Jack, va fi pregătită să-l înfrunte.

– Și ce-am făcut? îl întreabă ea pe Lance, rîzînd amar. Am scăpat blestematul de săculeț cu pistolul în el și am fugit să-mi salvez pielea. Noroc că ai apărut tu.

Iar acum va trebui să dea ochii cu Case – așa îl numea cînd se gîndea la el – și să-i mărturisească tot.

Se mai gîndise la asta. Acum se întreba dacă nu era prea mult să sperie că vor rămîne măcar prieteni. Se petrecuse ceva între ei care nu ar fi trebuit să se petreacă. Acum, probabil, va înțelege și el reținerea ei.

14.

Gîndindu-se mai bine, Jane hotărî să nu-i spună lui Lady Sophy despre atac. Nu voia să fie chemate nici autoritățile, nici doctorul și să se facă prea mare caz pentru că intenționa ca înaintea tuturor să afle Case, să audă totul de la ea. Îl puse pe Harper să jure că va păstra secretul, cel puțin pînă va reuși ea să stea de vorbă cu Case, apoi își spală mîinile și fața, își scutură hainele de praf și pormi la drum ca și cînd nu se întîmplase nimic.

Se pare, însă, că tocmai ea nu își jucase rolul suficient de convingător, pentru că nici nu trecuseră de Hyde Park și pofta de taifas cu Lady Sophy dispăru.

Văzînd că tăcerea se prelungește, Lady Sophy o întrebă:

– Jane, s-a întîmplat ceva?

– A, nu, răspunse Jane grăbită.

– Te întreb pentru că mi se pare că nu prea ești în apele tale.

Jane reclamă o durere de cap.

Lady Sophy se arată înțelegătoare.

– Da, înseamnă că din cauza asta ești atît de... tulburată.

De fapt Jane cra mai mult îngrijorată decît tulburată, gîndindu-se la posibila reacție a lui Case cînd îi va mărturisi adevărul. Se temea de momentul acesta.

Lady Sophy se lăsă furată de peisaj, însă pînă la urmă se întoarse spre Jane, hotărîtă să înceapă o discuție pe care o pregătise de ceva vreme.

– Ți-am vorbit vreodată despre mama lui Caspar? o întrebă ea.

– Mi-ați spus că era o femeie plină de viață și că îi plăcea să contrarieze societatea, răspunde Jane, întrebându-se unde voia să ajungă Lady Sophy.

– Așa a fost, încuviință Lady Sophy. Iar noi am iubit-o foarte mult.

O privi pe Jane cu ochii aceia pătrunzători, tipici pentru familia Devere.

– Căsătoria ei cu tatăl lui Caspar a făcut vîlvă și, spre bucuria mea, l-a făcut și pe fratele meu să se cutremure. Pe atunci el era ducle. Știi, Elizabeth nu făcea parte dintre noi. Așa gîndea fratele meu. Tatăl ei nu era decît un moșier oarecare și asta nu i-a convenit. S-au căsătorit în ciuda împotrivirii lui și, cum era de așteptat, relațiile dintre tată și fiu s-au răcit. Fratele meu nu a cedat niciodată, nici măcar după ce s-a născut Caspar.

– Acesta e un lucru trist, spuse Jane, neștiind ce altceva să spună. Era o poveste interesantă, nimic de zis, însă întrebarea pe care tot ezita să o pună era *De ce-mi spuneți mie toate acestea?*

Lady Sophy, ghicind ce era în mintea ei, îi răspunde la întrebarea care o frămînta:

– Tatăl lui Caspar nu s-ar împotrivi niciodată dorinței copiilor lui, așa cum a făcut-o tatăl său. Știu că la prima vedere te intimidază și că este un pic arțăgos, dar în realitate e un om minunat. Nu vrea decît să-și vadă copiii fericiți, așa cum a fost și el alături de Elizabeth. Uite, lui Rosamund i-a dat binecuvîntarea să se căsătorească cu Richard al ei.

De data aceasta Jane știa exact unde bate Lady Sophy și găsi de cuviință să fie mult mai directă decît ea:

– Să știți că eu și nepotul dumneavoastră sîntem prieteni buni, nimic mai mult, zise ea pe nerăsuflăte.

– Of, Jane, răspunde Lady Sophy, rîzînd. Of, Jane.

Care recunoscu trăsura familiei cînd o zări pe fereastră apărînd de după copacii care străjuiau lacul. În cîteva clipe,

aceasta se opri în fața intrării Conacului Twickenham. Se afla la etaj, în sala de biliard, împreună cu prietenii lui, Waldo, Robert și Freddie. Discutau despre reuniunea care avea să se țină peste o săptămână.

– Mai puțin de o săptămână, sublinie Robert Shay.

Case îl văzu pe Harper deschizînd ușa trăsorii. Coborî mai întîi mătușa lui, apoi Jane, urmată de Lance. Jane îi spuse ceva lui Harper, care dădu din cap, în semn că înțelesese; apoi îi puse lesa lui Lance, se întoarse și porni, împreună cu cîinele, către grajd.

Ideea acestei vizite îi aparținea lui Case. Voia ca Jane să vadă că familia Devere nu ducea o viață exagerat de luxoasă. Erau oameni obișnuïți, în fine, mai mult sau mai puțin. Plănuiise totul, pînă la cele mai mici amănunte – lista invitațiilor, meniul, petrecerea neprotocolară – pentru a o convinge pe Jane că și-ar găsi locul în acest mediu fără să se simtă stînjenită. De fapt, chiar ar fi în avantajul familiei să o aibă printre ei.

E adevărat, trebuia luat în considerare și Castelul Devere, dar asta mai putea aștepta. Însuși ducele o dusesese pe mama lui la castel după ce trecuse mai multă vreme de la căsătoria lor. Deocamdată nu era cazul să-și bată capul cu asta.

Mai exista un motiv pentru care organiza această recepție. Voia ca Piers să creadă că totul decurgea normal la Twickenham, că nimeni nu bănuiește nimic. Ultimul lucru pe care îl dorea era să lase impresia că se pregătește pentru un asediu.

– Case, tu ai auzit ce-am spus?

Case lăsă să cadă draperia de muselină și se întoarse spre prietenii lui.

– Da, Robert, te-am auzit, zise el și se așeză pe un scaun, lîngă foc. Ești de părere că ar trebui să amînăm reuniunea și să lăsăm investigațiile pe seama celor de la Special Branch, adăugă el.

– Exact, preciză Robert.

– Și ce-ar întreprinde Special Branch în plus, față de ce facem noi?

– Ar face niște cercetări de amploare și ar da de urma lui Piers.

– Dar noi am făcut deja asta. Acum avem cea mai bună ocazie să-l prindem. Piers nu o să dea bir cu fugiții. Dacă îi implicăm pe cei de la Special Branch, ar putea să dispară pentru o vreme, și când o să apară din nou, n-o să știm unde o să lovească.

Se lăsă o tăcere mai lungă întreruptă, pînă la urmă, de Freddie.

– Ei bine, eu nu sînt soldat, dar cred că Piers ar da dovadă de prostie dacă ar ataca Conacul Twickenham, iar mie individul nu mi se pare prost. Nu se poate să nu știe că e bine păzit. Practic este inaccesibil.

Case oftă.

– Freddie, ar fi bine să nu fie așa cum spui tu, căci nu-l mai prindem în veci pe Piers.

– Aha. Înțeleg.

– Waldo, ești foarte tăcut. Tu ce părere ai? întrebă Robert.

Waldo se sprijini de masa de biliard.

– Sînt de acord cu Case, dar asta nu mă mulțumește. Freddie are dreptate, Piers nu e prost. Dacă planul A eșuează, o să treacă la planul B. Iar noi trebuie să fim pregătiți pentru orice.

– Ce se știe de aurul pe care l-a furat? întrebă Robert.
Unde se află acum?

– Nu a fost recuperat niciodată, îi răspunse Waldo.

– Ba eu cred că a fost, îl contrazise Case. Nu de noi, ci de Piers. S-ar putea să se afle acum în cine știe ce bancă, în trezorerie. Cred că e foarte bogat.

Tăcură cînd valetul intră cu o cană mare de cafea.

– Las-o pe masă, îi zise Case.

După ce își umplură ceștile, Robert continuă:

– Acum Piers pare să se ascundă. Crezi că asta face parte din vreun joc? i se adresă el lui Case.

– Joc? Case luă o gură de cafea. Mda, se poate spune și așa. Cred că se amuză teribil. Mă ia peste picior, mă provoacă să-l caut înainte să se plictisească de jocul acesta. Și pînă acum, a cîștigat. Ceea ce mă îngrijorează e că nu știu care va fi următoarea mișcare.

Robert întrerupse tăcerea care se lăsase.

– Case, de ce te urăște atît de mult?

– Bănuiesc că pentru faptul că am condus unitatea care i-a nimicit oamenii. Au refuzat să se predea, așa că... nu au existat prizonieri.

– Iar Piers nu ne-a putut uita, nici ierta, adăugă Waldo.

Robert dădu din cap, dar se vedea că răspunsul lor nu-l mulțumea.

– Iar acum, domnilor, zise Case, Înălțimea sa ne așteaptă.

Prînzul fu servit pe terasa imensă, care oferea o priveliște încîntătoare a Tamisei. Veniseră în jur de patruzeci de invitați, dar galeria ar fi putut găzdui de trei ori mai multă lume. Mesele lungi erau pline de tot felul de mîncăruri alese. Oaspeții fuseseră invitați să se servească singuri, să ia loc apoi la mesele mici, rotunde, așezate pe terasă.

– Cred că atmosfera asta lipsită de formalism, îi șopti Sally lui Jane, este păstrată din cauza lui Emily, ca să o facă pe ea și pe familia ei să nu se simtă stingheri. Dacă am fi luat masa în sufragerie, s-ar fi aplicat regula rangului, iar biata Emily n-ar fi avut loc decît la celălalt capăt al mesei.

– Adică lîngă mine, punctă Jane sec.

Scrută cu privirea grupurile de invitați și în cele din urmă dădu cu ochii de Emily. Flirta din nou, fără pic de jenă, însă Jane nu-i cunoștea pe tinerii care se strînseseră în jurul ei.

Iată, își spuse Jane, o adunare foarte plăcută. Îi cunoștea pe mulți dintre ei de la Ladies' Library, dar cu toate acestea nu se simțea chiar la largul ei. Repeta în gând ce intenționa să-i spună lui Case, cum avea să-i explice legătura ei cu Jack.

În orice caz, nu intenționa să-și pună cenușă în cap. Nu putea schimba trecutul și nici pe ea nu se putea schimba. Dacă s-ar fi confesat cuiva, Jack ar fi aflat unde se află, iar acesta era ultimul lucru pe care și-l dorea.

Nu. Nu avea să se scuze. Era mândră de felul în care trăise în acești ultimi ani.

Atunci de ce se simțea vinovată?

Case nu era oricine. Se dovedise un prieten foarte bun. Cel mai bun. Aici greșise ea. Ar fi trebuit să-l țină la distanță.

Dar cum să te opui unei avalanșe de sentimente?

Ca și când i-ar fi auzit gândurile, Case și tatăl lui intrară împreună pe ușile de sticlă. Sosirea parcă le fusese anunțată de trâmbițe, pentru că întreaga galerie se cufundă dintr-o dată în tăcere și toți cei care ședea se ridicară.

Sally nu se putu abține:

– Să mai spui că e o petrecere lipsită de grandoare, șopti ea. Bietul Romsey! Bietul Case! Nu e vina lor dacă oamenii îi tratează ca pe niște personaje regale.

La asta se gândea și Jane. Ducele și fiul său formau o pereche extraordinară. Semănau atât de bine încât nu se putea ca cineva să nu-și dea seama ce legătură exista între ei. Însă felul în care priveau provoca o impresie profundă. Erau doi bărbați siguri de poziția lor.

Case îi spuse ceva ducelui și acesta zîmbi într-un mod foarte plăcut. Apoi ridică mâinile și se adresă oaspeților.

– Bine ați venit la Twickenham, rosti el cu o voce profundă, răsunătoare. Sîntem aici ca să ne simțim bine, așa că lăsați deoparte ceremonialul. Haideti, simțiți-vă ca acasă!

– Acesta e de-a dreptul un ordin, îi șopti Sally, din nou.

Era un ordin, însă nimeni nu îndrăznea să se supună. Oamenii rămăseră pe loc, privind-se stînjeniți, fiecare dorind ca altcineva să spargă gheața.

Case interveni. El făcu un semn cu mîna și mica formație de muzică aflată într-un colț al galeriei începu să cînte. Apoi îl conduse pe tatăl lui la un grup de invitați și începură să stea de vorbă cu aceștia.

Lumea păru să răsufle ușurată și, treptat, oaspeții se întoarseră la preocupările lor de dinaintea apariției ducelui. Jane continuă să-l privească pe Case mai mult pe furis, însă el nu era niciodată singur și ea nu putea găsi un moment potrivit ca să se apropie de el. Case, însă, nu o ignoră. Ea și Sally se aflau la masă alături de Lady Octavia și soțul acesteia; Case se opri puțin să vorbească cu ei, apoi trecu mai departe. Jane, fire slabă, se simți, totuși, ușurată. Era clar că nu aștepta cu nerăbdare întrevederea cu el. De fapt, ideea o îngrozea.

După masă, oaspeții aveau libertatea să se plimbe prin casă sau să iasă afară, la aer curat. În după-amiaza aceea fusese prevăzut un concert cu fragmente din opera *Don Giovanni*, concert care anticipa festivalul ce urma să se desfășoare în Anglia în luna martie.

Jane nu voia să se îndepărteze prea mult, așa că se alătură grupului pe care Lady Sophy îl conduse în seră. Acesta era „domeniul“ ei, pentru că se oprea la fiecare floare exotică și dădea detalii despre cultivarea și înmulțirea speciei respective. După o vreme, Jane se plictisi, așa că se desprinsе de grup și se așeză pe o bancă din lemn, lăsîndu-se furată de gânduri.

Tresări cînd o umbră se lăsă asupra ei.

– Case, zise ea. M-am tot gîndit la tine.

– Ei, te-ai speriat? Să știi că nu mușc.

O privea atent, așa că încercă să zîmbească. Adunîndu-și tot curajul de care avea nevoie, rosti, în sfîrșit, vorbele de care îi era atît de teamă:

– Trebuie să vorbim. E ceva ce vreau neapărat să-ți spun.

Îi făcu loc pe bancă, lângă ea.

– Ce este? o întrebă el.

Două tinere se opriră în apropierea lor când îl zăriră pe Case sub pretextul că studiază cu mare interes scoarța unui palmier noduros. Nu era momentul cel mai potrivit pentru a face mărturisiri.

– Ai o casă foarte frumoasă, remarcă ea, doar ca să spună ceva.

Case zîmbi și îi luă mîna cu cel mai firesc gest cu putință. Reacția ei, însă, numai firească nu se dovedi. Încetă să mai respire.

– Asta nu spune prea multe, zise el. Spune-mi dacă îți place sau nu.

Insistența copilărească a lui Case o făcu să zîmbească.

– N-am văzut o casă care să-mi placă mai mult.

– Și n-ai vizitat încă împrejurimile. Ia-ți pelerina și boneta și hai să facem o plimbare cu trăsura.

Îi întinse mîna și o ajută să se ridice. Când se îndepărtară de cele două tinere curioase, Jane spuse încet:

– Trebuie să stăm de vorbă.

Case se întoarse către ea.

– Te ascult.

– Nu, nu aici. Undeva...

Îi întrerupse un tînăr cu haină albastră al cărui nume Jane îl uitase din clipa în care îl auzise. Voia să-l întrebe pe Case despre reuniune și dacă fusese cumva invitat un alt tînăr, al cărui nume nu-i spunea nimic lui Jane.

După ce prietenul lui Case plecă, acesta se întoarse din nou spre Jane:

– Asta este. Sînt la dispoziția tuturor. Totuși măcar pentru puțină vreme am dreptul să mă simt și eu bine. Jane, vreau să fiu cu tine.

Moment de maximă încordare pentru Jane. Toate acestea trebuia să înceteze înainte de a fi prea târziu. Speranțe deșarte! Deja se ajunsese prea departe și asta numai din vina ei.

Pe Case îl strigă cineva, așa că îi spuse în grabă:

– Ia-ți pelerina și ne vedem la intrare. Grăbește-te, altfel nu mai scăpăm de-aici!

Jane își dădu seama că nu era nici locul, nici momentul potrivit ca să lămurească lucrurile. Plimbarea cu cabrioleta îi distrăgea prea mult atenția. În consecință, se decise să aștepte pînă vor pleca de la Twickenham și el se va elibera de toate îndatoririle de gazdă. Îi va spune cînd se vor întoarce la Woodlands. Iar dacă el nu o va însoți la Woodlands, va găsi ea un pretext ca să-l aducă acolo.

I se părea că proceda corect, dar în realitate amîna discuția. Nu avea curajul să spună cuvintele care urma să schimbe pentru totdeauna relația dintre ei.

Case opri cabrioleta cînd ajunseră în vârful unei coline.

Privindu-l, Jane simți cum i se fînge inima. De la bun început avusese prejudecăți în privința lui. Acum, cînd îl cunoștea atît de bine, vedea dincolo de aparențe. Case era mai mult decît un bărbat atrăgător, înzestrat cu un titlu de noblețe și foarte bogat. Era mîndru, dar nu plin de sine. Era generos față de prietenii săi, avea o minte extrem de ascuțită și era de o franchețe uluitoare.

Oare cum să-l facă să înțeleagă?

– Ia să vedem, îi zise el, ce voiai să-mi spui?

Jane simți cum îi năvălește tot sîngele în obraji și privi în altă parte.

– Ceea ce vreau să afli nu poate fi spus în cîteva minute. După ce ajungem la Woodlands, am putea să stăm de vorbă?

– Janc, uită-te la mine.

Cînd se întoarse, Case o privea atent.

– E vorba de noi, am dreptate?

– Da, răspunse ea simplu. Despre noi e vorba.

Case încercă să citească pe chipul ei despre ce era vorba, apoi zîmbi.

– Să înțeleg că mătușa mea a vorbit cu tine?

– Da. Nu. Nu despre asta voiam să discutăm.

Case se aplecă și o sărută. Nu a fost un sărut pasional, căci abia îi atinse buzele, însă Jane simți cum se topește de dorință. Strînse în palme reverul hainci lui.

– O, Doamne, spuse el, îndepărtîndu-se ușor, cuprins și el de aceeași dorință. Nu trebuie să-mi spui nimic. Ochii tăi te trădează. Jane, nu te speria. Crede-mă, intențiile mele sînt dintre cele mai onorabile.

Cînd Jane vru să-i răspundă, Case o opri, dînd din cap.

– Facem așa cum ai spus tu, vorbim cînd ajungem la Woodlands. Acum privește ce-am vrut să-ți arăt.

Se uită în direcția indicată de el și văzu în depărtare Conacul Twickenham cu terenul care-l înconjură. Soarele apunea, iar razele lui reci se oglindeau în nenumăratele ferestre ale celor trei etaje ale conacului. Grajdul era de trei ori mai mare decît casa ei, iar mai jos, acolo unde se termina peluza, se zărea rîul pe care plutea un iaht. Peisajul era încîntător.

– E frumos, șopti Jane.

Mai făcură un tur, ca să antreneze caii, pretinse Case, și de fiecare dată îi mai arăta ceva din minunile Twickenham-ului – foișorul, lacul, rotonda și „infirmaria“, vechiul adăpost unde Înălțimea sa, ducele, se îndeletnicea cu repararea trăsurilor stricate, o veche pasiune de-a lui. Jane își zise că, deoarece îi prezenta domeniul, trebuia să-l lase să se bucure de fiecare moment.

Zîmbea și rîdea atunci cînd se cuvenea, însă în sinea ei nu simțea nici o bucurie, ci numai o imensă părere de rău.

Cînd oaspeții se adunară în salonul destinat concertului, ocupîndu-și locurile, Case se așeză departe de Jane, undeva, în

spate, lângă o fereastră. Ar fi vrut să stea lângă ea, dar știa că gestul ar fi avut semnificația unei mărturisiri a intențiilor sale, iar Jane încă nu era pregătită pentru asta.

Bănuia ce voia ea să-i spună. Avea de gând să insiste asupra imensei diferențe sociale dintre ei, asupra faptului că ea nu avea avere, că familia lui se așteaptă ca el să facă o alegere strălucită, și așa mai departe. Numai gândindu-se la o astfel de discuție simți cum îl apucă plictiseala.

Sau poate că vrea să încerce altceva: să insiste asupra faptului că se simțise foarte bine în singurătatea ei, și că dorea ca lucrurile să revină la starca lor de dinainte. Ei bine, dacă nu-i va putea dovedi absurdul situației rîzînd, o va face sărutînd-o.

Bineînțeles, ar putea să-i reproșeze trecutul lui, așa cum o mai făcuse. Dar între ei lucrurile se schimbaseră de-atunci. Totuși, s-ar putea ca ea să aibă rețineri serioase înainte de a se dăruia unui bărbat al cărui nume fusese legat de tot felul de extravagante. Gîndul acesta îl făcu să se cutremure.

I se părea straniu faptul că, în ciuda trecutului său atît de aventuros, simțea că venea spre ea ca un om nou. Pentru prima oară în viața lui voia ceva mai mult decît pasiune de la o femeie. Voia intimitate, în toată puterea cuvîntului. Voia ca ei doi să împărtășească o singură viață, o viață care să fie numai a lor.

Membrii orchestrei se așezară și începură să-și acordeze instrumentele. Văzîndu-l pe Waldo ceva mai încolo, Case se duse lângă el.

– Arăți de parcă te-au bătut toate vînturile, observă Case.

– La fel ai arăta și tu dacă ai fi petrecut vreo două ore plimbînd cîinele domnișoarei Mayberry.

– Dar Harper unde este?

– Unde crezi? În „infirmierie“, împreună cu Înălțimea sa, încercînd să readucă la viață o relicvă care, după părerea mea, nu mai are nevoie decît de parastas.

Case izbucni în rîs.

– Bine că e cineva care veghează asupra tatălui meu.

– Stai liniștit, ne-am ocupat și de asta.

Abia de răsunară primele acorduri ale uverturii, când apăru un valet care îl anunță pe Case că este chemat în vestibul. Case ieși din salon, urmat de Waldo.

Un portar îi întinse lui Case un bilet.

– Doi domni au vrut să vă vorbească, îi zise portarul. Au spus că este ceva urgent, însă numele lor nu se aflau pe listă, așa că nu le-am deschis porțile. Nu au fost încântați, Înălțimea voastră. Au lăsat biletul acesta și au plecat destul de nedumeriți.

Case desfăcu biletul și îl citi repede.

Domnule,

Dacă doriți să vă salvați pe dumneavoastră și pe domnișoara Mayberry de un scandal public umilitor, vă sugerez să ne întâlnim în Twickenham, la Saracen's Head.

Vă aștept pînă la ora 20.00.

Al dumneavoastră devotat,

Sir James Campbell

– Cine mai e și James Campbell acesta?

Nimeni nu știa.

– Și celălalt individ cum se numea? îl întrebă el pe portar.

– Reeve, îi răspunse portarul. Lordul Reeve, așa mi-a spus.

Reeve! Uitase de Reeve, deși nu ar fi trebuit. Îl umilise. O pierduse pe domnișoara Drake și, așa cum era de așteptat, îi învinuia pe el și pe Jane. Dacă Reeve își închipuia că îi va permite să o stînjenească sau să o rănească în vreun fel pe Jane, va afla cît de curînd că se înșală amarnic.

Cînd Case îndesă biletul în buzunar, Waldo ceru imediat lămuriri.

– Vechiul nostru prieten, Piers, se ține iar de șotii?

– Nu, îi răspunse Case. E o chestiune personală, dar aş vrea să vii cu mine.

– Unde mergem?

– La Twickenham. Luăm cabrioleta mea. Trebuie să fim acolo în zece minute.

15

Amînă cît putu retragerea în camera ei, dar pînă la urmă înțelese că la ora aceea Case nu mai avea cum să vină. Nu era neliniștită, ci doar contrariată. Plecase fără să-i dea nici o explicație, fără să-i trimită vreun mesaj printr-unul dintre valeți. Tot ce a putut scoate de la Harper a fost că apăruse ceva neprevăzut, iar lordul a trebuit să meargă la Twickenham împreună cu domnul Bowman. Aflase abia după ce-l întrebase pe Harper.

– Asta nu înseamnă nimic rău, îi zise ea lui Lance, pe cînd urcau scările.

Ruggles se afla deja pe hol, aproape de ușa camerei ei, și Jane îl luă prin surprindere. Stătea la masă, la lumina lămpii, și mîncă un sandviș. Pe masă se mai aflau un pistol și o cană cu bere. Cînd o văzu, se înroși, simțindu-se vinovat.

– Domnișoară Mayberry, se bîlbîi el, am crezut că v-ați culcat deja.

– Nu, nu te ridică. Mi se pare că și dumneata ar trebui să fii la culcare. Nu poți sta de pază și dimineața, și la prînz, și noaptea. Am spus să stai jos, domnule Ruggles.

Ruggles se așeză, dar nu se simțea deloc la largul lui.

– Nu stau numai eu de pază. De obicei domnul Harper sau un alt valet mă înlocuiește dimineața. Atunci mă duc și eu să mă culc. De fapt încerc să dorm, deși nu sînt obișnuit să mă urc în pat cînd răsare soarele, spuse el zîmbind rușinat.

Lance se duse spre el și începu să adulmece la unul dintre buzunare.

– Of, domnule Ruggles, să nu-mi spui că și dumneata faci asta, zise Jane.

Din nou un zîmbet rușinat.

– Domnul Harper m-a sfătuit să am mereu pregătită în buzunar o bucată de șuncă în cazul în care dau nas în nas cu Lance, iar dumneavoastră nu sînteți în preajmă. Pot să i-o dau acum?

Jane încuviință.

– Să știi că nu e chiar sălbatic. Nu atacă dacă nu e provocat. Pot spune că mai mult latră decît mușcă.

Ruggles rîse prudent și-i dădu lui Lance bucata de șuncă pe care cîinele o înfulecă imediat.

– Așa, băiete, zise el și-l mîngîie pe Lance cu prudență.

– Nu ești obișnuit cu cîinii, observă Jane.

– Cînd te afli în slujba cuiva, nu poți ține și un cîine. Iar în casele în care am lucrat, cîinii sînt ținuți afară, așa că nu prea am avut de-a face cu ei. Sper să-mi deschid o tavernă frumușică. Atunci poate o să-mi iau și eu un cîine.

Ce nu adăugase el, dar Jane înțelese, era că se putea ca el să-și ia și o soție. Nu mai era loc și de familie cînd lucrezi ca servitor și fiecare valet pe care îl cunoscuse ea visa să economisească suficienți bani ca să-și poată deschide o afacere proprie. Puțini își realizaseră visurile. Jane spera ca Ruggles să devină unul dintre ei.

Făcu semn către pistol.

– Știi cum să folosești așa ceva?

– Nici pomeneală, zise el și rîseră amîndoi. Îmi dă lecții domnul Harper.

De cînd apăruse ea, Ruggles nu se mai atinsese de sandviș și Jane știa că nici nu avea să o facă dacă ea rămînea acolo, așa că îi spuse noapte bună și intră în camera ei.

Îi ceruse menajerei să nu o aștepte. Aceasta lăsase o lumânare aprinsă pe policioara șemineului. Focul ardea și patul era pregătit. Apa din lavoar se mai răcise între timp. Offînd, Jane începu să se dezbrace.

Cînd rămase goală, se privi cu atenție în oglinda înaltă. Nu avea vîntăi, nu-i rămăsese nici o urmă care să certifice atacul. Așa era Jack. Un adevărat gentleman. Avea mereu grijă să nu-i producă nici o rană care să-i afecteze frumusețea. Rareori nu-și aprecia corect loviturile, ceea ce nu se întîmplase în ziua aceea.

Cît de umilitor era! Cît ura sentimentul acesta de neputință! Într-una din zile trebuia să facă ceva în privința lui Jack, înainte ca el să ajungă să o omoare. Se mai gîndise de multe ori la asta, dar niciodată nu întreprinsese nimic concret. Poate că venise vremea s-o facă.

Se urcă în pat, gata să se culce, protejată de micul ei pistol și de cîinele care se odihnea lîngă vatră. Nu reușea să adoarmă. Gîndurile nu-i dădeau pace. Oare unde era Jack și ce avea de gînd să facă acum, cînd știa că ea se află în Londra? Pe unde o fi Gideon Piers? Cînd avea să-l vadă pe Case?

Unde era Case și ce-i va spune ea lui?

După zece minute de frămîntări, dădu la o parte așternuturile și se ridică din pat. Aprinse lumînarea, îmbrăcă halatul ei călduros din lînă și se uită în jur căutînd o carte. Brusc deveni atentă cînd Lance se ridică și, torcînd de plăcere ca o pisică, se îndreptă spre ușă.

Jane auzi un murmur de voci și apoi o bătaie la ușă.

Deși simțea că era Case, după cîte pățise dimineața, nu mai voia să riște. Cînd deschise ușa, ținea în mînă pistolul. Lance sări, vesel, înaintea lui Case.

– Bine, băiete, zise acesta. Da, și mie îmi pare bine să te văd. Acum ai să ieși să te plimbi puțin cu Ruggles.

Apoi se întoarse către Ruggles.

– Dă-mi lesa, zise el, și i-o legă la gît lui Lance.

– Așteaptă-mă la grajd, i se adresa, apoi, lui Ruggles. Nu durează mult.

Cînd intră în cameră și închise ușa, Jane își dădu seama că era foarte tulburat. Își încleșta și-și descleșta pumnii și simți mirosul vag de coniac. Teama începu să o cuprindă, cînd el trecu pe lîngă ea și se opri lîngă șemineu. Se rezemă cu o mîină de policioară și se întoarse spre ea.

Făcu un gest nervos, către pistolul din mîna ei

– Lasă drăcia aia din mîină. N-am de gînd să-ți fac nici un rău.

Jane uitase de pistol. Îl lăsă pe măsuța de toaletă, dar păstră distanța. Case băuse; era un bărbat puternic și, răvășit cum părea, putea fi de două ori mai periculos.

Furia lui nu se datora în nici un caz faptului că aflase de la Harper despre atacul lui Jack, își zise Jane. Cuvintele care urmau o făcură să încremenească.

– Ce-ai rămas așa, *doamnă Campbell*? Vino la lumină, să văd și eu fața netrebniciei care m-a înșelat. Care ne-a înșelat pe noi toți.

Case și-ar fi dorit ca ea să protesteze, să-i spună că e la mijloc o confuzie. Dar, o trăda expresia ei. Se albise la față și îl privea cu ochi mari și îngroziți.

Nu-i plăcuse Campbell. La două minute după ce îl cunoscuse înțelesese că are de-a face cu un fanfaron. Dacă ar fi fost în locul lui, dacă el ar fi fost căsătorit cu Jane și ar fi crezut că e amanta lui Campbell, l-ar fi provocat la duel. Campbell însă, deși o făcea pe grozavul, nu era decît un înfumurat patetic. L-a părăsit soția. Ani de zile nu a știut nimic despre ea. Apoi află că e la Londra, o întîlnește din întîmplare în Bond Street și hotărăște să o ierte deoarece își dă seama că încă o mai iubește.

Asta îl amăra cel mai tare pe Case. La fel îl vrăjise și pe el. Deși își bătuse joc de el, o iubea în continuare.

Jane abia reuși să șoptească:

– Cum ai descoperit?

– Campbell m-a descoperit pe mine, cu ajutorul canalici de Reeve. Se pare că Reeve te-a văzut când l-ai asmuțit pe Lance asupra soțului tău, în dimineața asta, pe Virgo Street. După aceea au făcut cunoștință cu scopul – e inutil să mai spun – de a se răzbuna pe mine. Apoi Case strigă disperat: De ce nu mi-ai spus? De ce m-ai dus de nas în felul acesta?

Se simțea ridicol. Organizase toată acca întrunire ca s-o convingă cât de potrivită era ca pentru a face parte din viața lui. În acest timp ea ascundea singurul lucru care l-ar fi făcut să se oprească, înainte de a se umili în modul în care o făcuse. Nu-i păsa ce credeau ceilalți despre el, dar se disprețuia teribil pentru că se lăsase prostit de ea. Se jucase cu el, fără să-i pese de sentimentele lui.

Jane se simți vinovată și privi în altă parte.

– Am încercat să-ți spun, dar niciodată nu am găsit momentul potrivit. Tot timpul era cineva în preajma ta sau a mea. Din cauza asta te-am rugat să vii aici în seara asta, ca să-ți povestesc despre Jack.

– Dacă ai fi avut un dram de integritate, mi-ai fi spus de mult, nu acum.

Vorbele nedrepte rostite de Case o înfuriară.

– Nu ți-am spus pentru că am considerat că am dreptul la viața mea personală.

Cînd Case se apropie, Jane rămase pe loc, iar cînd el se opri la cîțiva centimetri de ea, îi susținu privirea cu tărie.

Jane vorbi prima, pe un ton calm, dar hotărît:

– De la bun început ți-am spus clar că eram fericită cu viața pe care o duceam; ți-am spus că nu am nevoie de un bărbat, dar n-ai vrut să ascuți.

Calmul ei îl înfuriă și mai rău.

– Ba nu, o contrazise el. De la bun început m-ai atras în viața ta, dacă o poți numi viață. Nu, nu mi-ai cerut ajutorul, dar ochii tăi, *fermecătorii* tăi ochi, spun multe. Iar eu am fost prezent când ai avut nevoie de mine.

Jane simți cum o înecă plînsul. Nu, asta nu putea să nege. Îi luase apărarea în fața Lordului Reeve, îl salvase pe Ben, o ajutase cu Emily și apoi, când ea însăși nu avea unde să meargă, îi oferise un adăpost.

– Nu am știut. Nu am înțeles. Nu trebuia să se întîmple asta.

Se opri căci vocea începuse să-i tremure.

Case îi prinse ușor capul în mîinile lui.

– Ce n-ai știut? Că mă îndrăgostisem de tine?

– Nu, răspunse ea suspinînd. Că mă îndrăgostisem *eu* de tine.

Clipe lungi se scurseră fără ca el să-și poată dezlipi privirea din ochii ei. Ea simți cum mînia i se topește treptat și Jane crezu că o va săruta, însă Case se întoarse și se opri din nou lîngă foc.

Îi vorbi cuprins de o imensă tristețe:

– Din clipa în care te-am cunoscut mi-ai spus numai minciuni. Dar acum, s-a isprăvit. Campbell e gata să te ierte și să uite dacă te întorci la el.

O clipă fu incapabilă să raționeze, apoi frica deveni copleșitoare. Înghiți cu greu în sec.

– Ce i-ai spus?

– A, eu n-am spus mare lucru. Cred că eram prea șocat ca să mai pot gîndi. Campbell a vorbit mai tot timpul. Îți vine să crezi că încă te iubește și că te vrea înapoi? A pomenit ceva și de un moștenitor. Se pare că tatăl lui vrea ca numele să-i fie dus mai departe. De fapt, chiar insistă asupra acestui lucru.

Jane era îngrozită.

– Nu mă mai întorc niciodată la el!

– Dacă nu o faci, va intenta divorțul.

– Pe ce temei?

– Adulter.

Jane pufni, neîncrezătoare.

– Cu cine?

– Cu cine crezi? se revoltă Case. Cu mine, bineînțeles.

– Dar noi nu am făcut nimic de genul acesta!

– Poate că n-am făcut, dar nu va fi greu pentru Campbell să găsească martori care să jure că am stat o noapte în casa ta din Highgate, ca și aici, în Woodlands. Chiar tu mi-ai spus că vecinii tăi și-au făcut o părere eronată despre noi. Case strânse din dinți. Dacă știam că există un soț care așteaptă să-mi ia locul, n-aș fi căzut în capcana asta.

Tonul pe care îi vorbea, expresia de pe chipul lui erau ca niște lovituri de bici pentru ea. Ca hipnotizată, se îndreptă șovăind spre pat și se așează. Din covor ieșise un fir de ață și Jane rămase cu privirea pironită asupra lui, încercînd să-și pună ordine în gânduri. Apoi vorbi rar, încercînd să-și exprime gândurile:

– Nu-mi pasă dacă divorțează de mine. De fapt pentru asta m-am și rugat. Dar nu pot să cred că renunță atît de ușor la mine. Trebuie să fie altceva la mijloc.

Case se repezi spre ea. Jane tresări, speriată.

– *Eu* sînt la mijloc, spuse el cu cinism. Tocmai a prins un pește mare în plasă și nu o să-i dea drumul.

Văzînd-o că se uită la el cu ochi goi, Case continuă:

– Mă refer la despăgubiri. Ți-l amintești pe Uxbridge, nu? A trebuit să plătească soțului înșelat douăzeci de mii de lire despăgubire pentru că-i furase afecțiunea soției, sau cum or fi numind-o ei în termeni juridici. Să fii sincer, domnișoară Mayberry, nu merit să pierd douăzeci de mii de lire din pricina ta.

Jane își amintea perfect acțiunea de divorț intentată Lordului Uxbridge. Întreaga societate vuisse atunci. A mai plătit încă zece

mii de lire ca să se elibereze din propria căsnicie. Acum erau cu toții fericiți și căsătoriți fiecare cu altcineva.

Îi venea să rîdă; îi venea să și plîngă. Ridică privirca spre Case.

– Dar... cum poți evita plata acestor despăgubiri?

– Dacă tu ieși de sub protecția mea și te întorci la el.

Jane simți cum îi vijîie urechile și crezu că inima o să înceteze să-i mai bată. Case nu știa ce-i cere, deși ar fi trebuit să știe. Dacă ar fi ținut cu adevărat la ea, trebuia să-i ia apărarea.

El îi căută privirea. Înainte să vadă cît de mult o rănise, ea se ridică brusc în picioare și îl împinse la o parte. Se duse direct la dulap și își scoase lada. O trase pînă în mijlocul camerei și începu să împacheteze.

– Ce Dumnezeu îți închipui că faci? zise el apucînd-o de braț.

– Să nu mă atingi! strigă Jane smucindu-se. Vocea îi tremura cînd continuă: Ce ți se pare că fac? Plec. Așa cum ai spus, nu mai sînt sub protecția ta. Și nici nu ți-am cerut vreodată să mă protejezi. Pot să-mi port și singură de grijă. Am cîinele și am și pistolul. Sînt mult mai de nădejde decît oamenii.

Termină de golit sertarele dintr-o comodă și ar fi trecut mai departe la măsura de toaletă, dacă el nu i-ar fi blocat calea.

– Nu poți să pleci de-aici la ora asta. Jane, pentru numele lui Dumnezeu, vino-ți în fire. O să pun pe cineva să te ducă oriunde vei dori tu, mîine dimineață.

– În nici un caz la Jack Campbell! Nu mă mai întorc niciodată la el.

– Nu-ți spun că trebuie să te întorci la el. Dacă nu poți să aplanezi conflictul pe care l-ați avut, asta e problema ta. Dar dacă nu încerci să faci într-un fel pace cu el – acesta e sfatul avocatului meu – el ne poate da în judecată.

– Ai vorbit cu un avocat? îl întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– Am stat de vorbă cu Robert! După ce am vorbit cu Campbell, m-am gândit că am nevoie de sfatul unui specialist.

Îi adăugase un pahar de coniac, apoi încă unul, ca să șteargă gustul trădării. Sfatul lui Robert sunase mai radical – Case ar fi trebuit să rupă imediat orice legătură cu Jane Mayberry și să-l lase pe el să se descurce. Dar nu putea face asta. Trebuia să vină la Woodlands să o mai vadă o dată și să o pună fața în față cu minciunile ei.

Acum, însă, când se uita la figura ei palidă și citea groaza din ochii ei, începu să șovăie.

– Jane... începu el.

– Să te întorci la avocatul tău și să-i spui... I se uscaseră gâtul și fu nevoită să înghită cu greu. ... să-i spui că o să lupt. Nu renunț. Nimeni și nimic nu mă poate convinge să mă întorc la Jack Campbell, nici măcar cele douăzeci de mii de lire pe care tu le-ai pierde.

O suspiciune teribilă încolțea acum în mintea lui, dar era un gând atât de îngrozitor, încât nu-l putea accepta.

– Jane, o întrebă el, de data asta cu mai multă blîndețe, de ce l-ai părăsit pe Campbell?

Ea începu să tremure și abia reuși să articuleze cuvintele:

– Dacă ești atât de înțelept, dă-ți răspunsul singur.

Campbell îi spusese că în mare parte era vina lui pentru că Jane îl părăsise. Că nu ținuse seama de tinerețea ei și de educația pe care o primise. Ea fusese de o moralitate excesivă, spre deosebire de el care avea patima vînatului, a băuturii și, recunoscuse el rușinat, a femeilor. Dar o iubea și o voia înapoi. Mai mult decît atât, tatăl lui, baronul, ținea neapărat la această împăcare pentru ca titlul și averea să poată fi lăsate moștenire generației următoare.

Nu, nu gîndise cum trebuia. Fusese atât de surprins să afle că Jane îl indusese în eroare cu bună știință, încît rămăsese în fața lui Campbell rece ca un bloc de gheață. Îi înghețase și mintea, însă își revenise îndată ce Campbell afirmase că dacă Jane nu se

va întoarce la el, va fi obligat să divorțeze, ca să se poată recăsători și să-i poată oferi tatălui său un moștenitor. Atunci adusese în discuție și daunele morale.

Acum, cînd în sfîrșit gîndea limpede, vedea lucrurile într-o lumină nouă. Își amintea cît de greu îi fusese să dea de urma lui Jane, mai întîi la Ladies' Library, apoi la Highgate. Puțini dintre prietenii ei știau unde locuiește. Ieșea foarte rar în lume; de fapt mergea doar la operă. Viața ei se petrecea în bibliotecă, pe ale cărei uși pătrundeau foarte puțini bărbați. El era unul dintre ei, însă îl expediase de atîtea ori pînă să ajungă el să-i cîștige încrederea. Totuși nu suficient de mult încît să-i spună și de Campbell. Se mai gîndi la ceva: Jane nu avea încredere deplină decît în cîinele ei și în pistol. Atît.

– Jane, întrebă el din nou, de ce l-ai părăsit pe Campbell? Trebuie să-mi spui.

Nu, nu-i putea spune; nu putea spune nimănui. Nu voia să apară ca o ființă nenorocită, patetică, învinsă, căreia îi fusese frică și de umbra ei. Ea își recăpătase numele, își recăpătase viața și devenise cineva. Așa voia să o vadă lumea. Și mai ales Case... mai ales Case.

Emoțiile pe care se chinuise să și le înfrînceze o copleșiră. Avea impresia că pierduse totul. Toate minciunile pe care le spusese, toată încercarea ei de a sta departe de lume, toată lipsa ei de încredere, în final... toate se dovediseră zadarnice. Jack o găsisse. Ca soție, era sclava lui. Asta prevedea legea. Nu se va putea elibera niciodată.

Trupul începu să-i fie zguduit de suspine pe care nu le mai putea stăpîni și își acoperi gura cu mîna ca să-și înăbușe hohotele de plîns. Cînd Case făcu un pas către ea, Jane se trase înapoi, dînd din cap cu înverșunare. Case îi întinse mîna într-un gest de împăcare, dar ea îl respinse. Dacă și-ar fi putut stăpîni glasul, i-ar fi spus să plece. Voia să fie lăsată în pace.

Case mai văzuse privirea aceea disperată în ochii sălbăticiunilor, atunci cînd vînătorii se apropiau pentru lovitura

finală. Suferea pentru ea și se învinovăța că fusese orbit de furie. Gîndul de a se întoarce la Campbell o paraliza pe Jane, cea care nu se temea de nimic, care îl înfruntase pe Lordul Reeve, femeia gata să înfrunte orice bărbat, care aproape îl învinsese pe Gideon Piers, și intrase într-un hambar cuprins de flăcări ca să-și salveze cîinele. Ce fel de om putea fi acela care îi provoca atîta groază?

Jane nu ar fi cerut milă sau înțelegere. Nu ar fi vrut ca el să știe cît era de vulnerabilă.

Acum își dădea seama că viața ei lîngă Campbell fusese imposibil de îndurat. Era speriată de el. Acum înțelegea de ce lucra la Ladies' Library și de ce punea atîta pasiune în susținerea drepturilor femeilor.

Revolta lui și orgoliul rănit i se păzură ne semnificative pe lîngă suferința ei. Ceea ce i se părușe de neînțeles devenea acum cît se poate de clar.

Nu luă în seamă privirea ei, ci o cuprinse în brațe, fără să o strîngă prea tare, ci doar atît cît ea să nu-l poată îndepărta. Jane se împotrivi, îl împinse, însă brațele lui se strînseră și mai mult în jurul ei și, în cele din urmă, suspinele se potoliră și Jane se lăsă pradă îmbrățișării lui.

Case își scoase batista și i-o dădu. Jane nu ridică privirea, însă el înțeleșe. În seara aceasta îi spusese niște vorbe de neiertat, dar despre asta avea să discute mai tîrziu.

– Nu trebuie să-mi spui nimic despre viața ta cu Campbell, dacă nu vrei, îi spusese el cu blîndețe și căință în glas. Gata, s-a sfîrșit. Nu-ți va mai face rău niciodată.

Jane își ridică repede ochii și citi în privirea lui că îi descoperise taina pe care ea se străduise să o țină ascunsă. Ochii i se umplură de lacrimi. Vorbi cu glasul stîns și răgușit:

– E un om crud, brutal. Altceva n-o să mai spun despre el.

Case o trase mai aproape, mîngîind-o pe spate, alintînd-o, vorbindu-i cu tandrețe, încercînd să o elibereze de încordarea care pusese stăpînire pe ea.

– Prostuțo. Crezi că te-aș judeca pe tine pentru păcatele lui? Odată, cînd vei fi pregătită, o să vorbim și despre asta, dar numai atunci. Trecutul rămîne trecut. Îți promit că nu-ți va mai face rău niciodată.

– Spui asta pentru că nu-l cunoști. Nu mă iubește. E obsedat de mine. Vrea să mă domine. Ar prefera să mă vadă moartă decît să mă știe a altcuiva.

– Lucrurile se mai schimbă, răspunse Case. Oamenii se schimbă și ei. Nu, nu vreau să spun că acum e un alt om, mai bun, dar nu cred că e atît de prost. Cînd va vedea că nu te poate avea, va fi nevoit să accepte.

– O să treacă la amenințări și o să le pună în practică.

– Voi proceda și eu la fel.

Jane se încruntă.

– Ce amenințări? Tu la ce te referi?

– Dacă te întorci la Campbell, o să vin după tine. Vorbesc serios, Jane. Iar dacă fugi din nou și te ascunzi, o să te găsesc și o să te leg de mine. Așa că ar fi bine să-și pună în aplicare amenințările, altfel vom trăi în păcat tot restul vieții.

– Dar eu vorbesc despre divorț, îi strigă ea. E vorba de douăzeci de mii de lire.

– Și eu tot despre asta vorbesc. Ascultă-mă bine. În noaptea asta, cînd am venit aici, nu știam cum stau lucrurile, nu înțelesesem. Am crezut că ai urmărit să mă înșeli, știind că nu te pot avea niciodată. Eram nebun de gelozie și cu orgoliul rănit. E de neiertat ce am făcut eu. Tu ai justificare. Trebuia să faci tot ce se putea ca să nu fii găsită de Campbell. Acum am înțeles asta.

Tăcură amîndoi o vreme, apoi Jane dădu din cap, îngrijorată.

– Aș vrea să găsim altă soluție. Ce vor zice ducele și Lady Sophy? Numele tău va fi împrășcat cu noroi, îți dai seama?

Case zîmbi.

– Îmi pare rău că trebuie să-ți destram iluziile, dar istoria familiei mele este plină de tâlhari și lichele. Desigur, nu îi facem cunoscuți în înalta societate, dar fără ei dinastia Devere ar fi lipsită de culoare, ar plictisi.

Gluma lui rămase fără răspuns.

– Douăzeci de mii de lire e o sumă prea mare, zise Jane.

– Nu știu de ce te frământă atât. Avem de ales? Fie te întorci la el, fie mergem înainte cu divorțul. O să-i plătesc douăzeci de mii de lire și, după părerea mea, scăpăm ieftin. Gîndește-te că vei fi liberă pentru tot restul vieții.

– Case, nu pot să mă întorc la el, șopti ea.

O îmbrățișă cu tandrețe și-i șopti vorbe de alinare, însă dincolo de ele creștea în el o furie clocotitoare. Dacă ar fi știut atunci ce știa acum, l-ar fi năucit în bătaie pe Campbell.

Case se îndepărtă puțin pentru a-i vedea ochii.

– Jane, îi zise el. Eu sînt gata să risc totul. Vreau să spun... te vei căsători cu mine după ce divorțează Campbell de tine?

– E tot ce-mi doresc, răspunse ea.

– Mai am o întrebare. Ai vorbit serios, mai devreme, cînd mi-ai spus că te-ai îndrăgostit de mine?

– Eu nu am vrut. Am încercat să nu...

Case o zgudui ușor.

– Ai vorbit serios?

– Da, șopti ea.

– Asta voiam să știu.

Case se duse la ușă, o încuie și, în timp ce venea spre ea, își dădu jos jacheta și-și scoase lavaliera de la gît. Jane făcu ochii mari și un tremur abia simțit o cuprinse. Nu se aștepta la ceea ce avea să se întîmple, Case o luase pe nepregătire.

– Case, e... înțelept ce facem?

El îi zîmbi sigur de el.

– Foarte înțelept. Fac exact contrariul a ceea ce m-a sfătuit Robert. Campbell vrea să divorțeze. Noi nu facem decît să-i

ușurăm situația. Va avea atîția martori, încît nu va ști ce să facă cu ei.

Văzînd că ea tace, Case continuă:

– Jane, va avea nevoie de dovezi, iar noi, începînd din noaptea asta, îi vom da toate dovezile necesare. Dacă nu mă duc la grajd, pînă la urmă Ruggles o să vină după mine. El va putea să jure că noi doi am stat singuri în camera ta mai multă vreme. Dacă ar mai fi fost vreo soluție, aș fi apelat la ea, dar în afară de a-l ucide pe Campbell, nu știu ce aș putea face ca să te apăr.

– Sper că nu te gîndești la duel, nu? îl întrebă ea speriată.

– Nu, răspunse Case, zîbind. Nu. Ar putea să măucidă, și atunci ce-am realiza? Asta e singura soluție, crede-mă.

Se așteptă ca Jane să-l respingă, să se împotrivească, să-i spună că ea nu voia asta, dar cînd ea se lipi de el, suspinînd împăcată, lui Case îi veni inima la loc. Îi ridică bărbia și îi sărută încet, pe rînd, sprîncenele, obrajii, buzele.

Jane simțea că inima îi bate din ce în ce mai tare, și asta din cauza sărutărilor lui. Se gîndea la toate femeile frumoase și pricepute cu care făcuse el dragoste; își amintea de lipsa ei de experiență și de crisperca ei cînd Jack intra în dormitor.

Se sprijini cu o mînă de pieptul lui și se trase puțin înapoi, să-i poată vedea chipul. Îi vorbi deschis și cu stăpînire de sine:

– Să nu te aștepți la prea multe de la mine. Pentru mine... pentru mine căsătoria nu a fost o experiență plăcută.

Case reuși să-și reprime furia care încerca să pună din nou stăpînire pe el. Acum era vremea răbdării, a unei răbdări infinite, a îndemînării și a delicateții.

– Jane, tu te temi?

– De tine? Niciodată!

– Nu, de asta.

Îi dezlegă halatul, desprinzîndu-i-l de pe umeri. Avea grijă să nu atingă decît zone ușor sensibile – arcuirca delicată a gîtului,

brațele, spatele. Când se dădu un pic înapoi să-i citească în priviri, Jane zîmbi.

– Case, doar nu te temi de *mine*, îi zise ea, cuprinzîndu-i gîtul cu brațele.

– Mă tem... Nu vreau să...

Case nu se bîlbîia *niciodată*.

– Sînt înmărmurit, îi răspunse pînă la urmă.

Neîncrezătoare, Jane ridică dintr-o sprînceană.

– E adevărat.

Nu rezistă, și îi sărută gropița care i se forma mereu la colțul gurii.

– Într-un fel, pentru mine e pentru prima oară. Ești singura femeie pe care am iubit-o vreodată. Mă simt ca un puști la prima înfîlnire.

Jane simți cum o îneacă din nou lacrimile. Case era un bărbat nemaipomenit, de o forță covârșitoare, călit de experiența cutremurătoare a războiului. Oare de ce nu-i cra teamă de el? De fapt, simțea tocmai contrariul. Niciodată în viața ei nu fusese mai conștientă de forța feminității ei, ca acum. Cu Jack...

– Jane, ce este?

Alungă din minte imaginea soțului ei și-i zise, cu o viclenie tipic feminină:

– Să fie acesta bărbatul care în toate aceste săptămîni mi-a făcut promisiuni nemărturisite, cu ochii lui îndrăzneți? Ca să nu mai spun de mîngîierile nepermise și de sărutările furate? Ei bine, iată-mă. E vremea să împlinim promisiunile tale.

Cuvîntul ei era lege. Jane țipă scurt, cînd Case o ridică în brațe și o așeză pe pat. Rîzînd, se întinse lîngă ea. Se alintară, se lipiră unul de celălalt, își împreună mîinile deasupra capului.

Treptat, expresia de pe chipul lui devenea tot mai serioasă. Se aplecă și începu să o sărute tot mai insistent, tot mai lung. Nu simțea nevoia să acapareze, să posede; nu încă. Nu voia decît să se bucure de darul pe care ea i-l oferea.

Case nu bănuia emoțiile pe care i le trezea gingășia mîngîierilor lui. *Deci asta înseamnă să-î fii dragă cuiva*, își zise ea și se simți cuprinsă de o imensă bucurie. Se simțea iubită. Nu era nici timidă, dar nici temătoare. Doar că nu avea experiență. Știa ce înseamnă să fii obiectul pasiunii unui bărbat, însă de data asta era altceva. Case era primul bărbat care o iubea.

Își plimbă degetele pe brațele și pe umeri lui, simțind cum sub atingerea ei toți mușchii i se contractă. Când o mîngîie și el la fel, fiecare fibră din trupul ei se relaxă. Era atît de firesc, atît de plăcut, încît Jane se întreba de ce oare se temuse de el, de ce se temuse să-i primească iubirea.

În vreme ce ea se abandona plăcerii, Case se străduia să rămînă lucid. Voia să îndepărteze din mintea ei toată neplăcerea și umilința pe care le îndurase cît fusese căsătorită cu Campbell. Mai mult decît orice, voia ca ea să știe că nu ea fusese de vină. Era frumoasă, era senzuală, era ce-și putea dori un bărbat.

Sărutările și mîngîierile lui nu trădau nici pasiune clocotitoare, nici grabă. Voia să o tulbure, să o ademenească. Și reușea. Jane se lăsă învinsă de învolburarea amețitoare a sîngelui. Trupul ei cerea să fie mîngîiat, iar Case răspundea dorinței ei. Însă nu era de ajuns. Ea voia mai mult de-atît. Când Case îi scoase cămașa de noapte, ea nu se opuse. Iubirea fusese mereu o taină pentru ea. Acum însă, lîngă acest bărbat atît de tandru, era gata să primească tot ce putea el să o învețe.

Iată ce gîndea ea, însă cînd Case îi ceru să-l dezbrace, toată încrederea ei în ea însăși se topi. Asta era ceva cu totul nou. Jack nu voise niciodată nimic altceva de la ea decît să termine cît mai repede. O poseda mereu pe întuneric, în grabă, fără să acorde prea mare atenție ritualului în sine. Ea nu știa ce înseamnă să producă plăcere unui bărbat.

Case intuie ce se petrecea în mintea ei și nu-i dădu răgaz să gîndească prea mult. Șoptindu-i vorbe de alint, îi luă mîinile și îi

așeză degetele pe primul nasture al cămășii lui, ajutînd-o, încet, încet să-l dezbrace.

– Dacă faci asta mai des, o să-ți fie mai ușor, îi zise el.

– Da, tu trebuie să știi.

– Să fii bucuroasă că unul dintre noi știe ce trebuie să facă.

Jane rîse.

– Case, sînt bucuroasă, crede-mă.

Cînd cămașa și pantalonii lui ajunseră pe podea, laolaltă cu halatul și cămașa ei de noapte, Case se întinse din nou pe pat, lîngă ea.

Jane își ținu respirația cînd simți pielea lui atingîndu-i trupul. Îi auzea inima bătînd lîngă inima ei. Sărutul lui era acum fierbinte, năvalnic, iar ea răspunse, fără să șovăie. Mintea i se goli de toate gîndurile de dinainte, păstrînd fierbinte doar senzația pe care o trezea în ea atingerea lui. Sîinii i se întăriră și în tot trupul ei se răspîndi căldura chemării. Cunoscuse și înainte sentimentul neputinței, dar nu o astfel de neputință. Nu se temea, ci se simțea eliberată.

Case îi prelungea cu bună știință plăcerea, cu toate că îi era mai greu decît își închipuise. Rîvnise și la alte femei înainte, dar nu în felul acesta. Dorea, mai mult decît orice, să șteargă din mintea ei tot ce era legat de Jack Campbell, ca și cînd nu ar fi existat niciodată. În patul lor ea nu avea să aducă amintirea altui bărbat.

Cînd Jane începu să respire tot mai greu, mîngîierile lui deveniră din ce în ce mai intime. Îi cuprinse în palme sîinii, îi mîngîie și îi sărută. Dacă ea ar fi făcut cel mai mic gest de împotrivire, i-ar fi lăsat timp să se obișnuiască; dar, departe de a se împotrivi, Jane îl trase mai aproape de ea și îi răspunse cu mîngîieri la fiecare atingere. Case îi desfăcu ușor coapsele și o privi încă o dată. Jane îl privi implorîndu-l cu un suspin.

O atinse din nou. Ea se cutremură și întinse mîinile către el. Case îi șopti ceva – un avertisment? – însă dorința ci era prea

mare ca să mai țină seama de vorbe. Agățându-se de umerii lui, îl chemă.

Case veni deasupra și, pentru o clipă, privi jocul flăcărilor pe chipul ei. Cît așteptase să vadă asta! Pielea ei era rumenă, ochii îi erau grei de dorință. Deodată îl fulgeră o amintire – imaginea ei, legănându-se pe scaunul din camera bibliotecii Ladies' Library, în ziua cînd o văzuse prima oară.

– Cred că ciorapii albaștri au fost de vină, șopti el.

Jane nu mai avea răbdare să răspundă unei glume.

– Case! îl rugă ea.

Pătrunse încet, cu grijă, dîndu-i răgaz să se acomodeze cu greutatea trupului lui. Jane îl privi cu niște ochi atît de mari, încît pentru o clipă el crezu că i se va împotrivi. O trecu însă un fior și îl înlănțui cu tot trupul ei. Atunci începu și el să se miște.

Pînă în clipa aceea, fiecare sărut, fiecare atingere urmăreau să-i producă ci plăcere. Acum plăcerea îi cutremura pe amîndoi. Cumpătarea și gingășia fură uitate în dorința aceasta frenetică de a stăpîni. Cînd o simți răspunzîndu-i cu aceeași patimă, îl cuprinse o bucurie imensă.

În cele din urmă orice gînd se văzu abandonat, alungat de senzațiile tulburătoare și de dorința de eliberare.

Ceva mai tîrziu, Case, sprijinit într-un cot, îi privi chipul. Voia să o vadă bine pe femeia care îi dăduse viața peste cap. Se întrebă dacă ea își dădea seama ce furtună va provoca în opinia publică vestea că ei doi erau amanți. Nu fusese sincer în totalitate. Era posibil ca, luptînd împotriva acțiunii de divorț, ei să cîștige. Însă el nu voia asta. Ar fi însemnat ca ea să rămînă căsătorită cu Campbell, iar Case o voia a lui și numai a lui, pentru totdeauna.

Jane înălță capul de pe pernă și-l sărută, în fugă, pe buze.

– Nu te mai gîndi, șopti ea. Fără păreri de rău. Măcar pentru o clipă, să ignorăm lumea de afară și să ne gîndim numai la noi.

Încordarea lui se risipi dintr-o dată. Nu era naivă. Își dădea bine seama cât de crudă putea fi lumea. Iar el va face totul să o țină departe de furtuna ce urma.

– Spune-mi ce simți, fi ceru el.

Buzele ei se arcuiră într-un zîmbet de mulțumire.

– Mă simt amețită, răspuse ea. Amețită de propria mea putere.

Se întoarse și îl privi cu ochi scînteietori.

– Dacă aș fi știut că ceea ce pot face un bărbat și o femeie în pat e un lucru atît de minunat, nu aș fi rămas castă atîția ani, glumi ea, sărutîndu-l pe bărbie.

Răspunsul ei îi făcu plăcere, și îi șopti:

– În cazul acesta, hai să recuperăm timpul pierdut.

Jane dormea cînd Case auzi un ciocănit în ușă. După cum se aștepta, era Ruggles care venise să vadă de ce întîrzia. Lance intră în cameră și se așeză la locul lui, lîngă foc.

Cînd Ruggles îl văzu pe Case îmbrăcat doar cu pantalonii, rămase mut de uimire, iar cînd aruncă o privire peste umărul lui și văzu patul, făcu ochii mari.

– A, Ruggles, zise Case. Am uitat de tine. Vin imediat.

Apoi închise ușa. Cînd se întoarse spre pat, se opri și se uită la Lance.

– Bine, băiete. Te-ai descurcat bine astăzi. Ar fi bine să te obișnuiești cu mine, Lance, pentru că nu renunț la ea nici în favoarea ta, nici a altcuiva.

– Ce-ai spus? îl întrebă Jane somnoroasă.

– Iubirea mea, spuneam că zarurile au fost aruncate.

Vorbele lui o treziră de-a binelea. Privi către ușă.

Case dădu din cap, întărindu-i bănuiala.

– Da, a venit Ruggles. Trebuie să plec. Să nu spui nimănui nimic și să nu faci nimic pînă cînd nu vin eu. Ai înțeles?

– Și când vii?

– Mîine dimineață. Se uită la ceas. Ba nu. De fapt, o să vin mai tîrziu, în dimineața asta. Să fii gata... să zicem... pe la unsprezece.

– Și unde o să mergem?

– La Highgate, să vedem cum merge treaba acasă la tine.

Se așază pe marginea patului și-și plimbă degetele prin părul ei. Nu-i venea să plece de lîngă ea. Voia să aibă dreptul să se întoarcă în același pat, lîngă ea, fără să se teamă că va da peste ei mătușa Sophy. Nu avea să-și găsească liniștea pînă cînd Jane nu-i devenea soție.

Se ridică.

– Scopul principal este să-i dăm lui Campbell dovezi pentru divorț.

Și o sărută dulce.

– E singura cale, Jane.

– Știu.

Cînd plecă, toată căldura din cameră păru că a dispărut o dată cu el. Jane se ghemui în pat și trase așternutul pînă sub bărbie.

16

Mai tîrziu, în aceeași dimineață, cînd ajunse la Woodlands, Case o găsi pe Jane așteptîndu-l în salonul din față. Era îmbrăcată cu pelerina roz și avea obrajii îmbujorați de fericire. Case nu rezistă ispitei și o trase într-o cămăruță de lîngă salon unde, după ce îi scoase boneta, o luă în brațe.

O sărută pătimaș, și Jane se abandonă cu ochii închiși îmbrățișării lui. Amețită de dragoste, simți cum o invadează acea

căldură bine cunoscută. Când Case o îndepărtă puțin, constată încântată că și ea avea același efect asupra lui.

Case inspiră adânc.

– Nu mai pot gândi limpede dacă mă privești așa.

Jane închise ochii.

– Acum e mai bine?

Nu se putu abține să nu o sărute din nou lung, dar de data aceasta mai puțin pățimaș.

– M-am temut să nu te răzgîndești, îi zise Case, ținînd-o în brațe și savurînd, încă, aroma buzelor ei. Apoi, cînd te-am găsit așteptîndu-mă, nu am putut rezista.

Jane îi zîmbi și privi adînc în ochii lui.

– M-ai lăsa să mă răzgîndesc?

– Nu, îi răspunse el, nu după o noapte ca cea care a trecut.

De-acum ești numai a mea.

Dacă vorbele acestea ar fi venit din partea lui Jack sau a oricui alt bărbat, ar fi îngrozit-o. Dar începea să-l cunoască tot mai bine pe Case și știa că nu ar fi obligat-o să facă ceva împotriva voinței ei.

– Foarte bine, zise ea, înseamnă că nu trebuie să mă mai frămînt dacă ceea ce fac e bine sau e rău, nu-i așa?

– Așa este. Frămîntările de genul ăsta sînt tardive.

Îi puse boneta și-i legă panglicile sub bărbie.

– Ce i-ai spus mătușii mele? o întrebă el.

– I-am spus că plecăm la Highgate să verificăm casa. În orice caz, ea își va petrece ziua la bibliotecă și o s-o întîlnesc acolo după ce terminăm cu Highgate. Și ce altceva o să mai facem?

– O să-l ajutăm pe soțul tău să cîștige divorțul.

Jane nu înțelese ce voia el să spună.

– Cum o să facem asta?

– O să vezi. Mergem? Case îi oferi brațul.

Trăsura care aștepta la scară purta blazonul Devere. Harper și ajutorul lui se aflau sus, pe capră, îmbrăcați în livrele albastre cu fireturi aurii. Pentru că nu știa ce anume vor face și unde vor merge, Jane îl lăsase pe Lance în grija lui Ben.

Curînd, însă, își dădu scama că ceea ce se petrecea era mult mai complicat. Case se străduia să dovedească că ea era amanta lui. Colindară prin mai multe magazine scumpe, merseră la bijutier, la casa de modă, la croitoreasă și peste tot Case cheltui sume imense. Toate socotelile și toate bunurile achiziționate urmau să fie trimise la adresa lui.

Lui Jane nu-i venea să creadă ușurința cu care accepta schimbarea aceasta de situație. Nu se simțea deloc vinovată, ci cît se poate de recunoscătoare. În sfîrșit, găsise modalitatea de a desface toate legăturile ce o făcuseră prizoniera unui om de care se temea și pe care îl disprețuia. Fără Case, lucrul acesta nu ar fi fost posibil niciodată.

Nu avea muștrări de conștiință, dar se simțea stingherită. Nu demult, le privea de sus pe femeile care se vindeau bărbaților. Acum, negustorii o măsurau cu privirea și ea știa ce gîndeau. Îi trebui o voință de fier să-i poată privi în ochi, și să se arate încîntată că poate cheltui banii protectorului ei.

Protector. Amantă. Urîte cuvinte! Case era bărbatul pe care îl iubea. Chiar și după ce se vor căsători, ea tot iubitul ei îl va considera. Un soț mai avusese, dar nici un bărbat nu o mai iubise pînă acum.

Cînt trăsura opri în fața magazinului cu blănuri, Jane protestă.

Case se uită la ea și constată că plecase capul.

– Nu-ți plac blănurile?

– Nu e vorba de asta, știi foarte bine. Nu-i nevoie să risipești banii, important e să convingem tribunalul că tu îmi plătești datoriile. Și cred că am făcut deja suficient ca să-i putem convinge. Ce este? îl întrebă ea, văzîndu-l că rîde.

– Ador să cheltuiesc bani cu tine. Nu-ți imaginezi câtă plăcere îmi face. Și e prima oară când îi spun asta unei femei.

– Și, adăugă ea cu glas reținut, trebuie să înțeleg că ai fi putut spune aceste cuvinte multor femei?

Ochii lui străluciră.

– La zeci de femei, îi răspunse el. Însă tu ești singura care merită.

Se opriră să mănânce la The Gatehouse Inn, în Highgate. În sufragerie era multă lume. Case rîse la gîndul că vecinii ei curioși vor avea subiect de bîrfă. Una era, însă, să înfrunte privirile unor străini, și alta ar fi fost dacă Jane l-ar fi văzut de pildă pe doctor intrînd pe ușă. Avea și pricteni în Highgate, oameni care îi plăceau și cărora le purta respect. Privea mereu la ușă, temîndu-se să nu apară vicarul sau oricare altul dintre oamenii de frunte ai satului.

După cîteva minute, simțind stînghereala ei, Case se ridică.

– M-am răzgîndit, zise el. Cred că vom merge la un picnic.

El terminase de mîncat supa, însă ea nici nu o începuse. Contrariată, Jane se uită la el. Privirea lui era plină de înțelegere și amuzament.

Jane plecă ochii în farfurie.

– Nu prea știu ce se cuvine să fac, zise ea, stînjenită.

– Așa-i, răspunse Case. Și îmi pare bine că nu știi.

Îi ținu scaunul și ea se ridică.

– O să cumpărăm provizii de la băcănia din sat și o să mîncăm la Hillcrest, zise el.

Jane rămase în trăsură cît timp făcu el cumpărăturile.

Din hambar nu mai rămăsese nimic. Acolo unde odată fusese adăpostul animalelor era acum doar un loc gol. Nici lucrătorii nu se vedeau.

– Mă tem că va mai trece puțin pînă se vor întoarce lucrătorii să construiască hambarul. Terenul e plin de apă.

– Bine, dar sper că nu plătești și pentru asta, îi zise ea. Eu stau aici cu chirie. Proprietarul trebuie să achite nota.

Case zîmbi și, cînd ea porni spre casă, se întoarse spre Harper și-i zise să se întoarcă după o oră.

– Dacă vrei, poți să adăpostești caii la Gatehouse și să ieși și masa acolo. Plătesc eu.

Propunerea nu-i convenea deloc lui Harper.

– Înălțimea voastră, trebuie să vă păzesc, dacă cumva ați uitat, îi spuse Harper pe un ton confidențial.

Case oftă, încercînd să nu-și piardă răbdarea.

– Faci cum vrei.

Harper îl urmări cu privirea cînd porni după Jane, pe poteca înclinată ce ducea spre intrare. Cînd tînărul vizitiu de lîngă el lăsă să-i scape un fluierat abia auzit, Harper se întoarse și-i aruncă o privire amenințătoare.

– Nici să nu te-aud, Bernie, mormăi el.

– Nu, domnu' Harper, să trăiți. Nu zic nimic.

După cîteva clipe în care nu scoase nici un cuvînt, întrebă:

– Și acum ce facem?

– Așteptăm, răspunse Harper.

Casa era neschimbată, doar că mai persista mirosul vopselei proaspete. Se mai simțea, însă, și fumul, mai ales în draperiile de catifea din salon, în dulapuri, într-un șal pe care Jane îl lăsase în camera ei pe un scaun. Îl ridică și-l apropie de nas.

– Casa asta nevoie de o aerisire zdravănă, zise ea. Uită-te la ferestre. Sînt închise. Nu mă mir că persistă mirosul de fum.

Îl auzi pe Case închizînd ușa și atunci lăsă din mîină șalul și se întoarse încet spre el. Privirea lui o făcu să tresară, însă nu-și putu desprinde ochii din ochii lui.

Din doi pași ajunse lîngă ea, o luă în brațe, o strînse puternic și o sărută cu patimă.

Nu mai era iubitul tandru, delicat din noaptea trecută. Acum descoperea un bărbat cuprins de o dorință sălbatică. Pentru o clipă, Jane se sperie, însă imediat îl auzi spunându-i că o iubea prea mult, că o așteptase neîngăduit de mult, și momentul de nesiguranță trecu. Acesta era Case. Dintre toți bărbații, el era singurul în care ea *putea* să aibă încredere.

Cînd o împinse pe pat, Jane întinse mîinile spre el și îl trase lîngă ea. Privindu-se în ochi, începură să se dezbrace reciproc. De data aceasta făceau dragoste pentru patima lui, și nu pentru tulburarea ei, însă ea i se dăruia toată. Se născuse în ea dorința de a-i oferi toate plăcerile, de a-l iubi așa cum nu mai fusese niciodată iubit. Nu mai era altul ca el. Însemna totul pentru ea.

Brusc, înflăcărarea lui se topi și mîngîierile încetară. Cu buzele aproape lipite de ale ei, șopti:

– Ușor, e prea repede pentru mine.

Jane nu se putu abține și începu să rîdă. Zîmbetele dispărură îndată ce Case începu din nou să o mîngîie în zone tot mai intime, cu abilitatea celui care știe să stăpînescă vulnerabilitatea femeii.

Trupul lui Jane luă foc.

– Case, șopti ea. Case.

Palmele i se încleștau și se desfăceau disperate pe umerii lui.

Îi oferea tot ce dorea ea, tot ceea ce așteptaseră amîndoi. Cînd trupul lui puternic și zvelt veni deasupra, Jane îl strînse în brațe și, simțind explozia de plăcere în amîndoi deodată, îi strigă numele.

Pe deplin satisfăcută și amețită, încă, de valurile tulburătoare ale iubirii pe care acum o descoperea, Jane rupse prima tăcerea:

– N-am știut că poate fi așa. Chiar dacă mi-ai fi spus, nu te-aș fi crezut.

– Dar cum este? o întrebă Case și, zîbind, îi luă un sîn în palma lui.

Ea îi dădu mâna la o parte și se ridică, sprijinindu-se într-un cot și privindu-l.

– Uite, îi zise, de pildă nu credeam că pot să rîd în timp ce facem dragoste. Dacă rîdeam de Jack...

Cînd ea se opri, Case se ridică și el, să o poată vedea mai bine.

– Ce e cu Jack? o întrebă el, răbdător.

Jane oftă și după cîteva clipe, continuă:

– Nu aș fi îndrăznit să rîd de Jack. Asta este. Eram prea speriată de el, mai ales cînd venea în patul meu. Era de părere că sînt două categorii de femei, unele cu care bărbații se căsătoresc și restul. O soție trebuia să tolereze intimitățile unei căsnicii, de fapt să le suporte, chiar și atunci cînd erau de nesuportat. Cînd avea nevoie de plăcere, o căuta în brațele amantei.

Întoarse capul și căzu pe gînduri.

– Ce este, Jane? o întrebă Case cu blîndețe. La ce te gîndești?

Chipul ei se eliberă de povara gîndurilor și zîmbi.

– Mă gîndeam că niciodată nu aș fi crezut că pot fi fericită într-o legătură nepermisă și acum... uită-te la mine.

Case o cuprinse pe după umeri și o privi în ochi. Glasul lui era aproape tăios:

– Eu nu văd în asta o legătură nepermisă. Nu te consider amanta mea și nici tu nu ar trebui să te consideri astfel. Tu ești femeia pe care o iubesc și care îmi va fi soție.

– Știu. Nu te mai gîndi la asta. N-o să mai gîndesc nici eu.

Case știa de unde îi venise ideea aceasta și i se adresă cu blîndețe:

– Ascultă-mă, Jane. Nu vom mai merge la cumpărături. Nu o să te mai fac să te simți stingherită, însoțindu-mă în locuri publice. Am făcut ceea ce ne propusesem să facem. I-am dat soțului tău dovezi pentru divorț. Tot ce mai trebuie făcut, voi face

singur. Chiar și când va veni vremea să ne prezentăm la tribunal. Nu-i nevoie de prezența ta. Pe mine mă va da în judecată.

Jane îi acoperi buzele cu palma.

– Să nu crezi că îmi pasă. Nu vreau decît să fiu liberă, ca să-mi aleg singură calea pe care să merg. Iar eu te aleg pe tine.

– Te voi elibera de el. Îți promit.

Simți cum o trece un fior.

– Aș vrea să fie așa!

– Uite, mi-ai spus că tatăl lui este cel care dispune de bani și că tot el ține ca numele familiei să fie dus mai departe, mai ales că e singurul lui fiu, am dreptate? Chestiunea asta nu o poate schimba, nu?

– E adevărat.

Cînd Jane își lăasă din nou capul pe pernă, Case trase pătura peste ei.

– Ce fel de om este Sir Archibald? o întrebă el.

– Nu e ca Jack. Adică niciodată nu a încercat să pară un individ fermecător. E un om aspru. Sumbriu. Nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată zîmbind. L-am întîlnit doar de cîteva ori, dar mi-am dat seama că Jack îi executa ordinele fără să crîcnească.

– A, asta explică totul Și de fapt nu contează. Tu ai scăpat de Jack Campbell, indiferent că îi convine sau nu.

Jane îi căută privirea. Case se uită drept în ochii ei.

– Ai încredere în mine, șopti el. O să mă ocup eu de toate.

– Și, ce se va întîmpla? îl întrebă ea.

– O să mă întîlnesc cu avocatul meu, ca să-i dau indicații noi.

Își plimbă degetele prin părul ei și o sărută, ușor.

– Apoi voi vorbi cu tatăl meu. Nu vreau să aflu despre noi de la altcineva.

– Nu, bineînțeles. Dar...

Îi sorbi cuvintele cu încă un sărut și, curînd după aceea, Jane nu se mai putu gîndi decît la clipa pe care o trăia și la bucuria pe care o simțea în brațele lui.

Gideon Piers era chiar bine dispus pînă să apară Merrick. Totul se petrecea așa cum plănuiise. Castleton nu știa unde să-l caute. Contele se învîrtea în cerc, fără să ajungă la vreun rezultat, în vreme ce el știa absolut tot despre Castleton, despre femeile lui, în special despre Jane Mayberry și despre măsurile pe care le luase pentru a o proteja; știa totul despre prietenii și cunoștințele lui. Acum se uita la Merrick, întrebîndu-se dacă nu cumva fusese prea încrezător.

– Ia loc, îi zise Piers, făcînd semn spre un scaun. Ia totul de la început. Mai povestește-mi o dată.

După ce se așeză Merrick, Joseph îi puse în față un pahar cu coniac, apoi ieși și-i lăsă singuri pe cei doi, întorcîndu-se la rolul lui de iscoadă.

– Chiar nu e nevoie, preciză Merrick, cu referire la Joseph. Am venit cu oamenii mei.

– Asta îl face pe el mulțumit, îl lămurii Piers. Îi place să se știe util. Acum mai spune-mi o dată ce e cu ăștia doi.

– E vorba despre Lordul Reeve, iar pe celălalt îl cheamă James Campbell. Noaptea trecută au vrut să intre pe porțile Conacului Twickenham. Portarii nu i-au lăsat să treacă, dar unul s-a oferit să-i ducă un mesaj Lordului Castleton, pentru că cel mai tînăr dintre cei doi, Campbell, era furios la culme și amenința că o să-l dea în judecată pe contele și că o să-l ruineze. În orice caz, Campbell și Reeve au plecat, dar după puțin timp s-au întors cu o scrisoare cu sigiliu.

– Ce conținea scrisoarea?

– Asta nu știm. Știm numai că după ce au înmînat-o, Reeve și Campbell au plecat, iar curînd după ce a primit scrisoarea, Castleton a plecat și el însoțit de un prieten.

– Informatorul tău este unul dintre portari?

Merrick rânji.

– Mda, răspunse, dar nu ți-ar fi recunoscător dacă l-ai numi informator. Crede că eu sînt de la Special Branch și că ne aflăm într-o misiune secretă de a-l proteja pe conte.

– Frumos lucrat, îi zise Piers. Continuă. După aceea ce s-a mai întîmplat?

Merrick întinse brațele și ridică din umeri.

– Dacă te gîndești că a stat cineva ascuns în tufișurile din afara porții care să-l urmărească pe Castleton, atunci răspunsul e nu. Ar fi fost prea evident. Casa este destul de izolată. Contele și-ar fi dat seama imediat că este urmărit.

Chiar dacă știa că Merrick avea dreptate, Piers nu fu mulțumit de răspuns.

– Adică nu știi unde s-au dus?

– Mă tem că nu. În orice caz...

– Eu te plătesc să-mi aduci informații!

Piers scrîșni din dinți, dar după cîteva momente continuă, de data aceasta mai calm:

– Pînă acum de ce nu am mai auzit de Reeve și de Campbell?

Merrick se strădui să se stăpînească. Nu vedea care era importanța acestei noi situații și i se păru insultătoare atitudinea lui Piers. Însă acesta era cel care plătea, și atunci el trebuia să facă tot ce i se cerea.

Îi răspunse cu tot calmul de care era în stare:

– Pentru că și eu tot acum am auzit prima dată de ei. Am venit aici sperînd că-mi poți spune tu mai multe despre ei, dar dacă nici tu nu-i cunoști, o să urmăresc singurul fir pe care îl am.

Piers îl privi printre gene.

– Despre ce fir e vorba?

– Informatorul meu mi-a spus unde locuiește Campbell. A tras la un hotel din Dover Street. Credeam că știi tu unde anume. Dar dacă nu știi, atunci eu am plecat.

– Mă anunți îndată ce afli ceva, ne-am înțeles?

– Te anunț.

Se despărțiră într-o manieră amiabilă, însă buna dispoziție a lui Piers se topise. Își aminti că nu era chiar înțelept să-l subestimeze pe Castleton. Iată că atunci când el credea asta, contele nu se învârtea, de fapt, în cerc. Bine, întărise paza la Woodlands și la Conacul Twickenham, dar pe de altă parte își vedea de treaba lui ca și când el, Piers, nu ar fi fost decît o problemă oarecare, puțin incomodă. Petrecerea de la Twickenham era o dovadă. Contele părea să-și rîdă de el.

Gîndul acesta era de neîndurat! Cînd își dădu seama că scrîșnea din nou din dinți, Piers încercă să se liniștească. Va găsi o soluție, își făgădui el, ca să arate că tot el era cel care deținea controlul. *Jane Mayberry și cîinele ei*. Contelui i-ar trece pofta de rîs dacă li s-ar întîmpla ceva rău acestora.

Gîndurile lui trecură la noua problemă. Cine mai era și acest James Campbell și cum ar fi putut el să-l ruineze pe conte?

Nu-i plăcea să-și vadă planul clătînîndu-se tocmai acum, cînd mai erau cîteva zile și-l punea în aplicare. Campbell ar face bine să nu-i stea în cale.

17

Primul lucru pe care l-a făcut Case a doua zi dimineață a fost vizita la biroul lui Robert Shay, pentru a-i da acestuia indicații privitoare la acțiunea de divorț pe care Campbell avea să o deschidă.

– Să nu ne opunem? întrebă Robert, uluit. Dar asta ar însemna că-ți recunoști vina. Dacă îmi ascuți sfatul și rupi toate legăturile cu domnișoara Mayberry, acțiunea lui Campbell nu va avea temeii.

– Vreau să aibă temei.

Robert își privi prietenul care stătea de partea cealaltă a biroului. Expresia de stupefacție de pe chipul lui vorbea de la sine.

– De ce?

– Pentru că intenționez să mă căsătoresc cu ea.

Preț de câteva momente Robert îl privi cu ochii holbați.

– O să te căsătorești cu ea, zise el cu un glas pierit.

Case zîmbi.

– Robert, nu e sfîrșitul lumii. Vorbim despre o căsnicie care a eșuat de la bun început și care de cîțiva ani, practic, nu mai există.

Robert începu, încet-încet, să înțeleagă, însă încercă să-l lămurească pe Case cum stăteau, de fapt, lucrurile.

– Curtea nu va fi de aceeași părere. Ea este încă e soția lui. Se află în posesia lui. Te-am avertizat care vor fi daunele morale și materiale, dacă vei continua să te întîlnești cu ea.

– Într-adevăr. Și sînt gata să le accept. Ce vreau de la tine este un sfat: cum să grăbim divorțul, pentru ca să ne putem căsători cît mai repede.

Lui Robert nu-i venea să creadă. În urmă cu două zile își sfătui prietenul ce să facă pentru a evita un scandal. Atunci Case era furios, era negru de supărare și toată mînia lui se îndrepta împotriva lui Jane Mayberry. Schimbarea petrecută îl lăsa fără cuvinte. Case era calm, zîmbea și părea fericit. Robert se simțea exact invers. În sertarul de sus al biroului său se afla o sticlă de coniac și, dacă nu ar fi fost atît de devreme, ar fi tras o dușcă zdravănă.

Jane Mayberry. Case o iubea cu adevărat. Își dăduse seama de la început că fata îl cucerise, pînă și un orb și-ar fi dat seama. Dar Case era un om cu capul pe umeri. Cînd a aflat că e căsătorită, ar fi trebuit să o trimită să-și facă bagajele și să o alunge definitiv din viața lui.

Nu avea nici un rost să încerce să-i schimbe opțiunea. Ducele va avea grijă să-i deschidă ochii asupra tuturor capcanelor care-l așteptau. Nu-și dorea să fie în locul lui Case la acea discuție cu tatăl lui.

Mai încercă, totuși, o dată să-l faci să gândească rațional.

– Nu te grăbi. Gândește-te bine și nu lua o decizie pripită. Ține minte, o dată ce pornești pe drumul acesta, cale de întoarcere nu există.

– Nu o să mă reprezinti tu?

– Bineînțeles că o să te reprezint, îl repezi Robert.

Case zîmbi.

– Mulțumesc. Acum spune-mi exact la ce trebuie să mă aștept.

Robert se încruntă, după care începu să-i explice, fără tragere de inimă:

– Mai întâi de toate trebuie să-i scriem lui Campbell și să-l informăm că nu-i vom contesta acțiunea. Dacă merge totul bine, cazul ar trebui să ajungă pe masa judecătorului într-o săptămână, cel mult două, după care va merge mai departe la Consistoriu, la Episcopul Londrei.

– Și asta cât va dura?

– O lună, poate două. Dar asta e partea cea mai ușoară. Campbell va obține divorțul, ca și Jane, de altfel, însă asta nu înseamnă că ea va fi liberă să se căsătorească. Este nevoie de un act eliberat de Parlament, iar asta poate dura destul de mult.

Case se ridică.

– Atunci, hai să nu pierdem vremea. Vreau ca acest Campbell să afle cât mai repede că Jane nu se va întoarce la el. Vreau să știe că ea se află sub protecția mea. Scrie-i ceva care să-l determine să se miște mai rapid. Cu cât se termină totul mai repede, cu atât va fi mai bine.

– Unde îl găesc?

- La Cook's Hotel, pe Dover Street.
- Tu unde te duci acum?
- Să-i dau vestea tatălui meu.

După plecarea lui Case, Robert nu mai putu rezista tentației. Scoase sticla cu coniac, își turnă în pahar și luă o înghițitură zdravănă. Până acum nu mai avusese nici un caz de divorț, ceea ce nu era de mirare. Divorțurile erau atât de costisitoare și atât de greu de obținut, încât puțini se încumetau la așa ceva. Va trebui să răsfoiască puțin legile privitoare la divorț. Campbell era scoțian. Era necesar un stagiul de pregătire înainte să pornească acțiunea aceasta, ceea ce însemna că s-ar putea să dureze ceva mai mult decât își imaginase el.

Nu era exclus ca între timp lui Case și domnișoarei Mayberry să le vină și mintea la cap. Gîndul acesta îl mai liniști. Apoi își aminti de schimbarea pe care tocmai o văzuse la Case, de strălucirea din ochii lui, de buna lui dispoziție, în ciuda gravității propunerii pe care i-a făcut-o. Și, deodată, își dădu seama. Erau amanți! Case și domnișoara Mayberry deveniseră amanți! Schimbarea din felul de a fi al lui Case era atât de evidentă... Însemna că totul se întîmplase imediat după ce se despărțise de el, cu o seară în urmă, cînd Case plecase la Woodlands ca să o pună pe domnișoara Mayberry față în față cu propria ei minciună.

Luă încă o înghițitură de coniac. Clar, nu mai era cale de întoarcere. Case nu ar fi făcut pasul acesta dacă nu ar fi fost legat definitiv de fată. Asta explica și graba lui de a vedea o dată totul clarificat. Nu dorea ca primul lui copil să se nască în afara căsătoriei.

Terorizat de gîndul acesta, Robert dădu peste cap paharul de coniac. Cuprins de entuziasm, merse la raftul cu cărți, găsi volumul care îi trebuia și începu să-l răsfoiască atent. Curînd își dădu seama că legea privitoare la divorț era extrem de complicată.

Cînd ajunse Case, tatăl său se dusesese să călărească, așa că îl așteptă în bibliotecă. Pentru a-și ridica moralul în așteptarea confruntării, bău o cafea. Deasupra șemineului se afla un portret al mamei lui și Case se opri lîngă foc și rămase privind-l.

Nu se putea uita la acest portret fără să zîmbească. Mamei lui nu-i plăcuse niciodată. *Să nu-mi spuneți că semăn cu femeia aceea din tablou*, obișnuia să spună. *Nu are pic de viață în ea!*

Nici un pictor de portrete nu ar fi putut surprinde esența firii ei. Era o ființă luminoasă atît ca înfățișare cît și în modul de a se comporta, spre deosebire de cei din neamul Devere. Poate tocmai de aceea o iubise tatăl lui atît de mult. Îi dăduse viața peste cap, i-o schimbase complet. Cînd a murit, parcă a luat cu ea toată bucuria lumii.

Nu ar fi trebuit să se întîmple așa. Plecase să călărească neînsoțită, a căzut și nu a fost găsită decît abia a doua zi dimineată. Apoi a făcut febră mare și, încet-încet, s-a stins. Abia împlinise treizeci de ani, vîrsta lui de acum.

Se întreba ce cuvinte pline de înțelepciune i-ar fi spus acum. Cu siguranță nu i-ar fi servit platitudinile care treceau drept vorbe înțelepte printre prietenii lui. Nimănui nu i-ar păsa dacă ar face din Jane amanta lui. În schimb toți vor fi șocați de dorința lui de a lua de soție.

Își trecu mîinile prin păr, apoi merse și se așeză pe unul dintre fotoliile de lîngă șemineu. Știa ce i-ar fi spus mama lui. L-ar fi întrebat ce-i spunea lui propria conștiință, iar el i-ar fi răspuns, pe bună dreptate, că nu avea nici un fel de remușcări. Niciodată în viața lui nu fusese mai sigur că ceea ce face este bine.

Tatăl lui avea să pună problema cu totul altfel. Onoarea. Onoarea unui Devere era sacră. Cuvîntul lui era o garanție

supremă. El prețuia cinstea, loialitatea și respectul la cei slabi și defavorizați. Niciodată nu ar dezónora pe nimeni, prieten sau neprieten.

Aceste lecții le primiseră cei trei copii Devere de mici. Într-o lume civilizată, codul de onoare al tatălui său nu dădea greș. Încercase și el să trăiască după regulile lui, însă în Spania învățase altele, mult mai dure. Codul de onoare nu l-a putut proteja de hotărârile teribile pe care fusese nevoit să le ia. Constatase că în război onoarea era de multe ori prima sacrificată.

Nu putea sta de vorbă despre aceste lucruri cu tatăl lui. Ducele nu ar înțelege. Nu știa nici dacă-l va putea face să înțeleagă dragostea lui pentru Jane. Nici măcar nu va încerca.

Oftă prelung. Se întâmplau atât de multe o dată. Reuniunea, Jane, Campbell. Dacă situația ar fi fost alta, ar fi amînat problema divorțului pînă după reuniune, însă de dragul lui Jane trebuia să grăbească lucrurile. Ea nu era convinsă că Jack Campbell o va lăsa în pace. Se temea tot timpul că ar putea să vină după ea și să o răpească. Dacă avea dreptate, era absolut necesar să-l facă pe Campbell să înțeleagă că ea avea un protector puternic, gata să-l distrugă dacă s-ar atinge de un fir de păr din capul ei.

Nu credea că acest Campbell putea fi atât de nesăbuit.

Da, ar trebui să se gîndească mai mult la reuniune. Norocul lui că-l avea pe Waldo. Waldo se implicase total. Mîine avea să se întîlnească toți acolo și să repete, pas cu pas, toată înscenarea, așa cum avea să se desfășoare. Ba nu. Așa cum *sperau* ei că avea să se desfășoare. Nu știau ce intenționa să facă Piers. Era posibil ca praful de pușcă să nu fie decît o diversivune.

Pînă mîine seară trebuia să se concentreze exclusiv asupra acestui lucru. Abia apoi va merge să o vadă pe Jane.

Cînd auzi pași apropiindu-se de bibliotecă, se ridică. Ducele intră, cu figura luminată de un zîmbet larg.

– Mi s-a părut mie că îți recunosc cabrioleta, zise el. Harper este cu tine?

– Da. L-am lăsat la grajduri.

Ducele dădu din cap și făcu câțiva pași în încăpere. Observînd gravitatea de pe chipul fiului său se opri și zîmbetul i se șterse de pe buze.

– Ce este, Caspar? Ce s-a întîmplat?

– Cel mai cumplit lucru, îi răspunse Case. Femeia pe care o iubesc, Jane Mayberry, este căsătorită.

Nicicînd nu mai avusese ducele atîta nevoie de sfatul soției sale, ca acum. Omul acesta cu figură neînduplecată care stătea în fața lui îi părea un străin. Fiul lui nu venise să-i ceară sfatul, sau să stea de vorbă despre ce se petrecea. Hotărîse, deja, ce să facă. Caspar urma să se însoare cu Jane Mayberry.

Numai că ea nu era Jane Mayberry, ci doamna James Campbell. Din puținele amănunte pe care i le dăduse Caspar, înțelese că Jane avea motive întemeiate să se teamă de soțul ei. Dacă așa stăteau lucrurile, individul ar fi trebuit de mult închis undeva. Dar nu în asta consta problema. Căsătoria era ceva sacru. Făcuseră un jurămînt în fața lui Dumnezeu. Dacă un soț și o soție nu puteau trăi împreună, mai existau și alte soluții decît divorțul. De pildă, o separare legală. Dar Caspar nu asta voia. El era hotărît să se căsătorească.

– Îmi pare rău, tată, zise Case.

– Nu te cred, zise ducele.

– Să mă exprim altfel, continuă Case, pe același ton calm. Regret că te fac să suferi. Regret scandalul care va urma. Dacă ar fi fost altă soluție, aș fi ales-o, dar nu există. Legea britanică nu permite unei femei să divorțeze de soțul ei. Ea nu poate divorța din pricina adulterului comis de el. Jane va fi liberă doar dacă va divorța Campbell de ea.

– Și dacă el o să refuze? întrebă ducele, iritat de calmul fiului său. Tu mi-ai spus că vrea o reconciliere.

– Va divorța. Jane nu se va întoarce la el niciodată, iar Campbell vrea să aibă un moștenitor.

– Și cu moștenitorii *tăi* cum rămîne? Cum vor reacționa ei la școală cînd colegii îi vor zeflemisi din cauza mamei lor și a trecutului ei dubios?

Regretă imediat vorbele aruncate. Fiul lui îl fulgeră cu o privire care l-ar fi putut ucide.

– Iartă-mă, se grăbi ducele să repare răul făcut. Nu ar fi trebuit să spun una ca asta. Cred, însă, că șocul e prea mare pentru mine. Cînd am pășit în încăperea aceasta, speram să aflu o veste bună, anume că i-ai cerut mîna domnișoarei Mayberry și că ea a acceptat. Nu mă așteptam să aflu că e căsătorită.

Chipul lui Case se mai destinsese puțin.

– Să-ți pregătesc un coniac? își întrebă el tatăl.

– Bună idee.

În vreme ce Case își termina cafeaua, ducele bea, pe îndelete, coniacul. Nu-i ajută. Se considera un om cu vederi destul de largi. Nu numai că îi îngăduise iubitei sale fiice să ia de soț un bărbat care în ochii societății îi era inferior, dar îl acceptase pe Richard deși pe atunci era un fugar certat cu legea. El însuși se căsătorise cu o femeie care nu avea nici un rang, motiv pentru care tatăl său îl dezmoștenise. De data aceasta, însă, lucrurile stăteau cu totul altfel. Nu se mai punea problema de a sfida convențiile sociale. Aici era vorba despre jurămintele pe care un bărbat și o femeie le făcuseră în fața lui Dumnezeu.

– Tată, îi întrerupsese Case șirul gândurilor, Campbell nu ne dă altă șansă. Dacă Jane nu se va întoarce la el, va deschide acțiunea de divorț.

Ducele oftă, tulburat.

– Știu. Apoi privi în ochii lui Case. Dar tu te-ai putea opune.

– Nu, răspunse Case, la fel de calm. E prea tîrziu.

De asta se temuse ducele. Se gândise la multe alte argumente convingătoare care l-ar fi putut face pe Caspar să se răzgîndească: de pildă faptul că Jane va fi marginalizată de societate dacă va divorța Campbell, iar căsătoria cu Caspar nu i-ar îmbunătăți deloc situația. Pînă și mințile luminate, asemănătoare ei, de la Ladies' Library, ar putea să o evite dacă s-ar dovedi că ea este vinovată de divorț. Jane va fi cea care va plăti cel mai scump preț pentru că era dorită de doi bărbați.

Se stăpîni, însă, convins fiind că nu va schimba nimic. Cînd Caspar lua o hotărîre, nu era chip să-l faci să se răzgîndească. Iar Caspar luase deja o hotărîre în ceea ce o privea pe Jane Mayberry.

Situația îi amintea de momentul cînd Caspar hotărîse să-l însoțească pe Wellington în Spania. Discutaseră în aceeași încăpere ca și acum, iar ducele îi adusese toate argumentele posibile, încercînd să-l facă să se răzgîndească. El era moștenitorul. Avea o datorie față de familia lui, și așa mai departe. Caspar îi răspunsese că Justin, fratele lui mai mic, putea foarte bine să preia acest rol.

Și ce s-a întîmplat cu Justin? După cîtiva ani, istoria s-a repetat. Napoleon scăpase de pe Elba, așa că amîndoi frații plecară să lupte la Waterloo pentru rege și țară.

Nici Rosamund nu era altfel. El nu avea de gînd să se opună căsătoriei ei cu un om de rînd. Dar oare nu avea dreptate – ca orice tată – să considere că nu e bine ca fiica lui să se căsătorească cu un condamnat?

Îi răsăfășe. Aici era problema. Încercase să le fie și mamă și tată. *Să-i iubesti* au fost ultimele vorbe ale lui Elizabeth, înainte să se stingă. Și poate că îi iubise prea mult.

Putea să strige, să se înfurie, să îl amenințe că îl va dezmoșteni, dar își aminti cu durere că așa îl amenințase și tatăl

lui cînd îl anunțase că se va căsători cu Elizabeth. A încercat să nu fie la fel ca el, un om insensibil și neînduplecat, care nu știa ce înseamnă dragostea. El își iubea fiul. Nu era de acord cu ce făcea, dar nici nu-i va întoarce spatele.

Se gîndi la Jane Mayberry și, ca de fiecare dată, se mira că tocmai ea reușise să-l cucerească pe fiul lui. Le privise cu atenție pe femeile care trecuseră prin viața lui Caspar; unele dintre ele îl făcuseră să se simtă umilit, altele îl făcuseră să sperie. Erau femei de care orice bărbat ar fi fost atras. Jane Mayberry era o tînără inteligentă, atrăgătoare, dar departe de a fi rafinată sau elegantă, în orice caz nu părea genul lui Caspar. Atunci, ce avea ea și celelalte femei nu aveau?

Se aplecă, ușor, în scaunul lui.

– Caspar, îi zise, de ce ea?

Care plecă privirea, se uită la ceașca pe care o ținea în mîină și un zîmbet abia perceptibil îi înflori pe buze. Cînd ridică privirea, ochii lui vorbeau de la sine.

– Pentru că îmi aduce bucurie, răspunse el simplu.

O bucurie pe care el nu o putea împărtăși. Își privi fiul și văzu din nou o schimbare.

– Ce este? îl întrebă. Mai ai ceva să-mi spui?

– Știi că lucrez la un caz pentru Special Branch?

Ducele dădu din cap afirmativ.

– Te referi la individul acela, *La Roca*? Trebuie să-l aduci în fața instanței. Care este problema?

– Tată, m-am gîndit că e cinstit să te anunț: după părerea mea, are de gînd să arunce în aer Conacul Twickenham.

Ducele se bîlbîi, apoi izbucni, îngrozit:

– Dumnezeule, Caspar! Nu știi să dai veștile proaste într-un mod mai delicat? Dacă aș fi slab de inimă? Deja am suportat două șocuri într-o jumătate de oră. Știi ceva? Mai pune-mi un coniac.

O dată cererea satisfăcută, ducele continuă:

– Să arunce în aer Conacul Twickenham? Aș vrea s-o văd și pe-asta. Bine. Ai toată atenția mea. Povestește-mi.

Stătea în pat, rezemată de perne, încercînd să citească, cînd Case intră în camera ei.

– Case, se miră Jane. Ce-i cu tine aici? Credeam că în noaptea asta rămîi la Twickenham.

În timp ce se apropia de pat, Case își dezbracă haina și-și scoase lavaliera de la gît. Lance își lăsă coada în jos și se duse la culcare.

Case îi luă cartea din mîină și o puse pe un scaun.

– Nu pot sta departe de tine. Indiferent cu cine sînt și ce am de făcut, nu mă pot gîndi decît la asta.

Și începuse să-i mîngîie, încet, sîinii. Jane se trase un pic înapoi.

– Dar tatăl tău? El ce a zis?

– Cum?

– Tatăl tău. Urma să-i spui despre noi.

– A, da. A fost așa cum ți-amî. Nu-l încîntă ideea divorțului, dar o acceptă. Ne va susține.

Începu să-și scoată grăbit hainele, de parcă îl ardeau. Jane, însă, ar fi vrut să stea de vorbă.

– Asta-i tot ce poți să-mi spui? întrebă ea, cu jumătate de glas.

Case rîse.

– Ce-ar mai fi de spus? Jane, nu am venit călare de la Twickenham în toiul nopții ca să stăm de vorbă despre tata.

Îi scoase cămașa de noapte și se întinse în pat, lîngă ea.

– Iubește-mă, zise el. Asta e tot ce vreau.

Trupul lui veni cu toată greutatea și încordarea deasupra ei. Brațele lui Jane îl înlănțuiră și mîinile îi frămîntară ușor spatele, încercînd să domolească toată tensiunea pe care simțea că o acumulase.

– Nu-ți voi face nici un rău, îi zise el, lăsînd la o parte delicatețea, dar am nevoie de tine îngrozitor de mult.

– Case, șopti ea. Case.

Înțelese dintr-o dată că îl dorea cu aceeași înflăcărare cu care o dorea și el pe ea. Își înălță capul de pe pernă și îl sărută îndelung, cu patimă. Neașteptat de repede uitară de sărut, de mîngîiere și se abandonară unei îmbrățișări sălbatice, devenid un singur trup, o singură viață, pînă ce se istoviră într-o ultimă zvîcnire.

Jane încă nu-și revenise cînd cineva ciocăni la ușă.

– Domnișoară Mayberry?

Era Ruggles.

– S-a întîmplat ceva? Mi s-a părut că aud zgomote.

Jane se uită speriată la Case.

– Știe că ești aici?

– Nu. M-am gîndit că nu vei suporta gîndul de a mai trece o dată prin asta.

Se dădu jos din pat și începu să se îmbrace.

– Scapă repede de el. Spune-i să-ți aducă un pahar cu lapte.

– Ruggles, îi strigă ea, cu glas moale. Nu pot să adorm. Te rog mult să-mi aduci un pahar cu lapte cald.

Urmă un moment de liniște, după care Ruggles spuse:

– Imediat, domnișoară Mayberry.

Îi auziră pașii îndepărtîndu-se pe coridor.

Case se îmbrăcase și acum își lega lavaliera.

– Unde pleci? îl întrebă Jane.

– Mă întorc la Twickenham. Tatăl meu știe că rămîn peste noapte acolo. Mîine dimineață, devreme, luăm micul dejun împreună. Ar fi bine să-ți pui pe tine cămașa de noapte.

I-o dădu și Jane o trase peste cap.

Case îi cuprinse chipul în mîini și o sărută cu delicatețe.

– Cu cît ne căsătorim mai repede, cu atît o să fie mai bine.

Luă cartea și i-o așeză în mâini.

– Vorbim mâine. O să încerc să ajung la cină.

Merse la ușă, o deschise încet și se furișă afară.

Lui Jane îi trebuiră câteva momente bune ca să-și revină.

Stătea în pat, rezemată de perne, cu o carte în mână.

Se uită spre Lance.

– A fost Case aici, sau imaginația a început să-mi joace feste?

Nu putea fi imaginația de vină, pentru că sinii ei încă simțeau atingerea lui. În plus, zîmbetul îi era strălucitor. Trăia un sentiment de adîncă bucurie pentru că exista un bărbat care o iubea atît de mult, încît străbătuse douăzeci de mile într-o singură noapte, doar ca să fie cu ea.

Nu a stat mai mult de zece minute, își zise ea.

18

Făcuse un pact cu ea însăși: nu avea de gînd să lase pe nimeni și nimic să-i strice liniștea. Nu voia să stăpînească lumea. Nu voia decît o șansă să-și poată trăi viața alături de Case. Fiecare om merită puțină fericire.

Nu, își zise ea hotărîtă, nimic nu avea să distrugă liniștea pe care o obținuse atît de greu. În plus, dacă s-ar dovedi acum lașă, ar însemna să trădeze tot ceea ce susținuse la Ladies' Library. Acesta era motivul pentru care se înființase biblioteca, să acorde femeilor drepturi egale cu ale bărbaților. Dar, cum aceste drepturi nu fusescră încă obținute, ea va fi considerată vinovată pentru divorț.

În urmă cu o lună, nu ar fi crezut că ar putea gîndi așa. Însă în urmă cu o lună nu știa că îl iubește pe Case și că el o iubește pe

ea. Părea că lumea s-a dat peste cap. Totul era diferit acum... Niciodată nu se simțise atât de fericită.

Se uită la ceas. Se apropia ora cinei. Sperase că el a sosit. Ea se schimbase deja. Era îmbrăcată cu o rochie albastră din cașmir, cu mâneci lungi, extrem de simplă. Privindu-se în oglinda mare își zise că rochia o făcea să semene cu o guvernantă. Era și palidă, așa cum i se întâmpla de fiecare dată când avea ciclul, așa că își ciupi ușor obrazii. Era ceva mai bine, însă tot lipsea ceva. Luă perlele mamei, le puse la gât și se declară mulțumită de înfățișarea ei.

Când se așezară la masă, Lady Sophy își zise că era foarte elegantă, chiar dacă îi plăceau toaletele simple. Erau doar ele două la masă și, pe măsură ce mâncau, Lady Sophy remarcă și alte schimbări: de pildă, chipul fetei părea mult mai luminos, la fel și ochii; un zîmbet îi tremura mereu în colțul gurii, iar gândurile îi zburau departe.

Lady Sophy încercă să lege o conversație despre diverse cunoștințe comune, dar când văzu că Jane îi dădea răspunsuri de conveniență, ochii începură să-i sclipească vesel. Bănuia cam ce se petrecea în mintea lui Jane. În cele din urmă, nu se mai putu stăpîni și-i zise:

– Jane, lămurește-mă o dată ce e cu misterul acesta. Ar trebui, sau nu, să vă urez să fiți fericiți?

Jane se îmbujoră.

– Cum ați spus?

– Tu și Caspar? Știu că a plecat la Twickenham. Din moment ce mie mi-e clar că te iubește și că îl iubești, nu-mi este prea greu să-mi dau seama că tu ești motivul vizitei lui.

– A, nu, doamnă. Adică această discuție este prematură.

– Asta-i bună! exclamă Lady Sophy. Doar nu-ți închipui că el o să-i *ceară* ducelui permisiunea să se căsătorească cu tine? Nu, în nici un caz. Caspar nu procedează așa. Îl va *anunța*

pe tatăl lui, nu-l va întreba dacă este de acord. Și să știi, Jane, că ducele va fi încântat să-î dea binecuvântarea. Dacă le-ai cunoaște pe flușturaticile care îl tot vînează pe nepotul meu, ai înțelege. Cred că ducele renunțase să mai spere că fiul lui se va îndrăgosti de o fată drăguță și bună ca tine. Așteaptă și ai să vezi. Totul se va petrece întocmai cum ați sperat voi.

În ciuda vinovăției care o cuprinse, Jane reuși să se stăpînească și să se exprime cu calm:

– Nu e așa simplu precum pare. Când eu și Case vom avea ceva să vă spunem, o vom face împreună.

Lady Sophy începu să rîdă.

– Bine, fie cum vrei tu, draga mea. Nu-ți mai spun decît atât: alegerea nepotului meu mă bucură peste măsură. Dar gata, hai să ne luăm ceaiul în seră, vrei?

Lordul Reeve se arătă foarte mulțumit cînd primi un bilet de la James Campbell, prin care acesta îl invita să cineze împreună cu el la Cook's Hotel, pe Dover Street. Era conștient că nu personalitatea lui strălucitoare îl atrăsese pe Campbell, ci faptul că îl cunoștea pe Lordul Castleton și îi știa și obiceiurile. În orice caz, ideea că se putea face extrem de util cuiva îi făcea mare plăcere și, în plus, erau și alte avantaje la mijloc. De cînd îl întâlnise pe Campbell, fusese tratat cu o ladă de coniac, cu dineuri elegante și cu o noapte la masa de joc. Chefuise pe cînst, fără să-l coste un ban.

Știa că toate acestea nu aveau să dureze. Îndată ce Campbell obținea ce-și dorea – întoarcerea soției răzvrătite – va pleca în Scoția. Între timp, însă, el, Reeve, se bucura în fiecare clipă de această nouă tovărășie. Campbell îl trata cu multă considerație, era generos și lăsa să se înțeleagă că fiecare mic serviciu adus de Reeve urma să fie răsplătit cum se cuvine.

Buna lui dispoziție mai avea, însă, o explicație. Îl înveselea la culme amintirea feței lui Castleton când Campbell îi spusese că Jane Mayberry era, de fapt, o femeie măritată, mai precis – soția lui. Aroganța aceea atît de nesuferită se topise instantaneu. Îi luase locul o furie stăpînită.

Jane Mayberry. Reeve dădu, nedumerit, din cap. Era peste puterea lui de înțelegere. Nu-și dădea seama ce văzuse contele la ea. În orice caz, era convins că nu știuse că e căsătorită, pînă nu-i spusese Campbell. Reeve spera ca Jane Mayberry să fie la fel de îndrăgostită de conte, cum era și el de ea. În felul acesta ar suferi amîndoi.

Hotărîrea lui Campbell de a-și recăpăta soția era de înțeles. Nu o iubea, însă tatăl lui insista să se împace cu ea pentru că avea nevoie de un moștenitor care să ducă mai departe numele.

Buna lui dispoziție dispăru în clipa în care intră în camera lui Campbell. Era clar că tînărul băuse și chipul lui, atît de plăcut de obicei, era acum schimonosit de furie. Stătea la o masă, lîngă fereastră, și citea o scrisoare. Lavaliera îi era strîmbă, iar jacheta zăcea aruncată pe pat.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Reeve, îngrijorat de schimbarea lui Campbell.

– Citește asta!

Reeve își lăsă pe pat pălăria, mănușile și bastonul și luă scrisoarea pe care i-o întinsese Campbell.

– Ce este, domnule? întrebă din nou.

– Ai să vezi imediat! Azi-dimineață mi-a fost înmînată.

Trimisul avocatului chiar m-a pus să semnez pentru primire.

Campbell se ridică brusc și începu să se plimbe, agitat, prin cameră.

Reeve aduse mai aproape o lumînare ca să vadă mai bine. Nu-i venea să creadă. Scrisoarea era de la avocatul Robert Shay, cel care îl reprezenta pe Contele de Castleton. Se afirma acolo,

în termeni foarte preciși, că domnișoara Janc Mayberry refuza să se împace cu soțul ei și că urma să rămână sub protecția Lordului Castleton. Ideea aceasta îl năuci de-a binelea, dar ceea ce urma era de-a dreptul uluitor. Evident, Lordul Castleton avea să pretindă paternitatea asupra copiilor rezultați din această uniune.

– Îți dai seama ce înseamnă asta? izbucni Campbell.

– Da, răspunse Reeve. Înseamnă că acest Castleton a înnebunit. Tatăl lui nu va accepta una ca asta. El e moștenitorul, fir-ar să fie! Nu m-ar mira ca Romsey să-l dezmoștenească.

Campbell scrîșni din dinți.

– Îmi spune să divorțez de soția mea! Mă amenință!

– Așa e, dar cel puțin te vei alege cu niște despăgubiri substanțiale. Nu m-ar mira ca tribunalul să-ți acorde mai mult de douăzeci de mii de lire. Ar trebui să păstrezi această scrisoare și să i-o arăți avocatului tău.

Campbell se uită la Reeve de parcă acesta ar fi fost un imbecil care nu pricepea cum stăteau, de fapt, lucrurile.

– Aș fi putut divorța și în Scoția, dacă asta aș fi vrut! Tu crezi că o să accept ca ea să mă ducă de nas? Îți închipui că o să mă las umilit, încornorat de... ipocritul acela?

Se înroșise la față și începuse să facă spume la gură.

– Mi-a spus că totul e ca și aranjat, că ea urmează să iasă imediat de sub protecția lui. Dacă își închipuie că o să scape nejmulită, se înșală amarnic.

Reeve medita serios la cele spuse de Campbell, care trase un scaun și se așeză la masă.

– Fii atent la mine, Reeve, zise el. Mi-ai spus că soția mea locuiește cu mătușa lui Castleton în Bloomsbury.

– La Woodlands, adăugă Reeve, încuviințînd.

– Castleton locuiește și el tot acolo?

– Din câte știu eu, nu. A mai stat câte o noapte, dar de obicei se duce acasă la el, în Albany. Dacă vrei dovezi de divorț, va trebui să mergi la Highgate. Ți-am spus, acolo e cuibul lor. Acum îi renovează casa.

– Nu înțelegi ce vreau să spun.

Reeve se încruntă.

– Tu la ce te gîndești?

– Vreau să știu dacă acum este la Woodlands.

Reeve se gîndi cîteva clipe.

– Cabrioleta! exclamă el.

– Cum?

– Cabrioleta. De aici au început toate zvonurile. Nu are loc suficient în șopron, așa că o ține în curte. Dacă el se află acolo, atunci acolo este și cabrioleta.

Campbell îl privi cîteva clipe cu ochii holbați, apoi lovi puternic cu palma în masă, făcîndu-l pe Reeve să tresară.

– Păi, asta-i! exclamă el, rîzînd. Dacă vedem cabrioleta acolo, nu facem nimic. Dar dacă nu e acolo și nu există nici o șansă să se amestece Castleton, atunci punem mîna pe nevastămea.

Era mai mult decît se așteptase Reeve.

– Adică... vrei să o răpim?

– Exact!

Reeve înghiți în sec.

– Dar vafeții? Nu se poate să nu fie vafeți acolo.

– Nu vor interveni dacă văd că sîntem înarmați. Ai pistol?

– Nu-l am la mine.

– Îți împrumut eu unul.

Reeve intrase într-o stare de efervescentă, gîndindu-se că lucrurile luau o întorsătură care anunța numai pericole.

– Și cum vrei să fugi de acolo? Eu nu am trăsură și nici tu nu ai.

Campbell se ridică în picioare, își îmbracă haina și își potrivește lavaliera. Ochii aruncau scînteii de nebunie.

– Inventăm noi o poveste care să stea în picioare și mituim un birjar ca să ne fie complice.

– Și cîinele? Am auzit că nu pleacă nicăieri fără el.

– Îl omorîm.

Campbell se sprijini cu palmele de masă și se aplecă spre Reeve.

– O să-ți răsplătesc osteneala. Să zicem... cinci mii de lire?

În clipa aceea Reeve uită de pericole.

– Cinci mii de lire, zise el. Ești foarte generos.

– Știam eu că te pot convinge.

În timp ce își bea ceaiul, străduindu-se să poarte o conversație inteligentă, Jane privea mereu spre fereastră. Sera se afla chiar în partea din fața a casei, așa că văzu luminile de la poartă și argații trecînd de colo-colo cu felinarele în mîini. Îl aștepta pe Case. Cînd era cu el, totul părea simplu, ușor de înfăptuit. Fără el, însă, hotărîrea ei avea de suferit.

Văzu argații alergînd grăbiți către poartă. Lăsă la o parte ceașca și se ridică să vadă mai bine ce se petrecea.

– Cred că e Case, zise ea, și ieși din cameră înainte ca Lady Sophy să poată spune ceva.

Coborî în fugă treptele din fața, se grăbi către poartă, prin iarba udă, dar se opri brusc. Nu Case era cel înconjurat de argați, ci soțul ei. Unul dintre servitori îi suci la spate mîinile, încercînd să-l trîntească în genunchi. Avea gura plină de sînge și pălăria îi căzuse în timp ce se zbătea neputincios să se elibereze.

– Am tot dreptul să fiu aici, strigă el.

– Nu și dacă vrei să intri cu forța, amenințînd cu arma, zise unul dintre portari.

Ochii lui Jack o fulgerară cu privirea.

– Spune-le cine sînt, răcni el.

– Nu l-am văzut pe omul acesta în viața mea.

Acum, înconjurată de patru argați voinici, unul dintre ei ținîndu-l în lesă pe Lance, Jane se simți stăpînă pe sine. Era clar că Lance tocmai fusese scos la plimbare cînd Jack dăduse buzna acolo.

Figura lui Jack se schimonosi de mînie și se smulse cu putere din mîinile argatului, aruncîndu-se asupra ei. Lance se transformă într-o fiară. Intervenii, însă, Ruggles care făcu un pas în fața ei și îi trase o lovitură puternică în stomac. Jane nu simți nici cea mai mică părere de rău, chiar și atunci cînd Jack începu să vomite.

– Să aduc un gardian? întrebă Ruggles.

– Nu, răspunse Jane.

Știa că, oricît de mult se temea de omul acela și oricît de mult îl disprețuia, era în avantajul ei să nu-l provoace.

– Se pare că a băut prea mult și a greșit adresa. Dați-l afară.

Doi dintre portari îl ridicară în picioare pe Jack și îl tîrîră dîncolo de poartă. El mai avea însă ceva de spus așa încît strigă cu o voce răgușită, abia reușind să articuleze cuvintele:

– Să-i spui lordului că din partea mea poate să putrezească în iad, cu tine cu tot. N-o să fie nici un divorț! Castleton n-are decît să facă bastarzi. Ai auzi, doamnă Campbell? N-o să fie nici un divorț!

Continuă să strige, însă Jane nu mai auzea ce spune. Rămase pe loc, ca împietrită. Cînd cineva îi așeză un șal pe umeri, se întoarse, așteptîndu-se să o vadă pe Lady Sophy, însă lîngă ea era doamna Trent, care o privea neliniștită, doamna Trent care îi cunoștea toate tainele și nu o judecase niciodată.

– Trentic, zise ea, cu ochii înecați în lacrimi.

Doamna Trent i se adresă cu blîndețe:

– Hai înăuntru, domniță. O să-ți pregătesc o cană zdravă de ceai de marmeladă. Și dacă se întoarce neisprăvitul acela, Ben o să-i zboare creierii.

Abia atunci observă Jane că băiatul care se ocupa de caii ei stătea cu espingola pregătită.

Nu voia să dea explicații și nici nu putea da ochii cu Lady Sophy în starea în care era. Nu știa încotro să se îndrepte și ce să facă, așa că rămase pe loc.

Doamna Trent o luă de după umeri și, întocmai ca în vremea de demult, cînd boala mamei ei o răvășise, gîndi ea pentru amîndouă.

– Hai, domniță. Hai să ne întoarcem. Eu n-o să vă las, nu vă fie teamă.

Ruggles și cei doi argați îl duseră pe Campbell pînă la birja care aștepta peste drum. Reeve deschise portiera, dar î se tăie respirația cînd văzu figura lui Campbell. Apoi dădu cu ochii de Ruggles și se retrase în cel mai îndepărtat colț al birjei.

– Vă sfătuiesc să nu vă mai arătați mutrele prin partea asta a orașului, le zise Ruggles. Stăpînul meu nu-i agreează pe cei care le amenință pe doamne. Să nu spuneți că nu ați fost avertizați.

Referirea la doamne îl trezi pe Campbell din amorțeală.

– Asta nu e o doamnă, se revoltă el. E o tîrfă, asta...

Ruggles îi repezi un pumn în bărbie și scoțianul nu mai scoase un sunet. După ce îl îndesară pe Campbell în birjă și închiseră portiera, Ruggles îi ordonă birjarului să dispară cît mai repede de acolo, ceea ce omul se grăbi să facă.

Lordul Francis Reeve își dorea să fie oriunde altundeva în afară de Cook's Hotel, alături de un om care părea să sufere de

demență acută. Își frământase mintea să găsească niște motive plauzibile ca să plece de acolo, însă de teamă să nu-l înfurie și mai tare pe Campbell, nu spuse nimic.

– N-o să scape așa ușor! șuieră acesta printre dinți. Prefer să o văd moartă!

Nu era prima oară când lui Reeve îi era dat să audă așa ceva, dar de fiecare dată vorbele erau rostite cu și mai mare dușmănic. Începea să-și dea seama că se vîrîse pînă peste cap în afacerea asta. Într-adevăr, voia să-i pună cumva la punct pe Jane Mayberry și pe Castleton, dar Jack Campbell părea să aibă intenții criminale, și asta îl îngrozea.

Măcar de n-ar mai bea atît! Dădea coniacul peste cap de parcă ar fi fost limonadă.

Își drese glasul și-i zise:

– Acum aștia pot să-ți facă necazuri. Dacă aș fi în locul tău, aș aștepta cîteva zile, chiar vreo două săptămîni, înainte să mă arăt la față.

În sinea lui își zise că în cîteva zile ar putea fi departe, la Bath, asigurîndu-și astfel un alibi. În cazul în care i s-ar întîmpla ceva lui Jane Mayberry, nimeni nu l-ar putea acuza de nimic.

Campbell se repezi spre el, spumegînd de furie, cu mintea tulburată de băutură.

– Ea crede că mi-a venit de hac, dar îți jur că nu-i așa. Nu mă tem de Castleton. Legăturile mele de sînge sînt la fel de puternice ca și ale lui, *la fel și relațiile mele*. Ai habar cine este patronul casei mele?

– Ăă, nu, zise Reeve. Mă tem că nu știu.

– Ducele de Argyll.

Reeve avu grijă să se arate impresionat, iar Campbell încuviință, dînd din cap.

– Da, continuă el, Ducele de Argyll. El și tatăl meu sînt veri de gradul al doilea.

Reeve nu putea să înțeleagă ce treabă avea asta cu Castleton, însă furia lui Campbell putea să izbucnească, așa că, din precauție, își păstră reflecțiile pentru sine.

Tresări când cineva ciocăni la ușă. Campbell se încruntă și se duse să deschidă.

În prag erau doi bărbați, la o distanță oarecare unul de celălalt.

– Domnul James Campbell? întrebă respectuos cel aflat mai aproape de ușă.

– Cine întreabă? vru Campbell să știe, arătându-se pus pe hartă.

– Eu, răspunse bărbatul din ușă, căpitanul John Cox, de la Special Branch. Veți fi ridicat pentru un interogatoriu, domnule Campbell.

Apoi privi în spatele lui Campbell.

– Dumneavoastră, de asemenea, Lord Reeve.

Reeve nu stătu pe gânduri, ci își luă îndată pălăria, mânușile și bastonul. Acesta era cel mai bun prilej de a scăpa de Campbell. Știa totul despre Special Branch, cu toate că nu se înființase decît de vreo doi ani. Oamenii aceștia era reprezentanți ai legii, iar el nu avea de ce să se teamă. Nu era decît un martor nevinovat. După ce va răspunde la întrebări va fi liber să plece.

– Și ce naiba mai e și Special Branch? întrebă Campbell.

– Vă explicăm pe drum, domnule, spuse Cox. Nu e ceva care să vă îngrijoreze, dar s-a depus o plîngere împotriva dumneavoastră de către domnișoara Jane Mayberry.

– A, asta era, bravo! Ei bine, o să lămurim cît de curînd lucrurile, zise Campbell, încleștîndu-și pumnii.

Cox își îndepărtă puțin marginea hainei, atît cît să i se vadă pistolul prins la brîu.

– Sfatul meu este să ne urmați amîndoi în liniște, zise el.

Reeve nu avu nevoie să i se spună de două ori.

19

Cînd ajunse la Woodlands, Case o găsi pe Lady Sophy într-o stare de maximă agitație, Jane se încuiase în camera ei.

– Nu vrea să mă lase înăuntru și nici nu vrea să stea de vorbă cu mine, zise Lady Sophy.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă Case.

– Nu-mi dau seama. Chiar aici, în curte, a fost un fel de conflict, din cîte am înțeles un bețiv a încurcat adresa. Așa am crezut la început. Dar, după ce Jane s-a încuiat în camera ei, n-am mai știut ce să cred. Caspar, tu știi cine este?

– Cred că ar trebui să stau de vorbă cu Jane înainte să trag o concluzie.

– Da, bineînțeles, dacă va vrea să te vadă. Doamna Trent este cu ea, dar refuză să vadă pe altcineva.

Case îi zîmbi mătușii lui, apoi spuse pe un ton autoritar:

– O să mă vadă. Și nu-ți face griji. Sînt sigur că nu e decît o furtună într-un pahar cu apă. Eu zic să pui pe cineva să pregătească niște cafea. După ce stau de vorbă cu Jane, mă întorc și discutăm.

După ce plecă mătușa lui, Case porni să-l caute pe Ruggles.

– A numit-o doamna Campbell? întrebă Case.

– Da, domnule.

– Și a zis că nu va fi nici un divorț?

Ruggles dădu din cap, afirmativ.

– Era și Reeve cu el?

– Da, domnule. În birjă.

Acum Case avea o idee destul de clară despre ceea ce o făcuse pe Jane să alege în camera ei și, cu toate că figura lui Ruggles nu trăda nimic, lui Case i se păru că și acesta bănuia cam despre ce era vorba.

– Și portarii? întrebă Case. Ei ce-au înțeles?

– Portarii cred că a greșit casa și că a confundat-o pe domnișoara Mayberry cu altcineva. Băuse, domnule, și mirosea de la o poștă. Era tare furios.

– Mulțumesc, Ruggles. Ești liber.

– Vă mulțumesc, domnule.

Case căzu pe gânduri. Nu știa sigur care avea să fie acum problema cea mai grea, Campbell sau Jane. Oricum, era hotărât să învingă.

Ciocăni la ușă.

– Jane, sînt eu, Case. Dă-mi voie să intru.

Ușa se deschise și în prag apăru doamna Trent.

– Vă așteaptă, domnule, îi zise ea, strecurîndu-se pe lîngă el în hol. Să aveți răbdare cu ea. Acum de asta are mai multă nevoie.

– Mulțumesc, doamnă Trent.

Doamna Trent nu dădu semne să fi simțit asprimea din glasul lui. Făcu o scurtă plecăciune și plecă repede.

Case simți mirosul marmeladei de cum intră în cameră. Jane stătea într-un fotoliu, lîngă foc; Lance se ghemuise la picioarele ei. Cîinele era neliniștit și-l privi pe Case de parcă ar fi fost un lup ascuns sub o blană de oaie. Nu era tocmai primirea la care se aștepta.

– Chiar era necesar să te ascunzi în camera ta? o întrebă cl calm.

Jane îl privi o clipă, apoi se uită în altă parte. Vocea îi răsună aproape nefiresc:

– Mi s-a părut mai simplu așa. Nu știam cum să-i explic ce se întâmplă lui Lady Sophy. Voiam să vorbesc mai întâi cu tine.

Case își trase un scaun aproape de Jane, dar se opri când auzi câinele mârâind scurt. Îl privi în ochi.

– Mulțumesc, Lance, dar nu trebuie să mă avertizezi. Am vorbit deja cu doamna Trent.

Când Lance se uită în altă parte, Case se așează.

– Am auzit că a fost agitație mare la porți, puțin înainte de sosirea mea.

– Soțul meu a fost, răspunse Jane, după cum probabil ai aflat. A făcut mare zarvă.

Era mai liniștită decât se așteptase el și, privind spre ceainicul de pe masă, Case se întrebă dacă nu cumva băuse cam mult ceai.

– Continuă, o îndemnă el, cu glas stăpînit. Spune-mi ce s-a întâmplat.

– S-a întâmplat, începu ea, că mi-am dat seama că îmi fac iluzii. Jack nu va divorța niciodată de mine. Cred că în sinea mea am știut asta dintotdeauna.

Făcu un gest de neputință cu mâna.

– Nu cred că am reușit să te conving cât de periculos poate fi omul acesta, continuă ea. Pare normal, poate fi chiar plăcut, cumpătat... dar atins de nebunie. Nu mă iubește, sau în orice caz nu e vorba despre ceea ce înțelegem tu și cu mine prin iubire; el crede că îi aparțin și mai degrabă m-ar vedea moartă decât să mă știe lîngă altcineva.

– Douăzeci de mii de lire... încercă el.

Dar Jane îl opri, cu un gest care exprima inutilitatea oricărei încercări. Lance ridică privirea spre Case.

– Nu banii contează pentru Jack, zise ea. Orgoliul, știrbirea prestigiului – nu știu cum să numesc asta, dar e tot ce contează pentru el. Nu l-am părăsit doar pentru că a abuzat de mine, ci și

pentru că era nebun de gelozie, pentru că era obsedat de mine. Și nu s-a schimbat nimic.

Case își dădu seama unde aveau să ducă toate acestea și răbdarea începea să-l părăsească.

– Îmi pare rău, zise el, îmi pare nespus de rău că a trebuit să suportî nebunia din seara asta. Dacă aş putea schimba trecutul, aş face-o. Dar nu pot. Jane, tot ce avem noi doi e viitorul, viitorul nostru. Credeam că asta dorești, credeam că ești legată de mine.

Vorbele ei veniră repede, pe nerăsuflăte:

– Și ce fel de viață am avea dacă nu divorțează?

Case strînse din dinți.

– O viață cât se poate de bună, după părerea mea. Ai avea o casă, un bărbat care te iubește, fidelitate, copii...

– Copii! Buzele începură să-i tremure. Tocmai aici e necazul.

Se ridică și se plimbă agitată prin cameră, apoi se întoarse lângă foc.

– Tu ești un om înțelept! Nu se poate să nu știi la ce mă refer! Copiii noștri se vor naște în afara căsătoriei. Asta mi-a și strigat Jack. „Spune-i lui Castleton că va crește bastarzi!”

Nu știa dacă să încerce să-i aline durerea sau să o zguduie puțin. Nu-și mai putea stăpîni mînia. Apăruse primul obstacol mai mare și ea se și împiedicase. Se ridică de pe scaun, ca să o poată privi mai bine.

– N-ar fi prima oară cînd un Devere zămislește bastarzi – cuvîntul îți aparține. Dar, dacă te neliniștește atît de mult, foarte bine, nu vom avea copii.

Lui Jane nu-i venea să creadă că vorbea serios.

– Și cu moștenitorii cum rămîne? Tu va trebui să te căsătorești ca să asiguri continuitatea familiei.

– Mai am un frate. N-are decît să asigure Justin continuitatea familiei. Și e cam tîrziu să-mi scoți ochii cu asta. Am trăit niște

momente de nebunie sublimă chiar în patul acesta. La asta ce mai ai de spus, domnișoară Mayberry?

Jane privi cu ochii ei mari patul și își mușcă buza de jos.

– Sîntem norocoși, zise ea privindu-l pe Case. Azi mi-a venit ciclul. Nu sînt însărcinată.

– Norocoși! Pentru tine doar asta înseamnă?

Auzindu-l, Lance se ridică, se scutură, apoi pași încet dincolo de pat și se tolăni pe jos, astfel încît să nu-i mai vadă pe cei doi care păreau să poarte de data aceasta un adevărat război.

Case își trecu degetele prin păr.

– Dumnezeule! exclamă el furios și merse lîngă fereastră. Apoi, fără să se întoarcă zise: Discuția asta oricum nu are nici un rost. Campbell va divorța. Îl voi face eu să divorțeze. Și după aceea ne vom căsători.

Jane se așeză din nou în fotoliu. De data aceasta vocea nu-i era decît o șoaptă întreruptă de suspine:

– Tu nu-l cunoști pe Jack.

Case se întoarse spre ea, cu fața crispată de furie.

– Nu, Jane. Tu nu mă cunoști pe mine. Unde îți închipui că mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții de cînd am crescut? În Spania. Luptînd pentru țara asta. Și n-am fost un soldat oarecare. De cele mai multe ori nici nu purtam uniformă, și nici oamenii mei. Ni se dădeau mereu misiuni speciale. Făceam lucrurile cele mai murdare, ca și cumnatul meu. Am ucis oameni cu mâinile astea, fără să-mi pese.

Își privi mâinile ca și cînd ar fi fost pline de sînge. Jane rămase și ea cu ochii pironiți asupra palmelor lui.

Vocea lui Case se mai domoli; parcă rostea un monolog.

– Unii ne numeau călăi, alții spuneau că sîntem asasini. Într-un fel aveau dreptate. Nu încapе îndoială că eram ucigași care lovcau fără greș. Nu luam niciodată prizonieri.

Jane rămăsese blocată, temîndu-se, parcă, și să mai respire. Case o privi în ochi și continuă:

– Da, nu prea eram niște soldați cumsecade. De ce crezi că mă urăște Piers atît de mult? Ordinele mele nu au fost să-l prindem pe el și pe tâlharii lui, ci să-i exterminăm. Și asta am și făcut.

Vorbea cu patimă, respirînd agitat.

– Acum spune-mi ce făcea Jack Campbell în vreme ce cu îmi mînjeam mîinile cu sînge în Spania. Bea, juca jocuri de noroc, alerga după fuste – așa mi-a spus. Și tu îți închipui că mi se poate împotrivi? Dacă m-ar cunoaște, dacă m-ar cunoaște cu adevărat, ar tremura de frică în clipa asta.

Da, îl credea, chiar îl credea pe omul acesta care i se înfățișa acum ca un străin.

Se lăsă un moment de tăcere. Case oftă, veni spre ea și o ridică în picioare.

– Nu mă privi așa, îi zise. Nu știi de ce ți-am povestit despre Spania. Eram un alt om atunci și duceam o astfel de viață. Să nu te temi de mine.

– Nu mă tem, răspunse ea repede, prea repede ca să fie convingătoare.

– Era vreme de război.

– Știu. Înțeleg.

Case zîmbi.

– Bine. Atunci știi și că nu mă sperii de Campbell. De dragul tău am fost gata să mă port ca un gentleman. Acum, însă, o să joc după alte reguli.

Apoi privi printre gene ceva care se afla lîngă fereastră, ceva ce nu băgase de seamă pînă atunci.

– Astea ce mai sînt? întrebă el, deși recunoscuse lădițele în care își adusese ea lucrurile.

Se întoarse și o privi în ochi.

– M-am gîndit să stau la Sally pentru cîteva zile. Avem nevoie de timp ca să ne gîndim la ce e de făcut. Am nevoie să fiu singură. Cînd sînt cu tine nu sînt în stare să gîndesc.

– Nu poți pleca de-aici!

Jane ridică privirea și ochii îi scăpărară.

– Ia stai puțin...

– Nu. Nici să nu încerci să mă contrazici. Nu te pot lăsa să pleci. Tu chiar nu pricepi? Nu de Campbell trebuie să ne temem, ci de Piers. Știe că te afli sub protecția mea. Aici ești în siguranță și aici ai să rămâi pînă hotărâsc eu ce e de făcut.

Lance apăru de după pat, cu colții mijiiți, fără să amenințe pe cineva anume.

– E valabil și pentru tine! zise Case și ieși din cameră, trîntind ușa în urma lui.

Case vorbi cu mătușa lui, dar nu mai mult de cinci minute, și o lăsă cuprinsă de adînci frămîntări. Ea se arătă înduioșată de logodna lor tacită, chiar profund înduioșată, însă un divorț... era ca un stigmat care o urmărește pe o femeie toată viața. Jane avea să fie surghiunită din societate.

Știa că nu avea rost să încerce să-l lămurească pe nepotul ei. Nu putea fi influențat de părerea nimănui. O ispiti ideea de a o face pe Jane să se răzgîndească, dar renunță. Caspar nu ar fi iertat-o niciodată.

Lady Sophy nu era femeia care să se dea în lături din fața greutăților, așa că se așeză la masa de scris, în camera ei, și începu să redacteze o listă cu numele prietenilor și cunoștințelor care nădăjduia ea că o vor ajuta pe Jane să treacă peste scandalul ce avea să urmeze. Dacă se va implica ea, Jane nu va fi exclusă din societate.

Case îl găsi Waldo la grajd, stînd de vorbă cu Harper. Mai întîi i se adresă acestuia din urmă:

– Harper. Știu că te consideri un fel de escortă pentru mine, dar în seara asta a fost un conflict aici și aș fi mult mai

bucuros dacă ai rămîne să o supraveghezi pe domnișoara Mayberry. Domnul Bowman poate avea grijă de mine.

Harper îl privi cu luare-aminte pe Case și înțelese că se petrecuse ceva destul de grav.

– O să am grijă să nu i se întîmple nimic, spuse acesta și plecă.

Cînd Harper ajunsese suficient de departe ca să nu-i mai poată auzi, Case se întoarse spre Waldo.

– Ia te uită, îi zise el, iar dau peste tine. Ce s-a întîmplat, ai devenit un fel de umbră a mea?

Waldo oftă, cu un aer dramatic.

– Știu cît ești de nesăbuit cînd e vorba să ai grijă de tine, așa că, de dragul vremurilor de odinioară, m-am gîndit să te supraveghez.

Case înclină capul spre umăr și-l privi iscoditor.

– Asta a fost ideea cumnatului meu?

– Mda, parcă mi-a spus ceva de genul acesta înainte de a pleca în Scoția, dar cred, totuși, că ideea a fost a mea. Acum spune-mi ce conflict a avut loc în seara asta.

– Îți spun cînd ajungem la Cook's Hotel.

Waldo ridică din sprîncene.

– Campbell?

Case dădu din cap afirmativ și ceru unui rîndaș să înșeueze doi cai.

– Cabrioleta, îl lămuri el pe Waldo, ar atrage atenția. Cînd li se aduseră caii, încălecară și se pierdură în noapte.

Proprietarul le spuse că domnul Campbell și prietenul dumnealui, Lordul Reeve, părăsiseră de ceva vreme hotelul, împreună cu alți doi domni, și nu se mai întorseseră. Nu i se păruse nimic dubios. Toți se purtaseră firesc, numai că domnul Campbell băuse cam mult.

– Și la ce oră a fost asta? întrebă Case.

– Au trecut cel mult trei ore. Nu, chiar mai puțin, altfel nu i-aș fi văzut. Tocmai strânseserăm masa, după cină, când Lordul Cadogan m-a întrebat dacă îmi poate vizita crama. Dacă-mi permiteți, am o crămă pe cinste aici, iar Înălțimea sa...

– Mulțumim, îl întrerupse Case. O să așteptăm în bar și, dacă se poate, trimiteți-ne o sticlă de vin de Bordeaux, cel mai bun pe care îl aveți.

Expresia deznădăjduită de pe chipul proprietarului dispăru, lăsînd locul uneia binevoitoare.

– Cum să nu, domnule. Nu veți fi dezamăgit.

Se așezară la bar, și Case îi expuse pe scurt amănuntele legate de apariția nepoftită a lui Campbell la Woodlands, dar reacția lui Jane i-o prezentă ușor modificată.

– Vrei să-ți spui că e gata să te părăsească? întrebă Waldo.

Dar cînd Case îl privi printre gene, adăugă ușurat:

– Perfect, nu putem lăsa să se întîmple una ca asta. Apoi glasul îi deveni grav: Să înțeleg că vrei să-l provoci la duel? Nu, m-am gîndit eu că nu vei face așa ceva. Oricum nu ar rezolva nimic. Iar dacă l-ai ucide, nici cumnatul tău nu-ți va putea salva pielea. Care va să zică, va trebui să cauți să-l convingi așa, cu delicatețe?

– Afîta delicatețe cît să albească peste noapte, răspunse Case. Ai o țigară?

Fumară în liniște o vreme apoi Case rupse tăcerea:

– Waldo, să știi că e chiar o ușurare să fii cu tine.

– De ce?

– Pentru că tu nu mă întrebi despre război, și nici de ce mă urăște Piers atît de mult.

– Nu, zise Waldo, suflînd în sus o spirală de fum și urmărind-o cum se risipește. Am fost acolo. Știu ce s-a întîmplat:

– Am fost barbari?

Waldo se întoarse și-și privi prietenul în ochi, fără să clipască.

– Am salvat mii de vieți. Să nu te aștepti să mă simt vinovat. Și nici tu să nu începi să te lamentezi. Piers nu e un barbar. E o bestie. Să nu uiți asta.

După o jumătate de oră terminaseră vinul și începuseră să-și piardă răbdarea.

– Hai să aruncăm o privire sus, zise Case. Poate Campbell s-a întors pe undeva, prin spate.

Case ciocăni la ușă, dar nu răspunse nimeni. Nu-i trebuiră decât câteva secunde ca să forțeze încuietoarea și să intre. Waldo luă o luminare dintr-un sfeșnic de pe hol și intră primul în camera elegantă, așa cum era de așteptat la un hotel precum Cook's. Pe podca zăceau niște haine, iar pe masă se afla o sticlă de coniac și două pahare. Mai găsiră și o scrisoare.

– Este de la Robert, spuse Case, cercetându-i în grabă conținutul.

Waldo găsi ceva pe policioara șemineului.

– Măi, măi, măi, zise el. Ghici cine și-a vîrît nasul în afacerea asta?

– Cine?

– Piers.

Case se încruntă.

– Peste ce-ai dat?

– Pietre, zise el și le dădu drumul în palma lui Case.

Rămăseseră amîndoi cu ochii pe cele două pietre, apoi se uitară unul la celălalt.

– Asta ce naiba vrea să însemne?

Waldo răspunse încet, rostind vorbele rar:

– Cred că de-acum Campbell nu va mai fi o problemă pentru tine.

Case nu înțelegea ce se petrece.

– Dar de unde știe de Campbell? Și de ce i-ar veni de hac? Campbell nu are nici o treabă cu Piers. Cred că l-ar bucura la culme să știe ce probleme îmi face mie ticălosul ăsta.

– A, nu. Nu cred. Piers vrea să fie singurul care să te joace pe degete. Iar despre cum a aflat de Campbell, am vorbit ceva mai devreme. Are informatori acolo unde trebuie. Știm de portarul de la Twickenham și de argații de la Woodlands. Dar mai pot fi și alții. Ne sînt de folos și nouă și lui. Duc mai departe poveștile pe care le spunem, dar nu-i putem împiedica să vorbească vrute și nevrute. Sînt sigur că Piers a pus ochii pe Campbell în seara în care a vrut să treacă de paza de la Twickenham.

– Mda. Lui Piers nu i-ar conveni să-l știe pe Campbell băgîndu-se tot timpul între noi.

– Acum ce facem?

– Nimic. Cînd proprietarul o să anunțe dispariția lui Campbell, o să intervină cei de la Bow Street.

– Și pînă cînd ei vor dezlega problema, reuniune noastră se va fi încheiat.

Case strcură pietricelele în buzunar.

– Asta a fost o noapte oribilă și am sentimentul că lucrurile or să meargă din rău în mai rău. Hai să mergem acasă, în Albany, și să ne gîndim cum o să procedăm.

Waldo îl bătu pe umeri.

– Eu am altă idee. Să mergem acasă, în Albany, și să desfacem o sticlă din cel mai bun coniac al tatălui tău.

Case nici că putea să se opună.

20

A țipise puțin și ciocănitul slab o trezi imediat. O durea tot corpul, pentru că adormise așa, îmbrăcată, în fotoliul de lîngă foc. Se uită în fugă la ceas și văzu că era trecut de miezul nopții.

Ciocănitul se repetă și auzi glasul lui Ruggles.

– Domnișoară Mayberry, v-ați trezit? Sînt doi domni aici care doresc să vă vorbească.

La ora asta? Alarmată, Jane se ridică și se duse la ușă. Lance ajunsese înaintea ei.

– Cine sînt? întrebă, după ce deschise ușa.

– Doi ofițeri de la Special Branch. Au spus că vor să stea de vorbă cu doamna Campbell și m-am gîndit că poate vreți să auziți ce au de spus. Susțin că e urgent. Vă așteaptă jos.

– Este și Lady Sophy cu ei?

– Nu. Ne-am gîndit că n-ar fi bine s-o trezim.

– Harper unde este?

– Harper?

– Am stat puțin de vorbă cu el în noaptea asta. Am crezut că este de serviciu.

Dacă o așteptau vești rele, voia ca Harper să fie lîngă ea. Se baza mult pe forța lui. Indiferent ce ar fi fost, *el* nu s-ar fi speriat.

– Nu poate fi prea departe. Cît vorbiți dumneavoastră cu ofițerii, o să-l caut.

Ruggles o conduse în cămăruța din fața salonului, aceeași cămăruță în care o sărutase Case înainte de a pleca împreună la cumpărături. Atunci fusese fericită, nînchипuit de fericită. Acum, însă, era speriată de moarte. Probabil că se întîmplase ceva îngrozitor, dacă doi agenți de la Special Branch veniseră la o oră atît de tîrzie. Harper îi spusese despre Case că plecase la Cook's Hotel, să stea de vorbă cu soțul ei. Oare ce se întîmplase? Și unde era Case?

Privirea agenților era sumbră. Cel care vorbi și care se recomandă drept căpitanul John Cox avea în jur de treizeci de ani. Era un tip scund, dar bine legat.

– Trebuie să vă pregătiți pentru o veste foarte neplăcută, doamnă Campbell, îi spuse Cox. Dumneavoastră sînteți doamna Campbell, nu?

Inima începu să-i bată mai repede.

– Ruggles, rămâi cu mine, zise ea. Apoi îi răspunse ofițerului: Da, eu sînt doamna Campbell. Spuneți-mi ce s-a întîmplat.

– Regret să vă anunț că un bărbat a fost atacat în noaptea aceasta la Vauxhall Gardens. Atacul i-a fost fatal. Credem că este vorba despre soțul dumneavoastră. Era și o scrisoare... În orice caz, am vrea să ne însoțiți.

Îi trebui ceva timp ca să se adune și să poată vorbi.

– Vreți să spuneți că... Jack a fost omorît?

– Așa se pare. Vă rog să ne însoțiți, doamnă Campbell.

– La Vauxhall Gardens? întrebă ea, ca în transă.

Gîndurile i se învălmășiră în minte. Știa unde este Vauxhall Gardens. În timpul verii, grădinile erau pline de lume și petrecerile țineau acolo toată noaptea. Iarna, însă, erau închise.

– Dar este închis pe timp de iarnă, dădu ea glas gîndurilor sale.

– L-a găsit un gardian. Îmi pare rău, doamnă Campbell.

– Să-mi iau haina. Ruggles, găsește-l pe Harper.

Sus o întîlni pe doamna Trent. Ceva o trezise, și cum nu știa ce anume, ieșise să cerceteze. Jane îi spuse în cîteva cuvinte ce se întîmplase.

Doamna Trent îi ajută lui Jane să îmbrace haina; nu cea roz, din catifea, ci una din lînă, de culoare închisă, pe care o purta în fiecare zi.

– Să nu pomenești numele Lordului Castleton, o avertiză Jane. Să nu spui nimănui... ah, Trentie, să nu-l bagi în nebulnia asta.

– Am înțeles. Nimeni n-o să scoată nimic de la mine.

Jane își luă în fugă săculețul în care avea și pistolul și coborî, grăbită, treptele.

Ruggles revenise acolo, dar fără Harper, iar agenții nu aveau de gînd să aștepte pînă aveau să-l găsească. N-au fost de acord nici ca Lance să o însoțească.

La scară se afla o trăsură, cu gratii la ferestre. Ruggles urcă alături de ea. Nimeni nu scotea o vorbă. Jane se gîndea la Case și își amintea fiecare cuvînt pe care îl rostise despre experiența lui în Spania și despre rolul pe care îl avusese în unitatea specială. Își amintea bine vorbele lui. *Unii ne numeau călăi, alții spuneau că sîntem criminali. Acum a venit vremea să joc după alte reguli.*

Doamna Trent privi de la fereastra camerei lui Jane, pînă cînd trăsura nu se mai zări. Se bucura că Jack Campbell primise ceea ce merita. Nu avea de gînd să verse nici o lacrimă pentru canalia aceea. În același timp, se ruga pentru conte și spera din toată inima să nu fie implicat. Și domnișoara Mayberry putea fi bucuroasă că a scăpat de bestia aceea de soț, cu condiția ca Lordul Castleton să nu fie implicat.

Ofînd, începu să strîngă lucrurile și să le așeze la locul lor. Cînd își dădu seama ce face, se opri buimăcită. Ar fi trebuit să fie în pat la ora aceea. Ceva, însă, o trezise. Dar ce anume? Apoi își aminti: se trezise, după ce auzise un geam spărgîndu-se. Se gîndi că zgomotul venea din camera de dedesubt. Tocmai pornise să vadă ce se întîmplase, cînd auzise vocea domnișoarei Jane, așa că uitase imediat de geamul spart.

Cu lumînarea în mînă, străbătu holul și tresări cînd simți ceva atingîndu-i picioarele. Era Lance. Se bucură să-l știe lîngă ea. Nu că s-ar fi temut. Nu se gîndea că ar fi putut intra hoți în casă, dar suportase prea multe șocuri într-o singură zi, așa că era cu nervii la pămînt.

Camera în care intră era un dormitor. Își dădu seama că nu greșise încăperea cînd văzu un scaun răsturnat, și oglinda mare spartă. Pe podea zăcea un sfeșnic, cu lumînarea în el. Rămase cu ochii pironiți asupra oglinzii. Lance făcu un salt înainte și începu să zgîrie cu ghearele ușa dulapului. Cînd deschise ușa și trupul unui om se rostogoli afară, doamna Trent țipă îngrozită.

Case bea de unul singur, iar Waldo dormea într-un fotoliu, cînd cineva ciocăni insistent la ușă. Nu exista nici un servitor în casă care să răspundă. Case se învinovățea acum că îi spusese lui Ruggles că era liber și nu adăugase că era liber să se întoarcă acasă, în Albany.

Se duse la ușă, ținînd în mîină pistolul, și constată ca era unul dintre portarii de la Woodlands.

– Înălțimea voastră, trebuie să veniți imediat, îi zise acesta. Domnul Harper e lovit rău, iar domnișoara Mayberry a plecat cu doi bărbați.

– Ce este? întrebă Waldo din spatele lui Case.

– Piers, răspunse Case înnebunit de furie. Piers mă joacă pe mine pe degete.

Harper îndura cu stoicism, în vreme ce doamna Trent îi curăța rana de pe frunte, pe care o căpătase cînd căzuse cu capul în oglindă. Cucuiul din ceafă deja i-l îngrijise. Erau cu toții în bucătărie. Se trezise toată casa, pînă și doamna Morrison, menajera, pe care greu o trezea ceva. Acum pregătea sandvișuri pentru lord, pentru domnul Bowman și pentru oricine altcineva dintre cei de față.

Harper îl privi recunoscător pe Case cînd acesta îi puse în mîină un pahar cu puțin coniac. Doamna Trent încercase să-l păcălească, dîndu-i niște ceai de marmeladă, dar o refuzase categoric.

Deja povestise ce se întîmplase, dar acum, după ce veniseră Lordul Castleton și prietenul lui, trebuia s-o ia de la capăt.

– Uite cum a fost, începu el. Îmi făceam rondul de noapte pe hol, cînd am auzit pe cineva strigîndu-mă. M-am uitat în jur, am văzut o ușă întredeschisă și, fără să bănuiesc nimic, am intrat

în cameră. Atunci m-a pocnit în cap. M-am clătinat și am intrat cu fruntea în oglindă.

– Cine? întrebă Case, abia stăpînindu-se. Cine te-a lovit, Harper?

Harper privi în jos, în pahar. În cele din urmă, răspunse:

– Nu știu, Înălțimea voastră.

Ochii lui spuncau însă altceva.

Cînd Case dădu din cap, semn că înțelesese, Harper continuă:

– Asta e tot ce îmi amintesc. Apoi doamna m-a readus în simțiri cu sărurile acelea.

– Dar de ce i-ar face cineva una ca asta lui Harper? întrebă Lady Sophy. Ce ar avea de cîștigat?

Apoi îl privi neliniștită pe Case.

Case și Waldo schimbă o privire fugară. Îi interogaseră pe portari și pe doamna Trent, așa că aflaseră toate amănuntle legate de agenții de la Special Branch și de plecarea lui Jane împreună cu ei, și înțeleseseră de ce fusese Harper dat la o parte.

– Și eu îmi pun aceeași întrebare, zise Waldo.

Înainte ca mătușa lui să mai zică ceva, Case i se adresă doamnei Trent:

– Sînteți sigură că urmau s-o ducă la Vauxhall Gardens?

– Așa au spus.

Case dădu din cap.

– Harper, pot să vorbesc puțin cu tine?

Leșiră amîndoi în holul din spate.

– Zi, Harper, cine a fost?

– Ruggles, răspunse el. L-am văzut în oglindă înainte să mă prăbușesc.

– L-ai văzut prin întuneric?

– Nu. Țineam încă în mîna lumînarea.

– Fir-ar să fie! exclamă Case. Știam că e cineva dinăuntru, dar Ruggles... am avut încredere în el! Clar, acum totul are sens.

De obicei el e de serviciu noaptea, însă în scara asta i-am dat liber. Nu se așteptau ca tu să fii aici. Asta i-a speriat.

– Da, încuviință Harper, eu îi cunosc pe toți agenții de la Special Branch.

– Ai avut noroc că nu te-a omorât.

– Numai norocos nu mă simt. Și de unde știți că nu a vrut să mă omoare?

Se despărțiră când li se alăturară Waldo și Lady Sophy.

– Mulțumesc, Harper, zise Case. Acum vezi-ți de rănilor tale.

– Dar, domnule. . .

– Acum, Harper, acum. E un ordin.

Harper se întoarse, bombănind, în bucătărie.

– Caspar, vreau să știu ce se întâmplă, zise Lady Sophy.

– Nu știm. Deocamdată nu sîntem siguri.

– Oamenii aceia nu erau de la Special Branch, am dreptate?

– Nu, se pare că nu.

Apoi îi făcu semn lui Waldo.

– Să se ducă cineva la House Guards, poate chiar au trimis ei niște oameni de-ai lor. Vin și eu imediat.

– Dacă nu ar fi fost agenți, Harper și-ar fi dat seama, zise Lady Sophy. Doar lucrează pentru Special Branch. În clipa următoare pricepu totul: deci din cauza asta l-au eliminat; și-ar fi dat seama imediat că erau niște impostori.

– Deocamdată nu știm nimic sigur.

– Biata doamna Trent. Nu știe ce se petrece.

– Și nici nu trebuie să știe! Nu are rost să alarmăm pe nimeni pînă nu aflăm ce s-a întâmplat.

O privi atent pe mătușa lui, și i se adresă pe un ton mai calm:

– Ai vrea să faci ceva pentru mine ?

– Orice.

– Ai grijă ca Harper să nu vină după noi. Nu poate să plece nicăieri în starea în care se află. Ar fi bine să-l vadă și un doctor.

– Am trimis deja după doctor.

– Și încearcă să-i liniștești pe toți.

– Da, răspuse ea. Pot să fac asta. Apoi schiță un zîmbet trist. Adu-o înapoi teafără, zise ea.

Case dădu din cap, și o porni grăbit spre ușă.

Aerul rece de afară era tocmai ce-i trebuia ca să-l scoată din starea care îl cuprinsese. Nu se pierdea niciodată cu firea. Era întotdeauna stăpîn pe sine. Nu trebuia decît să uite că Jane era Jane. Nimic nu trebuia să-l tulbure. Trebuia să redevină cel care fusese odată. El era vînătorul, iar prada era Gideon Piers.

Waldo și cîțiva dintre argați, toți foști soldați, așteptau deja călare.

– Luăm și cîinele? îl întrebă Waldo.

Cînd privi în jos, Case îl văzu pe Lance la picioarele lui.

– Da. E singurul care o poate găsi pe Jane.

După ce încălecă și Case, Waldo ceru lămuriri.

– Îmi trec o mulțime de întrebări prin minte – legate de timp, de desfășurare, de găsirea momentului potrivit. Îți dai seama ce înseamnă asta?

– Îmi dau seama, răspuse Case furios. Avem un Iuda printre noi.

Waldo se încruntă.

– Cine este?

– Ruggles, valetul meu.

Waldo îl privi îngrozit.

– Nu se poate să fie Ruggles! Robert l-a verificat. Referințele au fost impecabile.

– Sînt convins, dar banul corupe ca nimeni altul. Vorbim mai tîrziu. Acum, hai să mergem.

Trăsura îi lăsa la intrarea principală, dar ei intrară în grădinile Wauxhall pe o poartă laterală. Semăna mult cu intrarea de la Albany, cu zidurile acelea de fortăreață, însă Jane se adăpostise la Albany în timpul zilei, iar noaptea atmosfera i se părea lugubră și nu prevestea nimic bun. Felinarele pe care le duceau însoțitorii ei nu făceau decît să-i sporească sentimentul că se scufunda într-un ocean de întuneric.

Căpitanul Cox era chiar lîngă ea. Din cînd în cînd, Jane privea peste umăr la ceilalți oameni care o însoțeau. Acum erau patru, împreună cu Ruggles, și în lumina felinarelor arătau ca niște strigoi.

Ca să nu se lase copleșită de panică, Jane încercă să-și anintească grădinile Wauxhall așa cum arătau cînd le vizitase ea. Își amintea că erau acolo grupuri mari de oameni, iar în Dumbravă cînta orchestra. Toată lumea era destinsă și veselă. Se sărbătorea atunci una dintre victoriile lui Wellington în Spania. Nu-și aducea aminte care anume.

Încercarea ei nu avu, însă, efectul așteptat. Gîndurile continuau să o asalteze. Se afla aici ca să identifice cadavrul soțului ei. Oare Case îl provocase pe Jack la duel? Să fi fost moartea lui Jack urmarea duelului? Asta ar explica alegerea acelui loc pustiu cum erau acum grădinile Wauxhall.

Și toate se întîmplau numai din vina ei. Of, Dumnezeuule, numai din vina ei.

Măcar de-ar spune cineva un cuvînt, ca să rupă tăcerea aceea apăsătoare. Amuțiseră, însă, cu toții. Limba parcă-i înțepenise, lipită de cerul gurii, iar gîtul și-l simțea uscat. Nu se auzeau decît pașii lor pe pietriș și crengile copacilor fremătînd în bătaia vîntului.

Ieșiră de pe aleea principală și intrară pe o alta, mai îngustă, invadată de arbuști și copaci. Întunericul devenise sufocant. Jane

abia mai putea să respire. Tresări speriată cînd o zgîrie ceva pe obraz, dar căpitanul Cox îi prinse cotul, ajutînd-o să-și păstreze echilibrul.

– Nu mai avem mult, spuse el.

Cînd cotiră din nou și apucară pe o altă alee, și mai îngustă, Jane încetini pasul. Erau o mulțime de alee în Vauxhall, fiecare cu ramificațiile și intersecțiile ei, care formau un adevărat labirint. Dacă ar fi încercat să scape, n-ar fi știut încotro s-o apuce.

Gîndul acesta aprinse o luminiță în bezna din mintea ei: oamenii aceștia au spus că sînt de la Special Branch, dar oricine ar fi putut pretinde asta. Acceptase să-i însoțească fără să pună la îndoială spusele lor. De ce?

Ruggles. El garantase pentru ei. Iar Ruggles n-ar fi pus-o în pericol.

– Am ajuns, zise căpitanul Cox.

Luminița care se aprinsese în mintea ei se stinse. În față se afla unul dintre multele pavilioane mici, așezate din loc în loc în grădini și folosite ca adăposturi pe timp de ploaie. Felinarul suspendat de streașină fusese aprins și o lumină slabă se răspîndea pe aleea acoperită cu pietriș.

– Șeful ar vrea ca mai întîi să stea de vorbă cu dumneavoastră între patru ochi, i se adresă politicoș căpitanul Cox. Ar fi mai bine să lăsați ăsta la mine.

„Ăsta“ era săculețul ei, în care avea pistolul. Jane ezită, însă rațiunea învinse instinctul. Oamenii aceștia erau de la Special Branch, iar ea venise să identifice cadavrul soțului ei. Dacă ar fi vrut să-i facă vreun rău, n-ar fi așteptat atît.

Privi înapoi spre drumul pe care veniseră. Nu mai văzu pe nimeni, nici măcar pe Ruggles. Brusc o străbătu un fior rece. Căpitanul Cox o împinse ușor de la spate în pavilion.

– Rămîn eu de pază, afară, zise el.

Bărbatul din pavilion era de înălțime mijlocie, însă nu-i putea vedea fața deoarece felinarul se afla în spatele lui.

– Ia loc, domnișoară Mayberry, rosti el.

Jane se așează pe banca din lemn spre care îi făcuse semn. Simți cum i se strânse stomacul când bărbatul făcu cei câțiva pași care îi despărteau și rămase în picioare în fața ei, dominînd-o. Jane își luă inima-n dinți și îl întrebă:

– Unde este cadavrul soțului meu?

Bărbatul rîse scurt.

– Toate la timpul lor. Permite-mi să-ți spun că îmi face mare plăcere să te reîntîlnesc, cu toate că ultima noastră întrevedere a cam lăsat de dorit. Nu mă așteptam ca o femeie să aibă atîta prezență de spirit.

Instinctul și rațiunea se completează, și în mintea ei se făcu lumină. Îl avea în față pe omul care dăduse foc hambarului. Îi recunoscuse vocea, lipsită de orice accent. Nu erau agenți de la Special Branch. Nu era nici un cadavru care trebuia identificat. Căzuse într-o capcană și se afla în mîinile lui Gideon Piers.

Dacă ar fi avut acum o armă, nu l-ar fi împușcat pe el, ci și-ar fi tras un glonț în cap pentru că fusese atît de nesăbuită. Trebuia să se adune, să se orienteze și să încerce să găsească o modalitate de a scăpa de acolo. *Să nu intri în panică! Gîndește!*

Cox stătca de pază la intrare. Dar unde era Ruggles? Unde erau ceilalți? Dacă ea și Ruggles ar reuși să scape, s-ar putea ascunde în grădini, pînă cînd ar fi salvați. Încerca să aprecieze cu ochii minții distanța de la ea pînă la ușă.

Piers chicoti din nou.

– Nu știu ce-ți trece acum prin minte, domnișoară Mayberry, dar chiar nu trebuie să te temi de mine, mai ales dacă nu-mi stai în cale. Și dacă ești îndeajuns de înțeleaptă, n-o vei face încă o dată.

Jane începuse să respire greu și abia reuși să vorbească:

– De ce te-aș crede? L-ai ucis pe omul acela în Hyde Park.

În clipa următoare își dădu seama că mai bine tăcea. Tocmai îi dăduse ideea crimei.

– Cine, Collier? A primit ceea ce merita. Era unul dintre *Frați* și m-a trădat. Vocea îi devenise aspră. Din cauza lui a reușit Castleton să mă atace prin surprindere.

Jane se îndepărta puțin câte puțin de el, încercînd să se apropie de ușă. Nici nu auzi justificarea pentru uciderea lui Collier.

– Eu n-aș încerca asta! rosti Piers pe un ton tăios.

Jane îngheță. Urmă un moment de tăcere. Nu auzea decît bătăile proprii sale inimi.

Piers zîmbi, ori așa i se păru ei, pentru că vorbi pe un ton mult mai calm:

– Letty mi-a spus că puține sînt lucrurile care te înspăimîntă.

Letty se înșela. Gideon Piers o înspăimînta de moarte. Era atît de calm, atît de stăpîn pe sine, în vreme ce ea abia își putea stăpîni respirația.

– În scrisorile ei îmi povestea mult despre dumneata, continuă el. I-ai fost o bună prietenă atunci cînd a avut nevoie.

Jane nu-și dădea seama despre ce vorbea Piers, dar nici nu avea de gînd să-l contrazică. Dacă ținea să aibă o părere bună despre ea, cu atît mai bine.

Altceva începu să o preocupe. Nu părea un om decăzut, nici rău, nu avea nimic din înfățișarea monstruoasă pe care și-o imaginase ea. Asta n-o putea determina să-și schimbe părerea despre el. Fusese căsătorită cu Jack Campbell și știa ce poate ascunde farmecul unui bărbat. Omul acesta nu putea fi decît un criminal care ucidea cu sînge rece, un individ straniu, și nu putea ști cum reacționează. Case o prevenise să nu-l subestimeze, așa că nu avea de gînd să o facă.

O dată luată această hotărîre, Jane îl privi, încercînd să-i deslușească trăsăturile în lumina slabă, dar nu reuși. Cu siguranță

că el plănuise totul, pentru că lumina felinarului cădea din plin pe chipul ei.

Străduindu-se să pară cât mai calmă, Jane îl întrebă:

– De ce m-ai adus aici, domnule Piers? Omul dumitale, Cox, mi-a spus că trebuie să identific cadavrul soțului meu. Dar acesta a fost un pretext, nu-i așa?

– Te-am adus aici din două motive. În primul rînd ca să-i plătesc o datorie lui Castleton. *Stai jos, domnișoară Mayberry!*

Jane nu-și dăduse seama că se ridicase, pe jumătate, de pe bancă. Se supuse automat ordinului primit.

– Vreau să spun, o datorie de onoare, adăugă el.

– Onoare? repetă ea, neînțelegînd la ce se referea.

Cînd Piers făcu un pas înapoi, Jane simți că respiră ceva mai ușor.

– Da, de onoare. Nu știu cît de multe ți-a povestit Castleton despre Spania, dar înainte de ultima bătălie el le-a dat voie femeilor și copiilor să plece. Însă nu e singurul care știe ce înseamnă să fii cavaler. Ceea ce vreau să spun este că o faptă bună cercîntotdeauna o răsplată. Acum sîntem chit. Și vreau să știe asta.

Jane nu înțelegea nimic din ce povestea Piers.

– Și al doilea motiv? întrebă ea.

– După cum am spus deja, o faptă bună cere întotdeauna o răsplată. Ai fost o prietenă adevărată pentru sora mea. Voi fi și eu un prieten bun pentru dumneata. Ai un soț pe care nu ți-l dorești. O să rezolv eu această problemă. Campbell nu o să-ți mai facă niciodată neazuri. Nu trebuie decît să spui cuvîntul potrivit și vei fi văduvă. Gîndește-te, domnișoară Mayberry. Vei fi liberă să te căsătorești din nou. A, dar mă tem că nu cu Castleton. În ce-l privește am alte planuri.

Era atît de calm, atît de cerebral, atît de curtenitor. Se oferea să-l omoare pe Jack cu atîta seninătate, de parcă nu avca de gînd să comită o crimă, ci doar să-i cheme o birjă.

Un lucru însă era cât se poate de clar. Ea avea să scape cu viață din capcana aceasta. Redeveni stăpînă pe sine.

– Mulțumesc, dar aș prefera să nu merg atît de departe. Nu am de gînd să mă căsătoresc din nou, nici cu Lordul Castleton... nici cu altcineva.

– Bine, atunci va trebui să-lucid pe celălalt.

Acum chiar că nu mai înțelegea nimic.

– Care celălalt? Despre ce vorbești?

Piers dădu, muștrător, din cap.

– Înseamnă că nu m-am făcut înțeles. Afară sînt doi oameni a căror soartă depinde de un cuvînt al dumitale. Unul va muri, celălalt va trăi.

Îi trebuiră cîteva clipe ca să înțeleagă. Apoi, reuși să se dezmeticească.

– Jack. Îl ai pe Jack?

– Da. Nu așa am spus?

Celălalt trebuie să fi fost Ruggles. Îi avea pe Jack și pe Ruggles, iar unul dintre ei trebuia să moară. Reuși cu greu să vorbească:

– Dar de ce să-l omori pe unul dintre ei? Nici unul nu are de-a face cu dușmănia dintre dumneata și Lordul Castleton.

– Draga mea domnișoară Mayberry, nu te-am adus aici în noaptea asta ca să facem schimb de amabilități. Am vrut să-i transmit un mesaj lui Castleton. Dacă te las să scapi cu bine de aici, va crede că mi-am pierdut cumpătul. Nu sta prea mult pe gînduri, altfel o să-iucid pe amîndoi.

Paralizată de groază, Jane îl văzu plecînd. Nu se putea să vorbească serios. Nimeni nu putea fi atît de crud. Letty spunea că e un om bun și că avea nevoie doar de o șansă.

Dar Case îi spusese tocmai contrariul.

Se ridică în picioare, neștiind ce trebuie să facă. Ezită o clipă numai, apoi înșlăcă felinarul și ieși în fugă.

Nu ajunsese prea departe. Nu avea după ce să se orienteze, nu era nici o lumină în afară de cea care abia mai pîlpîia în felinarul ei.

– Piers! strigă ea. Piers! Nu face asta! Letty...

Cuvintele îi fură, însă, acoperite de o bubuitură. Se întoarse brusc către locul de unde se auzise împuşcătura

– Ah, nu! murmură ea. Nu!

Aştepta încordată a doua împuşcătură, dar, neauzind-o, o luă la fugă. Sări într-un tufiş, apoi se ridică repede să se elibereze de mărăcini şi fugi mai departe. În faţa ei zări un luminiş. Încetini paşii simţind mirosul înţepător de praf de puşcă şi se opri de tot când felinarul lumină o grămadă ciudată aflată aproape de picioarele ei. Preţ de câteva clipe nu se putu mişca. În cele din urmă se urni cu greu. Era Jack.

Zăcea cu faţa în sus, cu mâinile şi picioarele legate şi cu căluş în gură. Avea ochii deschişi şi pieptul plin de sânge.

Întinse o mîină tremurîndă ca să-l atingă, apoi o trase înapoi speriată. Era mort. Nu era nevoie să-l atingă. Ştia că e mort.

Suspină, zguduită de groază şi durere. Dumnezeu, ce făcuse?

– Ruggles! strigă cu toată puterea de care mai era în stare. Ruggles!

Ascultă, încordată, dar nu primi nici un răspuns. Apoi auzi lîngă ea o creangă frîngîndu-se şi îşi aminti vorbele lui Case: lui Piers îi plăcea să se joace de-a v-aţi ascunselea.

Unde era Ruggles? Ce îi făcuseră?

Trebuia să plece mai repede de-acolo! Trebuia să aducă ajutoare!

Auzi altă creangă frîngîndu-se şi tresări îngrozită. Oare urma ea? *Calm!* îşi zise. *Nu intra în panică. Nu-l provoca în nici un fel. Nu te grăbi. Furişează-te, ieşi o dată de aici şi adu ajutoare.*

– Ruggles! strigă ea. Ruggles!

De parcă ar fi pornit în căutarea lui, Jane se întoarse pe drumul pe care venise. Când ajunsese în tufișul plin de măcăcini, lăsă felinarul jos. Nu-i venea să renunțe la el, însă era prea periculos să-l mai țină. O dădea de gol.

Se strecură trecînd de la un copac la altul. Din cînd în cînd se oprea și asculta, însă nu părea să o urmărească nimeni. Știa că nu se învîrte în cerc, pentru că nu se îndepărta de alea acoperită cu pietriș. În plus, întunericul nu mai era atît de adînc și se putca orienta după umbră.

Apoi se împiedică de rădăcina unui copac și auzi, în același timp, undeva departe în urmă, a doua împuşcătură. *Ruggles!* își zise ea și toată stăpînirea de sine îi dispăru. Se ridică în picioare, lăsînd la o parte prudenta și, copleșită de spaimă, începu să alerge disperată. Nu se uită în urmă nici măcar o dată. Picioarele ei aproape zburau pe pietriș. Trebuia să se îndepărteze cît mai repede ca să-și poată salva viața.

Apoi auzi un sunet care o făcu să spere:

– Lance? strigă ea. Lance?

Cîinele sosi în grabă și aproape că o răsturnă. Jane se așează în genunchi și-l îmbrățișă, pierdută.

– Jane! Unde ești?

Era vocea lui Case.

– Aici!

Printre copaci zări luminile felinarelor. În cîteva clipe Case era lîngă ea. O ridică de jos și o strînse în brațe.

– L-au omorît pe Jack! strigă ea. Ah, Case, l-au omorît pe Jack și cred că și pe Ruggles.

– Gata, gata, sînt lîngă tine, o potoli el. Spune-mi ce s-a întîmplat.

Casa o trimise pe Jane, însoțită de o escortă, la hotelul de peste drum. Ea îl rugă s-o însoțească și să-i lase pe jandarni și

pe gardieni să-l găsească pe Ruggles, dar nu-l putu convinge. Case îi ceru să-i spună locul în care se afla cadavrul lui Jack. Jane nu mai știa sigur, însă Lance părea să fi dat de o urmă, căci alerga în sus și în jos de-a lungul aleii, ca și când le-ar fi cerut să-l urmeze.

Case îi puse o lesă lui Lance și, după ce le ceru oamenilor săi să se împrăștic, cu armele pregătite, o porni alături de Waldo care lumina calea cu felinarul.

– Ce mesaj ți-a mai transmis Piers de data asta? îl întrebă Waldo.

– Același. Că el este păpușarul, iar noi marionetele. O să aflu mai multe după ce vorbesc cu Jane.

– Acum a fost altceva, mai bine pus la punct.

– Da, și asta mă face să cred că începe să-și piardă răbdarea. Se apropie sfârșitul jocului. Nu ar face atâtea necazuri dacă nu ar fi gata să se topească în aer.

– Reuniunca?

– Sper, Waldo, altfel ar însemna că ne-am învîrtit în jurul cozii.

Tăcură pentru că Lance dădea semne de încordare. Case alerga ca să țină pasul cu el. Când văzu în față luminișul, Case îl opri și apoi rosti tăios un ordin, dar Lance nu vru să se supună. Schelălăi și îl privi, parcă implorîndu-l să-i dea alt ordin.

– Ține-l pe Lance, îi zise Case lui Waldo, și dă-mi felinarul.

– Ai grijă, ar putea fi o capcană.

În luminiș erau două cadavre. Case își scoase mînușa și atinse fața lui Campbell. Era rece, semn că murise de mai multă vreme. Trecu la celălalt cadavru. Era Lordul Reeve. Descoperirea nu-l luă prin surprindere. Se așteptase la asta. Trupul lui Reeve era și el rece. Case își dădu seama că amîndoi fuseseră uciși în altă parte și apoi aduși acolo.

Se ridică. Îl privi pe Campbell, fără să simtă nici cel mai mic regret sau milă. Dacă regreta ceva era faptul că nu zăcea acolo și cadavrul lui Ruggles.

21

Jane dădu din cap, refuzînd să creadă ce i se spusese. Cum adică erau reci? Nu mai are nici un sens. Doar am auzit două împuşcături. Piers i-a împuşcat pe amîndoi pentru că eu nu am vrut să aleg.

Case se lăsă pe vine în fața scaunului ei și-i luă mîinile în mîinile lui. Jane tremura și fața îi era albă de spaimă și de oboseală. Se învinovăța pentru ce li se întîmplase lui Campbell și lui Reeve. În ce-l privea, Case se bucura că scăpase de ei, însă nu-i putea spune asta lui Jane.

– Jane, ascultă-mă, îi zise el. Au fost omorîți în altă parte și cadavrele le-au fost aduse la Vauxhall. Piers s-a jucat cu tine. Tu nu ai nici o legătură cu moartea lor.

– Nu mă minți?

– Îți jur că spun adevărul.

– O, Doamne!

O zgudui un fior și apoi izbucni în plîns. Case ar fi luat-o în brațe, dar ea îl îndepărtă. Se ridică din nou în picioare și se uită la ea, neputincios. Cînd începu să-și tragă nasul, el îi dădu batista. Lance stătca la picioarele ei și Jane părea să se simtă mai liniștită lîngă cîinele ei decît lîngă Case.

Se aflau într-un salon mai retras de la hanul White Horse, chiar peste drum de intrarea în Vauxhall Gardens. Dcocamdată nu chemaseră autoritățile. După Case, cadavrele lui Campbell și al lui Reeve puteau să zacă acolo pînă în ziua de apoi. Mare greșală făcuse încercînd să o implice pe Jane în planurile lor. Metodele lui Piers se dovediseră mult mai drastice decît ale sale,

dar rezultatul era același – Jack Campbell nu avea să-i mai facă în veci necazuri lui Jane.

Pînă la urmă trebuia să cheme autoritățile, dar prefera să facă asta mai tîrziu. Nu voia să se facă vreo legătură între Jane și evenimentele de la Vauxhall din noaptea aceea. Cu puțin noroc, ea putea evita interogatoriul. Nu mulți știau că fusese căsătorită cu Campbell.

Jane suspină încă o dată, își suflă nasul, apoi ridică privirea spre el.

– Unde sînt Waldo și ceilalți?

– Jos. Am trimis pe cineva la Woodlands să anunțe că te-am găsit și că ești teafără. Ți-am găsit și săculețul, mai binc zis Lance l-a găsit și mi l-a adus. Pistolul tău este încă înăuntru, dar descărcat.

Jane dădea din cap, dar nu auzea decît pe jumătate. Nu înțelegea ce îi spusese Case. Ruggles era un Iuda. Case găsisese două cadavre, însă unul era al Lordului Reeve. Nu mai înțelegea nimic. Își amintea groaza care o cuprinsese cînd auzise cele două împușcături. Dar ce legătură avea Jack cu Reeve?

– De ce?

Vocea începuse iar să-i tremure.

– De ce ar face Piers una ca asta? Ce urmărește, de fapt? De ce i-a ucis pe Jack și pe Reeve? Ce legătură au ei cu toate acestea?

– Îi stăteau în cale. Poate e doar o bănuială, dar cred că Piers s-a temut că cei doi, în special Campbell, îi vor încurca planurile în ceea ce mă privește. Poate s-a gîndit că îl voi provoca pe Campbell la duel, sau el pe mine, și că unul dintre noi va fi ucis. În felul acesta eu ieșeam din scenă, iar Piers nu putea permite una ca asta.

Nu, își zise Case, vrea să-și rezerve această plăcere pentru el.

– Dar să mă atragă pe mine la Vauxhall... asta de ce-a făcut-o? De ce nu a lasat cadavrele pe o alee pustie?

– Ar fi lipsit spectacolul. Trebuie să îți minte că Piers este ca un actor care interpretează în fața unui public. Se hrănește din aplauze.

– Eu nu aplaud! izbucni Jane.

Zîmbi văzîndu-i reacția, bucuros că își revenise.

– Nu?

– Nu. Am rămas fără cuvinte! E un individ diabolic.

– Ce încîntat ar fi Piers dacă te-ar auzi.

Jane îl privi fix cîteva clipe, apoi șopti:

– Dar tu ce-ai face, Case? Tu ai aplauda?

Case zîmbi cu amărăciune.

– Mai mult ca sigur. Pe mine m-a impresionat profund. Nu știam la ce să mă aștept cînd am sosit la Vauxhall.

Jane începu din nou să plîngă și căută batista. După ce-și suflă nasul, zise cu un glas neașteptat de sigur:

– În nici un caz *nu* o să mă transform într-o stropitoare.

– Ești încă în stare de șoc, îi zise Case cu blîndețe. Dar nu mai scapi. O să bei coniacul acela.

Paharul ei de coniac, rămas neatins, se afla pe policioara șemineului. Case îl luă și i-l puse între palme. Sub privirea lui atentă, Jane luă o înghițitură, apoi încă una. Case își trase un scaun lîngă ea și se așeză.

– Mai mult, spuse el, și Jane se supuse.

Căldura îi cuprinse tot corpul și încetă să mai tremure. Uitîndu-se la lichidul de culoarea chihlimbarului, zise cu glas stins:

– Îmi plăcea Ruggles.

– Tuturor ne-a plăcut.

Case nu-și putea ascunde amărăciunea.

– Nu crezi...

Și ridică spre el o privirea șovăitoare.

– ... poate că te-ai înșelat în privința lui?

– În nici un caz. Întrebă-l pe Harper dacă pe mine nu mă crezi. Ce este? Întrebă el, văzînd-o că scutură din cap cu vehemență.

– Precis că transmitea informații. Dar cum a reușit? Aproape tot timpul era la Woodlands.

– Nu, nu era. Își împărțea timpul între Woodlands și Albany. Sînt sigur că și-a dezvoltat o întregă strategie ca să-și atingă scopul. Nimeni nu-i urmărea venirile și plecările. În noaptea asta strategia lui a eșuat.

– De ce spui asta?

– Ruggles se aștepta ca el să fie de serviciu în noaptea asta. Cred că a fost șocat cînd i-am spus că îl las pe Harper în locul lui. Știa că Harper își va da imediat seama că agenții aceia erau de fapt niște impostori.

Jane se înfioră și mai luă o gură de coniac.

– Mie mi-a spus că strînge bani ca să-și cumpere o tavernă micuță, unde să poată ține și un cîine, zise ea.

Case rîse scurt.

– Mda, sînt convins că se așteaptă să-i dea Piers bani ca să-și vadă visul cu ochii.

– Tu nu crezi că-i va da?

Îi privi chipul palid pe care apăruseră cute fine, din pricina oboseii, și hotărî să nu-i spună ce credea el de fapt, și anume că Piers urma să-l lichideze pe Ruggles. Nu putea să lase în viață un martor care să-l poată identifica, dacă nu era absolut sigur de loialitatea lui. În noaptea aceea avusese grijă ca Jane să nu-i vadă fața.

Sau poate era tot un truc ca să-l facă pe el să bîjbîie în continuare.

Jane îl privea, așteptînd răspunsul.

– Nu știu ce să zic, rosti el, dus pe gînduri.

În glasul lui Jane se simțea deznădejdea când îl întrebă:

– Când o să se termine toate astea?

Nu voia să-i spună că, după părerea lui, la reuniunea de sîmbătă jocul se va încheia. Nu voia ca ea să-și facă apariția pe neașteptate la Twickenham. Își dorea să o țină departe de toate cîte aveau să se petreacă.

Ridică din umeri.

– Curînd. Dar nu înainte ca eu și Piers să avem o confruntare directă.

– O confruntare directă? spuse ea în șoaptă.

– Asta nu pot evita. Eu sînt publicul pe care vrea el să-l impresioneze cel mai mult. O să vrea să mă privească de sus, să-mi arate cît a fost el de inteligent. Nu te speria. Eu sînt mai inteligent decît mă crede el.

Jane luă o înghițitură prea mare de coniac și începu să tușească. Nu-i plăcea ce-i era dat să audă. Îi apăru în minte imaginea a doi gladiatori gata de atac, într-o arenă romană.

– De ce vă urîți voi doi atît de mult?

Case nu-i răspunse imediat. Întîi scoase o țigară de foi din buzunar și o aprinse de la lumînarea de pe masă.

– Te deranjează? întrebă el în cele din urmă.

Jane dădu din cap, semn că era liber să fumeze.

Case trase un fum, după care se sprijini cu spatele de șemineu.

– Nu e vorba de ură, începu el, cel puțin nu în ceea ce mă privește. Niciodată nu a fost vorba de ură. Cum ți-am mai spus, în Spania mi s-a dat sarcina de a pune mîna pe o bandă de ticăloși. Nu o să intru în detalii, faptele lor erau cumplite. Eram soldați căliți și totuși ni s-a întors stomacul pe dos cînd am văzut ce puteau face, mai ales cînd era vorba de militari englezi. Atunci devenea de-a dreptul barbar. Piers se credea invincibil. Eu i-am dovedit contrariul. L-am bătut jucînd după regulile lui, folosind

metodele lui, cel puțin așa am crezut pînă cînd a apărut în Londra și l-a ucis pe John Collier.

– Iar acum e gata să pună mîna pe tine.

– Acesta e un punct de vedere. Mie îmi place să cred că eu sînt gata să pun mîna pe el.

Case se duse la bufet și-și turnă un pahar mare cu coniac. După ce luă două înghițituri zdravene, se întoarse la fotoliul lui.

– Jane, știu că asta a fost o noapte îngrozitoare pentru tine; crezi că ai putea totuși să-mi mai povestești o dată ce s-a întîmplat? Vreau să aud acum, cît totul e proaspăt în mintea ta. Apoi te duc acasă.

Mintea ei se blocase pe imaginea celor doi gladiatori care se studiau unul pe celălalt într-o arenă romană, fiecare așteptînd lovitura celuilalt.

– Jane.

Tresări și ridică privirea spre el.

– Sigur. Dacă te ajută.

– S-ar putea.

– Partea cea mai ciudată, zise ea, este că părea foarte curtenitor. Chiar a pomenit de cavalerism. Spunea că are o datorie de onoare față de tine, pentru că înaintea ultimei lupte ai dat voie femeilor și copiilor să plece. A zis că acum sînteți chit. Asta ce înseamnă?

– Bănuiesc că a făcut același lucru pe care l-am făcut și eu. Le-ar fi putut ucide pe femeile din viața mea, pe tine, pe Amelia, pe Contessa, dar v-a cruțat vițețile, așa cum am procedat și eu cu femeile din tabăra lui.

– Ce mai cavalerism! Eu eram speriată de moarte!

Era mai bine. Case se bucura să vadă că își recăpăta energia.

– Știu. Dar te-a lăsat în viață.

– Iar acum, zise ea mînioasă, lăsînd curtoazia la o parte, vă puteți ucide unul pe celălalt fără mustrări de conștiință!

– Cam așa ceva.

Case sorbi din pahar pentru ca ea să nu-i observe zîmbetul, deși nu știa de ce zîmbea. Fusese o noapte istovitoare.

– Vorbește-mi despre Letty, o îndemnă el. Ce-a vrut să spună subliniind că i-ai fost o prietenă atît de devotată?

– Nu-mi dau seama. Eram prietene bune, asta e tot. Piers zicca că pomenea de mine în toate scrisorile.

– Dar tu nu l-ai văzut niciodată.

– Cînd am ajuns eu la „Sf. Bede“, el se înrolase deja și plecase în Spania. Letty i-a scris regulat, dar el i-a răspuns foarte rar. Apoi nu a mai primit nici o scrisoare. Jane rîse cu amărăciune. Letty a crezut că a murit ca un crou.

După cîteva momente de tăcere, Case o rugă să continue.

– Apoi... mi-a spus că o faptă bună cere întotdeauna o răsplată și, pentru că i-am fost o prietenă atît de devotată lui Letty, mă va face văduvă.

– Te-a mințit, Jane. Crede-mă, te-a mințit. Nu l-a ucis pe Campbell ca să te răsplătească pe tine. Piers face numai ceea ce-i dictează interesele lui. Campbell era ca un ghimpe, din cauza asta l-a ucis. Dar a simțit nevoia să facă și din asta un spectacol. Așa că nu te mai învinovăți pentru moartea lui Campbell.

Ea tocmai asta făcea. Nu putea să nu se simtă răspunzătoare.

Ca și cînd i-ar fi citit gîndurile, Case o întrebă:

– Te învinovățești și pentru moartea lui Reeve?

– Nu. Pe Reeve nu înțeleg de ce l-a omorît.

– Pentru același motiv pentru care l-a ucis și pe Campbell. Îi stătea în drum. Toată șarada din noaptea asta a pus-o în scenă pentru mine. Vrea să cred că este invincibil.

– Dar tu nu crezi asta, nu-i așa, Case?

– Nu. L-am învins o dată și o s-o fac și a doua oară. Acum continuă.

Și Jane îi povesti întâmplările încă o dată, obsedată de promisiunea lui Piers că o va face văduvă.

Ajunseră la Woodlands când se crăpa de ziuă. Luaseră de la han o caleașcă pentru Jane și Lance. Bărbații veniseră călare. Când Case deschise portiera caleștii, îi găsi pe Jane și pe Lance dormind profund. Amîndoi se arătară nemulțumiți că fuseseră treziți. Mătușa lui nu se culcase. Îi aștepta. Case o luă pe Jane în brațe, o duse în camera ei, o așeză pe pat și o acoperi cu pătura.

Zăbovi lîngă ea cîteva clipe, privind-o. Încă era palidă și sub ochi începuseră să i se vadă umbre negre. Părea un copil neajutorat. Poate ar fi fost mai bine dacă nu l-ar fi cunoscut. N-ar fi suferit atît.

Piers nu-i făcuse nici un bine eliminîndu-l pe Campbell din scenă. Dimpotrivă. Jane se simțea atît de vinovată, încît nu mai suporta ca el să o îmbrățișeze. Nu-i mai dădea voie să-i aline suferința. Și mai era ceva. Ar fi trebuit să-și țină gura și să nu-i povestească niciodată nimic despre Spania și despre ce făcuse el acolo. Nu-i spusese nimic nici tatălui său, de care era mai apropiat, nici propriului frate. Nu-i povestise niciodată nici lui Robert, nici lui Freddie. Se întrebuse ce demon îl îndemnase să-i dezvăluie fața lui ascunsă și întunecată tocmai lui Jane, o ființă atît de nevinovată și de bună?

Așa o vedea el, o ființă nevinovată și bună. Lumea o considera amanta lui și atît. Ei bine, lumea nu avea decît să piară.

Toată frustrarea care se adunase în el se topi. Jane era întocmai cum își dorea el. L-ar fi dezgustat o femeie care s-ar fi bucurat de moartea soțului pe care îl ura, deși ar fi avut tot dreptul s-o facă. Însă Jane era o fire sensibilă și își asuma toate cîte se întîmplau. Avea nevoie de timp să se obișnuiască, să accepte sentimentul de vinovăție – o vină asumată în mod eronat, după părerea lui. La fel stăteau lucrurile și cu reacția ei când auzise de

Spania. Pînă și lui îi era greu să accepte că se comportase așa cum se comportase. De ce să-i ceară ei mai mult? Știa că unele femei erau atrase de partea întunecată și violentă a personalității bărbaților, însă lui nu-i plăcuseră niciodată. Merita să lupte pentru iubirea acestei femei.

O sărută ușor pe frunte.

– Pentru mine tu ești singura femeie, zise el încet, și pentru tine eu sînt singurul bărbat. O să trecem și peste asta.

Jane oftă ușor, dar nu se trezi.

Trebuia să isprăvească o dată cu Piers. Doar unul dintre ei avea să supraviețuiască acestei bătălii, iar Case decise că el va fi acela. Erau prea multe lucruri pentru care merita să trăiască.

Cu gîndul acesta în minte, plecă să o caute pe mătușa lui. Nu avea să-i spună prea multe, doar că trebuia să uite că existase noaptea trecută. Campbell nu venise la Woodlands. Nu fusese nici un conflict. Nu veniseră nici un fel de agenți de la Special Branch să o ducă pe Jane la Vauxhall. Iar dacă cineva va îndrăzni să o facă mincinoasă, să-l informeze imediat.

Mătușa lui se dovedî la înălțime:

– Eu sînt fiică de duce, exclamă ea. Dacă cineva îndrăznește să-mi spună că mint, îl dau pe mîna regelui.

În salonul de la intrare Case se întîlni cu Waldo.

– Harper sforăia de mama focului și a sărit ca ars cînd l-am trezit și i-am spus că e scos din luptă. I se pare că e numai bun de bătălie și nu vrea să-și rateze misiunea, zise Waldo.

– La care tu i-ai spus...?

– I-am spus că misiunea lui este să o apere pe domnișoara Mayberry cu prețul vieții lui.

Apoi îl privi pe Case cu luare-aminte.

– Dar ea nu se mai află în pericol acum, nu?

– Nu, nu cred.

Și zimbi aproape sinistru.

– Mi se pare că noi ne autoliniștim chiar înainte de încăierare.

– Ce zi e azi?

– Joi spre vineri.

– Iar reuniunea este sîmbătă. Pînă atunci pot să trag un pui de somn.

– A, nu, zise Case. Încă n-am terminat.

Între timp se răsîndise. Hotărîse că nu putea să lase cadavrele lui Campbell și al lui Reeve să putrezească în Vauxhall pînă cînd vreun vagabond avea să se împiedice de ele. Știa că Jane n-ar fi dorit asta. Va discuta cu Massie, actualul șef de la Special Branch, ca să-l informeze și să-i spună să ridice cadavrele și să anunțe rudele celor doi. Apoi îi va cere lui Massie să amîne investigațiile pînă duminică. Atunci îi va da și un raport amănunțit. Iar Massie o va face în numele prieteniei lui cu Richard, pentru că și Richard ar proceda la fel.

Cît de mult conta să ai relații sus-puse!

– Case, nici nu a început bine ziua, zise Waldo. Nu știu ce ți-ai propus, dar sînt sigur că poate aștepta pînă la răsăritul soarelui. Îți propun să căutăm niște paturi chiar aici în Woodlands și să dormim cîteva ore.

Case se uită pe fereastră. Afară era întuneric.

– Bine, încuviință el. Ce mai contează cîteva ore.

– Ce zi e astăzi, Joseph? întrebă Piers.

– Vineri, după cum bine știi.

– Nu mai e mult. Vreau să savurez fiecare clipă care mă duce spre victorie.

Era o zi luminoasă, însorită, în perfectă armonie cu buna dispoziție a lui Piers. Petrecuse dimineața la Angelo's, duelînd cu cel mai bun scrimer, apoi se duse în Bond Street, la Gentleman Jackson's, unde își dovedise îndemînarea printre pugiliștii amatori. Acum se aflau la Clarendon Hotel, tot în Bond Street, la o mică

distanță de Cook's Hotel de pe Dover Street, și se răsfățau cu bucate cu specific franțuzesc și cu șampanie.

Joseph nu era la fel de entuziasmat. Piers alesese hotelul Clarendon pentru că era un loc deseori frecventat de familia Devere, în special de duce, care avea închiriat aici un apartament, date fiind avantajele pe care le prezenta. Twickenham nu era departe, însă nu se afla în centru. Era posibil ca Înălțimea sa sau moștenitorul Domniei sale să-și facă apariția în hotel, și tocmai din această pricină Joseph își ținea capul plecat mai tot timpul.

Piers lăsă din mână cuțitul și furculița.

– Joseph, îi zise, pe un ton afectat, ei nu ne cunosc. Liniștește-te. Bucură-te de cina aceasta. Mă costă o avere.

Joseph privi în jur pe furiș, asigurându-se că nu trage nimeni cu urechea la conversația lor.

– Riști prea mult. Dacă intră Castleton pe ușă?

Piers începu să rîdă.

– Nu va intra. Cred că-și bate capul cum să scape de cele două cadavre, ca să nu mai spun că trebuie să potolească și isteriile femeii. În plus, trebuie să pună la punct ultimele detalii legate de reuniunea anuală. Să fiu sincer, chiar mi-ar plăcea să-l văd aici. Aș fi încântat să-l privesc în ochi și să-i urez o zi bună.

Apoi se încruntă și-l admonestă pe tovarășul său.

– Joseph, folosește-ți furculița englezește. Și îndreaptă-ți spatele. Așa, e mai bine, pari și tu potrivit pentru un astfel de loc.

A lua masa la Clarendon era una din plăcerile lui Piers. Avea sentimentul că face parte din înalta societate. Și acesta era doar începutul. Îl tentau cluburile acelea din Sf. James rezervate gentlemenilor, dar banii nu era suficienți pentru a trece de porțile sacre. Avea nevoie de garanți și de un trecut fabricat în avantajul său. Iată ceva la care avea de lucrat, și care trebuia împlinit.

– Nu înțeleg de ce nu-l împușcăm și gata, își exprimă Joseph nedumerirea.

Nu putea să-i explice lui Joseph motivele reale, așa că îi răspunse ca de obicei:

– Și cu ceilalți cum rămîne? Vrei să scapi? Nu. Îi nimicim pe toți, așa cum au făcut și ei cu frații noștri la Sf. Michele.

– O să ne aștepte.

– Știu, dar va cădea în capcana mea.

Lua în considerare și neprevăzutul, care făcea jocul și mai captivant. Se gîndea la noaptea trecută, la evenimentele de la Vauxhall, la miza pusă în joc, la sincronizarea perfectă. Gîndise totul fără cusur și cei doi nepoști care i-ar fi putut strica planurile în privința contelui fuseseră scoși din scenă.

Se întrebă dacă nu cumva Castleton se bucura acum, gîndindu-se că e liber să se căsătorească cu domnișoara Mayberry. Dar asta nu avea să se întîmple.

– Și valetul lui? întrebă Joseph. M-a văzut la față. Cu el ce facem?

– Joseph, de el ne ocupăm sîmbătă, cînd ajungem la Conacul Twickenham. Dacă ar apărea acum încă un cadavru, autoritățile ar intra în alertă.

Joseph dădu din cap și zîmbi.

22

Ciudad, își zise Jane. Se aștepta ca toată lumea de le Woodlands să o asalteze cu întrebări, dar se întîmplă exact pe dos. O sufocau cu atenția și cu bunătatea lor. Jack nu venise acolo neanunțat și nu făcuse nici o scenă. Ticăloșii care se dăduseră drept agenți de la Special Branch nu apăruseră în miez de noapte și nu o luaseră cu ei. Ruggles nu era Iuda. Întîmplările de la Vauxhall nu avuseseră niciodată loc.

Ce-i drept, nici ca nu era dornică să vorbească despre asta. Case îi ceruse să nu spună nimic pînă nu vor fi împreună.

Asta se întîmplase înainte să plece de la White Horse. Azi era sîmbătă și pînă a doua zi nu avea să-l vadă. Trebuia să fie gazdă la acca reuniune organizată pentru foștii colegi de la Eton și pentru prieteni. Se uită la ceas și văzu că era șapte. Poate că mai tîrziu va veni, totuși, s-o vadă.

Lance țopăia pe lîngă ușă, cerînd să fie scos afară pentru plimbarea de seară. Aerul proaspăt la va face bine amîndurora, mai ales că ea căzuse într-o stare de letargie. Dormise aproape tot timpul și acum avea impresia să poartă pe umeri povara întregii lumi. Poate că tocmai din cauza aceasta o sufocau cu bunătatea lor. Ea însăși se purta ca un om bolnav, așa că ei o tratau în consecință – nu era prea des vizitată și i se aducea mîncarea în cameră. Dacă nu-și va reveni, cei din casă ar putea trimite după preot să-i dea ultima împărtășanie.

– Harper! strigă ea cînd ieși pe coridor.

Nu avea voie să plece nicăieri fără el.

Harper apărui imediat în pragul camerei de vizavi. Bietul de el, arăta la fel de jalnic ca și ea. Ce mai pereche făceau!

– E timpul pentru plimbarea lui Lance, îi zise Jane.

Harper dădu din cap.

Nu schimbară nici o vorbă cît coborîră scările. Afară felinarele erau aprinse și argații se plimbau de colo-colo, dar, observă Jane, erau mai puțini ca altă dată. Îi scoase lesa lui Lance și porniră pe traseul obișnuit.

După un timp, Jane rupse tăcerea:

– Harper, s-a întîmplat ceva? Te întreb pentru că îmi pari mai tăcut decît de obicei. Dacă ai nevoie de un doctor...

– Nu am nevoie de nici un doctor! Numai că...

– Ce este?

Harper ridică din umeri.

– Mă gîndesc că e timpul să mă retrag din slujba asta.

Jane rămase mută de uimire.

– Dar... ce-ți veni?

– Așa ni se întîmplă tuturor cînd îmbătrînim și nu mai sîntem de folos nimănui.

– Glumești, Harper, toți te apreciază.

Harper stătu puțin în cumpănă, înainte de a-și ușura sufletul. Simțea că îi dezamăgise pe toți. Prima oară greșise la operă, cînd cineva urcase după el într-o birjă și-l doborîse lovindu-l în cap; a doua oară, cînd Jane fusese atacată în Virgo Street, pentru că el se mișcase prea greu, iar a treia oară cînd Ruggles reușise să-l lovească cu un sfeșnic și să-l încuie într-un dulap.

– Nu mai sînt bun de nimic! zise el cu amărăciune. Iertați-mă, domnișoară Mayberry.

Janc încercă să-l convingă de contrariu, spunîndu-i că din cauza coastelor zdrobite nu se putea mișca încă cu aceeași agilitate. În zadar. Harper se hotărîse.

Merseră mai departe și de data aceasta Harper rupse tăcerea:

– Dar dumneavoastră, domnișoară Mayberry? Nu sînteți prea veselă nici dumneavoastră.

Jane nu-l putea duce cu vorba. El îi vorbise sincer și n-ar fi fost corect din partea ei să devină deodată rezervată. Și mai era ceva. Acest veteran trecut prin experiența campaniei din Spania i se părea înțelept și bun. Dacă renunța la Serviciul Secret, ar fi putut deveni preot.

– Sînt complet derutată, îi zise ea. Gîndește-te la Ruggles, de pildă. Mie chiar mi-a plăcut.

– Și mie, recunosc Harper, pînă în clipa în care m-a lovit în cap.

– Cine te vede n-ar zice că ești lovit.

– Păi, doctorul a spus că am suferit un șoc destul de mic! Jane schimbă subiectul:

– Mă tot gîndesc la Vauxhall.

Harper o bătu ușor cu mîna peste umăr.

– Ați fost tare vitează. Da, da. Știu tot. Mi-a povestit domnul Bowman.

Jane nu putea să relateze încă o dată cum găsisse cadavrul lui Jack și nici despre suferința cumplită pe care o trăise când auzise cele două împușcături. Alte întrebări o frământau.

– Nu cumva ți-a spus domnul Bowman de ce îl urăște atât de mult Gideon Piers pe Lordul Castleton?

– Toți ne întrebăm, zise Harper, fără grabă, dar nu ne vine altceva în minte decât lupta de la Sf. Michele. Piers și-a pierdut atunci toți tovarășii. *Frații*, așa le spunea. Acum vrea să se răzbune.

– Înseamnă că nu-l urăște doar pe Lordul Castleton.

– Bănuiesc că nu.

Jane insistă:

– Ar trebui să-l urască și pe domnul Bowman și pe toți ceilalți soldați care au făcut parte din unitatea specială.

– Așa cred.

– Atunci de ce se joacă în felul acesta doar cu lordul? De ce nu l-a ales pe domnul Bowman sau pe oricare altul dintre cei care i-au distrus ascunzătoarea?

– Pentru că cel care a condus întreaga operațiune a fost maiorul Devere.

Continuară să meargă, dar întrebările nu-i dădeau pace. La un moment dat, Jane se opri și-l chemă pe Lance la picioarele ei.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Harper.

– Cred că există cineva care-mi poate răspunde la toate întrebările și o să merg negreșit să o văd.

– Pe cine?

– Pe prietena mea, Letty Gray, știi tu, sora lui Gideon Piers.

– Nu, fără mine nu plecați nicăieri!

– Foarte bine. Atunci mergem împreună.

Gideon trecu prin porțile conacului Twickenham la fel de ușor cum odată îi buzunărea pe vizitatorii de la Frost Fair. Își prezentă invitația și trăsura fu lăsată să treacă. Ceea ce l-a ajutat a fost faptul că însoțitorul lui era nimeni altul decât oaspetele de onoare, dr. Keate, căruia îi aparținea trăsura. Dr. Keate știa doar că însoțitorul său este unul dintre medicii personali ai lui Romsey, că venise să se asigure că pacientul lui se simțea bine și că voia să fie acolo în cazul în care dr. Keate ar fi avut nevoie de ajutorul unui confrate. Invitatul de onoare se arătă încântat de grija pe care o dovedise Înălțimea sa.

Dacă ar fi fost cazul, Gideon s-ar fi recomandat celorlalți drept prietenul unui absolvent de la Eton, mai precis al Lordului Castleton însuși. Nu știa prea multe despre Eton, dar știa totul despre Castleton.

După ce coborîră din trăsură, îi dădu lui Keate întâlnire ceva mai târziu în galerie, unde se ținea recepția, și se făcu nevăzut. Privi către rîu. Prima explozie va fi semnalul pentru Joseph care urma să aducă barca la mal.

Galeria începuse să se aglomereze. Recepția nu era nici pe departe una pretențioasă, formală. Ducele, însoțit permanent de oaspetele de onoare, trecea de la un grup de invitați la altul, depănînd amintiri și făcînd glume, fără să-l scape din priviri pe fiul său.

Case făcea cam același lucru ca și tatăl lui, dar cînd Waldo intră în galerie, se scuză și-l urmă pe prietenul său lîngă o fereastră unde puteau sta de vorbă nestingheriți.

– E aici, asta dacă Înălțimea sa nu a trimis pe unul dintre medicii săi personali să-l aștepte pe dr. Keate.

– Nu, nu a trimis. Știi cum arată?

– Da. Are puțin peste treizeci de ani și este de înălțime medie; nimic altceva nu-l face să iasă în evidență.

– Cîți au venit pînă acum?

– Patru, din cîte știm noi.

– Să nu faceți nimic care să-i sperie. Cînd izbucnește focul de artificii să nu-ți iei ochii de la mine.

– Ești sigur că o să vină după tine?

– Waldo, nu sînt sigur de nimic. Robert și Freddie cum se descurcă?

– Sînt emoționați, dar știu ce au de făcut.

– Bine.

Case făcu semn majordomului-șef și, imediat, valeți cu peruci pudrate și livrele albastre cu fireturi aurii începură să treacă printre musafiri, oferindu-le șampanie.

Ruggles își ridică gulerul hainei și privi peste rîu, către Twickenham.

– Se pare că dau o petrecere pe cinste, zise el, privindu-l pe Joseph.

Joseph mormăi ceva, dar nu-i dădu atenție.

– Noi ce așteptăm?

– Semnalul, răspunse Joseph.

– Și după aceea?

– După aia ducem barca vizavi și luăm în primire oaspeții.

Ruggles privi din nou peste Tamisa, la felinarele care se mișcau pe malul rîului ca niște fantome.

– O să ne prindă, zise el. E o patrulă pe mal.

– Cînd o să trecem noi, n-o să mai fie.

– De ce? Ce-o să se întîmple?

– Pui prea multe întrebări.

Urmă o tăcere lungă, întreruptă tot de Ruggles:

– Uite ce este! Eu mi-am făcut treaba. Nu pentru asta am fost angajat. Vreau să știu cînd o să fiu plătit.

Joseph zîmbi.

– Curînd. Nu-ți face griji. Vei fi plătit cu vîrf și îndesat.

– Să nu văd vreun cec sau ceva de genul ăsta. Vreau să fiu plătit cu aur.

– O să primești tot ce ți se va da, domnule Ruggles.

Ruggles simți cum i se zbîrlește părul pe ceafă.

Lady Sophy nu se arată încîntată la vestea că Jane voia să-și viziteze o prietenă. Încercă să o convingă să rămîină, dar pînă la urmă cedă, nu fără a pune totuși niște condiții: Jane va lua trăsura domniței Rosamund, iar vizitii vor fi înarmați. Apoi Lady Sophy se întoarce la jocul de whist pe care îl începuse cu prietenii dumneai. Gîndul nu-i mai era însă la joc, așa că pierdea fiecare mîină, spre disperarea partenerului ei.

Cînd ajunse la Letty, Jane fu condusă în salonul din față. După cum se aștepta, copiii se culcaseră, iar Oliver era în biroul lui, unde își pregătea predica pentru a doua zi.

Cînd Letty îi văzu chipul, lăsă la o parte salutul și amabilitățile de bun-venit.

– Jane, ce este? o întrebă ea. Ce s-a întîmplat?

Jane nu-și dăduse seama pînă atunci în ce stare de tensiune se afla. Își propusese să-i pună cu grijă întrebările lui Letty, știind că aceasta îi va lua apărarea fratelui ei. Însă era ceva ce nu-i dădea pace, și anume sentimentul că trebuia să se grăbească.

Înainte chiar de a se așeza, Jane îi zise pe nerăsuflăte:

– Cu două nopți în urmă am fost răpită și dusă la Vauxhall Gardens ca să-l întîlnesc pe fratele tău. Letty, dacă mă contrazici, să știi că te bat. Era fratele tău în carne și oase. Știa prea multe despre noi două, prea multe despre mine. Nu-ți dau voie să-mi spui din nou că bietul Gideon nu a avut niciodată noroc. Te rog să-mi răspunzi la două întrebări, după care voi pleca. Ai înțeles?

Letty înghiți în sec și dădu din cap.

– Prima întrebare: ce bine ți-am făcut eu ție?

– Nu știi.

– *Gîndește-te!* I-ai scris fratelui tău. Mi-a zis că în scrisorile tale i-ai vorbit mult despre mine. Spunea că ți-am fost prietenă devotată și că din cauza asta m-a eliberat. *O faptă bună cere întotdeauna o răsplată*, așa mi-a zis. Ce bine ți-am făcut eu ție? Dacă începi să plîngi să știi că o să ții.

Letty își duse o mîină la gît, acolo unde simțea că-i pulsează inima.

– Nu știi, nu a fost nimic special. Poate se referă la faptul că m-ai determinat să merg la studii. Ne plimbam împreună. Lucruri din acestea. Pînă să vii tu la „Sf. Bede“ nu mai avusesem o prietenă atît de apropiată.

Jane răsufală ușurată. Nici un om întreg la minte nu ar putea ucide o femeie doar pentru că aceasta se purtase frumos cu sora lui. Case avea dreptate. Gideon îl omorîse pe Jack pentru că îl deranja.

Respiră adînc și se mai liniști.

– A doua întrebare: de ce îl urăște fratele tău pe Lordul Castleton?

Letty dădu din cap, refuzînd să răspundă.

– Letty, se auzi vocca lui Oliver. Trebuie să-i spui.

Veni lîngă soția lui și-și puse mîinile pe umerii ei.

– Povestește-i lui Jane despre azilul săracilor, o îndemnă el. Spune-i cum și de unde a pornit ura aceasta. Dacă nu o faci tu, o s-o fac eu. Hai să luăm loc.

După ce se așezară cu toții, Letty șopti:

– Gideon crede că Ducele de Romsey este tatăl lui.

Jane urcă în trăsură, dar îi ceru vizitiului să aștepte.

– Nu ne întoarcem acasă, la Woodlands? o întrebă Harper.

– Nu știu. Nu știu.

Tot ce îi povestise Letty se învolbura acum în mintea ei. Jane nu credea că Piers era fiul lui Romsey, ca de altfel nici Letty și Oliver. Dar ceea ce conta era ce credea Piers. În toți acești ani trăise cu convingerea că el și mama lui fuseseră abandonati de duce și obligați să trăiască și să moară ca niște amăriți. Așa îi spusese mama lui.

De la azil urmărise fiecare mișcare a membrilor familiei Devere! Urîndu-i! Invidiindu-i! Disprețuindu-l pe duce pentru ceea ce credea că-i făcuse mamei lui.

Jane nu știuse că azilul se afla atât de aproape de conacul ducelui. Nici ea nu întrebasese, nici Letty nu-i spusese niciodată.

Se uită la Harper.

– Spunc-mi ce știi despre reuniunea din noaptea asta. Cine va veni?

– Doar băieții care au studiat la Eton și prietenii lor.

Aceiași băieți pe care Piers obișnuia să-i privească de pe malul celălalt al râului.

– Harper, nu-mi place deloc cum sună treaba asta.

– Ei, nu vă mai faceți atâtea griji. Știe lordul ce face.

– Știe ce face? Jane îl privi îngrozită. Se așteaptă ca Piers să-l atace în noaptea asta. Harper, am dreptate?

Harper schimbă imediat tactica, dîndu-și seama de greșală.

– Eu n-am zis așa ceva.

Jane scoase capul pe geam și-i strigă vizitiului:

– Mergem la Conacul Twickenham!

Trăsura nu se clinti.

– Ia stați puțin, îi zise Harper, furios. Mie mi s-au dat niște ordine.

Jane puse o mînă pe brațul lui Harper și-i spusese repede:

– Harper, fii atent la mine. Lordul Castleton crede că Piers îl urmărește pe el, dar este doar pe jumătate adevărat. Piers îl vrea, de fapt, pe duce. Nu crezi că ar fi bine să-l anunțăm imediat pe lord? Sau consideri că putem aștepta pînă mîine?

– Dar n-aveți de unde să știți!

– Asta mi-a spus Letty. Îți povestesc în drum spre Twickenham.

Harper își trecu mîna peste față:

– Fir-ar să fie! zise el. Ce oră este?

Jane se uită la ceasul prins de reverul hainei ei.

– E aproape opt.

Harper scoase capul pe geamul trăsurii.

– La Conacul Twickenham! strigă el. Repede!

Trăsura se urni clătinîndu-se, apoi prinse viteză tot mai mare, pînă începu să gonească de-a lungul străzii Knightsbridge, către Twickenham.

Case începea să se întrebe dacă nu cumva Piers își bătuse joc de el. Era cu nervii încordați la maxim. Cina se sfîrșise, invitații își aprindeau trabucurile, pe mese fuseseră aduse carafe cu coniac și vin de Porto, iar dr. Keate se bucura de omagiul care îi era adus de unul dintre foștii săi elevi, acum bărbat în toată firea, care se adresase adunării, în aplauzele invitaților. Ce mai aștepta Piers?

Brusc, întreaga clădire se zgudui. Ferestrele se crăpară. Tencuiala începu să cadă de pe tavan. Afară părea să se fi declanșat un tir de artilerie. Case răsufală ușurat. Totul se desfășura conform planului. „Infirmeria“, cu toate epavele îndrăgite de tatăl său, tocmai fusese aruncată în aer. Era sigur că tatăl lui avea lacrimi în ochi.

Cele cîteva momente de liniște, de șoc, mai bine zis, făcură loc panicii.

– Părăsiți clădirea, strigă Case. Ieșiți prin seră.

Turner fusese pus în temă cu ce avea să se întâmple. La un semn de-al lui, valeții se grăbiră să deschidă ușile care duceau în seră și oaspeții ieșiră. Panica dispăruse. Toți se școliseră la Eton și mulți erau veterani ai campaniei din Spania. Aveau o reputație pe care nu-și permiteau să o piardă, așa că ieșirea din galerie se petrecu în perfectă ordine.

Asta era, își zise Case. Piers sau unul dintre acoliții lui urmau să-l prindă în seră. Mai departe de atât nu voia să facă speculații.

Rămase nemișcat când se auzi încă o explozie. Asta nu trebuia să se întâmple. Intră repede în seră, făcându-și loc printre invitați și ieși pe terasă. În partea de apus a conacului zări rotonda în flăcări.

Oare ce altceva le mai scăpase?

Waldo abia mai respira când ajunse lângă el.

– Turner nu-l găsește pe tatăl tău. Când au ajuns în seră, l-a pierdut.

– Tu te ocupi de rotondă, zise Case iar eu verific infirmeria.

Waldo plecă imediat, dar Case rămase pe loc, nehotărât. Ducele nu ar fi plecat de unul singur. Doar știa care este miza. Însemna că Piers pusese mîna pe el.

Auzi pași în spate, dar nu se clinti. Hotărîse să nu se împotrivească, orice s-ar fi întâmplat. Simți o durere surdă în tot capul și se prăbuși pe pămînt.

Cînd intrară pe proprietatea Twickenham, nu găsiră nici un portar care să-i întâmpine. Jane și Harper coborîră treptele, urmați de Lance, și rămaseră pe loc, privind îngroziți la tabloul ce li se înfățișa. O parte a casei ardea și de peste tot se ridicau nori de fum. Corpul principal al conacului nu ardea. La parter se

zăreau lumini, iar oamenii se învîrteau de colo-colo prin fumul înecăcios.

– De unde e atîta fum? întrebă Jane.

– Cred că de la „înfirmierie“, îi răspunse Harper. Bietul Romsey.

Înfirmieria. Acolo nu se aflau oameni. Însemna că arseseră doar niște trăsuri stricate.

– Și aia e rotonda, adăugă Harper. Asta nu trebuia să se întîmple. Totuși nu-i grav, pentru că se află la distanță de restul clădirii.

Jane nu avea timp de conversație. Și nici nu era la fel de sigură, ca Harper, că contele știa bine ce făcea. Ei i se părea că Gideon Piers reușea să fie mereu cu un pas înaintea lor.

– Hai să mergem, zise ea și porni spre trăsură.

Harper avea altă idee. Dădu ordin vizitiilor să păzească porțile și să nu permită nimănui să intre sau iasă fără acordul lui. Le mai ordonă să nu-și părăsească postul, orice s-ar fi întîmplat.

– Mergem pe jos, îi spuse apoi lui Jane. Aveți pistolul la dumneavoastră?

– Îl am.

Se afla în mîna ei.

Nu meraseră, ci alergară cît putură de repede. Presimțirea pericolului aproape că o sufoca. Abia mai respira, iar inima îi bătea gata să-i sară din piept. Știa la ce se putea aștepta de la Piers. Omul era întocmai cum îi fusese descris: o culme a depravării, a neprevăzutului, a vicleniei. În Case nu mai avea încredere. În ciuda celor spuse de el, ea tot nu putea scăpa de imaginea celor doi gladiatori gata să se înfrunte într-o arenă romană.

Era un zgomot infernal. Toți țipau, așa că ea abia se putea face auzită. Nu voia decît să știe dacă îi văzuse cineva pe lord sau pe duce. Nimeni nu-i văzuse și, în afară de ea, nimeni nu părea să fie îngrijorat din această pricină.

– Eu o să intru în casă, îi zise Harper. Domnul Bowman se ocupă de asta. Poate știe el ceva.

Jane cerceta cu privirea toate grupurile de oameni. Era singura femeie prezentă acolo. Se întoarse brusc și-l prinse pe Harper de braț.

– Harper, îi recunosc pe cei doi oameni de acolo. Sînt cei care m-au dus la Vauxhall Gardens.

– Sînteți sigură?

– Absolut!

Harper încercă să-și croiască drum către ei. Unul dintre ei îl observă, îi făcu semn tovarășului său și se îndepărtară.

– Stai! strigă Harper. Stai pe loc!

Cei doi o luară la fugă, urmăriți de Harper.

– Lance, ajută-l, strigă Jane. Lance?

Lance dispăruse. Ce putea fi mai rău de-atît?

– Lance! strigă ea din nou. Lance!

Cîinele apăru din umbră, schelălăind și gudurîndu-se. Avea blana udă. Apoi se întoarse și fugi spre rîu. Jane porni după el. Lance se opri pe mal.

– Ce-ai găsit? întrebă Jane.

Lance intră în apă, apoi se întoarse la mal, ieși din apă și se scutură.

– Vrei să trec rîul? îl întrebă Jane.

Lance schelălăi.

– Dar ce...

Se opri brusc, amintindu-și ce se află pe malul celălalt. Doar îi spusese Letty. Azilul. De acolo urmărise Gideon viața familiei Devere; acolo prinseseră rădăcini ura și invidia lui.

Oare Lance dăduse de urma lui Case?

Merse de-a lungul malului, însă era prea întuneric ca să vadă ceva. Cum de nu poți găsi un argat atunci cînd ai nevoie de ei? Apoi își zise că și ei, la fel ca portarii, fugiseră spre conac cînd se produsese explozia.

Poate că era mai bine că nu se afla nimeni prin preajmă.
Cine știe, putea să dea de un om al lui Piers.

Totuși avea nevoie de ajutor.

– Lance, i se adresă ea cînelui, arătînd spre conac. Adu-l pe Harper!

Era singurul în care putea avea încredere.

Lance schelălăi, dar se împotrivi.

Jane se ghemui lîngă el și-i luă capul în palme.

– Ascultă-mă! îi zise cu glas ferm. Piers a pus mîna pe Case și cred că l-a dus la azilul de pe celălalt mal.

Nici nu voia să-și închipuie mai mult de-afîi.

– Nu-l pot salva singură. Am nevoie de ajutor.

Se ridică și arată din nou în direcția conacului.

– Lance, adu-l pe Harper!

Și Lance porni în goană spre casă.

Jane merse pe mal pînă ajunsese la debarcader. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul și începea să distingă formele obiectelor din jur. Văzu o barcă întoarsă cu fața în jos și se așeză pe ea, străduindu-se să-și stăpînească nerăbdarea pînă avea să se întoarcă Lance.

În clipa aceea zări peste rîu o lumină abia licărind printre copaci. Nu se mișca. Însemna că acolo se afla o casă.

Azilul.

Sări de pe barcă și se întoarse pe drumul pe care venise.

– Lance! strigă ea. Harper!

Ascultă cu atenție, dar nu primi nici un răspuns. Cu inima bătîndu-i năvalnic, se întoarse la barcă. Semăna cu bărcile pescărești pe care le văzuse pe rîul Dee, cînd se afla în Scoția.

Dacă își aduna toate puterile, ar putea duce barca pînă la apă.

A fost mai ușor decît se așteptase. Întoarse barca, o ridică, o sprijini apoi pe umăr și o răsturnă. Se împiedică și căzu peste ceva. Era trupul unui bărbat.

– Case! suspină ea.

Nu putea distinge figura omului căzut acolo, dar atingându-l cu mâinile se convinse că bărbatul acela nu era Case.

Spaima ccedă locul furiei. Aici era mîna lui Gideon Piers. Putea să înțeleagă că omul îndurase o viață grea în azilul acela, însă asta nu era o scuză pentru ce făcea acum. Era ca un cîine turbat. Cineva trebuia să-l doboare.

Puse pistolul pe fundul bărcii, aruncă înăuntru o pereche de vîsle, apoi trase barca în apă, o împinse puțin și sări în ea.

23

Cînd se trezi, Case își dădu seama că era legat de un scaun. Rămase cu capul plecat, în ciuda durerii, încercînd să-și revină și să-și dea seama unde se află. Ultimul lucru pe care și-l amintea era că fusese lovit în cap pe cînd se afla pe terasă. Își mai amintea și că îl trimisese pe Waldo să-l caute pe duce la rotondă. Nu fusese o măsură înțeleaptă deoarece datoria lui Waldo era aceea de a-l supraveghea pe el.

Își înălță capul și își îndreptă spinarea. Piers, sau omul despre care bănuia că este Piers, privea pe fereastră. El se întoarse și-i zîmbi.

– Care va să zică, te-ai trezit.

– Ce este aici? îl întrebă Case.

– Azilul săracilor, sau cel puțin asta a fost odată. Acum nu e decît o clădire în ruină.

Case nu putea distinge prea multe deoarece încăperea era luminată de un singur felinar așezat pe masă. Observa însă tavanul care stătea să cadă peste ei.

Îl privi pe Piers. Și-l închipuise ca pe un tip zdravăn, care, îndată ce intra într-o cameră, atragea toate privirile. Era întocmai cum îl descriesese Waldo: de înălțime medie și cu o înfățișare care

nu-l deosebea cu nimic de ceilalți participanți la reuniunea din seara aceea.

Poate că tocmai acesta era secretul succesului său. Avea o figură greu de reținut.

– De ce m-ai adus aici? îl întrebă Case.

Piers se opri în fața lui.

– Asta a fost casa mea. Bănuiesc că nu știai că aici se află azilul săracilor. Este vizavi de Twickenham. Ți spune ceva asta?

– Știam de locul acesta. Era susținut din bunăvoința tatălui meu.

– Bunăvoință! Pufni, nevenindu-i să creadă ce-i era dat să audă. Cinste conștiinței lui! Nu a călcat niciodată pe aici, niciodată nu a văzut cum erau despărțiți copiii de părinții lor și dați pe mâna tortionarilor. Voi ați trăit regește pe malul celălalt. V-am urmărit, da, da, v-am urmărit: pe voi și petrecerile voastre nemaipomenite, la care veneau prietenii voștri bine crescuți și bine hrăniți. Fii atent la ce urmează. Din clipă în clipă ai să auzi cum Twickenham, cu tot ce înseamnă el, se va prăbuși ca un castel din cărți de joc.

Se întoarse la fereastră și privi afară.

Case nu mai știa ce să creadă. Se aștepta să-i țină o predică, dar în nici un caz despre Twickenham. El se gândea la Spania și la bătălia sângeroasă care pusese capăt carierei lui Piers. Se aștepta ca Piers să se bucure de triumful lui și de răzbunarea finală. E drept că se răzbuna acum, însă pentru ce?

– Toții anii ăștia m-ai urât doar din invidie? îl întrebă el, cu precauție.

– Te-am urât, răcni Piers, pentru că ai fost fiul preferat, iar tatăl nostru, da, tatăl *nostru*, m-a lăsat să putrezesc în iadul ăsta.

Urmă un moment de tăcere, timp în care Case încercă să se dezmeticească, să iasă din ceața în care îl aruncaseră vorbele lui Piers. În cele din urmă, reuși să rostească încet, parcă explicându-și lui însuși:

– Deci asta nu are legătură cu Spania, nu are legătură cu măcelul de la Sf. Michele?

Piers izbucni în râs.

– Mie nu mi-a păsat de *Frați!* Mi-ai făcut o favoare când i-ai măcelărit. În felul acesta pot să păstrez doar pentru mine aurul englezilor.

Lui Case tot îi era greu să creadă că se înșelase.

– În cazul acesta... tu te răzbuni pentru că... după părerea ta familia Devere îți datorează ceva.

– În veci nu-mi veți putea plăti ce-mi datorați!

– Tu crezi că-mi ești frate.

– *Știu* că-ți sînt frate.

– Ești nebun! Dacă tu crezi asta, atunci habar n-ai ce înseamnă familia Devere. Dacă ai fi fost fiul tatălui meu acesta nu te-ar fi abandonat niciodată. Te-ar fi întreținut. Noi așa procedăm. Nu știu cine ți-a spus minciuna asta...

– Mama mea mi-a spus! strigă Piers. Pe patul de moarte. Aici, în azilul acesta. A fost slujnică la Conacul Twickenham. Tatăl tău a lăsat-o însărcinată și apoi a alungat-o.

Emoția puternică îl făcea pe Piers să semene cu un nebun.

– Niciodată nu o să mă poți convinge de așa ceva, zise Case. Tatăl meu n-ar fi abuzat niciodată de cameristele mamei mele.

Apoi se opri, căci îi veni o idee. Se uită cu atenție la Piers și își dădu seama că e mai în vîrstă decît el.

– Piers, tu cîți ani ai?

– Sînt mai mare decît tine. Ce contează?

– Contează, pentru că dacă ești mai mare decît mine, înseamnă că mama ta n-a lucrat la Twickenham. Pe vremea aceea conacul era locuit doar de celibatari, iar tradiția familiei Devere impune doar prezența valeților atunci cînd nu există o stăpîină a casei.

– Minciuni! Minciuni! Minciuni!

Piers se repezi la un scaun, îl ridică de pe podea și îl aruncă într-o fereastră.

– Când s-a căsătorit sora mea, toate servitoarele din casă au plecat împreună cu ea la Woodlands.

– Dacă nu-ți ții gura, o să-ți pun căluș.

– În noaptea asta ai fost la Twickenham. Ai văzut vreo servitoare? Sînt sigur că nu, pentru că în conac nu locuiesc decît bărbați.

– Ai spune orice ca să-l salvezi pe tatăl tău, pe tatăl *nostru*.

Case simți cum i se strînge stomacul de groază. Când își revenise și constatase lipsa tatălui său sperase că acesta se afla la Twickenham.

– Ce i-ai făcut tatălui meu?

Piers chicoti.

– Se află în camera de pedeapsă. E legat de un scaun, ca și tine, doar că sub scaunul *lui* se află un mic butoi cu praf de pușcă. A, n-are nici o șansă să scape. Este păzit de Joseph. În noaptea asta, cînd voi pleca de aici, voi aprinde fitilul și atunci – bum! Gata și cu ducele, gata și cu fiul preferat, gata și cu azilul săracilor.

Se aplecă, amenințător, spre Case.

– După care o să reconstruiesc. Da. Chiar aici, pe fundația azilului. Castleton, sînt un om foarte bogat. Casa pe care o s-o construiesc va fi mult mai impozantă decît Twickenham. Mă voi înscrie la cele mai bune cluburi din oraș și voi închiria – pentru avantajele centrului – un apartament la Clarendon. După care o să-mi găsesc o soție cu sînge albastru, care să-mi facă niște pui de nobili și voi trăi fericit pînă la adînci bătrîneți. Sper ca asta să-ți stea în gît.

Se întoarse la fereastră, dar cum nu putea vedea bine afară, luă scaunul și sparse geamul. Aerul rece pătrunse înăuntru, o dată cu mirosul fumului.

– Simți asta? întrebă Piers. Inspiră adânc, Castleton. Acestea sînt ultimele clipe ale vieții tale pline de putere și privilegii.

Jane auzi vocile de îndată ce coborî din barcă. Urcarea celor trei etaje ale clădirii se dovedî un adevărat coșmar, deoarece drumul îi era luminat de un singur felinar, iar multe trepte nu mai existau. Acesta trebuie să fi fost odată azilul săracilor, însă arăta mai degrabă a închisoare.

La un moment dat călcă pe o scîndură putredă care se crăpă și zgomotul se răspîndi în toată clădirea. Jane se lipi, îngrozită, de un perete. În momentul acela se deschise pe culoar o ușă și zări o rază de lumină.

– Joseph!

Recunoscî îndată vocea.

– Joseph! strigă încă o dată Gideon Piers. Ce faci acolo jos?

– Răspund și eu nevoilor!

Replica veni de undeva, de la etajul de dedesubt. Jane se aplecă puțin înainte și, prin stîngiile balustradei, văzu un om care arăta întocmai ca valeții casei Devere – avea perucă și jachetă din catifea albastră, cu fireturi aurii. O, Doamne. Oare cîți erau? Ea avea doar un pistol și un singur glonț.

– Întoarce-te la duce!

– *Dios!* Nu pleacă nicăieri.

– Am zis să te întorci!

Se mai auziră niște bombăncli în spaniolă, după care o ușă se trînti în urma bărbatului cu livrea albastră.

Jane inspiră adânc. Milimetru cu milimetru, se tîrî de-a lungul coridorului pînă în dreptul încăperii de unde auzise voci. Ușa era întredeschisă. Încordîndu-și fiecare fibră a corpului, se chinui să o deschidă încet, fără zgomot. Ținea pistolul ridicat, gata să răpună pe oricine ar fi provocat-o.

Încăperea părea să se întindă pe toată lungimea casei. Era imensă. *Un dormitor*, își zise ea, *un dormitor pentru cei care locuiau aici*. Săracilor nu li se îngăduia să aibă intimitate sau să dețină ceva numai al lor. Asta o știa de la Letty. La capătul celălalt al încăperii văzu doi bărbați, unul în picioare, iar celălalt legat de un scaun.

Se strecură repede în încăpere, și, rămânând în zonele întunecate, traversă întreaga lungime a camerei.

– Vreau să vezi asta, spuse Piers. O să te dezleg de scaun, dar mâinile tot legate îți vor fi, așa că să nu încerci nimic. O mișcare greșită și ești un om mort.

După ce Case se văzu dezlegat de scaun, se ridică. Reușise să-și mai slăbească legăturile de la încheieturi, dar nu destul pentru a se elibera.

– Piers, Twickenham nu este decît o clădire, zise el. Apropo, n-ar trebui să fie și tatăl meu aici ca să vadă? Mă gîndeam că pe el dorești să-l impresionezi.

– Din nefericire, răspuse Piers, pe un ton curtenitor, Înălțimea sa s-a arătat gata de luptă cînd a încercat Joseph să-l răpească, așa că omul meu a trebuit să facă uz de forță ca să-l supună, deși nu ne-am dorit asta. După cum ți-am mai spus, ducele va plăti pentru tot răul pe care mi l-a făcut. Un foc mic, întocmai ca în noaptea lui Guy Fawkes*, apoi... bum!

*Nume reprezentativ pentru complotul pus la cale, în noiembrie 1605, de un grup de romano-catolici care doreau restabilirea drepturilor civile pentru adepții confesiunii respective. Ei plănuseră să arunce în aer clădirea Parlamentului, punînd, în secret, praf de pușcă într-o pivniță de sub Camera Lorzilor. Guy Fawkes, unul dintre conspiratori, trebuia să aprindă focul. Complotul a fost, însă, deconspirat, iar Guy Fawkes a fost arestat și torturat pînă a acceptat să dea în vileag numele celorlalți conspiratori. Toți au fost executați, iar de atunci, în fiecare an, în noaptea de 4 spre 5 noiembrie, britanicii sărbătoresc victoria asupra complotului, aprinzînd focuri în care pretend că îl ard pe Guy Fawkes (nota trad.).

Merse din nou la fereastră, de-acum ros de neliniște. Case își înghiți furia și-i zise doar atît:

– Piers, asta nu o să se întîmple. Conacul Twickenham nu o să explodeze. Am găsit praful de pușcă. Nu am acceptat să-ți cedăm decît atelierul tatălui meu și rotonda.

– Minți!

Case începu să rîdă.

– Se pare că ai uitat istoria. Nu-ți amintești că planurile lui Guy Fawkes s-au năruit, iar el a fost spînzurat pentru crimele sale?

Cu un urlet de furie, Piers îl lovi cu dosul palmei pe Case peste față, crăpîndu-i buza. Acum ori niciodată. Jane ieși din umbră.

– Piers, zise ea, gata să apese pe trăgaci.

I-o luă însă altcineva înainte. Cu o precizie și o rapiditate care o uluiră, făcu să-i zboare lui Piers arma din mînă. Abia pe urmă îl recunoscă. Era omul îmbrăcat cu uniforma casei Devere, Joseph. Oare cum reușise să se strecoare neauzit în urma ei?

– Domnișoară Mayberry, să nu-l ucideți! Vrem să-l luăm viu de aici!

Nu era Joseph, ci Ruggles. Mîna începuse să-i tremure și se mișca dinspre Piers spre Ruggles și invers. Ce se întîmpla?

– Ține-ți pistolul îndreptat spre Piers! îi strigă Case, chinuindu-se să-și elibereze mîinile.

Ruggles veni în față.

– Rămîi pe loc! îi strigă Jane.

Piers se repezi spre ea. Jane apăsă pe trăgaci, însă Piers o lovi peste braț și glonțul se înfipse undeva în tavan, iar ea se prăbuși. Încerca să-și revină, cînd începură să cadă peste ei bucăți de tencuială și valuri nesfîrșite de praf. O usturau ochii, nu putea să respire și singurul felinar din încăpere se stinse.

Auzi pe cineva alergînd și se gîndi că era Piers. Case nu ar fi fugit de acolo. Apoi distinse alte două siluete. Bine că nu avea

nimeni o armă încărcată. Pipăia cu mâinile podeaua, încercînd să dibuiască arma lui Piers, cînd auzi o detunătură. Unul dintre urmăritori coborî.

Jane sări îndată în picioare și alergă spre ușa încăperii.

– Case?

– Nu, domniță. Sînt eu, Ruggles.

Își smulse peruca argintie și o aruncă.

– Vrei să spui că de fapt faci parte dintre ai noștri? îl întrebă ea pe un ton tăios, deși abia se abținea să nu plîngă.

– Mă tem că da, domniță. Speram să-l iau pe duce de aici fără să mă vadă nimeni, cînd ați trecut pe lîngă mine. Nu puteam să vă las să-l înfrunțați pe Piers de una singură.

– Eu zic că m-aș fi descurcat. Ah, Ruggles, trebuia să-l salvezi pe duce!

De undeva de jos se auzi un șuierat puternic urmat de un bubuit asurzitor și, în cîteva secunde, scara se luminează de la flăcările care izbucniseră într-una din încăperi.

– Piers a dat foc clădirii, zise Ruggles. Trebuie să ieșim de aici. Dați-mi brațul și ajutați-mă. Glonțul mi-a atins piciorul, dar nu vă faceți griji, e doar o zgîrietură.

Se ridică și continuă:

– Acum ieșiți cît de repede puteți. Eu voi fi în spatele dumneavoastră.

Jane simți cum i se sfișie inima. Voia să-l ajute pe Case, dar nu putea să părăsească un om rănit. Din fericire, nu fu nevoită să ia o hotărîre, pentru că pe coridor apăru Case. Abia mai respira și se sprijinea cu o mîină de tocul ușii.

– Jane, strigă el, Ruggles. Coborîți imediat!

Cînd ieșiră în aerul rece al nopții, Case întrebă înfricoșat:

– Ruggles, tatăl meu unde este?

– La al doilea etaj, domnule. Chiar sub încăperea în care ați fost dumneavoastră. Nu se simte bine. O să aveți nevoie de ajutor ca să-l scoateți de-acolo. Vin cu dumneavoastră.

– Nu avem timp de pierdut! Urc-o pe domnișoara Mayberry într-o barcă și vîslește rapid. Plecați de-aici. Acum!

– Da, domnule.

– Mai există vreo altă intrare?

– Da, pe scara din spate, domnule.

– Case, zise Jane, cu obrajii inundați de lacrimi. Pot să te ajut. Mergem împreună.

Case îi luă fața în mâini.

– Pentru mine ești cel mai scump lucru din lumca asta, zise el și o sărută. Nu te părădesc. O să mă întorc la tine. Ți ai promis.

Apoi plecă. Pur și simplu, plecă și o lăsă în urmă. Erau atît de multe lucruri pe care ea nu i le spusese – cum un zîmbet de-al lui îi răvășea inima, cum știuse să scoată la lumină tot ce era mai bun în ea, cît de mult îl iubea.

Și ce mincinos era! Cum putea să promită că se întoarce, cînd el intenționa să-și riște viața?

– Urcați în barcă, domnișoară Mayberry.

– Ruggles, începu ea, n-am putea...

– Am zis să urcați imediat în barcă!

Nu mai era Ruggles cel cumsecade pe care îl știa ea, ci un militar obișnuit să dea ordine.

– Aveți grijă unde puneți piciorul!

Se trase puțin înapoi, apoi tresări, zguduită de un fior. Piers se afla chiar acolo, lîngă barcă, cufundat în apă cu fața în jos.

– Ruggles, zise ea, pe malul cclălalt am găsit un cadavru. Al cui era?

– Al lui Joseph, domnișoară. A trebuit să-l omor. N-am avut de ales.

– Îmi pare bine că a murit, spuse ea aprig. Îmi pare bine că au murit amîndoi! Își înălță capul. Asta ce-a fost?

– Hei! strigă Harper de la prora unei bărci cu vîsle. Hei!

Nici o șansă, gîndea Case. Își legase peste nas și peste gură lavaliera, ca să nu inhaleze prea mult fum. Nu-și dădea seama unde se afla. Știa doar că este la etajul la care i se spusese că se găsea ducele.

– Tată! strigă el. Tată!

Simți ceva atingîndu-i piciorul.

– Lance? Tu ești?

Lance lătra scurt. Apoi îl auzi și pe Harper, gîfînd și tușind.

– Aici, sus, domnule Bowman, strigă acesta și îndată apărură și Waldo.

– Vă dați seama că locul acesta poate exploda în orice clipă? întrebă Case.

Waldo îl bătu pe umăr.

– Am mai fost în puncte fierbinți și altă dată!

Case știuse dintotdeauna că avea prieteni devotați, însă respirația greoaie îl împiedică să-i răspundă, așa că doar îl bătu pe Waldo pe spate.

– O să-l găsim pe duce, domnule, zise Harper. Să nu vă temeți. *Lance, găsește-l pe duce!*

Lance nu ezită.

Poate că pînă la urmă chiar exista o șansă, se gîndi Case. *Lance, găsește-l pe duce! Lance, adu oaia rătăcită!*

Nu știa dacă să plîngă sau să rîdă.

Ruggles se opri din vîslit.

– *Au ieșit! Au ieșit!*

De la un capăt la celălalt, parterul clădirii ardea, așa că nu văzură pe fundalul flăcărilor decît niște siluete negre care se grăbeau către malul rîului.

– Cred că e și ducele cu ei, zise Ruggles.

– Sigur e cu ei. Case nu și-ar fi abandonat tatăl.

Acesta era încă un aspect care o făcea să îl adore. Unii îl credeau rezervat și arogant, dar asta pentru că vedeau doar ceea ce voiau ei să vadă. El chiar *era* arogant și rezervat. Îi trebuia o femeie care să-l îmblânzească. Și, spre norocul lui, o întâlnise pe ea.

– Domnișoară Mayberry, sînt teferi cu toții. Nu vă mai frămîntați.

– Știu. Știu.

Își căută batista și-și suflă nasul.

Cînd inevitabilul se produse, Jane își ținu răsufllarea – se auzi un bubuit asurzitor și întreaga clădire sări în aer, îmbrăcată în limbi năprasnice de foc. Cel care vîslea în barca lui Case nu se opri să vadă ce se petrece în urmă. Barca se apropia din ce în ce mai mult de mal.

Cînd ajunseră, Robert și Freddie îi așteptau cu pături în care îi înveliră și-i ajutară să urce pe mal.

– Să nu-l omorîți pe Ruggles, zise Jane. Este tot de-al nostru. Și e rănit. Ar trebui să-l ajute cineva.

– Am doar o zgîrietură, se împotrivi Ruggles. O să am eu grijă.

Pe mal așteptau aliniați mai mulți bărbați, majoritatea oaspeți, dar și valcți și argați. Aveau figuri cătrănite și discutau în șoaptă. Jane se îndoia că oamenii aceia știau de fapt ce se întîmplase.

Cînd ajunse și barca lui Case și constatară că nu pășise nimic, începură să strige de bucurie, dar chiotele încetară după ce-l văzură pe duce. Aveau la îndemîină mai multe pături și una dintre ele au folosit-o ca să-l transporte la conac.

– Trebuie să-l ducem în casă, *acum*, zise Case. Robert, Freddie, spuneți-le invitaților acestora să plece acasă. Vor citi în ziare despre ce s-a întîmplat.

O văzu pe Jane și-și croi drum către ea. Era plin de funingine și pe față i se vedeau urme de fum. Jane se ridică pe vîrful picioarelor și-l sărută, cu grijă.

– O să trecem peste asta împreună, îi zise ea.

– Dacă n-ar fi fost Lance...

Nu putu să continue.

– Îți mulțumesc că mi l-ai trimis. Acum unde este?

Lance stătea lângă duce, iar când cei care îl purtau în pătură porniră către conac, Lance îi urmă.

După ce își spălară mâinile și fețele de praf, se adunară cu toții într-un mic salon, vizavi de camera ducelui. Erau acolo Jane, Waldo și Ruggles. Case ieșise împreună cu tatăl lui și cu doctorul; Robert și Freddie verificau daunele produse și se asigurau că nu mai exista nici un pericol. Harper plecase la Woodlands să o aducă pe Lady Sophy și să ia haine curate pentru Jane. Nimeni nu comentă nimic. Știau cu toții că locul ei era lângă Case.

Își ridică privirea când Waldo îi puse în mână o ceașcă.

– Ceai, zise el. Să-l bei tot. O să-ți facă bine.

Jane luă o înghițitură, doar ca să-i facă pe plac. Gîndul ei era la duce. Chipul îi era brăzdat de cute și umbrat de durere. Pierduse mult sînge. Fusese bătut pînă își pierduse cunoștința. Case suferea cumplit din cauza tatălui său.

Îi spusese lui Jane să aștepte în salon. Ea îl strigă pe Lance, dar cîinele refuză să vină.

– Lasă-l, zise Case. Îl trimit eu afară dacă face probleme.

Jane ar fi dorit să găsească cuvinte care să-i aline suferința, dar nu se putea aduna. Pînă să apuce să spună ceva, Case se întoarse și plecă.

– Trebuie să trimit pe cineva să-i anunțe pe sora și pe fratele meu să vină acasă, zise el.

Gîndurile ei fură întrerupte de Waldo.

– Jane, încep eu, crezi că te simți în stare să-mi răspunzi la niște întrebări?

Orice, numai să nu se mai gîndească la duce și la Case.

– În legătură cu ce?

– În legătură cu Gideon Piers.

– Gideon?

– Ești una dintre puținele persoane care a stat de vorbă cu el. Ne-ai putea ajuta să dezlegăm o enigmă.

Jane se uită de la unul la celălalt.

– Cine sînteți voi?

– Știi bine cine sunt, îi răspunse Waldo. Sînt unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lui Case.

Văzînd că Jane nu spune nimic, oftă, resemnă, și continuă:

– Lucrăm pentru o ramură a Serviciului.

– Care Serviciu?

– Serviciul Secret, dar nu pentru Special Branch.

– Case știe?

Waldo negă, dînd din cap.

– Nu i-am putut spune, dar sînt sigur că bănuia.

– Ce ar trebui eu să înțeleg, zise ea, uitîndu-se la Ruggles, că deși ești tot un fel de agent Special Branch, m-ai lăsat totuși să merg la Vauxhall ca să-l întîlnesc pe demonul acela?

Ruggles avu decența de a părea rușinat pentru fapta lui.

– Știam că nu vi se va întîmpla nimic rău, răspunse el. Altfel fiți sigură că nu v-aș fi lăsat să mergeți.

– L-ai lovit pe Harper în cap!

– L-am atins, doar. Nu trebuia să fie acolo.

– Dar de ce nu ne-ați spus tuturor cine sînteți și ce puneți la cale?

– Pentru că noi nu lucrăm așa, o lămură Waldo, blînd. Jane, trecem la întrebările acelea?

Își strînse buzele, dar, după cîteva clipe de gîndire, reuși să se stăpînească.

– Bine, zise ea. Întrebă-mă.

– Șeful nostru, începuse Waldo, s-a gîndit, atunci cînd Piers a apărut din nou, că aceasta ar putea fi ultima noastră șansă de a

recupera aurul furat de ei în Spania de la convoaiele britanice. Noi l-am crezut mort și ne-am gândit că a îngropat aurul undeva prin Spania. Reapariția lui ne-a convins că era în posesia comorii.

– Mie nu mi-a pomenit nimic de aur.

– Ce căutăm noi este o ascunzătoare.

– O ascunzătoare? De ce nu o trezorerie?

Ruggles zîmbi.

– Se știe că băncile pot fi jefuite de tâlhari. Piers nu ar fi riscat. În plus, era prea mult aur ca să-l poată ascundă ușor. Avea nevoie de un loc sigur unde să ajungă fără să fie văzut.

Jane dădu din cap.

– Aș fi vrut să vă ajut, dar nu știu cum.

– Poate l-a ascuns în podeaua vreunei biserici, îi sugerează Ruggles, sau într-o criptă, ori într-un mormînt.

Jane dădu din cap.

– Ar fi mormîntul mamei lui, spuse ea apoi. Dar Piers o venera și nu i-ar fi profanat mormîntul.

– Dacă a murit în azilul săracilor, ar trebui să fie înmormîntată în cimitirul local, nu-i așa?

– Nu. A avut un mormînt sărac, fără piatră funerară, marcat doar de o bucată de lemn pe care era scris un număr. În loc să fie într-un loc sfîntit, mormîntul se afla lîngă un drum aglomerat din Kensington.

Jane puse jos ceașca din care săriră cîteva picături de ceai.

– Cel puțin acolo a zăcut pînă cînd trei tineri i-au luat rămășițele și le-au mutat într-un loc mult mai potrivit! Asta la dorința fiului ei.

– Unde se află mormîntul? întrebă Ruggles, fără grabă.

– Într-un cătun numit Newbrey, dincolo de Staines. Se pare că aceea e parohia în care s-a născut mama lui Piers.

– După ce putem recunoaște mormîntul?

– Se află în cimitirul parohial. Are o piatră funerară pe care scrie: „În memoria lui Sadie Sellars“.

Jane ridică privirea cînd se deschise ușa. În prag apărură Case. Nu mai părea atît de încordat.

– Ce face tatăl tău? îl întrebă ea.

– E prea devreme să pot răspunde, dar doctorul zice că sînt șanse să-și revină. Vino să-ți arăt ceva.

O luă de mîină și o duse lîngă patul ducelui. Lance se întinsese pe pat, alături de duce.

– Nu, să nu-l dai jos, privește-i doar.

Lance scînci și începu să lingă mîina ducelui. Se scurseră cîteva clipe, apoi ducele își mișcă degetele și-l mîngîie încet. După cîteva momente, scena se repetă.

– Nu l-am mai văzut făcînd așa ceva pînă acum, recunosc Jane.

– Domnișoară Mayberry, aveți un cîine foarte inteligent, zise doctorul. Pare să fi fost antrenat pentru așa ceva. A fost cumva cîine de munte?

– Nu. E un ciobănesc oarecare.

– Nu are de unde să știe, zise Case. L-a furat.

Case se așeză pe marginea patului, luă mîina tatălui său și-și trecu degetele peste ea. Ducele nu-i răspunse la fel, însă buzele i se mișcară:

– Caspar, șopti el.

Case se întoarse spre Jane și o privi cu ochi scînteietori.

– Arătăm ca niște hornari, zise el cu voce tremurîndă. Dar ce mai contează! Jane, nu pot pleca de lîngă tatăl meu, dar vreau să rămîi și tu aici. Rămîi?

– Da, răspunse ea, și nu o să scot nici un sunet.

Doctorul se scuză, spunîndu-le că se retrage în camera pe care i-o pregătiseră valeții și rugîndu-i să-l cheme dacă intervine vreo schimbare în starca pacientului.

Jane, ghemuită în pătura ei, ascultă cum Case îi povestea tatălui său despre copilărie, momente pe care îi făcea și lui plăcere să le retrăiască. Se surprinse zîmbind și, în șoapta lui monotonă, ochii i se îngreuiară. Adormi.

24

S-au căsătorit la biserica din Twickenham într-o dimineață obișnuită de ianuarie. Ploua cu găleata, dar nimănui nu părea să-i pesc. Ceremonia nu se făcuse cu mare fast, iar printre cei vreo douăzeci de invitați se aflau, spre marea bucurie a ducelui, fiica sa Rosamund, soțul acesteia și Lordul Justin.

Ducele, așezat într-un scaun cu rotile, stătea între Harper și Lance. De altfel, din noaptea atacului, Harper și Lance nu se mai dezlipiseră de Înălțimea sa și, după părerea lui Case, amîndoi avuseseră un rol foarte important în vindecarea tatălui său.

În vreme ce îi privea pe cei doi tineri stînd în genunchi, în așteptarea binecuvîntării, ducele simți că lacrimile îi inundă ochii. În urmă cu trei săptămîni, în ziua de Crăciun, descoperise în fiul său un bărbat cu totul schimbat. Acea rezervă în relația lor pe care el cu greu o putuse suporta dispăruse dintr-o dată. Nu era sigur dacă minunea se produsese datorită acelei tinere încîntătoare, sau faptului că viața lui atîrnase de un fir de păr.

Nu-și mai amintea nimic din noaptea aceea, iar doctorul Nicholas spusese că s-ar putea nici să nu-și amintească vreodată. Aproape toate informațiile le culesese din ziare. Aflase astfel că un tâlhar renumit, cunoscut sub numele de *La Rocà*, despre care se crezuse că pierise în Spania, se întorsese în Anglia ca să se răzbune pe maiorul Devcre, cel care-l umilise și îl învinsese pe el și pe acoliții săi chiar în ascunzătoarea lor de la Sf. Michele. Un raport al Oficiului de Război anunța că una dintre unitățile

Serviciului Secret al Majestății sale nu numai că i-a zădărnicit planurile acestui ticălos, dar chiar a recuperat mare parte din aurul pe care *La Roca* îl furase de la convoaiele britanice în urmă cu atîția ani în Spania.

Caspar îi dăduse răspunsuri la anumite întrebări, însă toată istoria aceasta nu-l mai interesa acum atît de mult. Era mulțumit că, măcar de data aceasta, Serviciul Secret își dăduse osteneala să facă lucrurile bine, astfel încît el să nu-și piardă fiul.

Rosamund, fiica lui, care stătea chiar în spate, își pusc mîna pe umărul lui.

– Tată, cred că asta e ziua cea mai fericită din viața dumitale. Știu că începuseși să te îndoiești că-l vei vedea vreodată pe Caspar căsătorindu-se.

– Nu, îi răspunse el, ziua cea mai fericită a fost cînd te-ai întors la mine după ce ai fost răpită la Newgate.

Lordul Justin, ars de soare și de vînt, copia mai tînără a fratelui său, interveni și el în discuție:

– Pe cuvînt de onoare că nu înțeleg de ce nu ne mutăm cu toții în Italia. Aici murim de frig. Nu există nici un sistem de încălzire?

– Dar nu e chiar atît de frig, îl contrazise Lady Sophy.

– Șșșș! exclamă Harper. Șșșș! Este un moment solemn. Vreau să aud ce spune preotul.

Toți membrii familiei Devere amuțiră.

După ce se sfîrși slujba, familia și prietenii îi felicitară pe Case și pe Jane. Apoi ducele îi ceru lui Harper să-l ducă într-un loc mai ferit, dar nu-și dezlipi ochii de la fiul său. Îl observă schimbînd o privire scurtă cu mireasa lui și văzu cum bucuria luase locul expresiei sale atît de solemne. Jane se îmbujorase de parcă fiul lui o mîngîiase, cu toată lumea de față.

Ce ciudată putea fi viața! În urmă cu cîteva săptămîni își dorea ca fiul lui să nu o fi cunoscut niciodată pe femeia aceasta. Dar văzîndu-i alături zi de zi începuse să gîndească altfel. Revelația

faptului că viața este atât de fragilă îl făcuse poate să vadă altfel lucrurile. Dacă lui Caspar i s-ar fi întâmplat ceva, și-ar fi alinat suferința gândindu-se că lângă femeia aceasta fiul lui cunoscuse fericirea.

Soțul dispăruse. Asta simplificase mult lucrurile, dar chiar dacă ar fi fost în viață, chiar dacă i-ar fi amenințat perspectiva divorțului de Campbell, el tot nu s-ar mai fi necăjit. Aici nu era vorba de o dragoste oarbă, Caspar și Jane nu erau nici prea tineri, nici capricioși, nici romantici incurabili. Dimpotrivă, erau amândoi serioși și responsabili. Nu ar fi ales soluția divorțului, dacă n-ar fi fost convinși de necesitatea și corectitudinea hotărârii lor.

Detaliile morții lui Campbell nu erau semnificative. Caspar îi spusese ceva de niște pungăși. De fapt nu-l interesau amănuntele. Doctorul îi spusese că era o atitudine firească pentru cineva care suferise o lovitură atât de puternică. Cu timpul, interesul pentru evenimentele exterioare avea să apară din nou.

Deocamdată, îi părea bine că se putea bucura de momentul pe care îl trăia. Avea tot ce-și dorea: copiii, pe bunul său prieten, pe Harper, și îl mai avea pe Lance. Se minuna de legătura care îl unea de câinele acesta. Ceva teribil trebuie să se fi petrecut în noaptea aceea. Ar fi vrut să-și amintească!

Deocamdată, era prea fericit ca să se mai gândească la asta, iar fericirea îl făcu să-și dea seama cât de singur fusese după ce se căsătorise Rosamund și plecase să locuiască la Woodlands. Dar totul se va schimba. Caspar și Jane vor locui împreună cu el, iar Harper își luase rămas-bun de la Special Branch. Vor reconstrui „infirmeria“. Va fi mai mare și mai rezistentă. Vor curăța împrejurimile de trăsurile stricate și le vor reda strălucirea de odinioară.

Da, viața era cu adevărat ciudată. Trecuse puțin timp de când aproape că bătuse la porțile raiului, iar acum devenise nerăbdător să trăiască.

Nerăbdător? Nu, nu era nerăbdător. Era profund mulțumit. Crescuse trei copii minunați. Știa că Elizabeth ar fi fost mîndră de el.

Petrecerea se sfîrși după-amiază tîrziu. Freddie voia să ajungă acasă înainte de lăsarea întinericului, așa că îi ceru unui valet să-i aducă la scară cabrioleta, iar el se furișă în salonul de biliard să mai savureze un trabuc alături de Richard și Waldo.

Jane o însoți pe Sally. Îi ceruse lui Case să rămînă alături de familia lui, pentru a petrece aceste momente împreună, alături de tatăl lor, mai ales că era prima noapte în care Justin se afla acasă.

– Lady Octavia va fi fericită cînd va afla că te-ai căsătorit cu Case, îi zise Sally.

– Mmm, n-aș fi chiar atît de sigură, o contrazise Jane. Mie mi-a spus că el se va căsători cu o femeie care să fie... cît de cît prințesă și știi cît de mult îi displace să se înșele.

– Cum? Ce mai înseamnă și asta, „cît de cît prințesă“?

– Bănuiesc că s-a referit la cineva de același rang cu el.

Sally, care tocmai se încruntase contrariată, se însenină:

– Familia aceasta este norocoasă să te aibă în mijlocul ei, și sper că-și dau cu toții seama de asta. Eu altceva am vrut să spun, crezi că Lady Octavia nu se gîndește la influența pe care o poate avea numele Devere, ca să nu mai amintesc de bani?

– Sper, totuși, să nu se aștepte să mă folosesc de influența mea asupra lor.

În timp ce coborau treptele spre salonul de la intrare, Sally reluă conversația de unde fusese întreruptă:

– Jane, doar nu te gîndești să renunți la slujba ta de la bibliotecă?

– Ei bine... de fapt la asta m-am gîndit.

– Vrei să spui că nu-ți dă voie Case?

Jane începu să rîdă.

– Asta-i bună! Știe prea bine că nu-mi poate interzice așa ceva.

– Și-atunci?

Cînd ajunseră în salon, Jane o conduse pe Sally la fotoliile de lîngă șemineu.

– Nu am de gînd să renunț definitiv, îi zise ea, dar trebuie să înțelegi cum au evoluat lucrurile în ce mă privește. Acum patru ani, cînd m-am trezit în fața bibliotecii, am văzut-o ca pe o ușă deschisă pentru mine. Nu am căutat-o. Pur și simplu era acolo. Puteam să aleg: să-i trec sau să nu-i trec pragul. Am ales să intru și nu am regretat niciodată hotărîrea pe care am luat-o atunci. În ultimele săptămîni însă mi s-a deschis o altă ușă, și am ales să trec și pragul acesteia.

– Despre ce ușă vorbești? o întrebă Sally, nedumerită.

Jane respiră adînc.

– Aceea a azilurilor de săraci, a oamenilor care le conduc, a celor care locuiesc în ele. Orfanii. Îngrijirea și educarea lor. Tot la legi ajungem, tot cu ele ne batem. Bine, nu am de gînd să fac totul dintr-o dată, dar măcar cîțiva pași.

Portarul intră și anunță că fusese adusă în fața ușii cabrioleta.

– Cabrioleta! exclamă Jane. Să nu-mi spui că Freddie te-a adus aici într-o caretă descoperită!

Cînd Sally confirmă, Jane se offeri să remedieze situația:

– Am să cer să fie adusă una dintre trăsurile ducelui. Sau poți rămîne aici peste noapte. Robert și Waldo așa fac. Puteți pleca mîine cu trăsura lui Robert.

– Îți mulțumesc, dar chiar nu este necesar. Nu mai plouă și nu vreau să-l supăr pe Freddie și mai rău.

Jane îi ceru portarului să-l cheme pe viconte. Îi era greu să se obișnuiască să nu vorbească prea multe în fața servitorilor mai ales că unii dintre ei schimbau des stăpîinii.

– Freddie este supărat? Eu n-am băgat de seamă.

– Bine, nici nu aveai cum în ziua nunții tale.

Sally se plecă spre prietena ei.

– Of, Jane, s-a întâmplat ceva tulburător ieri. Ne-a vizitat Emily Drake. A cerut să mă vadă pe mine, dar de fapt voia să stea de vorbă cu Freddie. Biata fată este disperată. Freddie abia dacă se uită la ea, pur și simplu o ignoră. Pe Emily nu a interesat-o Case. Toată povestea aceea era menită să-l facă gelos pe Freddie. Ea pe el îl voia. Eu cred că și Freddie o iubește, însă refuză să o vadă.

– Și de ce a venit în vizită?

– Ca să-și descarce sufletul și să-l roage să o ierte.

– Sally, nu te amesteca. Nu e problema ta.

– Dar nu-mi place să-l văd în starea asta. Se iubesc. A agitat atunci lucrurile ca să-l facă pe Freddie să se miște. Știi și tu cât de lent este.

– Poate că Freddie o iubește, dar Emily cu siguranță nu-l iubește pe el. Ei îi pasă doar de ea însăși. E ca un copil. Se folosește de oameni, după care îi dă la o parte. Nu mă gândesc doar la mine și la tine. I-a mai atras și pe alții în mrejele ei. De pildă pe Lordul Reeve. Apoi pe Lady Sophy, pe Case, și pe Waldo. Până și băiatul care se ocupa de caii mei a suferit din pricina ei. Cu o astfel de femeie vrei să-l vezi pe Freddie căsătorindu-se?

– Bine, dar oamenii se mai schimbă. Cred că asta a fost o lecție din care a învățat multe, zise Sally.

– Sper să fie cum spui tu. S-ar putea ca pentru Freddie să fie prea târziu. În orice caz, lasă-i să-și rezolve singuri problemele.

Îl auziră pe Freddie coborînd scările. Jane se oferă să-și conducă prietena și porniră braț la braț către intrare.

– Știi ce cred eu? zise Jane. Cred că după ce i se vindecă inima, Freddie va găsi femeia potrivită, una la fel de corectă și de distinsă ca și el. Te asigur că atunci nu va mai fi greu de urnit.

– Dar eu, Jane? Eu cînd o să întîlnesc bărbatul potrivit?
– Știi ceva? Eu nu sînt ghicitoare.
– Știu, e doar un joc. Hai, fă-mi pe plac și răspunde-mi.
– Ei bine, zise Jane, nu tu îl vei căuta. Vei sta pe un scaun, mutînd de colo-colo vesela într-o cămară, și vei auzi în spatele tău glasul seducător al unui bărbat care îți va zice: „Liniștești-vă cîinele, altfel mă voi vedea nevoit să-l împușc“. Bineînțeles, îl vei urî pe acest domn de cum îl vei vedea, iar el va fi obligat tot restul vieții să te facă să te răzgîndești.

Cele două femei izbucniră într-un hohot de rîs.

Robert plecase să se plimbe puțin, lăsîndu-i în salonul de biliard pe Waldo și pe Richard.

– Ia spune-mi, Waldo, încep Richard, cînd anume și-a început Serviciul Secret investigațiile?

Waldo savura aroma fină a coniacului. Îl privi pe Richard pe deasupra paharului și-i răspunse:

– Mă simt stînjinit pentru ce o să-ți spun acum, dar să știi că ne-am trezit în miezul lucrurilor cam fără voia noastră. Ca toți ceilalți – ca și tine, de altfel, – nu am luat în serios asasinarea lui John Collier. Totuși, pentru că era vorba de mulți bani care trebuia recuperați, am fost desemnați să ne ocupăm de caz.

– Tu și Ruggles?

– Da, pe mine m-au ales primul.

– Asta pentru că ești cel mai bun prieten al lui Case.

– Mi se pare mic sau simt pe undeva ironia? Tu ar trebui să știi cît valorez eu. Haide, Richard, doar ai lucrat în Serviciul Secret înainte de a te transfera la Special Branch. Știi cum merg treburile. Mai vrei o țigară de foi?

– O, Doamne, nu. Una mi-e de ajuns. Fumez minuni din acestea numai ca să fiu o companie plăcută. Dar poți să-mi dai carafa aceea de coniac pe care o ții cu atîta drag.

Waldo îi dădu carafă, iar Richard își umplu paharul.

– Povestește-mi despre Ruggles, îl îndemnă Richard. Când a devenit valetul lui Case și cum s-a strecurat printre acoliții lui Piers?

Waldo zîmbi.

– În viața mea nu am mai avut un caz ca acesta, în care să mergem pe bîjbîite, fără să ne așteptăm să iasă ceva, dar de fiecare dată să dăm lovitura. Așa s-a întîmplat cu Ruggles. Cei din Albany pun valeți la dispoziția rezidenților, bineînțeles dacă sînt solicitați. Case a cerut așa ceva. Nu ne-a fost greu să aranjăm ca Ruggles să-i fie pus lui la dispoziție. Am reușit, bineînțeles, să-i fabricăm referințe fără cusur, iar Case l-a acceptat.

– Desigur, întări Richard.

– Infiltrarea printre oamenii lui Piers era scopul principal dar, cu timpul, am ajuns să credem că e o cauză pierdută. Ți-am spus, am mers mult pe bîjbîite.

– Așa că l-au atras ci pe Ruggles?

– După ce au constatat că pot obține de la el mici informații în legătură cu Case. Și-au dat seama că nu e loial și că poate fi cumpărat.

– Și cu locul acesta de peste rîu unde și-au avut ei sediul ce-a fost?

– Știam de el, dar habar n-aveam că Piers poate avea o legătură cu azilul. Strategia lui Case ne impunea să nu facem nimic care să-l determine pe Piers să bată în retragere. Și pînă la urmă, s-a dovedit o strategie bună.

– Numai că ducele a fost aproape ucis în bătaie.

– Mda, bine, apar mereu situații la care nu te gîndești. Nu ne-am așteptat ca ducele să fie vizat.

– Ați avut noroc că ați recuperat aurul.

– Nu-i așa?

– Mmm.

Richard rămase o vreme privind în gol.

– Ultima dorință și testamentul lui Piers. Despre asta ce poți să-mi spui?

– Încă mai facem cercetări. În rapoartele armatei nu se precizează nimic despre asta. Ne gândim că s-ar putea să fi pus asta la cale ajutat de cineva, dar...

Își băură coniacul, cufundat fiecare în gândurile lui. În cele din urmă Richard rupse tăcerea:

– Waldo, mi-ai spus o poveste de-a dreptul captivantă. Chiar m-a destins să o ascult. Acum aș vrea să aud cum stau, de fapt, lucrurile.

– Cum, nu mă crezi?

– Ba da, pînă la un punct. Dar știu că nu a fost atît de simplu. Tu singur ai spus că am lucrat în Serviciul Secret înainte să mă transfer la Special Branch, deci știu cum merg treburile.

– În cazul acesta, nu se lăsă Waldo, știi cu siguranță că noi nu divulgăm niciodată secretele noastre, mai ales agenților de la Special Branch.

După cîteva clipe izbucniră amîndoi în rîs.

Pe hol, Richard se întîlni cu soția lui, care îl căuta. Îl surprinse neplăcut paloarea ei.

– Pari tare obosită, remarcă.

– Chiar sînt, recunosc Rosamund. Dar să-l vezi pe Justin. Este pur și simplu zguduit. Pînă acum nu și-a dat seama cît de bolnav este tata. I-am spus că în săptămîna asta a făcut progrese mari, dar am impresia că nu m-a crezut.

– Justin a fost sufletul petrecerii, mie mi s-a părut într-o formă de zile mari. Ne-a făcut pe toți să rîdem.

– Da. Așa e Justin. Asta nu înseamnă că n-are o fire extrem de sensibilă. Într-adevăr, ne-a făcut pe toți să rîdem. Mai ales pe tata. Cred că în momentul acesta Justin este tonicul cel mai potrivit pentru el.

Richard îi mîngîie ușor pîntecele.

– Nu le-ai spus de copil?

Rosamund oftă și își lăsă capul pe umărul lui.

– Nu. Prea multă bucurie pentru o singură zi. În plus, aş vrea să mai păstrăm puțin secretul nostru. Vreau să mai fim puțin doar noi trei, să ne cunoaştem mai bine. Îl privi zîmbind, și continuă: Crezi că e o prostie?

– Nu-mi pasă. Dacă tu asta îţi doreşti, așa vom face.

– Ăsta nu-i un răspuns.

– Nu, îi răspunse el cu blîndețe. Nu cred că e o prostie.

Se luară de mîină și pomiră de-a lungul coridorului.

– Richard, unde mă duci?

– O să te duc direct în pat ca să te odihnești puțin înainte de cină.

– Mmm, oftă Rosamund.

După ce o văzu cuibărită în pat, cu cărămizi calde la picioare, Richard se așeză lîngă foc, cu o carte în mîină. Nu se putea concentra. Se uita meru la soția lui. În urmă cu cîteva luni, n-ar fi crezut că un bărbat ar putea fi atît de fericit sînd pe scaun și privindu-și soția.

Accidentul se petrecu îndată ce trecură de Kensington. Felinarele cabrioletului se stinseseră, și se văzură nevoiți să meargă pe întuneric. Brusc, se treziră într-un șanț scoși de pe drum de o trăsură cu patru cai, care venind din urmă, încercase să-i depășească. Una dintre roțile cabrioletului se rupse, așa că Freddie și Sally căzură în șanț.

Trăsura se opri și din ea coborî un domn care veni repede la ei, însoțit de unul dintre vizitii.

– A fost vina mea, spuse Freddie, ridicîndu-se de jos. Dacă trăsura dumneavoastră a pățit ceva, voi plăti reparațiile.

– De asta puteți să fiți sigur. Oricum nu vă putem lăsa aici. Bănuiesc că va trebui să călătorim împreună. Joc, deshamă caii, îi luăm cu noi.

Propunerea aceasta, făcută cu atîta indiferență, o irită pe Sally.

– Ați mers prea repede, atacă ea.

– Sînteți foarte amabil, se grăbi Freddie să intervină. Vă mulțumim. Mă numesc Latham, iar dînsa este sora mea, domnișoara Latham.

– Chalbury. John Chalbury. Îmi pare bine să vă cunosc.

Sally refuză orice amabilitate. Freddie o ajută să se ridice și o scoase din șanț.

– Ei, asta-i bună, nu stați acolo, le zise Chalbury. Duceți-o pe sora dumneavoastră în trăsura mea și întoarceți-vă să ne dați o mîină de ajutor.

– Vin îndată, îl asigură Freddie.

După ce se îndepărtară suficient ca să nu-i mai poată auzi Chalbury, Freddie o luă la întrebări pe sora lui:

– Sal, ce-i cu tine? Omul vrea să ne ajute. De ce ești așa pomită împotriva lui?

– Conducea prea repede, se îneapăîînă ea.

– Nu e adevărat. Accidentul s-a produs din vina mea. Știam că felinarele acelea nu aveau cum să țină și ar fi trebuit să le înlocuiesc. Te rog frumos, nu mai fi atît de înțepată.

Nu, asta nu putea. John Chalbury îi fusese antipatic din prima clipă.

Aproape toate luminile se stinseseră la etaj, cînd Jane și Case se strecurară afară din casă.

– Unde mă duci? îl întrebă Jane.

– Într-un loc intim și romantic în care să pot fi singur cu frumoasa mea mireasă.

– Dar de ce nu-ți convine camera mea sau a ta?

– Justin. Are un simț al umorului cam bizar. Nu mă simt în siguranță știindu-l liber prin casă. Nu, nu glumesc. Te poți aștepta să găsești broaște în așternut sau să te trezești că sună clopoței la fiecare mișcare pe care o faci în pat. E mai bine așa.

Îi încheie nasturii la haină privind-o adânc în ochii ei negri. Voia să-i simtă gustul buzelor, să-i pipăie pielea mătăsoasă. Încrâncenarea și abstenența la care fusese obligat în ultimele săptămîni învinseră puterea lui de autocontrol. Începu să o sărute pătimaș, copleșit de dorință.

Cu degetele răsfiratc pe pieptul lui, Jane îl împinse ușor la o parte.

– Case, asta e nebunie curată. Hai să ne grăbim. Hai în locul acela intim și romantic, și abia apoi putem face dragoste serios.

– Eu nu fac dragoste serios. Eu o fac cu îndemînare.

– Oare nu eu ar trebui să apreciez asta?

Case izbucni în rîs. Părea atît de tînăr și de lipsit de griji în momentul acela, încît Jane se simți iremediabil cucerită de el.

– Ador să te văd fericit, zise ea.

Case îi înconjură umerii cu brațele.

– Asta nu prea a semănat a ziua nunții pentru tine, îi zise ea. Mireasa ar trebui să fie în centrul atenției. Dar apariția lui Justin, ca să nu mai zic de tata care e atît de slăbit, a făcut ca toată lumea să le dea atenție...

– Da, sigur că da, se prefăcu ea, sînt chiar deprimată din cauza asta. Case, nu sînt un copil. Nu-mi place să fiu în centrul atenției, și dacă s-ar întîmpla asta, aș fugi și m-aș ascunde într-un dulap.

Case rîse din nou și o strînse la piept.

– Mi se pare normal ca tatăl tău să se bucure de atenția tuturor, continuă Jane, în caz contrar m-aș întreba în ce fel de

familie am intrat. Și nu am fost singură, să știi. Am petrecut și eu puțin timp cu Trentie și cu Ben.

– Mda, cu menajera ta și cu băiatul care îngrijește caii.

– Eu nu-i văd așa. Mie îmi sînt prieteni. Au fost și la biserică, nu? Țin foarte mult la ei, să știi.

După o vreme, Case îi zise:

– Prietena ta, doamna Gray, nu a venit la nuntă.

Jane păstră tăcerea o vreme, apoi îi răspunse:

– Nu. Oliver mi-a trimis o scrisoare. Zice că e prea zdruncinată. Se pare că un reprezentant al legii a venit acasă la ei a doua zi după moartea lui Gideon și i-a cerut să identifice cadavrul. Acum știe adevărul despre fratele ei și nu-l acceptă prea ușor. Oliver m-a rugat să nu mă supăr și să nu renunț la prietenia noastră.

– Știu că nu vei renunța la prietenia aceasta, dar cum ai de gînd să procedezi?

Jane oftă.

– Chiar nu știu.

– Am o idee, ai putea să o rogi să te ajute la un proiect pentru azilul săracilor din parohie. E soție de preot, se va simți datoră să facă asta. Și, din cîte mi-ai spus, ar avea o motivație serioasă să se implice în așa ceva. Apoi, cine știe...

Jane îl luă de mîină.

– Case! Cîteodată mă uluiești! Este o idee genială. Cred că o să meargă.

– Mda, cînd e cazul mă dovedesc un tip inteligent, rîse el.

– Nu, să știi că ți-am făcut un compliment. Majoritatea bărbaților nu s-ar gîndi la așa ceva.

Ieșiră dintre copaci și urcară o potecă înclinată, străjuită de o parte și de alta de colibe.

– Colibele lucrătorilor, spuse Case. Asta e a noastră.

Coliba era ceva mai retrasă. Cînd intrară, curentul ridică scînteii în vatră. Era o cămăruță îngrijită, cu podeaua acoperită

de un covor, cu o masă la fereastră și, lipit de perete, un pat îngust.

– Asta a fost coliba lui Richard, îi zise Case. Fugise și se ascundea la Twickenham, făcînd pe vizitiul. Trebuie să recunosc că a fost cel mai nepriceput vizitiu care a ne-a trecut pragul.

– Nu am știut că, atunci cînd era căutat de autorități, cumnatul tău s-a ascuns aici.

– Nu, pentru că presa nu publică chiar tot ce se petrece.

– Într-adevăr, spuse Jane, gîndindu-se la relatările din ziare privitoare la noaptea în care murise Gideon.

Nu pătrunseseră deloc în miezul evenimentelor, dar asta s-a întîmplat – din cîte aflase de la Case – pentru că Serviciul Secret Britanic a dat numai informațiile pe care dorea ca publicul să le afle.

– Iar aici, îi întrerupsese Case gîndurile, avem șampanie pentru doamna mea și un coș cu provizii care să ne potolească foamea.

– Este suficientă șampania.

Jane era un pic dezamăgită. De fapt nu voia nici șampanie, nici mîncare. Dorea s-o ia în brațe și s-o mîngîie. Înțelese însă că el simțea nevoia să stea de vorbă și, pînă la urmă, își dădu seama că și ea dorea asta. Existau o mulțime de lucruri pe care ar fi trebuit să i le spună de mult. Se aflau la începutul căsniciei lor, urmau să înceapă amîndoi o viață nouă.

Se așezară în fața focului și băură, în tihnă, șampanie.

– Știi, începu Case, s-au petrecut toate prea repede după noaptea aceea cînd mi-ai spus că trebuie să ne despărțim. Nu am mai reușit să stăm de vorbă despre asta, iar în ultimele săptămîni m-am gîndit doar la situația în care se află tatăl meu. Nu-mi aduc bine aminte, dar am impresia că atunci ți-am spus niște vorbe de neiertat...

– Te-ai simțit lovit, îi zise ea.

Case rămase cu ochii la paharul cu șampanie.

– Da.

– Iar eu am fost o nesăbuită.

O privi întrebător.

– Chiar așa?

Jane dădu din cap.

– Numai o situație limită te poate face să dai la o parte tot ce nu este cu adevărat important. Așa am simțit eu când am urcat cele trei etaje cu scări șubrede din azil, fără lumină, orientându-mă numai după glasul tău.

Vorbea încet, aproape cu solemnitate:

– Atunci am înțeles că nimic nu ne poate despărți, nici familiile noastre, nici copiii nenăscuți, nici societatea, absolut nimic. Viața este atât de scurtă. Nu vreau să irosesc timpul. Și nu doresc nimic altceva decât să fiu cu tine. Nu m-am gândit o clipă să-l las pe Gideon Piers să mi te ia, după ce am trecut prin atâtea ca să avem dreptul la dragostea noastră. În momentele acelea, în care m-am temut îngrozitor pentru tine, mi-am dat seama că trebuia să-l ucid pe Gideon, chiar dacă asta m-ar fi costat viața.

Îi luă mâna și o apropiă de buzele ei.

– Cândva mi-ai spus că ai ucis cu mâinile goale. În noaptea aceea te-am înțeles. Dacă aș fi putut și dacă aș fi fost nevoită, l-aș fi ucis pe Gideon.

Case respiră adânc, tulburat de mărturisirea ei.

– Nu-ți poți imagina cât de mult înseamnă pentru mine vorbele tale.

Îi luă din mână paharul cu șampanie și o trase spre pat.

– Ce faci? rîse Jane de graba lui. Nu mă răsplătești cu niște vorbe frumoase, de mulțumire?

Case începu s-o dezbrace.

– Ba da. Voiam s-o fac de multă vreme. Ridică puțin tonul. Să nu mai faci niciodată așa ceva! Am crezut că mor când te-am văzut apropiindu-te de Piers cu pistolașul ăla în mână. Ar fi putut să te omoare! Gîndește-te ce-aș fi simțit eu atunci!

Jane îi cuprinse gîtul cu brațele.

– Dragul meu, nu am avut de ales. Iar dacă ai fi fost în locul meu, ai fi procedat la fel.

– Aici ai dreptate. Dar asta nu înseamnă că acum sînt mai liniștit.

– În ce constă îndemînarea și finețea pe care mi le-ai promis?

– Nu mă mai gîndesc la așa ceva cînd fac dragoste cu tine.

– Dar la ce te gîndești cînd faci dragoste cu mine? îl iscodi ea.

– La tine. Atît.

– Și eu mă gîndesc doar la tine. Vreau să uit de tot ce e urît în lumea asta. Ajută-mă să uit.

Se aflau în luna de miere la Aboyne, în Scoția, cînd Jane primi următoarea scrisoare de la prietena ei, Sally Latham:

Draga mea Jane,

S-a întîmplat lucrul cel mai uimitor. M-am logodit cu un bărbat minunat, pe nume John Chalbury. S-a petrecut întocmai cum ai prevăzut tu. Îți vine să crezi?

Nu numai că ești o prințesă, dar ai darul profeției și rămîi cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată.

Nădăjduiesc să fii la fel de fericită ca mine, draga mea dragă contesă.

Devotata ta prietenă, Sally

Sfîrșit

Acțiunea romanului *Împotriva rațiunii*, recent publicat de îndrăgita scriitoare ELIZABETH THORNTON, se desfășoară în lumea primejdioasă a Londrei, la sfârșitul secolului al XIX-lea.

Aflat în slujba Diviziei Speciale, Case Devere, protagonistul cărții de față, este pe urmele unui vestit criminal – un personaj crud și misterios, dușmanul său de moarte. În cursul cercetărilor, o va cunoaște pe Jane Mayberry. Irezistibilă și, totodată, necooperantă, Jane îi stârnește interesul lui Case, dar și cele mai negre bănuieli, când dispare fără urmă.

Hotărît să lupte pentru dragostea singurei femei care a contat vreodată pentru el și să afle taina întunecată ce îi desparte, Devere pornește în căutarea acesteia. Conte este extrem de presat de timp, același sadic ucigaș urmărind să o lichideze pe Jane. În această competiție, nu va precupeți nici un efort pentru a depista unde se află femeia care deține cheia investigațiilor și a fericirii lui.

O va găsi oare înainte să fie prea târziu?

EDITURA LIDER
EDITURA SIRIUS

FR86159

5000